NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

BENİ KANDIRAMAZSIN

MARTI

HARLAN COBEN

BENİ KANDIRAMAZSIN

Gerçeği bildiğini sanıyorsun.
Gerçek şu ki, gözlerinle gördüklerin bile
seni yanıltıyor olabilir.

Eski bir özel harekât pilotu olan ve ağır savaş travmaları yaşayan Maya Stern, kocası Joe'nun Central Park'ta, gözlerinin önünde vahşice öldürülmesinin ardından kimseye güvenemeyeceğini düşünür; özellikle de iki yaşındaki kızı Lily'nin güvenliği söz konusu olduğunda... Bu yüzden güvenlik kamerası fikri ona iyi bir çözüm gibi gelir.

Ancak cenazeden birkaç gün sonra genç kadın video kayıtlarını izlerken akıl almaz bir görüntüyü fark eder: Ölmüş olan eşi, küçük kızlarıyla oynamaktadır. Fakat bu nasıl mümkün olabilir? Joe hâlâ hayatta mı yoksa Maya aklını kaçırmaya mı başladı?

Gerçek ve yanılsamalar arasındaki çizgi bulanıklaşmışken, cevapları bulmak için genç kadının önce derinlerde gömülü aile sırlarını ortaya çıkarması ve geçmişinin şeytanlarıyla barışması gerekmektedir. Ancak o zaman Joe ve kendisi hakkındaki karanlık gerçeklerle yüzleşebilecektir.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

BENİ KANDIRAMAZSIN

Beni Kandıramazsın
Özgün Adı: Fool Me Once
Harlan Coben

Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviri : Didem Uğur
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Tür : Gerilim
Kitap No : 2342

1. Baskı: Mart 2023
Isbn: 978-625-448-768-2

© 2016, Harlan Coben
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasull Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ' ye aittir.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

BENİ KANDIRAMAZSIN

Çeviren: Didem Uğur

MARTI

Rinova Library

Charlotte için…
Kaç yaşında olduğun önemli değil.
Hâlâ benim küçük kızımsın.

Bölüm 1

Joe'yi cinayetinden üç gün sonra defnettiler. Maya yas tutan bir dula uygun şekilde, siyah giyindi. Güneş sonsuz gazabıyla, ona çöldeki günlerini hatırlatırcasına tepedeydi. Papaz o bilindik konuşmasını yaparken Maya onu dinlemiyordu. Gözleri sokağın karşıdaki okulun bahçesindeydi.

Evet, mezarlık bir okula bakıyordu.

Maya buradan arabayla sayısız kez geçmişti; solda mezarlık, sağda ilkokul... Fakat işin yakışıksızlığını değilse de tuhaflığını o an fark ediyordu. Acaba önce hangisi vardı, diye merak etti; mezarlık mı, yoksa okul mu? Mezarlığın yanına bir okul yapmaya ya da tam tersine, acaba kim karar vermişti? Hayatın sonunun ve başlangıcının yan yana oluşunun bir önemi var mıydı veya bu gerçekten bir şekilde dokunaklı mıydı? Ölüm daima bir nefes uzaklıktaydı ve belki de çocuklara bu kavramı erkenden öğretmek akıllıcaydı.

Joe'nin tabutunun toprakla buluşmasını seyrederken

Maya aklını boş şeylerle meşgul etti. *Dikkatini dağıt.* Anahtar buydu işte. *Olsun bitsin.*

Siyah elbise kaşındırıyordu. Son on yılı aşkın süredir, Maya yüzden fazla cenazede bulunmuştu ama ilk kez bunda siyah giyinmek zorundaydı. Bundan nefret ediyordu.

Sağında yoğun duygular ve derin bir keder içinde olan Joe'nin ailesi –annesi, erkek kardeşi Neil, kız kardeşi Caroline– vardı. Solundaysa, artık yerinde duramayan ve Maya'nın kolunu ip gibi çekiştiren iki yaşındaki kızı Lily vardı. Çocuklar ebeveynlere yönelik bir kullanım kılavuzuyla gelmiyordu. Bu daha önce hiç bu kadar doğru gelmemişti. Maya böyle bir durumda doğru davranış şekli nedir acaba, diye merak etti. İki yaşındaki kızınızı evde mi bırakmanız gerekir, yoksa babasının cenazesine getirmeli misiniz? Bu konu her şeyi bilmenizi sağlayan, tüm annelere yönelik pratik bilgiler sunan internet sayfalarında geçmiyordu. Maya hiddet anında bu soruyu internette sormuştu. "Selam millet! Kocamı daha yeni öldürdüler de, iki yaşındaki kızımı evde mi bıraksam, cenazeye mi götürsem? Ah, kıyafet önerisi olan var mı bir de? Teşekkürler!"

Cenazede yüzlerce kişi vardı ve Maya beyninin azıcık ışık gören bir köşesinde, bunun Joe'yi memnun edeceğini fark etti. Joe insanları severdi. Fakat elbette, bu kalabalığın tek açıklaması popülerlik değildi. Yas tutanlar trajedinin yakınında olma cazibesine sürüklenmişlerdi: Varlıklı Burkett ailesinin kıymetli evladı, gencecik –ve uluslararası bir skandala karışan bir kadının kocası olan– oğlu acımasızca öldürülmüştü.

Lily iki koluyla birden annesinin bacağına sarıldı. Maya eğilip, "Az kaldı, tatlım. Tamam mı?" diye fısıldadı. Lily başını salladı ama daha sıkı bir şekilde sarılmaya devam etti.

Maya, Eileen'den ödünç aldığı, kaşındıran siyah elbiseyi elleriyle düzeltip duruşunu yeniden dikleştirdi. Joe onu siyahlar içinde görmek istemezdi. Joe onu daima Yüzbaşı Maya Stern'ken giydiği üniformayla görmek isterdi. Burkett ailesinin bağış gecesinde ilk defa karşılaştıklarında, Joe ona doğru dimdik yürümüş ve hovarda (Maya o gülümsemeyi görene dek *hovarda* sözcüğünün anlamını idrak edememişti) bir gülümsemeyle, "Vay be, üniformanın sadece *kadınları* baştan çıkardığını sanırdım," demişti.

Basit bir tavlama cümlesiydi, kızı güldürmeye yetecek kadar basitti ve Joe gibi bir adamın ihtiyacı olan tam da buydu. Tanrım, öyle yakışıklıydı ki. Bu anı, şimdi o boğucu nemde, adamın ölü bedeninin yarım metre yakınında ayakta dururken bile, Maya'yı gülümsetti. Joe ve Maya bir yıl sonra evlendiler. Lily de kısa süre sonra geldi. Ve şimdiyse, sanki birisi birlikte geçirdikleri hayatlarına dair filmi hızla ileri sarıyormuşçasına, Maya burada kocasını ve tek çocuğunun babasını defnediyordu.

Babası Maya'ya yıllar önce, "Bütün aşk hikayeleri trajediyle biter," demişti.

Maya başını iki yana sallayıp, "Tanrım, bu çok acımasızca, baba," diye karşılık vermişti.

"Evet ama bir de şöyle düşün: Ya aşkın biter ya da eğer gerçekten şanslılardan biriysen, ruh eşinin öldüğünü görecek kadar uzun yaşarsın."

Babasının Brooklyn'deki evlerinde, sararmış formika laminat mutfak masasında oturuşu hala Maya'nın gözlerinin önündeydi. Babası üzerinde her zamanki hırkasıyla (üniforma yalnızca ordudakilere özgü değildir, her mesleğin bir tür üniforması vardır) ve önünde not vermesi gereken ödev yı-

ğınlarıyla orada otururdu. O ve annesi birkaç ay arayla öleli yıllar olmuştu ve Maya için onların aşk hikâyesinin hangi trajediyle sonlandığına karar vermek hala güçtü.

Papaz kafa ütülemeye devam ederken, Joe'nin annesi Judith Burkett, Maya'nın eline uzanıp iyice sıktı.

Yaşlı kadın, "İşte bu daha da beter," diye mırıldandı.

Maya'nın ondan bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Judith Burkett ikinci kez bir çocuğu toprağa vermek zorunda kalıyordu. Üç oğlundan ikisi artık ölmüştü; birisi trajik bir kazada, diğeriyse cinayetle. Maya eğilip kendi çocuğuna, Lily'nin kafasına baktı; bir annenin böyle bir acıyla nasıl yaşayabileceğini merak etti.

Yaşlı kadın, Maya'nın aklından geçenleri okurcasına, "Asla geçmez," diye fısıldadı. Kadının yalın sözleri insanın içini dağlıyordu. "Asla."

Maya, "Benim hatam," dedi.

Bunu söylememeliydi. Judith ona baktı.

"Şey yapmalıydım..."

Judith, "Senin yapabileceğin bir şey yoktu," dedi. Fakat yine de, ses tonu ikna edici değildi. Maya anlıyordu, zira muhtemelen diğerleri de böyle düşünüyordu. Maya Stern geçmişte onca hayat kurtarmıştı. Neden kendi kocasının hayatını da kurtaramamıştı?

"Topraktan toprağa..."

Vay be, papaz gerçekten o kabak tadı veren sıradan vaazını mı veriyordu, yoksa Maya bunu gözünde mi canlandırıyordu? Dikkat etmemişti. Cenazelerde hiç etmezdi. Bunu aşmanın sırrını çözecek kadar çok cenazeye katılmıştı: *Hissiz ol. Hiçbir şeye odaklanma. Duyduklarının ve gördüklerinin tanınmaz olana dek bulanıklaşmasına izin ver.*

Joe'nin tabutu zemine değdiğinde çıkan sesin yankısı havada olması gerekenden uzun süre asılı kaldı. Judith, Maya'ya yaslanıp hafifçe inledi. Maya asker duruşuna geçti; başı dik, omurgası dik, omuzları gerideydi. Daha geçenlerde e-postayla gelen, kişisel gelişimle ilgili şu herkesin birbirine gönderdiği *güçlü tavır* ve bunun performansı nasıl artırdığı hakkındaki yazılardan birini okumuştu. Popüler psikolojinin revaçtaki konusu askeriye tarafından zamanından önce anlaşılmıştı.

Bir asker olarak, hoş gözüktüğü için hazır olda durmazsınız. Hazır olda durursunuz, çünkü bu duruş bazı açılardan size güç verir veya sizi hem silah arkadaşlarınızın, hem de düşmanlarınızın gözünde daha güçlü gösterir.

Maya bir an için parkı hatırladı; metalin ışıltısı, silahın patlama sesi, Joe'nin yere düşüşü, Maya'nın gömleğinin kana bulanması, karanlıkta sendelemesi, uzaktaki sokak lambalarının haleleri...

İmdat... yardım edin... n'olur... kocam...

Gözlerini kapatıp anıyı uzaklaştırdı. *Dayan*, dedi kendine. *Üstesinden gel.*

Ve geldi de.

Sonra da, karşılama sırası vardı.

Karşılama sırasında durduğunuz tek yer, cenazeler ve düğünlerdir. Bu gerçekle ilgili Maya'ya dokunan bir şey vardı muhtemelen ama bunun ne olabileceğini bilemiyordu.

Yanından kaç kişi geçtiğine dair bir fikri yoktu fakat saatler sürdü. Cenazeye katılanlar adeta birini haklayıp daha fazlasıyla karşılaştığınız zombi filmlerindeki gibi, gelmeye devam ediyorlardı. *Aman gelsinler.*

Kısık sesle söylenen bir, "Başınız sağ olsun," söylenebi-

lecek en mükemmel şeydi. Diğerleri fazla konuşuyordu. Her şeyin ne kadar trajik olduğuyla söze başlıyorlar, ne kadar yazık olduğunu, şehrin mahvolduğunu, bir keresinde kendilerinin de az kalsın silahlı soyguna maruz kalacaklarını (kural bir: karşılama sırasında konuyu asla kendine getirme), polisin bunu yapan pislikleri elektrikli sandalyede kızartmasını umduklarını, Maya'nın ne kadar şanslı olduğunu, Tanrı'nın onu koruduğunu (buradan Tanrı'nın Joe'yi o kadar da umursamadığı imasını çıkarıyordu), her zaman bir plan olduğunu, her şeyin bir nedeni olduğunu söylüyorlardı. Maya'nın bu insanların suratlarına birer yumruk indirmemesi şaşılacak şeydi.

Joe'nin ailesi işin ortalarına doğru bitap düşüp oturmak zorunda kaldı. Maya oturmadı. Ayakta kaldı, gelenlerin her biriyle direkt göz teması kurup selamlaştı ve ellerini iyice sıktı. Üzüntülerini sarılarak veya öperek daha iyi ifade etmek isteyenleri geri çevirmek için bazen üstü kapalı, bazen de açık bir beden dili kullandı. İnsanların sözleri manasız olsa da, Maya onları dikkatle dinliyor, başıyla onaylıyor ve *samimimsi* bir ses tonuyla, "Geldiğiniz için teşekkürler," diyor ve sıradaki kişiye geçiyordu.

Cenazelerdeki karşılama sırasının bir başka zor ve hızlı kuralı: Fazla konuşmayın. Kısa, basmakalıp konuşmalar iyi gider, zira zararsızlık kırıcılıktan yeğdir. Örneğin, Joe'nin Edith Teyzesinin yaptığını katiyen yapmayın. Katiyen, katıla katıla ağlayan, *bakın ben çok acı çekiyorum* tarzında tiyatro yapanlardan olmayın ve katiyen, yas tutan dula yaklaşıp insanın sinirlerini zıplatırcasına, "Vah zavallı kız, önce ablan, şimdi de kocan," gibisinden cümleler kurmayın.

Edith Teyze birçok kişinin kafasından geçeni dile getirdi-

ğinde bir an için adeta dünya durdu, bilhassa Maya'nın küçük yeğeni Daniel ve ondan küçük diğer yeğeni Alexa işitme mesafesindeyken. Maya'nın damarlarındaki kan çekildi, Edith Teyze'nin boğazına yapışıp ses tellerini sökmemek için epey çaba harcaması gerekti.

Maya bunun yerine, *samimimsi* bir ses tonuyla, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Maya'nın eski müfrezesinden Shane dahil altı arkadaşı geride duruyor, onu dikkatle seyrediyorlardı. Hoşunuza gitsin veya gitmesin, yaptıkları buydu. Onlar birlikteyken nöbet görevi asla bitmiyor gibi görünüyordu.

Sıraya girmediler. Daha iyisini biliyorlardı. Onun sessiz koruyucularıydılar, varlıkları böyle berbat bir gündeki tek rahatlatıcı şeydi.

Maya arada bir kızının uzaktan gelen kıkırdamalarını duyduğunu sanıyordu. En eski dostu Eileen Finn, Lily'yi sokağın karşısındaki ilkokulun bahçesine götürmüştü. Belki de, bu onun hayal gücünden ibaretti. Böylesine bir sahnede, gülen çocukların sesi hem yakışıksız, hem de hayatla barışık geldi. Hevesi vardı ama kaldıramıyordu.

Claire'nin çocukları Daniel ve Alexa sıradaki son kişilerdi. Maya her zamanki gibi, onları her türlü şeyden koruma isteğiyle, kollarıyla ikisini birden sardı. Kayınbiraderi Eddie... Öyle mi denirdi? Ablanız öldürülmeden önce onunla evli olan adama ne diye hitap edersiniz? *Önceki kayınbirader* sanki boşanma durumunda kullanılır gibi geldi. *Eski kayınbirader* denebilir mi? Yoksa sadece *kayınbirader* ile devam mı edilmeli?

Daha fazla zırva, kafayı daha çok dağıtır.

Eddie çekinerek yaklaştı. Tıraş bıçağıyla kaçırdığı yerler-

de ufak kıl öbekleri vardı. Eddie, Maya'yı yanağından öptü. Naneli ağız gargarasının kokusu oradaki her şeyi silebilecek kadar kesindi, zaten amaç da bu değil miydi?

Eddie, "Joe'yi özleyeceğim," diye mırıldandı.

"Özlersin, biliyorum. Seni çok severdi, Eddie."

"Yapabileceğimiz bir şey olursa..."

Maya içinden, *çocuklarına daha iyi bak, yeter*, diye geçirdi ama ona duyduğu öfke gitgide azalmış ve artık tükenmişti.

"Biz iyiyiz, teşekkürler."

Eddie sustu, o da aklını okuyabiliyor gibiydi, ki bu durumda muhtemelen bunu yapıyordu.

Maya, Alexa'ya, "Son maçını kaçırdığım için üzgünüm," dedi. "Yarınkine geleceğim."

Üçü birden endişeli gözlerle ona baktılar.

Eddie, "Ah, buna hiç gerek yok," dedi.

"Sorun değil. İyi bir kafa dağıtma yöntemi."

Eddie başını onaylarcasına salladı, Daniel ve Alexia'yı alıp arabalarına doğru yürüdü. Alexa yürürken dönüp geriye baktı. Maya ona güven verici bir şekilde gülümsedi. *Değişen bir şey yok*, diyordu bu gülümseme. *Daima yanında olacağım, tıpkı annene söz verdiğim gibi.*

Maya, Claire'nin ailesinin arabaya binişini seyretti. On dört yaşındaki girişken Daniel ön koltuğa geçti. Sadece on ikisindeki Alexa tek başına arkaya oturdu. Annesinin ölümünden beri, bir sonraki felakete hazırlanıyormuşçasına ürkekti. Eddie el salladı, Maya'ya bitkince gülümseyip sürücü koltuğuna yerleşti.

Maya arabanın usulca uzaklaşmasını seyretti. NYPD cinayet masası dedektifi Roger Kierce'nin uzakta bir ağaca

yaslanarak durduğunu o zaman fark etti. Bugün bile. Şimdi bile. İçinden, yürüyüp adamın karşısına geçmek, bazı yanıtlar istemek geldi fakat Judith elini yeniden tuttu.

"Lily ile birlikte bizimle Farnwood'a dönmenizi isterim."

Burkettler evlerinden daima ismiyle bahsederlerdi. Bu, böylesine bir aileden biriyle evli olunca neye dönüşeceğinizi gösteren en büyük ipucuydu muhtemelen.

Maya, "Teşekkür ederim," dedi. "Ama Lily'nin evde olmaya ihtiyacı var."

"Aileyle olmaya ihtiyacı var. İkinizin de."

"Minnettarım."

"Gerçekten diyorum. Lily her zaman bizim torunumuz olacak. Ve sen de her zaman kızımız olacaksın."

Judith duygusunu gösterebilmek için Maya'nın elini daha fazla sıktı. Judith'in bağış gecelerinde yaptığı gibi, *teleprompt*ırdan okuyormuşçasına konuşması çok hoştu ama aynı zamanda doğru değildi; en azından Maya hakkındaki kısım. Bir Burkett'le evlenen kişi hoş görülen bir yabancıdan ibaret olabilirdi ancak.

Maya, "Başka zaman," dedi. "Anladığına eminim."

Judith başını onaylarcasına sallayıp Maya'ya yarım yamalak sarıldı. Joe'nin kardeşleri de aynısını yaptılar. Onlar kendilerini Burkett malikânesine götürecek olan limuzine sendeleyerek yürürlerken, Maya perişan yüzlerini seyrediyordu.

Eski müfrezesindeki arkadaşları hala oradaydılar. Maya, Shane'ye bakıp hafifçe başını salladı. Anladılar. Hiçbir rahatsızlık vermediklerinden emin halde, *eksilerek* sessizce ortadan kayboldular. Birçoğu hala gönüllü askerdi. Suriye-Irak sınırı civarında olan bitenin ardından, Maya onuruy-

la terhis olmaya *teşvik edilmişti.* Başka bir seçenek görmediğinden, terhis olmuştu. Ordu'nun kısa süreli yüzü, Yüzbaşı Maya Stern şimdilerde, acemi erleri komuta etmek veya onları eğitmek yerine, New Jersey'nin kuzeyindeki Teterboro Havalimanı'nda uçuş dersleri veriyordu. Bazı günler iyiydi. Ama çoğu zaman askerliği düşündüğünden daha çok özlüyordu.

Maya az sonra kocasının üzerini kaplayacak olan toprak yığınının üzerinde nihayet yalnızdı.

Yüksek sesle, "Ah, Joe," dedi.

Bir varlık hissetmeye çalıştı. Yas tuttuğu sayısız kez bunu denemiş, ölümden sonra bir tür canlılık belirtisi hissedip hissetmeyeceğini anlamaya çalışmıştı ama her zamanki gibi, hiçbir şey yoktu. Bazıları en azından ufacık bir yaşam belirtisi olması gerektiğine inanıyordu; o enerjinin ve hareketin tamamen ölmediğine, ruhun sonsuz olduğuna, maddenin tamamen yok olmayacağına, falan filan. Bu doğru olabilirdi fakat Maya ölülerin arasında gezindikçe, geride kalan hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin olmadığını daha çok hissetti.

Eileen ve Lily oyun alanından dönene dek Maya mezarlıkta kaldı.

Eileen, "Hazır mısın?" diye sordu.

Maya yerdeki çukura bir kez daha baktı. Joe'ye derin anlamı olan bir şeyler, kapanış *–ıyy–* sözleri söylemek istiyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Eileen onları eve bıraktı. Lily, NASA'nın tasarladığı bir şeymiş gibi görünen araba koltuğunda uyuyakaldı. Maya öne oturup pencereden boş gözlerle dışarıyı seyretti. Joe'nin isim vermek istediği ama Maya'nın tam tersi için ayak dirediği eve vardıklarında, Maya bir şekilde koltuğun karışık

bağlama mekanizmasını çözmeyi başarıp Lily'i arka koltuktan aldı.

Lily'i uyandırmamaya gayret ederek başını tutup kucağına yerleştirdi.

Maya, "Bıraktığın için teşekkürler," diye fısıldadı.

Eileen motoru durdurdu. "Biraz gelmemin sakıncası var mı?"

"Biz iyiyiz."

"Ona şüphem yok." Eileen emniyet kemerini çözdü. "Ama sana bir şey vermek istiyorum. İki dakika sürer sadece."

Maya eline aldığı şeye baktı. "Dijital çerçeve mi?"

Eileen çilli bir kızıl-sarışındı ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Girdiği yeri aydınlatan yüzü, çektiği acıları maskelemeyi iyi becerirdi.

"Hayır, dijital çerçeve görünümünde bir dadı kamerası."

"Ne dedin?"

"Artık tamzamanlı çalıştığına göre, bazı şeyleri daha iyi kontrol etmelisin, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Isabella, Lily ile en fazla nerede zaman geçiriyor?"

Maya sağını işaret etti. "Aile odasında."

"Gel, sana göstereyim."

"Eileen..."

Eileen çerçeveyi Maya'nın elinden aldı. "Peşimden gel."

Aile odası mutfaktan hemen sonraydı. Orta tavanı oldukça yüksek olan ve sarı ahşaplarla dolu bir odaydı burası. Duvarda dev ekran bir televizyon asılıydı.

Lily'e yönelik eğitici oyuncaklarla dolu iki sepet vardı.

Kanepenin önünde, eskiden güzel maun sehpanın bulunduğu yerde, şimdi park yatak duruyordu. Sehpa çocuk için güvenli değildi, dolayısıyla oradan gitmesi gerekmişti.

Eileen kitaplığa doğru yürüdü. Çerçeve için bir yer bulup kordonunu hemen yakındaki prize taktı. "Ailenizin bazı fotoğraflarını yükledim bile. Dijital çerçeve bu fotoğrafları değiştirerek gösterecek. Isabella ve Lily normalde bu kanepenin civarında mı oynarlar?"

"Evet."

"Güzel." Eileen çerçeveyi o yöne çevirdi. "İçeri yerleştirilen kamera geniş açılı, dolayısıyla bütün odayı görebilirsin."

"Eileen..."

"Onu cenazede gördüm."

"Kimi?"

"Dadını."

"Isabella'nın ailesi Joe'nin ailesine kadar gidiyor. Annesi de Joe'nin dadısıymış. Ağabeyi de ailenin bahçıvanı."

"Gerçekten mi?"

Maya omuzlarını silkti. "Zenginler böyle işte."

"Farklılar."

"Öyle."

"Peki, ona güveniyor musun?"

"Kime, Isabella'ya mı?"

"Evet."

Maya omuzlarını silkti. "Beni tanıyorsun."

"Tanıyorum." Eileen aslında Claire'nin arkadaşıydı, ikisi orduya ilk girdikleri sene Vassar'da oda arkadaşı olmuşlardı ama bu üç kadın hemen yakınlaşmışlardı. "Sen kimseye güvenmezsin, Maya."

"Ben öyle denemezdim."

"Güzel. İş çocuğuna gelince, peki?"

Maya, "İş çocuğuma gelince," dedi, "pekâlâ, kimseye."

Eileen gülümsedi. "İşte sana bunu verme nedenim de bu. Bak, bir şey bulacağını sanmıyorum. Isabella harika görünüyor."

"Ama sonradan pişman olacağıma, sağlamcı olayım, değil mi?"

"Kesinlikle. Kyle ve Missy'yi evde dadıyla bıraktığım zaman bunun bana nasıl rahatlık hissi verdiğini anlatamam."

Maya, Eileen'in bunu sadece dadı için mi kullandığını ve başka kişiler için de bundan faydalanıp faydalanmadığını merak etti ama sonra düşüncelerini kendine çevirdi.

Eileen, "Bilgisayarında SD kartın var mı?" diye sordu.

"Emin değilim."

"Önemli değil. Sana herhangi bir USB yuvasına bağlayabileceğin bir SD okuyucusu getirdim. Dizüstü veya masaüstü bilgisayarına bağlaman yeterli. Gerçekten de çok kolay. Günün sonunda SD kartını çerçeveden çıkarıyorsun... bak burada, gördün mü?"

Maya başını evet anlamında salladı.

"Sonra kartı okuyucuya koyuyorsun. Video ekranında çıkıyor. SD kartı 32 GB, yani kolaylıkla günlerce kullanılır. Ayrıca hareket sensörlü, yani oda boşken falan kayıt yapmıyor."

Maya kendini tutamayıp gülümsedi. "Haline bak."

"Ne var? Rol değişimi seni rahatsız mı etti?"

"Biraz. Bunu düşünen ben olmalıydım."

"Düşünmediğine şaşırdım."

Maya aşağı doğru baktığında gözleri arkadaşınınkilerle buluştu. Eileen'in boyu en fazla 1,60 cm'di, Maya ise neredeyse 1,80 cm'i geçiyordu, hatta dimdik durduğunda daha

da uzun görünüyordu. "Dadı kamerasında bir şey gördüğün oldu mu hiç?"

"Görmemem gereken bir şey mi yani?"

"Evet."

"Hayır," dedi Eileen. "Aklından geçeni biliyorum. Geri dönmedi. Onu görmedim."

"Yargılamıyorum."

"Azıcık bile mi?"

"Azıcık bile yargılamasam, ne tür bir dost olurdum?"

Eileen yaklaşıp kollarını Maya'ya sardı. Maya da ona sarıldı. Eileen cenazeye gelen o sözde yabancılardan değildi.

Maya, Vassar'a Claire'den bir yıl sonra gitmişti. Maya, Alabama Fort Rucker'daki Kara Havacılık Okulu'na başlayana dek bu üç kadın birlikte en güzel günlerini geçirmişlerdi. Eileen hala, Shane gibi, onun en yakın arkadaşıydı.

"Seni seviyorum, biliyorsun."

Maya başını salladı. "Evet, biliyorum."

"Kalmamı istemediğine emin misin?"

"İlgilenmen gereken bir ailen var."

Eileen başparmağıyla dijital çerçeveyi işaret ederek, "Sorun değil," dedi. "Hala seyrediyorum."

"Eğlenceli."

"Pek sayılmaz ama dinlenmen gerekiyor, biliyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın. Ah, akşam yemeğini de dert etme. Sana Look See'den Çin yemeği söyledim. Yirmi dakikaya burada olacak."

"Seni seviyorum, biliyorsun."

Eileen kapıya yürürken, "Evet, biliyorum," dedi. Durdu. "Çüş."

"Ne oldu?"

"Misafirin var."

Bölüm 2

Misafir kısaca, NYPD cinayet masası dedektifi Roger Kierce'ydi. Kierce eve olabileceği en havalı halini takınarak girdi, bütün polis memurlarının yaptığı gibi etrafa bakınarak, "Güzel ev," dedi.

Maya yüzünü buruşturdu, rahatsızlığını saklama gereksinimi duymuyordu.

Kierce mağara adamı gibi bir tipti. Bodur ve tıknazdı, kolları bedenine göre fazla kısa görünüyordu. Tıraşın hemen ardından dahi tıraşsız gibi görünen türden bir yüzü vardı. Gür kaşları metamorfozunun son evresindeki bir tırtılı andırıyordu. Ellerinin üzerindeki kıllar saç maşasıyla yapılmış gibiydi.

"Uğramam sorun olmamıştır umarım."

Maya, "Neden sorun olsun ki?" dedi. "Ah, tabii ya, kocamı az önce toprağa verdim ya."

Kierce mahcup olmuş gibi göründü. "Zamanlamam daha iyi olabilirdi."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Fakat yarın işe geri dönüyorsunuz. Cidden, sizce ne zaman doğru zaman olur?"

"İyi tespit! Sizin için ne yapabilirim, Dedektif?"

"Oturmamın sakıncası var mı?"

Maya aile odasındaki kanepeyi işaret etti. Aklına tuhaf bir düşünce geldi: Bu görüşme –bu odadaki her bir görüşme– artık dadı kamerası tarafından kaydedilecekti. Düşüncesi bile garipti. Elbette açıp kapatabilirdi ama bununla her gün kim uğraşacaktı ki? Kameranın sesi de kaydedip kaydetmediğini düşündü. Eileen'e sorabilirdi veya bekleyip içindekilere bakarken kendi görebilirdi.

Kierce, "Güzel ev," dedi.

"Evet, girdiğinizde de söylemiştiniz?"

"Kaç yılında inşa edilmiş?"

"1920'lerde."

"Merhum kocanızın ailesi... evin sahibi onlar, değil mi?"

"Evet."

Kierce oturdu. Maya ayakta kaldı.

"Sizin için ne yapabilirim, Dedektif?"

"Bir tür tamamlayıcı prosedür."

"Tamamlayıcı mı?"

"Bana biraz katlanın, olur mu?" Kierce kendini şirin göstermek istercesine gülümsedi. Maya oralı olmadı. "Nerede şu...?" Adam elini ceketinin iç cebine atıp yıpranmış bir not defteri çıkardı. "Üzerinden bir kez daha geçmemizin bir sakıncası var mı?"

Maya ondan ne anlaması gerektiğinden emin olamıyordu, muhtemelen Kierce'nin istediği de buydu. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Baştan başlayalım, olur mu?"

Maya oturup *başlayalım* der gibi ellerini iki yana açtı.

"Joe ve siz neden Central Park'ta buluştunuz?"

"Öyle istedi."

"Telefonda, değil mi?"

"Evet."

"Bu normal miydi?"

"Daha önce de orada buluştuk, evet."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Defalarca. Size anlattım. Parkın hoş bir kısmı. Yere bir örtü sererdik ve sonra kayıkhanede öğle yemeği yerdik..." Maya vazgeçti, durup yutkundu. "Sadece hoş bir yer, hepsi bu işte."

"Gün içinde, evet ama akşamları tekinsiz. Öyle düşünmüyor musunuz?"

"Biz orada hep güvende hissettik."

Kierce gülümsedi. "Birçok yerde kendinizi güvende hissettiğinize bahse girerim."

"Ne demek bu?"

"Bulunduğunuz tehlikeli yerler göz önünde bulundurulunca, park güvenli kalır sanırım." Kierce eliyle ağzını kapatıp öksürdü. "Her neyse, kocanız sizi aradı ve 'Haydi, orada buluşalım,' dedi ve buluştunuz."

"Doğru."

"Bir nokta hariç," dedi Kierce. Not defterine baktı, parmağını yalayıp birkaç sayfa çevirdi. "Kocanız sizi aramadı."

Kierce başını kaldırıp Maya'ya baktı.

"Anlamadım?"

"Joe'nin size arayıp orada buluşmak istediğini söylediniz."

"Hayır, bunu siz söylediniz. Ben orada buluşmayı onun telefonda önerdiğini söyledim."

"Ama sonra da, 'Sizi aradı...' diye devam ettim ve siz de, 'Doğru,' dediniz."

"Benimle kelime oyunları yapıyorsunuz, Dedektif. Telefon kayıtları elinizde, öyle değil mi?"

"Evet, elimde."

"Peki, kocamla aramızda bir konuşma olduğunu gösteriyor mu?"

"Gösteriyor."

"Ben mi onu aradım, o mu beni aradı, hatırlamıyorum. Fakat parktaki o favori yerimizde buluşmayı öneren oydu. Bunu ben de önerebilirdim. Ne alakası var anlamıyorum ve işin açıkçası, önce o söylemese, ben söyleyebilirdim."

"Joe ile orada sık sık buluştuğunuzu doğrulayan birisi olur mu?"

"Sanmıyorum ama yine bir alaka göremiyorum."

Kierce samimiyetsizce gülümsedi. "Ben de öyle, o halde devam edelim bakalım, tamam mı?

Maya bacak bacak üstüne atıp bekledi.

"Batı tarafından size doğru yaklaşan iki adamı tarif ettiniz. Doğru mudur?"

"Evet."

"Kar maskesi takıyorlar mıydı?"

Maya bu anı daha şimdiden binlerce kez düşünmüştü. "Evet."

"Siyah kar maskesi, doğru mu?"

"Evet."

"Ve bunlardan birinin yaklaşık 1,80 cm boyunda olduğunu söylediniz. Sizin boyunuz kaç, Bayan Burkett?

Maya ona Yüzbaşı diye hitap etmediği için adamı neredeyse paylayacaktı –kendisine Bayan denmesinden nefret ederdi– ama şu an rütbeyi mesele etmek yersizdi.

"Lütfen bana Maya deyin. Boyum 1,80 cm."

"O halde, adam sizin boyunuzdaydı."

Maya gözlerini devirmemek için çaba gösterdi. "Ah, evet."

"Saldırganları tarif ederken epey nettiniz."

Kierce not defterinden okumaya başladı. "Adamlardan biri 1,80 cm boyundaydı. Diğerini ise 1,75 cm olarak tahmin ettiniz. Birisi siyah kapüşonlu eşofman üstü, kot pantolon ve kırmızı Converse ayakkabı giyiyordu. Diğerininse, logosuz açık mavi bir tişörtü, bej sırt çantası, siyah koşu ayakkabısı varmış ama onun markasını söyleyemediniz."

"Bu doğru."

"Kırmızı Converse giyen... kocanızı vuran oydu"

"Evet."

"Ve sonra kaçtınız."

Maya hiçbir şey demedi.

"İfadenize göre, sizi soymak istemişler. Joe'nin cüzdanını vermekte geç kaldığını söylemişsiniz. Aynı zamanda, kocanız oldukça pahalı bir saat takıyordu. Bir Hublot, sanırım."

Maya'nın dili damağı kurudu. "Evet, doğru."

"Neden öylece pes edip vermedi?"

"Sanırım... sanırım verecekti."

"Ama?"

Maya başını iki yana salladı.

"Maya?"

"Suratınıza hiç silah doğrulttular mı, Dedektif?"

"Hayır."

"O halde, anlayamazsınız belki."

"Neyi anlayamam?"

"Namlunun ucu. Ağız. Birisi onu size doğrulttuğunda, birisi sizi tetiği çekmekle tehdit ettiğinde, o küçük siyah delik inanılmaz bir şekilde kocaman oluverir, sanki sizi komple yutacakmış gibi. Bazı insanlar bunu görünce donup kalırlar."

Kierce'nin sesi yumuşamıştı. "Joe... o da bunlardan biri miydi?"

"Bir an için."

"Peki, bu uzun mu sürdü?"

"Bu durumda, evet."

Birkaç dakika sessizce oturdular.

Kierce, "Silah kazara patlamış olabilir mi?" diye sordu.

"Şüpheliyim."

"Neden öyle dediniz?"

"İki nedenle. Birincisi, o bir revolverdi. Bilir misiniz?"

"Çok fazla değil."

"Eylem sırasında ya tetiği yeniden çekmeniz ya da çok sert sıkmanız gerekir. Kazara ateşleyemezsiniz."

"Anlıyorum. İkinci neden nedir peki?"

"Daha açık," dedi Maya. "Saldırgan iki kez daha ateş etti. *Kazara* üç kurşun sıkmazsınız."

Kierce başını onaylarcasına sallayıp notlarına tekrar baktı. "İlk kurşun kocanızın sol omzuna isabet etti. İkincisi köprücükkemiğini teğet geçip hemen yanına isabet etti."

Maya gözlerini yumdu.

"Saldırgan ateş açtığında ne kadar mesafedeydi?"

"Üç metre."

"Adli tabibimiz bu atışlarının hiçbirinin ölümcül olmadığını söyledi."

"Evet, söylemiştiniz bunu," dedi Maya.

"Madem böyle, sonra ne oldu?"

"Onu kaldırmaya çalıştım..."

"Joe'yi mi?"

Maya, "Evet, Joe'yi," diye çıkıştı. "Başka kimi olabilir ki?"

"Özür dilerim. Sonra ne oldu?"

"Ben... Joe dizlerinin üstüne düştü."

"Ve o sırada saldırgan silahını üçüncü kez ateşledi. Ha?"

Maya bir şey demedi.

"Üçüncü vuruş," diye tekrarladı Kierce. "Onu öldüren bu oldu."

"Anlattım zaten."

"Neyi anlattınız?"

Maya bakışlarını kaldırıp adamla göz göze geldi. "Üçüncü vuruşu görmedim."

Kierce başını salladı. "Doğru," dedi yavaşça. "Çünkü o sırada kaçıyordunuz."

"*İmdat... n'olur... birisi.... kocam...*"

Maya'nın göğsü sıkıştı. Sesler –silah sesi, helikopter pervanesi uğultusu, acı dolu çığlıklar – kafasına üşüştü. Gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı, yüzünün sakinliğini korudu.

"Maya?"

"Evet, kaçtım. Tamam mı? İki adam da silahlıydı. Kaçtım. Kaçıp kocamı geride bıraktım, sonra bir yerde, belki beş, belki on saniye sonra arkamdan silahın patlama sesini duydum ve evet, şu an anlattığınıza bakılırsa, ben kaçtıktan sonra aynı saldırgan hala dizleri üstünde duran kocamın kafasına silahı dayayıp tetiği çekmiş..."

Durdu.

"Kimse seni suçlamıyor, Maya."

Maya zoraki gülümseyerek, "Bunu sormadım zaten, Dedektif," dedi. "Ne istiyorsunuz?"

Kierce sayfaları çevirip notlarına baktı. "Faillerin epey ayrıntılı tarifinin yanı sıra, kırmızı Converse giyenin bir Smith & Wesson 686 taşıdığını, yanındakinin de Beretta M9'u olduğunu söyleyebilmişsiniz." Kierce başını kaldırdı. "Bu oldukça etkileyici. Silahları bu şekilde tanımlayabilmek."

"Eğitimin bir parçası."

"Askeri eğitiminiz yani, değil mi?"

"Sadece dikkatliyim, diyelim."

"Ah, çok mütevazısınız, Maya. Yurt dışındaki kahramanlıklarınızı hepimiz biliyoruz."

Ve çuvallamamı, diyecek oldu Maya.

"Parkın o bölümündeki ışıklandırma pek iyi değil. Yalnızca birkaç uzak sokak lambası var."

"Yeterli."

"Silahların ne olduğunu belirlemeye yeterli mi?"

"Ateşli silahları bilirim."

"Doğru, elbette. Uzman bir keskin nişancısınız, doğru mu?"

"Aynen öyle." Bu sözler Maya'nın ağzından kendiliğinden dökülüverince, Kierce küstahça gülümsedi.

"Yine de, karanlıktı..."

"Smith & Wesson da karanlığın aksine, paslanmaz çelikten di. Karanlıkta kolay görünür. Adamın horozu çektiğini de duydum. Bunu toplu tabancada yaparsınız, yarı otomatikte değil."

"Peki ya, Beretta?"

"Markadan tam olarak emin olamıyorum fakat Beretta tarzında kayan namlusu vardı."

"Bildiğiniz gibi, kocanızın cesedinden üç kurşun çıkardık. Otuz sekiz kalibreli, Smith & Wesson2la uyumlu."

Kierce derin düşüncelerdeymiş gibi, yüzünü ovuşturdu. "Silahların var, değil mi, Maya?"

"Evet."

"İçlerinden biri Smith & Wesson 686 olabilir mi?"

Maya, "Yanıtı biliyorsunuz," dedi.

"Nereden bilebilirim?"

"New Jersey kanunları uyarınca, burada aldığım bütün silahları kaydettiririm. Yani, bunların hepsini biliyorsunuz. Tamamen yetersiz değilseniz, Dedektif Kierce –ki değilsiniz– ruhsatlı silahlarıma hemen bakmışsınızdır. Demem o ki, artık oyun oynamayı bırakıp sadede gelsek?"

"Kocanızın düştüğü yerle Bethesda Çeşmesi'nin arasındaki mesafe ne kadardır?

Konu değişikliği Maya'yı şaşırttı. "Hesaplamaları yaptığınıza eminim."

"Yaptık, evet. Bütün dönemeç ve sapaklarıyla yaklaşık iki yüz yetmiş beş metre. Koştum. Fiziğim sizinki kadar iyi değil fakat yaklaşık bir dakikamı aldı."

"Pekâlâ."

"Pekâlâ, konu şu: Birçok görgü tanığı silah seslerini duyduklarını fakat sizin bundan en az bir veya iki dakika sonra ortaya çıktığınızı söyledi. Bunu nasıl açıklarsınız?"

"Neden açıklamam gereksin ki?"

"Net bir soru."

Maya gözünü bile kırpmadı. "Kocamı benim vurduğumu mu düşünüyorsunuz, Dedektif?"

"Vurdunuz mu?"

"Hayır. Hem de bunu nasıl kanıtlayabilirim, biliyor musunuz?"

"Nasıl?"

"Benimle poligona gelin."

"Yani?"

"Dediğiniz gibi, ben bir uzman keskin nişancıyım."

"Öyle olduğunuz söyleniyor."

"O halde, biliyorsunuz."

"Neyi biliyorum?"

Maya öne eğilip adamın gözlerinin içine baktı. "Gözlerim kapalı dahi olsa, birini o mesafeden öldürmem için üç el ateş etmem gerekmez."

Kierce bunu duyunca gülümsedi. "Pes! Soru için özür dilerim ama hayır, kocanızı vurduğunuzu düşünmüyorum. Açıkçası, bunu yapmadığınızı kanıtlayabilirim bile."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kierce ayağa kalktı. "Silahlarınızı burada mı tutuyorsunuz?"

"Evet."

"Görmemde sakınca var mı?"

Maya onu öncelikle bodrumdaki silah kasasına götürdü.

Kierce, İkinci Madde'nin* sıkı bir hayranı olmalısınız," dedi.

"Politikayla ilgilenmiyorum."

"Ama silahları seviyorsunuz." Kierce kasaya baktı. "Kilit çarkı göremiyorum. Anahtarla mı açılıyor?"

"Hayır. Yalnızca parmak izinizle erişebiliyorsunuz."

"Ah, anladım. Yani sadece sizin açabileceğiniz şekilde ayarlandı."

Maya yutkundu. "Artık öyle."

Hatasını anlayan Kierce, "Ah, kocanızın da mı?" dedi.

* Birleşik Devletler Anayasası'nın silah tutma ve taşıma hakkını belirten maddesi. (ç.n.)

Maya başını evet anlamında salladı.

"Siz ikiniz dışında erişimi olan var mı?"

"Hiç kimse." Maya başparmağıyla açma yerine dokundu. Kapı *çıt* sesiyle açıldı. Maya geri çekildi.

Kierce içeri bakıp ıslık çaldı. "Bütün bunlara neden ihtiyaç duyuyorsunuz?"

"Hiçbirine ihtiyaç duymuyorum. Ateş etmeyi seviyorum. Bu benim hobim. Birçok insan bunu sevmiyor veya anlamıyor. Benim için eğlenceli."

"Peki, Smith & Wesson 686 nerede?

Maya kasanın içini işaret etti. "Burada."

Adamın gözleri kısıldı. "Alabilir miyim?"

"Smith & Wesson'ı mu?"

"Evet, sorun olmazsa."

"Benim yaptığımı zannettiğinizi düşünmüyordum."

"Zannetmiyorum ama hem sizi, hem de silahınızı elemeliyiz, sizce de öyle değil mi?"

Maya silahı çıkardı. Birçok iyi nişancı gibi o da, iş silahı temizlemeye, doldurmaya ve boşaltmaya gelince, takıntı derecesinde titizdi, silahın her zaman boş olduğunu kontrol etmek gerekirdi. Boştu.

Kierce, "Size bunun için bir belge vereceğim," dedi.

"Mahkeme emri de isteyebilirim elbette."

"Onu da kolaylıkla temin edebilirim."

Yeterince doğruydu. Maya silahı adama verdi.

"Dedektif?"

"Efendim?"

"Bana söylemediğiniz bir şey var."

Kierce gülümsedi. "Sizi arayacağım."

Bölüm 3

Lily'nin dadısı Isabella ertesi sabah yedide geldi. Isabella'nın ailesi cenazeye katılanlar arasında en hareketli olanlardandı. Annesi Rosa –Joe'nin çocukluğundaki dadısı– bilhassa perişandı, mendilini sıkıca tutuyor, devamlı kendi çocukları Isabella ve Hector'a yaslanıyordu. Maya şimdi bile, Isabella'nın gözünün dünden kalan gözyaşlarıyla hala kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu.

"Çok üzgünüm, Bayan Burkett."

Maya ondan defalarca kendisine ilk ismiyle hitap etmesini istemişti fakat Isabella başını sallayıp yine de Bayan Burkett demeye devam ediyordu, Maya da boş vermişti. Isabella iş ortamında resmi davranarak kendini daha rahat hissediyorsa, Maya'nın onu zorlayacak hali yoktu.

"Teşekkür ederim, Isabella."

Lily mutfaktaki sandalyesinden fırladı, ağzı hala yulafla doluydu, ikisine doğru koştu. "Isabella!"

Küçük kızı kucağına alıp sarılırken Isabella'nın yüzü aydınlandı. Maya'nın vicdanı çalışan annelere özgü bir bi-

çimde sızladı. Kızının dadısını bu kadar çok sevmesinden dolayı hem memnun, hem de memnuniyetsizdi.

Isabella'ya güveniyor muydu?

Yanıt tıpkı dün de dediği gibi evetti. Böyle bir durumda herhangi bir *yabancıya* ne kadar güveniyorsa, ona da o kadar güveniyordu. Isabella'yı işe alan elbette Joe'ydi. Maya bu konuda emin olamamıştı. Porter Caddesi'nde yeni açılan, Growin' Up adında –Maya'nın Bruce Springsteen şarkısına hürmeten bu adı aldığını düşündüğü– bir gündüz bakımevi vardı. Kitty Shum adlı (*Bana Bayan Kitty deyin*!) güler yüzlü genç kız, Maya'ya her türlü kameranın ve güvenlik önlemlerinin olduğu temiz, düzgün, pek çok uyarıcının bulunduğu rengârenk odaları gezdirmiş, Lily'nin oynayacağı diğer güler yüzlü bakıcıları ve elbette diğer çocukları göstermişti. Fakat Joe yine de bir dadı tutmaları için ısrarcı davranmıştı. Maya'ya, "Beni Isabella'nın annesi büyüttü," diyordu. Maya da şakayla, "Bunun kızın özgeçmişini kuvvetlendirdiğinden emin misin?" diye karşılık veriyordu. Fakat Maya o sırada altı aylığına yurt dışında görevlendirildiğinden, seçim konusunda söyleyeceği –ve itiraz edeceği– pek bir şeyi yoktu.

Maya kızını başının üzerinden öpüp işe gitmek için evden çıktı. Birkaç gün daha izin alıp kızıyla vakit geçirebilirdi. Paraya kesinlikle ihtiyacı yoktu –evlilik sözleşmesine rağmen, çok zengin bir dul olacaktı– fakat o klasik, çocuğuna aşırı düşkün anne modeli ona göre değildi. Maya *anne dünyasına* –tuvalet eğitiminin, en iyi kreşlerin, pusetlerin güvenlik puanı ortalamalarının konuşulduğu, herkesin kendin çocuğunun sıradan gelişimiyle inceden böbürlendiği o kahveli buluşmalara– girmeyi denemişti.

Maya gülümseyerek otururdu ama gözlerinin arkasında Irak'a, bilhassa kanlı bir anıya –genellikle Fayetteville, Arkansaslı Jack Evans'ın belinden altının havaya uçtuğu ama her nasılsa buna rağmen hayatta kaldığı ana– gider ve bu kanlı olayın, o an bulunduğu o dedikodulu kahve buluşmasıyla aynı gezegende var olmasına akıl erdirmeye çalışırdı.

Başka annelerin yanındayken bazen de o korkunç görüntülerden ziyade helikopter pervanelerinin sesini duyardı. Sürekli takındığı bu yüz ifadesine *helikoptercilik* ismini vermesinin ironik olduğunu düşündü.

Onlarınsa hiçbir fikri yoktu.

Maya arabasına doğru yürürken bakışlarıyla çevreyi kolaçan edip düşmanın saklanabileceği veya saldırıya geçebileceği yerlere baktı. Bunun nedeni basitti: Huylu huyundan vazgeçmez. İnsan bir kez asker olunca, ömür boyu asker olur.

Hayali olsun veya olmasın, düşmana dair bir iz yoktu.

Maya orada bulunmasından dolayı, kitaplarda geçen bazı zihinsel hastalıklardan mustarip olduğunu biliyordu ama gerçek şu ki, kimse yara almadan dönmezdi. Ona göreyse, bu rahatsızlık daha ziyade aydınlanma hissi veriyordu. Artık dünyayı anlıyordu. Diğerleri anlamıyordu.

Maya orduda saldırı helikopterleri uçurmuş, kara birliklerinin ilerlemesi için koruma ve temizlik sunmuştu. Ortadoğudaki prestijli 160. Özel Harekât Havacılık Alayı'na başvuru için gereken milleri doldurmadan evvel, işe Fort Campbell'de UH-60 Kara Şahin uçurarak başlamıştı. Askerler rutin bir biçimde helikopterlerden *kuş* diye bahsederler, bu normaldir ama aynısını siviller yapınca bu biraz kulak tırmalayıcı oluyordu. Maya'nın planı ömrü boyunca görev-

de kalmaktı ama o video *CoreyTheWhistle* adlı internet sayfasında paylaşılınca, bu planı tıpkı el yapımı bombaya basan Jake Evans gibi gümledi.

Bugünkü uçuş dersi havacılık tarihinin en başarılı uçağı olan tek motorlu, dört koltuklu Cessna 172'de yapılacaktı. Eğitim esnasında öğrenciler saatlerce havada kalıyordu. Maya'nın işi aktif talimatlardan daha ziyade *izleyip görmekti.*

Uçmak veya uçak havadayken sadece kokpitte olmak Maya için meditasyona eşdeğerdi. Omzundaki gergin kasların yumuşadığını hissederdi. Hayır, dürüst olmak gerekirse, Bağdat üzerinde UH-60'ı uçurmanın veya Boeing Mh-6 Minik Kuş savaş helikopterinin ilk kadın pilotu olmasının tadını ve heyecanını vermiyordu. Bazılarının narkotiklerle mukayese ettiği o adrenalin yükselmesini, çarpışmanın o fena coşkusunu kimse kabul etmek istemezdi.

Çarpışmadan *zevk almak*, o ürpermeyi hissetmek, hayatta hiçbir şeyin bunun yerini tutamayacağının farkında olmak yakışıksızdı. Bu asla dile getirilemeyecek bir sırdı. Evet, savaş korkunç bir şeydi ve hiçbir insan bunu deneyimlememeliydi. Savaşın, Lily'nin yakınına dahi uğramaması için Maya canını ortaya koyardı. Fakat konuşulmayan gerçek, bir parçanızın tehlikeye bağımlı hale gelmiş olmasıydı. Bunu istemezdiniz. Bunun hakkınızda verdiği fikir hoşunuza gitmezdi. Bundan hoşlanmak demek, doğuştan şiddete meyilli veya empati yoksunu ya da bu tarz saçmalıklar anlamına gelirdi. Ama korkunun alışkanlık yapan bir unsuru vardı. Evdeyken nispeten sakin, durağan ve sıradan bir hayatınız olurdu. Sonra gidip ölüm korkusuyla yaşar ve daha sonra yine eve gelip aynı sakin, durağan ve sıradan hayatı yaşamanız beklenirdi. İnsanlar o şekilde yaşayamıyor işte.

Maya öğrencilerle uçarken dikkatinin dağılmaması için ceptelefonunu daima dolabında bırakırdı. Acil bir durum olursa, telsizden haber alabilirdi. Öğle arası esnasında ceptelefonuna baktığında, yeğeni Daniel'dan gelen tuhaf mesajı gördü.

Alexa maçına gitmeni istemiyor.

Maya numarayı çevirdi. Daniel ilk çalışta yanıt verdi.

"Alo?" dedi.

"Sorun nedir?"

Maya, Alexa'nın futbol koçunun omzuna hafifçe vurduğunda adam öyle hızla döndü ki, boynundaki düdük neredeyse Maya'nın yüzüne çarpacaktı.

"Ne var?" diye bağırdı.

Koç –adamın adı Phil'di, kızı Patty ise sinir bozucu bir zorbaydı– maç boyunca durmadan bağırıyor, hızlı hızlı yürüyor ve sinir krizi geçiriyordu. On iki yaşındaki kızlar bir yana dursun, Maya, adamın bu hareketinin talim çavuşları tarafından acemi erlere yapıldığını görmüştü.

"Ben Maya Stern."

Koç, "Ah, kim olduğunu biliyorum," dedikten sonra sahayı göstererek, "ama maçın ortasındayım. Buna saygı göstermen gerek, asker," dedi.

Asker ha? "Hızlı bir sorum var."

"Şu an sorular için vaktim yok. Maçtan sonra gel. Seyircilerin sahanın diğer tarafında olması gerekiyor."

"Lig kuralına göre mi?"

"Kesinlikle."

Koç muazzam sırtını dönerek Maya'yla ilişiğini kesti. Maya kıpırdamadı.

Maya, "Bu ikinci yarı," dedi.

"Ne?"

"Lig kurallarına göre, her kızı maçın yarısında oynatman gerekir," dedi Maya. "İkinci yarıdayız. Üç kız oyuna henüz girmedi bile. Onları oyuna şu an soksan dahi, tamamen yarısında oynamış olmayacaklar."

Phil'in şortu muhtemelen 10-15 kg daha zayıfken bedenine tam oturuyordu. Sol göğsünde *Koç* yazılı armanın dikildiği kırmızı polo yaka tişörtü bedenini iyice sarıyordu. Adamda çaptan düşen eski sporcu havası vardı ve Maya'ya göre, muhtemelen öyleydi. Kocaman ve göz korkutucuydu, iriliği insanları muhtemelen korkutuyordu.

Phil sırtı hala Maya'ya dönükken yarım ağız, "Bilgin olsun, lig şampiyonluğunun yarı finalindeyiz," dedi.

"Biliyorum."

"Yalnızca bir gol fazlamız var."

"Lig kurallarını inceledim," dedi Maya. "Yarım maç kuralını uygulamamak için bir neden görmüyorum. Çeyrek finalde de tüm oyuncularını oynatmadın."

Phil dönüp Maya'nın yüzüne baktı. Şapkasının kenarını düzeltip Maya'nın kişisel alanına girdi. Maya geri adım atmadı. İlk yarı esnasında ebeveynlerle oturup adamın kızlara ve hakemlere sürekli bağırıp çağırmasını seyreden Maya, adamın o aptal şapkasını iki kez yere atıp tekmelediğini görmüştü. İki yaşa özgü nöbeti geçiriyor gibiydi.

Phil, "Yarılarda bile olmazdık," diye tısladı, "eğer bu kızları son maçta oynatsaydım."

"Yani kurallara uyduğunuz için kaybederdiniz, öyle mi?"

Koçun kızı Patty buna güldü. "Yani bok gibiler."

"Pekâlâ, Patty, yeter bu kadar. Git, Amanda'ya bak."

Patty hakem masasına yöneldi.

Maya, "Kızın," dedi."

"Ne olmuş?"

"Diğer kızlarla uğraşıyor."

Adam iğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Bunu Alice mi söyledi?"

Maya, "Alexa," diye düzeltti. "Ve hayır."

Daniel söylemişti.

Adam ona doğru öyle bir yaklaştı ki, Maya tonbalıklı salatanın kokusunu alabiliyordu.

"Bak, asker..."

"Asker mi?"

"Askersin, değil mi? Ya da askerdin?" Sırıttı. "Dedikodulara bakılırsa, sen de kuralları çiğnemeyi severmişsin, ha?"

Maya parmaklarını sıktı, bıraktı, sıktı, bıraktı.

Phil, "Eski bir asker olarak, bunu anlamalısın," diye devam etti. "Basit ve düz."

"Nasıl?"

Phil şortunu yukarı çekti. Sahayı gösterip, "Burası benim savaş alanım. Ben generalim, kızlar da askerlerim. F-16'nın başına salağın tekini oturtmazsın, değil mi?"

Maya damarlarındaki kanın ısındığını hissedebiliyordu. Sesini sakin tutmayı bir şekilde başarıp, "Şuna bir açıklık getirelim," dedi. "Bu futbol maçıyla askerlerimizin Afganistan'da ve Irak'ta mücadele verdiği savaşları bir mi tutuyorsun?"

"Anlamıyor musun?"

Sık, bırak, sık, bırak, sık, bırak. Derin nefesler al.

Phil, "Bu spor," diyerek yeniden sahayı işaret etti. "Ciddi, mücadeleci bir spor ve evet, bir nevi savaş. Kızları nazlı yetiştirmiyorum. Yani artık beşinci sınıfta değiller, her yerde gökkuşağı ve minnoşluk yok. Artık altıncı sınıftalar. Burası gerçek dünya. Anlıyor musun?"

"İnternetteki lig kuralları..."

Phil öyle eğildi ki, şapkasının ucu Maya'nın kafasına değdi. "İnternette ne yazdığı zerre kadar umurumda değil. Şikâyetin varsa, futbol kuruluna resmi yazıyla iletirsin."

"Senin başkanı olduğun kurula mı?"

Phil kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Şimdi kızlarımla ilgilenmeliyim. Güle güle."

Maya'ya el sallayıp yavaşça sahaya doğru döndü.

Maya, "Bana sırt çevirmemelisin," dedi.

"Ne yaparsın?"

Maya yapmamalıydı. Biliyordu. Boş verip geçmeliydi. Durumu Alexa için daha kötü hale getirmemeliydi.

Sık, bırak, sık, bırak...

Maya'nın kafasından pek çok büyük amaç geçse de, elleri başka fikirdeydi. Maya şimşek gibi hareket edip eğildi, adamın şortunun paçasından tutup –onun komandoya dönüşmemesi için dua ederek– şortunu bileklerine indirdi.

Kısa zaman içinde epey bir şey olmuştu.

Kalabalık nefesini tuttu. Beyaz donlu koç da aynı şimşek hızıyla harekete geçip şortunu çekmek için eğildiğinde sendeledi. Yere yapıştı.

Ardından kahkahalar duyuldu.

Maya bekledi.

Phil dengesini çabucak kazandı. Fırlayıp ayağa kalktı,

şortunu çekip Maya'ya doğru hışımla yürüdü. Öfke ve utancın karışımıyla yüzünde beliren kırmızılık fahişelerin abartılı allığını andırıyordu.

"Seni kaltak."

Maya sessizce kendini hazırladı ama hareket etmedi.

Phil yumruğunu kaldırdı.

"Durma," dedi Maya. "Seni yere sermem için bahane vermiş olursun."

Koç durdu, Maya'nın gözlerine baktığında orada bir şey gördü ve elini indirdi. "Ah, buna değmezsin."

Yeterli, diye düşündü Maya.

Maya zaten yaptıklarından kısmen pişman sayılırdı, yeğenine şiddete dair yanlış bir ders öğretmişti. Bunu en çok o bilmeliydi. Onu korkmuş veya utanmış halde göreceğini düşünerek Alexa'ya baktığında, küçük kızın yüzündeki hafif gülümsemeyi fark etti. Koçun rencide edilmesinden dolayı memnuniyet veya haz duyan bir gülümseme değildi bu.

Bu gülümseme başka bir şey anlatıyordu.

Artık biliyor, diye düşündü Maya.

Bunu ordudayken öğrenmişti ama elbette, gerçek hayatta da geçerliydi. Silah arkadaşlarınız sırtınızın kollandığını bilmeliydi. Bu birinci kuraldı, birinci dersti, her şeyin ötesindeydi. Düşman senin peşine düştüyse, benim de peşimde demektir.

Maya belki fazla tepki göstermişti, belki de göstermemişti ama her iki türlü de Alexa artık teyzesinin yanında olup onun için mücadele edeceğini biliyordu.

Şamata başladığında Daniel kendince destek vermek üzere Maya'ya doğru ilerledi. O da Maya'ya bakıp başını onaylarcasına salladı. O da anlamıştı.

Anneleri ölmüştü. Babaları sarhoşun tekiydi ama Maya arkalarındaydı. Maya yanlarındaydı.

Daniel ve Alexa'yı eve bırakırken, dikiz aynasından kırmızı Buick Verano'yu gördüğünde, Maya doğal alışkanlığıyla her zamanki gibi etrafı kolaçan ediyordu.

Buick için henüz şüpheli bir durum yoktu. Yola koyulalı daha sadece bir kilometre olmuştu ama sonra Maya aynı arabayı futbol sahasından çıkarken de gördüğünü fark etti. Bir şey olmayabilirdi. Muhtemelen değildi. Shane askerlere özgü altıncı histen bahsederdi, bazen bilirdiniz işte. Bu saçmalıktı. Maya korkunç bir biçimde yanlış çıktığını ispatlayana dek bu lagalugaya inanırdı.

"Maya Teyze?"

Konuşan Alex'ydı.

"Efendim, tatlım?"

"Maça geldiğin için teşekkürler."

"Eğlenceliydi. Bence harika oynadın."

"Hayır, Patty haklı, berbatım."

Daniel güldü. Alexa da.

"Kes şunu. Futbolu seviyorsun, değil mi?"

"Evet ama bu son senem olacak."

"Neden?"

"Gelecek sene oynayacak kadar iyi değilim."

Maya başını olumsuzca salladı. "Konu bu değil."

"Ha?"

"Spor eğlenmek ve egzersiz yapmak içindir."

Alexa, "Buna inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Maya Teyze?"

"Efendim, Daniel?"

"Paskalya tavşanına da inanıyor musun?"

Daniel ve Alexa yine güldüler. Maya başını iki yana sallayarak gülümsedi. Dikiz aynasına baktı.

Kırmızı Buick Verano hala oradaydı.

Bunun ikinci raundu uman Phil olup olmadığını merak etti. Arabanın –kırmızı– rengi doğruydu ama hayır, koca adam penis hasediyle spor bir arabaya veya Hummer tarzı bir şeye binerdi. Claire'nin evinin önünde –cinayetten uzun zaman geçmesine rağmen, Maya orayı hala ablasının evi olarak düşünüyordu– kırmızı Buick hiç duraksamadan yanlarından geçip gitti. Dolayısıyla, belki de peşlerinde değildi.

Belki de, o civarda yaşayan ve futbol maçından çıkan başka bir aileydi. Bu anlamlı olurdu.

Maya'nın gözlerinin önüne, Claire'nin evini ona ve Eileen'e ilk gösterdiği an geldi. Ev şimdi olduğu gibiydi; fazlasıyla uzamış çimenler, dökülen sıva, kaldırımda çatlaklar, solmuş çiçekler.

Claire, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sormuştu.

"Çöplük."

Claire gülümsemişti. "Aynen, teşekkür ederim. Sadece seyredin."

Maya bu tür şeyler konusunda hiç yaratıcı değildi. Potansiyeli göremezdi. Claire görebilirdi. O dokunuşa sahipti. Kısa süre sonra o eve gittiğinizde, kullanacağınız iki sözcük, *keyifli* ve *sıcacık* olurdu. Evin tamamı mutlu bir çocuğun boyama kalemlerinden çıkmış gibi görünmeye başlamıştı; daima güneşliydi, çiçeklerin boyu ön kapıyı bile geçiyordu.

Bunların hiçbiri artık yoktu.

Eddie onları kapıda karşıladı. O da evin bir yansımasıydı. Claire'nin ölümünden önce bambaşkayken, şimdi solgun ve griydi. Kızına, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Alexa, "Kaybettik," dedi.

"Ah, üzüldüm."

Alexa, babasını yanağından öperken, Daniel hızla eve girdi. Eddie sakıngan görünüyordu ama geri çekilip Maya'nın eve girmesine izin verdi. Üzerinde kırmızı pazen bir gömlek ve kot pantolon vardı. Maya ağız gargarasının keskin kokusunu yine aldı.

Eddie kendini savunarak, "Onları ben alırdım," dedi.

"Hayır," dedi Maya, "almazdın."

"Yani... senin onları alacağını öğrendikten sonra bir içki içtim."

Maya bir şey demedi. Kutular hala köşede yığılıydı. Claire'nin eşyaları. Eddie onları hala bodruma veya garaja götürmemişti. Oturma odasında manyak istifçilerin yaptığı gibi, onlarla oturuyorlardı.

Eddie, "Gerçekten," dedi, "alkollüyken araba kullanmıyorum."

"Sen bir prenssin, Eddie."

"Daha fazlası."

"Pek sayılmaz."

"Maya?"

"Ne var?"

Adamın çenesinde ve sağ yanağında tıraştan kalan parçalar hala duruyordu. Eksik tıraş ettiği yerler. Claire olsa, onları görür ve evden öyle dağınık bir halde çıkmaması için onu uyarırdı.

Eddie'nin sesi yumuşacıktı. "O hayattayken içmiyordum."

Maya ne diyeceğini bilemediğinden, sessiz kaldı.

"Yani, nadiren içerdim ama..."

Maya sözünü kesip, "Ne demek istediğini biliyorum," dedi. "Her neyse, gitsem iyi olur. Onlara iyi bak."

"Kasabanın futbol derneğinden telefon geldi."

"Doğru."

"Görünüşe göre, bugün epey taşkınlık yapmışsın."

Maya omuzlarını silkti. "Koçla kuralları tartıştım sadece."

"Bu hakkı sana veren nedir?"

"Oğlun, Eddie. Kızına yardım etmem için beni aradı."

"Ve sen de yardım ettiğini mi düşünüyorsun?"

Maya tek kelime etmedi.

"Phil gibi bir pisliğin böyle bir şeyi unutacağını mı sanıyorsun? Alexa'dan bunun acısını çıkarmayacağını mı sanıyorsun?

"Çıkarmasa iyi eder."

Eddie, "Yoksa ne olur?" diye çıkıştı. "Olaya biraz daha mı müdahale edersin?"

"Evet, Eddie. Gereken buysa. Kendi hakkını savunabilecek hale gelene kadar, hakkını savunurum."

"Koçun pantolonunu indirerek mi?"

"Gereken neyse yaparak."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

"Gayet de iyi duyuyor. Onun hakkını savunacağımı söyledim. Neden biliyor musun? Çünkü bunu başka kimse yapmayacak."

Eddie sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. "Defol evimden."

"İyi." Maya kapıya yöneldi, sonra durup Eddie'ye baktı. "Bu arada, evin bir tuvalet. Bir çeki düzen ver."

"Defol dedim. Bir süre de gelmesen iyi olur."

Maya durdu. "Anlamadım?"

"Seni çocuklarımın etrafında istemiyorum."

"Senin çocukların...?" Maya, adama yaklaştı. "Açıklamak ister misin?"

Eddie'nin gözlerindeki öfke yok oldu. Yutkundu, bakışlarını kaçırdı. "Anlamıyorsun," dedi.

"Neyi anlamıyorum?"

"Savaşan sendin, böylelikle bizim savaşmamız gerekmiyordu. Bize güvende hissettiriyordun."

"*-dum* mu?"

"Evet."

Maya, "Anlamıyorum," dedi.

Eddie nihayet Maya'nın gözlerine baktı. "Ölüm seni takip ediyor, Maya."

Maya öylece kaldı. Uzaktan birinin televizyonu açtığını duydu. Boğuk gülüşme seslerini duyabiliyordu.

Eddie parmaklarıyla saymaya başladı. "Savaş. Claire. Şimdi de Joe."

"Beni mi suçluyorsun?"

Eddie ağzını açtı, sonra kapattı, bir daha denedi. "Belki de. Bilmiyorum. Belki, ölüm seni o çöldeki bok çukurunda buldu veya her zaman içindeydi ve sen onun dışarı çıkmasına izin verdin veya seni eve kadar takip etti."

"Anlamlı konuşmuyorsun, Eddie."

"Olabilir. Tanrım, Joe'yi severdim. Joe iyi bir adamdı ve o da öldü." Eddie gözlerini Maya'ya dikti. "Sıradakinin sevdiğim biri olmasını istemiyorum."

"Biliyorsun, Daniel veya Alexa'ya birinin zarar vermesine asla izin vermem."

"O güce sahip olduğunu düşünüyor musun, Maya?"

Maya yanıt vermedi.

"Joe ve Claire'ye de kimsenin zarar vermesine izin vermezdin. Ne oldu peki?"

Sık, bırak.

"Saçmalıyorsun, Eddie."

"Defol evimden. Defol ve geri gelme."

Bölüm 4

Kırmızı Buick Verano bir hafta sonra yeniden göründü. Maya uzun uçuşlarla dolu bir günün ardından eve dönüyordu. Yorgun ve açtı, tek istediği eve ulaşıp Isabella'yı azat etmekti ama şimdi o kahrolası kırmızı Buick geri dönmüştü.

Bununla ne yapmalıydı?

Maya tam kafasından seçenekleri geçirirken Buick yine başka yöne saptı. Bu başka bir tesadüf müydü, yoksa sürücü onun eve gittiğini mi düşünmüştü? Maya ikinci şıkkın geçerli olduğuna bahse girerdi.

Isabella'nın ağabeyi Hector, Maya eve yanaştığında kamyonetinin yanında durmuş bekliyordu. Bahçeyle işini bitirdiğinde, Isabella'yı eve bırakmak için genellikle beklerdi.

"Merhaba, Bayan Burkett."

"Merhaba, Hector."

"Çiçek tarhlarını bitirdim." Hector eşofman üstünün fermuarını boynuna kadar çekti. Bu sıcakta tuhaf bir tercihti. "Hoşunuza gitti mi?"

"Harika görünüyorlar. Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Elbette."

"Ablamın evinde ufak tefek işler var. Sana fazladan ödeme yapsam, çimleri biçip ortalığı biraz temizler misin?"

Hector bu teklif karşısında huzursuz göründü. Ailece yalnızca Burkettler için çalışırlardı. Maaşlarını onlar öderdi.

Maya, "Bunu önce Judith'e sorayım," dedi.

"O zaman kesinlikle, memnuniyetle yaparım."

Maya eve doğru yürürken, telefonuna mesaj geldi. Mesaj Alexa'dandı.

Futbol Günü bu cumartesi. Geliyor musun?

Geçen hafta Koç Phil'le yaşadığı olayın ardından Maya gitmemek için bahanelerini önceden hazırlamıştı. Eddie'nin haksız olduğunun bilse de suçlamaları aklından çıkmıyordu. *Ölüm seni takip ediyor,* diyerek saçmaladığını biliyordu ama iş çocuklarına geldiğinde, bir babanın bir süreliğine saçmalamaya hakkı vardı belki de.

Yıllar önce, Daniel ilk doğduğu zaman, Claire ve Eddie önce Daniel, sonra da her iki çocukları için, kendi başlarına bir şey gelmesi durumunda Maya'yı koruyucu olarak tayin etmişlerdi. Fakat o zamanlarda bile Claire başına ne gelebileceğini tahmin edemezken bile, Maya'yı bir kenara çekip, "Sadece bana bir şey olursa, Eddie tek başına yapamaz," demişti.

"Neden böyle dedin?"

"O iyi bir adam ama güçlü bir adam değil. Ne olursa olsun, orada olmalısın."

"Bana söz ver," gibisinden bir ekleme yapmasına gerek yoktu. Claire biliyordu. Maya biliyordu. Maya sorumluluklarını ve ablasının endişelerini ciddiye alırdı, Eddie'nin isteklerine kısa süreliğine boyun eğebilirdi ama Eddie de bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu.

Mesaja yanıt verdi.

Kahretsin, gelemem. İşim çok. Sonra görüşelim mi? muck.

Maya arka kapıya ilerlerken, Kuveyt'teki Arifjan Kampı'ndaki o günü hatırladı. Telefon geldiğinde, üste öğlen vaktiyken, yurtta saat sabahın beşiydi.

Joe titrek bir sesle, "Benim," demişti. "Kötü bir haberim var."

Dünyası başına yıkılmadan önceki o kısacık sürede, Maya hattın diğer ucunda olmanın tuhaf olduğunu düşünmüştü. Bu felaket konuşmaları onun için normalde tam ters yönde yapılırdı; kötü haberler Orta Doğu'dan batıya, Birleşik Devletler'e giderdi. Elbette aramaların hiçbirini o yapmazdı.

Bir protokol vardı. Bir *ölüm bildirme subayı* –evet, böyle bir şey vardı– aileyi şahsen bilgilendirirdi. Göreve bakın! Kimse buna gönüllü olmazdı, görevlendirilirlerdi. Ölüm bildirme subayı mavilerle kuşanır, bir papazla birlikte arabaya biner, kapınızı çalar ve ezberlediği ölüm konuşmasını yapardı.

Maya, "Ne oldu?" diye sormuştu Joe'ye.

Sessizlik. Tattığı en fena sessizlik buydu.

"Joe?"

Joe, "Claire," dediğinde, Maya içinin paramparça olduğunu hissetmişti.

Arka kapıyı açtı. Lily kanepenin üzerindeydi, yeşil ka-

lemiyle boyama yapıyordu. Annesi girdiğinde dönüp bakmamıştı ama sorun değildi. Lily muazzam şekilde odaklanabilen çocuklardandı. Şimdi de tüm dikkatini boyamaya vermişti. Isabella onun dikkatini dağıtmamak için yavaşça ayağa kalkıp odada yürüdü.

Maya, "Fazladan kaldığın için teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil."

Lily başını kaldırıp onlara gülümsedi. Onlar da kıza gülümseyip el salladılar.

"Lily bugün nasıldı?"

"Keyifli." Isabella perişan bir yüzle Lily'e baktı. "Hiçbir fikri yok."

Isabella her gün ya bunu ya da buna benzer bir şey söylerdi.

Maya, "Sabah görüşürüz," dedi.

"Pekâlâ, Bayan Burkett."

Hector'un kamyoneti uzaklaşırken, Maya kızının yanına oturdu. Yaptığı her şeyin kaydedildiğini bilerek, dijital çerçevedeki/dadı kamerasındaki art arda değişen fotoğraflara baktı. Çoğu günler bunu kontrol ediyor, Isabella'nın öyle olmadığından emin oluyordu. *Öyle* derken... Tam olarak nasıl yani? Her neyse, video her zaman son derece sakin görünüyordu. Maya kendini çocuğuyla oynarken asla seyretmiyordu.

Garip bir histi. Odada bir gizli kamera olması da garip bir histi, sanki ondan dolayı farklı davranmak gerekiyormuş gibi hissettiriyordu. Bu kamera Maya'nın Lily'yle etkileşimini kısmen de olsa etkiliyor muydu? Muhtemelen, evet.

Maya, "Ne çiziyorsun?" diye sordu.

"Sence?"

Kıvrımlı çizgiler gibi görünüyordu. "Bilmem."

Lily buna gücenmiş gibiydi.

Maya omuzlarını silkti. "Söyler misin?"

"İki inek ve bir tırtıl."

"İnek yeşil mi?"

"O tırtıl."

Neyse ki, Maya'nın telefonu çaldı. Telefonuna baktı, arayan Shane'ydi.

Shane, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyidir."

Sessizlik. Shane konuşmadan önce üç saniye geçti.

Shane, "Şu tuhaf sessizliği bozuyorum," dedi. "Nasılsın?"

"Harika. Ee, durumlar nasıl?"

Nasıl gidiyor kısmı için fazla yakındılar. Bu tarz bir ilişkileri yoktu.

Shane, "Konuşmamız gerek," dedi.

"Konuş o halde."

"Geliyorum. Aç mısın?"

"Pek sayılmaz."

"Best of Everything'den sığır etli ve tavuklu pizza alabilirim."

"Kahrolası, çabuk ol."

Maya telefonu kapattı. Arifjan Kampı'nda neredeyse her yemekte istediğiniz kadar pizza verilirdi ama pizzanın sosu ekşimiş ketçap gibi, hamuru da diş macunu kıvamında olurdu. Maya yurda döndüğünden beri yalnızca ince hamur pizza yiyordu ve onu da hiçbir yer Best of Everything'den iyi yapamazdı.

Shane geldiğinde, hepsi birden mutfak masasına oturup pizzaya yumuldular. Lily, Shane'yi çok severdi. Genel ola-

rak çocuklar Shane'yi çok severdi. Shane yetişkinlerle pek anlaşamazdı. Onda görünüşe ve sahte gülüşlere ihtiyaç duyan birçok insanın yakışıksız bulduğu bir metanet, bir tuhaflık vardı.

Shane modem toplumun kısa sohbetlerine veya abartılı saçmalıklarına gelemiyordu.

Pizzalarını bitirdiklerinde, Lily annesinin değil, Shane'nin onu yatırması için ısrar etti.

Shane dudaklarını büzdü. "Ama sana kitap okumak çok sıkıcı."

Bu, Lily'i güldürdü. Adamın elinden tutup onu merdivenlere doğru çekiştirdi. Shane, "Hayır, lütfen!" diye bağırıp kendini yere attı. Lily daha çok gülüp adamı çekiştirmeye devam etti. Shane yol boyunca itiraz etti. Lily'nin onu merdivenlerden çıkarması on dakika sürdü. Odaya vardıklarında Shane bir masal okudu, Lily o kadar çabuk uykuya daldı ki, Maya adamın ona uyku ilacı verdiğini sandı.

Shane aşağı indiğinde Maya, "Çok çabuk oldu," dedi.

"Planımın bir parçasıydı."

"Neymiş o?"

"Beni merdivenlerden yukarı sürüklemesi. Onu yordu."

"Zekice."

"Ah, evet."

İkisi birden buzdolabından soğuk birer bira alıp arka bahçeye çıktılar. Hava kararmıştı. Nem onlara biraz ağır geldi fakat sırtınızda yirmi kiloluk donanımla çöl sıcağını deneyimledikten sonra, sıcağa ilişkin hiçbir şey sizi ciddi anlamda rahatsız etmezdi.

Shane, "Ne hoş bir gece," dedi.

Havuzun başına oturup içmeye başladılar. Maya'nın hoşuna gitmeyen bir şey, bir boşluk vardı.

"Kes şunu."

"Neyi?"

"Bana şeymişim gibi davranıyorsun."

"Neymişsin gibi?"

"Dul gibi. Kes şunu.

Shane başını evet anlamında salladı. "Pekâlâ, tamam, benim hatam."

Maya, "Benimle konuşmak istediğin konu neydi?" diye sordu.

Shane birasından kocaman bir yudum aldı. "Önemli olmayabilir."

"Ama?"

"Ortalıkta dolaşan bir istihbarat raporu var." Shane hala ordudaydı, askeri polisin yerel şubesinin başındaydı. "Görünüşe göre, Corey Rudzinski tekrardan Birleşik Devletler'de olabilir."

Shane, Maya'nın tepkisini bekledi. Maya birasından uzun, büyük bir uyudum aldı ve tek kelime etmedi.

"İki hafta önce Kanada sınırından girdiğini düşünüyoruz."

"Hakkında tutuklama kararı var mı?"

"Teknik olarak, hayır."

Corey Rudzinski ispiyoncuların güvenli bir biçimde gizli bilgileri afişe edebildiği *CoreyTheWhistle* adlı internet sayfasının kurucusuydu. Amaç, hükümet ve büyük şirketlerle ilgili yasa dışı faaliyetlerin ifşa edilmesiydi. Petrol şirketlerinden rüşvet alan Güney Amerikalı hükümet yetkilisinin hikâyesini hatırlayın. *CoreyTheWhistle* sızıntısı. Irkçı e-postalar konusunda polisin yozlaşma olayı. *CoreyTheWhistle*. Idaho'daki mahkûm istismarı, Asya'daki üzeri kapatılan nükleer kaza, güvenlik güçlerinin eskort kiralaması. *Corey-*

TheWhistle. Ve elbette, ordunun aşırı hevesli kadın helikopter pilotunun sivillerin ölümüne yol açması. Evet, bildiniz.

Tüm bu haber atlamalar, Corey'nin gizli ispiyoncularının marifetiydi.

"Maya?"

"Artık canımı yakamaz."

Shane başını yana yatırdı.

"Ne?"

"Hiç."

Maya, "Canımı yakamaz," dedi. "O kaseti çoktan yayımladı."

"Hepsini değil."

Maya birasından bir yudum içti. "Umurumda değil, Shane."

Shane arkasına yaslandı. "Tamamdır. Peki, neden sence yapmadı?"

"Ne yapmadı?"

"Ses kaydını yayımlamadı."

Bu soru Maya'nın aklına Shane'den fazla düşüyordu.

Shane, "O bir ispiyoncu," dedi. "Madem böyle, neden onu yayımlamadı?"

Bilmiyorum."

Shane dikkatle baktı. Maya bu bakışı bilirdi.

"Sanırım bir teorin var."

"Var."

"Duyalım."

Shane, "Corey onu doğru zamana saklıyordu," dedi.

Maya kaşlarını çattı.

"Önce büyük basına ilk haberi verdiriyor. Ardından, taze reklama ihtiyaç duyunca da kalanı gönderiyor."

Maya başını iki yana salladı.

Shane, "O bir köpekbalığı," dedi. "Bir köpekbalığını sürekli beslemen gerekir."

"Yani?"

"Operasyonlarının başarılı olması için, Corey Rudzinski'nin yalnızca yozlaşma içinde olduğuna inandıklarının ipliğini pazara çıkarması değil, ayrıca bunu reklamını en iyi yapacak şekilde halletmesi gerekiyor."

"Shane?"

"Evet?"

"Gerçekten umurumda değil. Artık orduda değilim. Hatta bir... dulum. Bırak, elinden geleni yapsın."

Shane'nin bu gösterişi yutup yutmayacağını merak etti ama zaten o da gerçeğin tamamını bilmiyordu, değil mi?

"Tamamdır." Shane birasını bitirdi. "Bana gerçekten neler olup bittiğini anlatacak mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin için teste girdim, hiç soru sormadım."

Maya başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Buraya teşekkür için gelmedim, biliyorsun."

Biliyordu.

"O teste girmek benim yeminimin ihlaliydi. Daha açık ifade etmek gerekirse, yasaya aykırıydı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Aldırma, Shane."

"Joe'nin tehlikede olduğunu biliyor muydun?"

"Shane..."

"Yoksa gerçek hedef sen miydin?"

Maya bir anlığına gözlerini yumdu. Sesler onu çılgına çeviriyordu.

"Maya?"

Maya gözlerini açıp yavaşça ona döndü. "Bana güveniyor musun?"

"Bana bu şekilde hakaret etme. Hayatımı kurtardın. Tanıdığım en iyi ve en cesur askersin."

Maya başını iki yana salladı. "En iyi ve en cesur olanlar eve bir tabutta döndüler."

"Hayır, Maya, öyle değil. En büyük bedeli ödediler, evet. Çoğunlukla, onlar en şanssız olanlardı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece yanlış zamanda, yanlış yerde duruyorlardı."

Bu doğruydu. Daha yetenekli savaşçıların hayatta kalma konusunda daha çok şansı olacak değildi ya. Riskli bir girişimdi. Savaş kayıplar için asla bir meritokrasi değildi.

Shane'nin karanlıktaki sesi yumuşaktı. "Bunu kendi başına yapmaya çalışacaksın, değil mi?"

Maya yanıt vermedi.

"Joe'nin katillerini kendin indireceksin."

Bu bir soru değildi. Sessizlik de tıpkı nem gibi bir süreliğine havada asılı kaldı.

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa, buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Maya, "Biliyorum," dedikten sonra, "bana güveniyor musun, Shane?" diye ekledi.

"Tüm hayatımla."

"O halde boş ver gitsin."

Shane birasını bitirip kapıya yöneldi.

Maya, "Bir şey daha lazım," dedi.

Ona bir kâğıt parçası uzattı.

"Nedir bu?"

"Kırmızı bir Buick Verano'nun plakası. Aracın kime ait olduğunu bilmem gerek."

Shane yüzünü buruşturdu. "Bunu neden istediğini sorup ikimize de hakaret etmeyeceğim," dedi. "Ama bu son avanta."

Babacan bir tavırla, Maya'yı alnından öpüp evden çıktı.

Maya uyuyan kızına baktı. Sonra koridorun sonundaki yüksek teknolojiye sahip spor odasına yürüdü. Bu odayı ilk taşındıkları zaman Joe yapmıştı. Maya birkaç hafif ağırlık kaldırdı, *squat* yaptı, mekik çekti, ardından koşu bandına çıktı. Bu ev ona daima fazla büyük ve gösterişli gelmişti. Ailesi hiçbir anlamda yoksul olmamıştı fakat böylesine bir zenginlik pek ona göre değildi. Maya kendini burada hiç rahat hissetmiyordu, hiçbir zaman da hissetmemişti ama Burkett ailesi böyleydi. Kimse ailenin civarından gerçekten ayrılmıyordu, yalnızca yerleşkeleri yayılıyordu.

Çalışarak iyice ter attı. Egzersiz yapmak ona daima iyi gelirdi. Bitirdiğinde, havlusunu boynuna atıp buzdolabından buz gibi bir Bud aldı. Şişeyi alnına bastırdı. Güzel ve soğuktu.

Fareyi hareket ettirip bilgisayarını aktif hale getirdi, internette gezinmeye başladı. *CoreyTheWhistle* sayfasına tıklayıp açılmasını bekledi. WikiLeaks gibi benzer sayfaların saçma sapan düzeni, bu kadar çok çerezi, kesicisi yoktu, tek renkli ve bilgilendiriciydiler.

Corey'nin tercihi ise daha fazla uyarıcı görselden yana olmuştu. En tepede yer alan, değişken yazı tipi boyutuyla yazılmış slogan sade ve yavandı: *Biz Düdüğü Veririz, Siz Üflersiniz.* Yanıp sönen renkler vardı. Videolara dair önizleme görselleri vardı. Diğer rakip sayfalar herhangi bir abartıyı yüklerken, Corey en iyi ve en göz alıcı tıklanmayı –tuzak terminolojiyi– sunuyordu: *Hükümetin Sizi İzlediğine Dair En İyi 10 İpucu – 7. Madde Aklınızı Başınızdan Alacak.* Wall

Street *Yeşilinize Göz Dikti... Ve Sırada Ne Var, Çok Şaşıracaksınız. Askerlerin Sizi Koruduğunu mu Düşünüyorsunuz? Tekrar Düşünün. Sivilleri Öldürüyoruz. Dört Yıldızlı Generaller Neden Bizden Nefret Eder? Bankanız Tarafından Soyulduğunuza Dair 20 İşaret. Dünyanın En Zenginleri Vergi Ödemiyor. Sizin De Ödememeniz İçin Yollar. Hangi Despota Benziyorsunuz? Testimizi Yapın.*

Maya arşive girip eski videoyu buldu. Onu bulmak için neden Corey'nin sitesine girdiğinden emin değildi. *YouTube*'da da onlarca yerde vardı. Kolayca oraya bakabilirdi ama nedense kaynağa gitmek daha doğru hissettirmişti.

Aslında kurtarma görevi olarak başlayan bu işi birisi Corey Rudzinski'ye sızdırmıştı. Maya'nın tanıdığı ve sevdiği üç askerin dahil olduğu dört asker, İran-Suriye sınırı yakınlarındaki El Kaim'de pusuya düşürülüp öldürülmüşlerdi. İkisi hala hayattaydı ama düşman ateşinin altındalardı. Siyah bir cip onları öldürmek için hareket halindeydi. Boeing MH-6 Minik Kuş hafif savaş helikopteriyle tam hız uçan Maya ve Shane, hayattaki iki askerin yardım isteyen korku dolu haykırışlarını duymuşlardı. Sesleri öyle genç, kahretsin öyle gençti ki, Maya ve Shane ölen dört askerin seslerinin de böyle gencecik olduğundan emindi.

Hedefi görüşe alıp onay beklediler, herkes ordu araçlarının kusursuz işlediğini zanneder ama El Esed'deki Müşterek Harekât Komutası'nın radyo sinyalleri gelip gidiyordu. Kurtarılmak için yalvaran iki askerinkiyse öyle değildi. Maya ve Shane bekledi. MHK'dan onay beklerken ve iki askerin çığlıklarını dinlerken ikisi de küfrediyordu.

Maya'nın MH-6'sının siyah cipe AGM-114 Cehennem Ateşi Füzesi fırlatması işte o an oldu. Cip havaya uçtu. Pi-

yadeler koşup askerleri kurtardılar. Her iki de vurulmuştu ama hayattaydılar.

O zaman her şey son derece doğru görünmüştü.

Maya'nın ceptelefonu çaldı. Sanki porno seyrederken yakalanmış gibi, sayfayı çabucak kapattı. Arayanın *FARNWOOD* –Burkett ailesinin malikânesinin ismi– olduğunu gördü.

"Alo?"

"Maya, ben Judith."

Joe'nin annesi. Joe öleli bir haftadan fazla olmuştu ama her sözcüğün bir külfeti, bir zorluğu, acısı varmış gibi kadının sesindeki ağırlık hala aynıydı.

"Ah, merhaba, Judith."

"Senin ve Lily'nin iyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

"Çok düşüncelisin. Ne kadar iyi olmamız beklenirse, öyleyiz."

Judith, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Aynı zamanda sana Heather Howell'in yarın saat tam dokuzda Farnwood Kütüphanesi'nde Joe'nin vasiyetini okuyacağını hatırlatmak istedim."

Zenginler odalarına bile isim veriyordu.

"Orada olacağım, teşekkür ederim."

"Araba göndermemizi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim."

"Neden Lily'i de getirmiyorsun? Onu görmek isteriz."

"Duruma göre bakalım, olur mu?"

"Elbette. Ben... onu görmeyi gerçekten özlüyorum. Ona... çok benziyor. Pekâlâ, yarın görüşürüz."

Judith telefonu kapatana dek gözyaşlarını zar zor tutabilmişti.

Maya bir an için öylece kaldı. Belki, Lily'i de götürürdü.

Isabella'yı da. Bu ona dadı kamerasının SD kartına bakması gerektiğini hatırlattı. Maya onu iki gündür seyretmemişti ama ne olmuş yani? Yorgundu. Sabaha kadar bekleyebilirdi.

Maya yıkandı. Yatak odasında büyük bir koltuk –Joe'nin koltuğu– vardı. Koltuğa oturup kitabını açtı. Wright kardeşlerin biyografisiydi bu. Kendini vermeye çalıştı ama aklı başka yerdeydi.

Corey Rudzinski yeniden Birleşik Devletler'deydi. Bu bir tesadüf müydü?

Bunu kendi başına yapmaya çalışacaksın, değil mi?

Uyarı işaretlerinin geldiğini hissetti. Maya kitabı kapatıp hızlıca yatağa girdi. Işıkları kapatıp bekledi. Önce ter geldi, ardından görüntüler ama onu mahveden daima sesler oluyordu. Sesler. Dinmeyen gürültü, helikopter pervanelerinin kesilmeyen uğultusu, radyodan gelen statik sesler, silah ateşleme sesi ve elbette insan sesleri, kahkaha, eğlence, panik, çığlıklar...

Maya yastığıyla kulaklarını kapattı ama böylesi daha da kötü oldu. Bütün o sesler sadece etrafını sarmıyordu. Sadece yankı ve yansıma yapmıyordu. Kafasının içinden geçiyordu. Beyin dokusunu yarıp geçiyor, hayallerini, düşüncelerini ve isteklerini sıcak bir şarapnel misali paramparça ediyordu.

Maya çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Bu gece kötü geçecekti. Yardıma ihtiyacı olacaktı.

Maya komodininin çekmecesini açtı. Şişeyi çıkarıp ağzına iki Klonopin attı.

Haplar sesleri durdurmadı ama biraz daha dayanınca, sesler uyumasına izin verecek kadar hafifledi.

Bölüm 5

Maya uyandığında aklına ilk gelen şey, dadı kamerasını kontrol etmekti.

Maya her zaman sabah tam 04.58'de uyanırdı. Bazıları onun bir tür iç saat alarmına sahip olduğunu söylerdi ama öyleyse bile, bu saat sadece 045.8'e ayarlanabiliyordu ve kapatılamıyordu. Gece geç yattığında ve birkaç dakika daha uykuya hasret olduğunda ve alarmı ertelemeye çalıştığında dahi, saat fabrika ayarı olan 04.58'e geri dönüyordu. Bu durum acemilik eğitimindeyken başlamıştı. Eğitim çavuşunun uyanma saati 05.00'dı ve diğer acemi askerler homurdanırken veya çabalarken, Maya çoktan iki dakikadır uyanık olur ve eğitim çavuşunun eli kulağında ve nadiren keyifli gelişine hazır halde beklerdi.

Maya bir gece önce uykuya daldıktan (yani sızdıktan) sonra, deliksiz uyumuştu. Tuhaftır ki, ona musallat olan her neyse, uykusunda nadiren ortaya çıkardı; kâbusları, çarşaflara dolanmaları, soğuk terler dökerek uyanmaları olmazdı. Maya rüyalarını kesinlikle hatırlamazdı; bu da ya mışıl mışıl

uyuduğu ya da bilinçaltının gördüklerini unutması için ona merhamet ettiği anlamına gelebilirdi.

Komodinin üzerinde duran tokasına uzanıp saçını atkuyruğu yaptı. Joe atkuyruğunu severdi. "Kemik yapına bayılıyorum," derdi. "Yüzünü olabildiğince çok görmek istiyorum." Ayrıca, atkuyruğuyla oynamayı sever, bazen hafifçe çekiştirirdi. Bu tamamen başka bir konuydu.

Maya'nın yüzü bunu anımsayınca kızardı.

Telefonundaki mesajları kontrol etti. Önemli bir şey yoktu.

Bacaklarını yataktan çıkardı, koridorda yavaş yavaş yürüdü. Lily hala uyuyordu. Bunda şaşırılacak bir durum yoktu. Genetik iç alarm konusunda Lily, babasına çekmişti: Kalkman gerekene kadar uyu.

Dışarısı hala karanlıktı. Mutfak pasta kokuyordu, Isabella'nın işi olduğu aşikardı. Maya mecbur kalmadıkça yemek pişirmez, pasta yapmaz veya mutfak işiyle ilgilenmezdi. Arkadaşlarının çoğu yemek yapmaya bayılırdı, Maya bunu komik bulurdu; zira nesiller boyunca ve aslında tüm insanlık tarihinde yemek yapmak insanların kaçınmaya çalıştığı zahmetli ve yorucu bir iş olarak görülürdü. Tarih kitaplarında kralların veya lordların ya da seçkinlerin mutfakta zaman geçirmekten keyif aldığına dair nadiren bir şey karşınıza çıkardı. Peki ya yemek yemek? Kesinlikle. Aristokrat yemek düzeni ve şarap? Elbette. Ama yemek hazırlamak? Bu basit hizmetçilere verilen bayağı bir görevdi.

Maya jambonun yanına biraz yumurta çırpmayı düşündü ama yulaf üzerine soğuk süt dökme fikri ağır bastı. Masaya oturup Joe'nin vasiyetinin o gün okunacağını düşünmeme çalıştı. Herhangi bir sürpriz olacağını sanmıyordu. Maya ev-

lilik sözleşmesi imzalamıştı (Joe, "Bu ailemiz için önemlidir, eğer Burkett ailesinden biri bunu imzalamazsa, mirastan mahrum olur," demişti) ve Lily doğduğunda Joe sözleşmeyi, ölümü durumunda bütün malvarlığının kızına kalacağı şeklinde güncellemişti. Bu, Maya'yı yeterince mutlu etmişti.

Dolapta yulaf yoktu. Lanet olsun. Isabella bunların içindeki şeker oranından şikâyet edip duruyordu ama acaba bunları çöpe atacak kadar ileri gitmiş miydi? Maya buzdolabına doğru yürüdü ve sonra durdu.

Isabella.

Dadı kamerası.

Bunu düşünerek uyanmıştı, bu tuhaftı. Elbette çoğu günler kontrol ediyordu ama her gün değil. Bu ona bir aciliyet gibi gelmiyordu. Kafasını kurcalayan en ufak bir şey olmamıştı. Maya normalde hızlıca ileri sararak seyrediyordu. Kamerada, Isabella daima neşeli ve güler yüzlüydü, bu biraz tedirginlik veriyordu zira Isabella'nın her zamanki hali böyle değildi. Lily'nin yanında neşeliydi ama Isabella'nın yüzü totem direği gibiydi. Pek gülümsemezdi.

Ama dadı kamerasına sürekli gülümsüyordu. Tüm zamanların en kusursuz dadısıydı, kaldı ki kimse öyle değildir. Hiç kimse. Hepimizin kendimize göre zamanları vardır, değil mi?

Isabella dadı kamerasından haberdar mıydı acaba?

Maya'nın dizüstü bilgisayarı ve Eileen'in verdiği SD kartı sırt çantasındaydı. Uzunca süre askeri tarzdaki –birçok cebi olan bej rengi naylon– sırt çantasını kullanmıştı ama ordu heveslisi birçok kişi internetten aynı şeyi sipariş ediyordu ve bu ona kendini sanki gösteriş meraklısıymış gibi hissettiriyordu. Joe ona Tumi'den Kevlar marka dizüstü bil-

gisayar sırt çantası almıştı. Maya ordu meraklılarının internetteki sırt çantalarına ödediği parayı görene dek, bunun çok pahalı olduğunu düşünüyordu.

Resim çerçevesini eline aldı, yan taraftaki düğmeye basıp SD kartını çıkardı. Isabella'nın bunu anladığını düşünelim. Öncelikle, bu gerginlik yaratır mıydı? Pek sayılmaz. Çok zekiysen –ve Isabella da öyleyse– işvereninin neden birdenbire yeni bir çerçeve aldığını merak edebilirdin. Çok zekiysen –ve yine Isabella da öyleyse– bu yeni çerçevenin neden işvereninin öldürülen kocasını toprağa verdiği gün ortaya çıktığını merak edebilirdin.

Ya da çok zekiysen, merak etmeyebilirdin de. Kim bilebilir? Maya SD kartını okuyucuya yerleştirip okuyucuyu USB yuvasına bağladı. Bunu yaparken neden gergindi?

Eğer şüpheleri doğruysa, eğer Isabella yeni çerçevenin aile fotoğraflarını bir araya getirmekten daha fazlasını yaptığını kavradıysa, o zaman Maya'nın tüm göreceği, elbette Isabella'nın en iyi halleri olacaktı. Şüpheli bir şey yapacak kadar salak bir kız değildi. Gizli dadı kamerasının tüm olayı *gizli* olmasıydı. Dadılar bunu bilirse, tüm girişim anlamını yitirirdi.

Oynat düğmesine bastı. Video hareket sensörüyle çalışıyordu, dolayısıyla elinde kahve fincanıyla –elbette sıvı korumalı fincan– içeri giren Isabella ile başlıyordu. Küçük kızın üzerine sıcak sıvı damlaması söz konusu değildi. Isabella, Lily'nin oyuncak zürafasını yerden alıp mutfağa yöneldi ve böylece çerçeveden çıkmış oldu.

"Anne."

Kameranın ses kaydı yoktu, Maya başını çevirip merdivenlerdeki kızına baktı. İçi o bildik hisle sıcacık oldu.

Ebeveynlik sürecinin büyük kısmını inceden küçümsüyor olabilirdi ama çocuğunuza baktığınız zaman gelen o hissi, dünyanın geri kalanının anlamını yitirmesini, her şeyin silinip sadece o minik suratın kalmasını anlıyordu.

"Selam, değerlim."

Maya bir yerde, iki yaş civarındakilerin yaklaşık elli kelimelik dağarcığı olduğunu okumuştu. Görünüşe göre, doğruydu. Küçük çocukların listesine göre, "daha" epey büyük bir şeydi. Maya hızla merdivenlere yönelip çocuk kapısına ulaştı, Lily'i kucağına aldı. Lily iki eliyle birden kalın kartondan yapılma kitabını tutuyordu, bu kitap Dr. Seuss'un *Bir Balık, İki Balık, Kırmızı Balık, Mavi Balık* klasiğinin kısaltılmış haliydi. Lily son zamanlarda bazı çocukların oyuncak ayısını her yere taşıdığı gibi, bu kitabı elinden düşürmüyordu. Oyuncak ayıdansa bir kitap – bu, Maya'yı çok sevindiriyordu.

"Anne sana kitap okusun mu?"

Lily başıyla onayladı.

Maya, kızını merdivenlerden indirip mutfak masasına oturttu. Video hala oynuyordu. Maya bir şey öğrenmişti: Küçük çocuklar tekrarı severdi. Yeni deneyimleri pek de istemezlerdi. Lily'nin karton kitaplardan oluşan bir koleksiyonu vardı. Maya anlatım yönünden P.D. Eastman'ın *Sen Benim Annem Misin*? veya *Suyun Dışındaki Balık* gibi hem korkutucu kısımları, hem de sürpriz sonu olan kitaplarına bayılırdı. Lily dinlerdi –hiç kitap olmamasındansa, herhangi bir kitap olması yeğdi– ama eninde sonunda yine Dr. Seuss'un kitaplarına dönerdi ve gerçekten de onu kim suçlayabilir ki?

Maya dadı kamerasının videosunun oynadığı bilgisayar

monitörüne göz attı. Ekranda, kanepede oturan Lily ve Isabella vardı. Isabella görevini yapan foka ödül olarak gümüşbalığı verdikleri gibi, Lily'e birer birer bisküvi yediriyordu. Bu beslemeden esinlenen Maya, kilerden bisküvileri getirip masanın üzerine yaydı. Lily birer birer yemeye başladı.

"İstediğin başka bir şey var mı?"

Lily başını iki yana salladı. "Oku."

"Öyle denmez. 'Anneciğim lütfen okur musun?' de, lütfen."

Maya durdu. Yeterliydi. Kitabı alıp ilk sayfayı açtı; bir balık, iki balıkla başladı, sayfayı çevirdi. Sarı şapkalı şişman balığa geldiğinde, ekrandaki bir şey gözüne takıldı.

Maya okumayı kesti.

Lily, "Biraz daha," dedi.

Maya ekrana eğildi.

Kamera yeniden açıldı ama görüş tamamen kapalıydı. Ama nasıl...? Maya, Isabella'nın sırtının göründüğünü düşündü. Isabella çerçevenin tam önünde duruyordu ve Maya bundan dolayı bir şey göremiyordu.

Hayır.

Isabella'nın boyu kısacıktı. Başı kamerayı kapatabilirdi. Ama sırtı? Kesinlikle. Ayrıca, Maya renge baktı. Isabella'nın üzerinde dün kırmızı bir bluz vardı. Buradaki renk yeşildi.

Orman yeşili.

"Anne?"

"Bir saniye, canım."

Her kimse çerçevenin önünden ve görüş alanından çekildi. Maya artık kanepeyi görebiliyordu. Lily orada yalnız oturuyordu. Kitabı elindeydi, sayfaları kendi başına çeviriyor, okuyormuş gibi yapıyordu.

Maya bekledi.

Solda –mutfak tarafında– birisi belirdi. Isabella değildi.

Bir erkekti.

En azından erkek gibi görünüyordu. Kameraya yakındı ama durduğu açıdan dolayı yüzü görünmüyordu.

Maya bir an için bu kişinin mola verip su içmeye içeri giren Hector olabileceğini düşündü ama Hector'un üzerinde önlük ve eşofman üstü vardı.

Bu adamın üzerindeyse kot pantolon ve yeşil –orman yeşili– gömlek vardı... Ekrandaki Lily başını kaldırıp adama baktı.

Çocuk, adama kocaman gülümseyince, Maya'nın göğsünde bir yumru oluştu. Lily, yabancılara karşı mesafeliydi. Yani bu kişi, bu orman yeşili gömlekli kişi her kimse...

Adam kanepeye yaklaştı. Sırtı şimdi kameranın önündeydi. Maya'nın, kızını görmesini engelliyordu. Maya kızını göremeyince panikledi, sanki adamın yan tarafından kızını elinde Dr. Seuss kitabıyla kanepede güvenli halde otururken görebilecekmiş gibi sağa sola eğildi. Sanki kızı tehlikedeydi ve tehlike Maya onu gördüğünde geçecekti. Tehlike elbette saçmaydı.

Maya bunu biliyordu. Çoktan olup bitmiş bir şeyi seyrediyordu, seyrettiği şey canlı değildi. Kızı yanında oturuyordu, sağlıklıydı ve mutluydu; en azından annesi sessizliğe gömülüp bilgisayar ekranına bakmaya başlayana dek.

"Anne?"

"Bir saniye, canım, tamam mı?"

Kot pantolonlu ve orman yeşili gömlekli –gömleği illa bu şekilde tarif ediyordu, koyu veya açık yeşil değil, orman yeşili– adam belli ki kızına zarar vermemiş veya canını yak-

mamıştı, dolayısıyla Maya'nın şu anki endişesi lüzumsuz ve abartılıydı.

Maya, Lily'i yeniden görebiliyordu. Korkusunun artık geçeceğini sanıyordu ama olan bu değildi. Adam dönüp koltuğa, Lily'nin yanına oturdu. Yüzü kameraya dönüktü, gülümsedi. Maya her nasılsa çığlık atmadı.

Sık, bırak, sık...

Savaşta daima soğukkanlı olan, içinde daima nabzını dengede tutan ve adrenalinin yükselmesiyle onu felç olmaktan koruyan bir yer bulan Maya, şimdi o yeri bulmaya çalışıyordu. Bildik kıyafetler, kot pantolon, bilhassa orman yeşili gömlek onu şu an gördüğü bu şeyin ihtimaline –*ihtimal* derken aslında *ihtimalsizlik* demek istiyordu– hazırlıyordu. Dolayısıyla, çığlık atmadı. Nefesi kesilmedi.

Gittikçe göğsüne yayılan şey nefes almasını zorlaştırdı. Tüyleri diken diken oldu. Dudakları hafifçe titredi.

Maya orada, bilgisayar ekranında, Lily'nin ölü kocasının dizine çıkıp oturuşunu seyretti.

Bölüm 6

Video uzun sürmedi.

Lily, Joe'nin kucağına çıkar çıkmaz, adam onunla birlikte ayağa kalkıp kameranın açısından çıktı. Hareket sensörünün devreden çıkmasıyla, otuz saniye sonra video sona erdi.

Bu kadardı.

Kameranın sonraki aktif oluşunda, Isabella ve Lily mutfaktan gelip içeri girdiler ve oyun oynamaya başladılar; tıpkı daha önce yaptıkları gibi. Maya videoyu hızlıca ileri aldı ama günün kalan kısmı diğer günlerle aynıydı. Isabella ve Lily. Ölü koca veya başkası yoktu.

Maya videoyu ikinci, sonra da üçüncü kez başa alıp oynattı.

"Kitap!"

Lily sabırsızlanıyordu. Maya, kızına döndü, bunu nasıl soracağını düşünüyordu. "Canım," dedi yavaşça, "babanı gördün mü?"

"Baba?"

"Evet, Lily. Babanı gördün mü?

Lily aniden üzgün bir ifade aldı. "Baba nerede?"

Maya, kızını üzmek istemiyordu ama olaylar hiç beklenmedik bir hal almıştı. Bunu nasıl yapmak gerekirdi? Maya bir yol göremiyordu. Videoyu bir kez daha açıp Lily'e gösterdi. Lily seyretti, mest olmuş haldeydi. Joe göründüğünde, küçük kız neşeyle cıyakladı: "Baba!"

Kızının hevesi karşısında içi sızlayan Maya, "Evet," dedi. "Babanı gördün mü?"

Lily ekranı işaret etti. "Baba!"

"Evet, o... baba. Dün burada mıydı?"

Lily, annesine aval aval bakıyordu.

"Dün," dedi Maya. Yerinden kalkıp kanepeye ilerledi. "Joe" –onun ismini sadece tırnak içinde düşünebiliyordu– ile aynı yere oturdu.

"Baba dün burada mıydı?"

Lily anlamıyordu. Maya neşeli davranmaya, bunu sıkıcı bir durumdan ziyade eğlenceli bir şeye veya oyuna çevirmeye çalıştı ama ya beden dili yanlıştı ya da küçük kızı onun sandığından daha sezgiseldi.

"Anne, dur."

Onu üzüyorsun.

Maya yüzünde yapmacık, kocaman bir gülümsemeyle kızını kucağına aldı. Lily'nin yüzündeki memnuniyetsizlik silinene kadar yol boyunca kıkırdayıp dans ederek Lily'i yukarı çıkardı. Kızını yatağa oturtup televizyonu açtı. Nickelodeon'da Lily'nin en sevdiği programlardan biri olan *Kabarcık Çocuklar* oynuyordu. Evet, Maya da tüm ebeveynler gibi, çocuğunu oyalamak için asla televizyonu kullanmayacağına yemin etmiş ve bunu beceremeyişti ama bebeğin kafasını dağıtması için birkaç dakika sorun olmazdı belki de.

Maya hızla Joe'nin giyinme odasına gitti, kapıda tereddüte kapıldı. Onun ölümünden beri burayı pek açmamıştı. Daha çok erkendi ama şimdi, böyle bir şey için elbette zaman yoktu. Lily'nin gözleri ekrana takılmışken, Maya dolabın kapısını açıp ışığı yaktı.

Joe kıyafetlere bayılırdı. Maya'nın silahlarına iyi baktığı gibi, o da kıyafetlerine iyi bakardı. Takım elbiseleri muntazam bir biçimde, beşer santimetre aralıklı askılara asılmıştı. Gömlekleri renklerine göre ayrılmıştı. Pantolonları kırışmayı önlemek için kesinlikle katlanmamış, dümdüz asılmıştı.

Joe kendi için alışveriş yapmayı severdi. Maya'nın ona hediye ettiği kıyafetlerden neredeyse nefret ederdi. Bir tanesi hariç: Maya'nın Moods of Norway isimli firmadan sipariş ettiği orman yeşili, fitilli kumaştan, düğmeli gömlek. Eğer gözleri ona yalan söylemiyorsa, o gömlek büyük olasılıkla "Joe'nin" o videoda üzerinde olan gömlekti. Maya, kocasının o gömleği tam olarak nereye koyduğunu biliyordu.

Ve orada değildi.

Yine çığlık atmadı, nefesi kesilmedi ama artık emindi. Birisi eve girmişti. Birisi Joe'nin dolabına girmişti.

On dakika sonra, Maya ona en çabuk yanıtları verebilecek kişiyi gözlüyordu. Isabella.

Isabella dün buradaydı, varsayıldığına göre, Lily'e bakıyordu ve dolayısıyla olağandışı herhangi bir şey –örneğin, Maya'nın ölmüş kocasının dolabını karıştırması veya kızıyla oynaması– dikkatini çekebilirdi.

Maya yatak odasının penceresinden Isabella'nın eve yürüyüşünü seyretti. Yaklaşan dadıyı bir düşmanı değerlendirir

gibi değerlendirmeye çalıştı. Kızın üzerinde el çantasından başka bir şey yoktu, yine de çantasında silah olabilirdi elbette. Birisinin kapıp kaçmasından korkuyormuşçasına çantasını sıkı sıkı tutuyordu ama Isabella çantasını zaten hep öyle tutardı.

Isabella pek sıcak birisi değildi ama elbette kişisine göre değişiyordu. Lily'leyken mesela. Sadık çalışanların velinimetlerine duyduğu sevgi çerçevesinde, Joe'yi çok severdi ve Maya'yı dışarıdan biriymiş gibi tolere etmekle yetinirdi. Bu sadık çalışanlarda bazen görülen bir durumdur. Kraldan çok kralcı olurlar.

Isabella bugün normale göre biraz tuhaf mıydı?

Bunu söylemesi zordu. Isabella kaçamak bakışlarıyla, sabit yüz ifadesiyle ve kapalı beden diliyle her zaman tuhaf görünürdü. Bu, bugün daha mı fazlaydı, yoksa bu Maya'nın çoktan yükselişe geçen ve muhakemesine gölge düşüren hayal gücü müydü?

Isabella arka kapıyı açmak için anahtarını kullandı. Maya yukarıda kalıp bekledi.

"Bayan Burkett?"

Sessizlik.

"Bayan Burkett?"

"Birazdan iniyoruz."

Maya uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. Lily'nin itiraz etmesini beklerdi ama etmedi. Lily, Isabella'nın sesini duymuştu ve aşağı inmeye can atıyordu. Maya, kızını kucağına alıp merdivenleri indi.

Isabella lavaboda bir kahve fincanı yıkıyordu. Ayak seslerini duyunca döndü. Gözleri Lily'nin –yalnızca Lily'nin– gözleriyle buluştu ve tuhaf ifadesi yerini gülümsemeye bı-

raktı. Maya bunun hoş bir gülümseme olduğunu düşündü ama acaba o mutat parıltısı eksilmiş miydi?

Yeter.

Lily kollarını Isabella'ya uzattı. Isabella suyu kapattı, ellerini havluyla kurulayıp onlara yöneldi. Isabella da kollarını uzatıp mırıldanarak parmaklarıyla *gel, gel* işareti yaptı.

Maya, "Nasılsın, Isabella?" diye sordu.

"İyiyim, Bayan Burkett, teşekkür ederim."

Isabella yeniden Lily'e uzandı, Maya bir an için çocuğu adeta itti. Eileen bu kadına güvenip güvenmediğini sormuştu. O da çocuğu konusunda kime ne kadar güvenirse, o kadar diye yanıt vermişti. Ama şimdi, dadı kamerasında gördüklerinden sonra...

Isabella, Lily'i tuttu. Maya bıraktı. Isabella tek kelime etmeden, Lily ile aile odasına doğru ilerledi. İkisi birlikte kanepeye oturdular.

"Isabella?"

Isabella şaşkın bir ifadeyle baktı. Yüzündeki gülümseme donmuştu. "Evet, Bayan Burkett?"

"Seninle bir şey konuşabilir miyim?"

Lily, kadının kucağındaydı.

"Şimdi mi?"

Maya, "Evet, lütfen," dedi. Birdenbire kendi sesini komik buldu. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Isabella, Lily'i nazikçe yanındaki yastığa yerleştirdi. Küçük kızın eline bir karton kitap verip ayağa kalktı, eteğini düzeltti. Yavaşça Maya'ya doğru ilerledi, bir hamle bekliyor gibiydi.

"Buyurun, Bayan Burkett?"

"Dün burada biri mi vardı?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

Maya sesini sakin bir tonda tutarak konuştu. "Yani, dün bu evin içinde Lily ve senden başka birisi var mıydı?"

"Hayır, Bayan Burkett." Sabit yüz ifadesi geri dönmüştü. "Kimden bahsediyorsunuz?"

"Herhangi birisi. Mesela, Hector içeri girdi mi?"

"Hayır, Bayan Burkett."

"Yani kimse yoktu?"

"Hiç kimse."

Maya önce bilgisayara, sonra Isabella'ya baktı. "Çıktın mı hiç?"

"Evden mi?"

"Evet."

"Lily ile birlikte oyun sahasına gittik. Her gün gideriz."

"Başka zaman evden çıktın mı?"

Isabella hatırlamaya çalışır gibi göründü. "Hayır, Bayan Burkett."

"Peki, evden yalnız çıktın mı?"

"Lily olmadan mı?" Bunu öyle keskin bir ifadeyle söylemişti ki, sanki hayal edebileceği en utanç verici şey buydu. "Hayır, Bayan Burkett, elbette hayır."

"Onu hiç yalnız bıraktın mı?"

"Anlamıyorum."

"Basit bir soru bu, Isabella."

Isabella, "Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedi. "Neden bu soruları soruyorsunuz? Yaptığım işten memnun değil misiniz?"

"Bunu söylemedim."

"Lily'i asla yalnız bırakmıyorum. Asla. O yukarıda uyurken, aşağı inip biraz ortalığı toparlıyorum belki..."

"Demek istediğim bu değil."

Isabella dikkatle Maya'nın yüzünü inceliyordu. "O halde ne demek istiyorsunuz?"

Daha fazla uzatmanın âlemi yoktu. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Dizüstü bilgisayarı mutfak adasının üzerindeydi. Isabella yaklaşırken, Maya bilgisayarına uzandı. "Odada bir kamera var," diye söze başladı.

Isabella kafası karışmış görünüyordu.

"Bir arkadaşım verdi. Maya açıklama yapıyordu ama kendini açıklamasına gerek var mıydı ki sahiden? "Ben yokken olan biteni kaydediyor."

"Kamera mı?"

"Evet."

"Ama ben hiç kamera falan görmedim, Bayan Burkett."

"Görmen gerekmiyor. Gizli."

Isabella'nın gözleri odaya kaydı.

Maya, "Dadı kamerası," diye devam etti. "Raftaki yeni çerçeveyi biliyorsun."

Isabella'nın gözlerinin rafa yöneldiğini gördü.

"Evet, Bayan Burkett."

"O bir kamera."

Isabella yeniden ona baktı. "Beni mi gözetliyordunuz?"

Maya, "Çocuğumu kontrol ediyorum," dedi.

"Ama bana haber vermediniz."

"Vermedim."

"Neden peki?"

"Savunmaya geçmene gerek yok."

"Yok mu?" Isabella'nın sesi yükseldi. "Bana güvenmediniz."

"Sen güvenir miydin?"

"Ne?"

"Konu seninle ilgili değil, Isabella. Lily benim çocuğum. İyiliğinden ben sorumluyum."

"Ve beni gözetlemeniz de onun iyiliği için mi?"

Maya ekran ayarını büyüttü. "Bu sabahtan öncesinde, sıkıntı olacağını düşünmezdim."

"Ya şimdi?"

Maya ekranı Isabella'nın görebileceği şekilde çevirdi.

"Seyret."

Maya videoyu yeniden seyretme zahmetine girmedi. Yeterince seyretmişti. Bunun yerine, Isabella'nın yüzüne dikkatle bakıp herhangi bir stres veya hayal kırıklığı emaresi aradı.

"Neye bakmam gerekiyor?"

Maya ekrana baktı. Sahte Joe kamerayı kapattıktan sonra ekrandan yeni çıkmıştı. "Sadece seyret."

Isabella gözlerini kıstı. Maya nefesini dengede tutmaya çalışıyordu. Bomba atıldığında birinin tepkisini asla bilemeyeceğiniz söylenir. Bu her zaman varsayıma dayalıdır: Silah arkadaşlarınızla dururken ayaklarınıza bir bomba atılıyor. Kim kaçar? Kim eğilir? Kim bombanın üzerine atlayıp kendini feda eder? Tahmin etmeye çalışabilirsiniz ancak bomba gerçekten atıldığı zamana kadar hiçbir fikriniz olmaz.

Maya kendini asker arkadaşlarına defalarca kanıtlamıştı. Onun savaş baskısı altında serinkanlı, sakin ve kendine hâkim olduğunu bilirlerdi. Bu özelliklerini defalarca göstermiş bir liderdi o.

İşin tuhaf kısmı, bu liderlik ve soğukkanlılık vasıfları gerçek hayatına geçmemişti. Eileen ona küçük oğlu Kyle'nin

Montessori anaokulundayken derli toplu ve düzenliyken evde çok dağınık olduğunu söylemişti. Maya'nın da böyle bir durumu vardı.

Isabella'nın başında dururken, "Joe" ekrana girip Lily'i kucağına aldığında, Isabella'nın yüzündeki ifade değişmediğinde, Maya içinde bir şeylerin koptuğunu hissedebiliyordu.

Maya, "Eee?" dedi.

Isabella ona baktı. "Eee, ne yani?"

Maya'nın gözlerinin arkasında şimşek çaktı. "Eee, ne yani derken ne demek istiyorsun?"

Isabella sindi.

"Bunu nasıl açıklarsın?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Benimle oyun oynamayı kes, Isabella."

Isabella bir adım geriledi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Videoyu seyrettin mi?"

"Elbette."

"O halde, o adamı gördün, değil mi?"

Isabella tek kelime etmedi.

"Adamı gördün, değil mi?"

Isabella yine bir şey demedi.

"Sana bir soru sordum, Isabella."

"Benden ne istediğinizi anlamıyorum."

"Onu gördün, değil mi?"

"Kimi?"

"Ne demek kimi? Joe'yi!" Maya uzanıp Isabella'yı yakasından tuttu. "Bu eve nasıl girdi?"

"Lütfen, Bayan Burkett, beni korkutuyorsunuz!"

Maya, Isabella'yı kendine çekti. "Joe'yi görmedin mi?"

Isabella onun gözlerine baktı. "Siz gördünüz mü?" Sesi yumuşaktı, adeta fısıldıyordu. "Bu videoda Joe'yi gördüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

"Sen... sen görmedin mi?"

"Lütfen, Bayan Burkett," dedi Isabella. "Canımı acıtıyorsunuz."

"Bekle, yani sen..."

"Beni bırakın!"

"Anne..."

Lily'ydi seslenen. Maya, kızına baktı. Bu dikkat dağılmasını kullanan Isabella geri çekilip sanki boğuluyormuş gibi elini boğazına götürdü.

Maya, kızına, "Sorun yok, canım," dedi. "Sorun yok."

Nefesini toparlamaya çalışır gibi yapan Isabella, "Annenle oyun oynuyorduk, Lily," dedi.

Lily, onlara bakıyordu.

Isabella'nın sağ eli hala boynundaydı, fazla dramatik bir biçimde ovuşturuyordu. Maya ona döndü. Isabella sol avuç içini çabucak kaldırarak Maya'ya durması için işaret etti.

Maya, "Cevap istiyorum," dedi.

Isabella başını olur anlamında salladı. "Tamam," dedi. "Ama önce bir su içeyim."

Maya tereddüt ettikten sonra lavaboya döndü. Suyu açtı, dolabı açıp bir bardak aldı. Aklına bir fikir geldi.

Ona dadı kamerasını veren Eileen'di.

Maya bardağı musluğun altına yerleştirirken bunu düşünüyordu. Bardağın yarısını doldurdu, Isabella'ya döndü, sona o tuhaf tıslamayı duydu.

Maya o acı –keskin acı– onu tüketirken çığlık attı.

Birisi göz çukuruna minnacık cam parçaları fırlatıyor gibiydi. Maya'nın dizlerinin bağı çözüldü. Yere düştü.

O tıslama.

Yanmanın ötesinde, acının ötesinde, bulutlarda bir yerdeyken, cevap geldi.

Isabella yüzüne bir şey sıkmıştı.

Biber gazı.

Biber gazı sadece gözlerini yakmakla kalmamış, burnundaki mukus zarını, ağzını ve ciğerlerini de yakmıştı. Maya gaz ciğerlerine girmesin diye nefesini tutmaya, gözyaşları temizlesin diye gözlerini hızlı hızlı kırpmaya çalıştı ama henüz bir rahatlama olmadı.

Maya hareket edemiyordu.

Birinin koştuğunu, ardından bir kapının kapandığını duydu.

Isabella gitmişti.

"Anne?"

Maya kendini banyoya zor attı.

"Annen iyi, canım. Bana bir resim çizsene. Hemen geliyorum."

"Isabella?"

"Isabella da iyi. Yakında döner."

Etkiden kurtulması düşündüğünden daha uzun sürdü. Gözleri gibi, kendi de öfkeyle yanıyordu. İlk on dakika tamamen bitik haldeydi, düşmana karşı en ufak savunmaya dahi geçemezdi. Nihayet acı ve öğürme geçti. Maya nefesini toparladı. Gözlerini durulayıp cildini bulaşık deterjanıyla yıkadı. Sonra kendine çıkıştı.

Düşmana sırtını dönmek. Acemiliğine gelmişti.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Kızgındı, en çok da kendine. Isabella'nın tavrını yutmaya bile başlamış, belki de gerçekten bir şey bilmediğini zannetmişti. Gardını indirmişti. Bir anlığına. Ve işte sonuç ortadaydı.

Bir hatanın, bir saniyelik dikkat dağınıklığının canlara mal olduğunu yeterince görmemiş miydi? Bu en önemli dersi öğrenmemiş miydi?

Bu bir daha olmayacaktı.

Tamam, kendini bu kadar cezalandırdığı yeterdi.

Hatırlama, öğrenme ve ilerleme zamanıydı.

Peki, sırada ne vardı?

Cevap açıktı. Birkaç dakika daha bekle. Gücünü tamamen topla. Sonra Isabella'yı bul ve onu konuştur.

Kapı zili çaldı.

Maya gözlerini bir kez daha yıkayıp kapıya yöneldi.

Silahını alıp almamayı düşündü ama gerek yoktu, gelenin Dedektif Kierce olduğunu görebiliyordu.

Maya kapıyı açtığında adam ona şaşkın şaşkın baktı. "Ne oldu size?"

"Biber gazı sıktılar."

"Anlamadım?"

"Isabella. Dadımız."

"Ciddi misiniz?"

"Hayır, yetenekli bir komedyenim. İnsanların en çok güldüğü espri de biber gazı sıkan dadılar hakkında oluyor."

Roger Kierce'nin gözleri odada dolaşıp yeniden Maya'ya döndü. "Neden?"

"Dadı kamerasında bir şey gördüm."

"Dadı kameranız mı var?"

"Evet." Yeniden Eileen'in onu verişini, hatta tam olarak

nereye koyması gerektiğini söyleyişini düşündü. "Bir fotoğraf çerçevesinde saklı."

"Tanrım. Isabella'nın... bir şey yaptığını mı gördünüz?"

"Ne?" Ama elbette, bir polisin aklı doğal olarak oraya giderdi. "Hayır, öyle değil."

"O halde, anladığımdan emin değilim."

Maya nasıl ilerleyeceğini bilemedi ama en doğrudan olan yolun onu uzun vadede en iyi koruyacak olan yol olduğunu biliyordu. "Göstersem daha kolay olacak."

Mutfak adasındaki dizüstü bilgisayarına doğru yürüdü. Kierce arkasından geldi. Kafası karışmış görünüyordu. *Pekâlâ,* diye düşündü Maya, şimdi bu kafa karışıklığı on katı artacak.

Maya ekranı adama doğru çevirdi. Oku hareket ettirip oynatma tuşuna bastı ve bekledi.

Hiçbir şey.

USB yuvasını kontrol etti.

SD kartı yoktu.

Adanın üzerine ve etrafa baktı ama biliyordu.

Kierce, "Ne oldu?" diye sordu.

Maya derin nefesler aldı. Sakinleşmesi gerekiyordu. Yine bir görevdeymiş gibi, iki-üç adım ileriye bakıyordu. Yalnızca siyah cipin menziline ateş açmayı düşünemezsiniz. Karşılığını da düşünmeniz gerekir. Herhangi bir ani ve önemli adım atmadan önce, iyice bilgi toplamanız gerekir.

Bunun kulağa nasıl geleceğini biliyordu. Dadı kamerasında gördüklerini tek tek anlatırsa, Kierce onun deli olduğunu düşünecekti. Kahretsin, olanları kafasında canlandırınca çılgınca geliyordu. Biber gazından dolayı hala boşluklar vardı. Orada tam olarak ne yaşanmıştı? Düzgün düşünebiliyor muydu?

Yavaşla.

"Bayan Burkett?"

"Bana Maya demenizi söylemiştim."

Çılgın iddiasının kanıtı –SD kartı– yoktu.

Isabella almıştı. En mantıklı şey, Maya'nın bu bizzat halletmesiydi. Ama aynı zamanda, eğer bunu yaparsa, adama şimdi bir şey demezse ve sonra ortaya çıkarsa..."

"Isabella almış olmalı."

"Neyi almış?"

"SD kartını."

"Size biber gazı sıktıktan sonra mı yani?"

"Evet," dedi Maya; sesinin otoriter bir tonda çıkmasına epey çabalayarak.

"Yani size sprey sıktı, video kartını aldı ve sonra da ne yaptı, kaçtı mı?"

"Evet."

Kierce başını aşağı yukarı salladı. "İçinde ne vardı?"

Maya aile odasına doğru baktı. Lily neşe içinde, dört parçalı dev hayvanat bahçesi bulmacasına gömülmüştü. "Bir adam gördüm."

"Bir adam, ha?"

"Evet. Videoda. Lily onun kucağındaydı."

Kierce, "Çüş," dedi. "Adamın bir yabancı olduğunu varsayıyorum."

"Hayır."

"Onu tanıyor musunuz?"

Maya başını evet anlamında salladı.

"Kimdi?"

"Bana inanmayacaksınız. Sanrılar içinde olduğunu düşüneceksiniz, ki çok anlaşılır."

"Deneyin bakalım."

"Joe'ydi."

Kierce'nin yüzündeki ifadenin değişmemesi, nefesinin kesilmemesi veya ona dünyanın en çılgın insanıymış gibi bakmaması güven vericiydi. "Anlıyorum," dedi. O da sakinliğini korumaya çalışıyor gibiydi. "O halde, eski bir kayıt mıydı?"

"Efendim?"

"Joe hayattayken çektiğiniz bir kayıt olabilir ve ne bileyim, belki üzerine kaydetmişsinizdir ya da..."

"Dadı kamerasını cinayetten hemen sonra aldım."

Kierce öylece duruyordu.

Maya, "Tarihe baktığınızda, dün çekildiğini gösteriyordu," diye devam etti.

"Ama..."

Sessizlik.

Sonra: "Bunun olamayacağını biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Maya.

Birbirlerine baktılar. Adamı ikna etmeye çalışmanın anlamı yoktu. Maya konuyu değiştirdi. "Neden geldiniz?"

"Benimle merkeze gelmeniz gerekiyor."

"Neden?"

"Söyleyemem ama gerçekten çok önemli."

Bölüm 7

Growin' Up Gündüz Bakımevi'nde yine aynı güler yüzlü tip iş başındaydı.

"Ah, sizi hatırlıyorum," dedi. Lily'e doğru eğildi. "Seni de hatırlıyorum. Merhaba, Lily!"

Lily bir şey demedi. İki kadın onu oyuncaklarla bırakıp ofise yürüdüler.

Maya, "Kayıt için hazırım," dedi.

"Harika! Ne zaman başlamak istiyorsunuz?"

"Hemen."

"Ah, bu biraz olağandışı. Bir başvuruyu işleme koymamız genellikle iki haftayı buluyor."

"Dadım beklenmedik bir şekilde işten ayrıldı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm ancak..."

"Bayan... pardon, isminizi unuttum."

"Kitty Shum."

"Doğru, Bayan Kitty, üzgünüm. Dışarıdaki şu yeşil arabayı görüyor musunuz?"

Kitty pencereden dışarı baktı. Gözlerini kıstı. "O kişi sizi rahatsız mı ediyor? Polisi aramamız gerekir mi?"

"Hayır, bakın, o bir sivil polis aracı. Kocam çok yakın zamanda öldürüldü."

Kitty, "Bunu okumuştum," dedi. "Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim. Durum şu ki, o polis memuru beni polis merkezine götürmek istiyor. Nedenini bilmiyorum. Öylece çıkageldi. Dolayısıyla bir seçim yapmalıyım. Ya babasının cinayeti için sorgulanırken Lily'i yanımda götüreceğim..."

"Bayan Burkett?"

"Maya."

"Maya." Kitty'nin gözleri hala Kierce'nin arabasındaydı. "Telefon uygulamamızı nasıl indireceğinizi biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

Kitty başını salladı. "Çocuğunuzla fazla duygusal bir biçimde vedalaşmamanız onun açısından iyi olacaktır."

"Teşekkür ederim."

Central Park Polis Merkezi'ne vardıklarında, Maya, "Neden burada olduğumu söyleyebilir misiniz artık?" diye sordu.

Kierce yol boyunca pek konuşmamıştı. Maya için bunda bir sıkıntı yoktu. Her şeyi –dadı kamerasını, videoyu, Isabella'yı, orman yeşili gömleği– etraflıca düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Teşhis için iki sıraya bakmanızı isteyeceğim."

"Ne sırası?"

"Cevaplarınızı yönlendirmek istemem."

"Ateş edenler olamaz. Size söyledim. Yüzlerinde kar maskesi vardı."

"Siyah, dediniz. Sadece gözleri ve ağızları açıkta bırakan?"

"Evet."

"Tamam, güzel. Benimle gelin."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksınız."

Yürürlerken Maya Growin' Up Gündüz Bakımevi'nin uygulamasını kontrol etti. Uygulama ödeme yapmanıza, saatler için kayıt açmanıza, çocuğunuzun *aktivite geçmişini* görmenize, bütün bakıcıların özgeçmişlerine ulaşmanıza olanak sağlıyordu. Ama uygulamanın en iyi –Maya'nın burayı tercih etmesine neden olan– kısmı, başka bir özelliğiydi.

Maya oraya tıkladı. Üç seçenek vardı: kırmızı oda, yeşil oda, sarı oda. Lily'nin yaş grubu sarı odadaydı. Maya sarı ikona tıkladı.

Kierce kapıyı açtı. "Maya?"

"Bir saniye."

Telefonundaki ekran aktif oldu ve sarı oda görüntülendi. Maya'nın gözetleme kameralarından o gün için nasibini aldığını düşünebilirsiniz ama hayır. Telefonunu yan çevirip ekranı büyüttü. Lily oradaydı. Güvende. Maya'nın daha sonra özgeçmişini okuyacağı bir bakıcı, Lily'yle ve onun yaşında bir erkek çocuğuyla oyun oynuyordu.

Maya tüm bedenin rahatladığını hissetti. Neredeyse gülümsedi. Lily'i böyle bir yere yerleştirme konusunda aylar önce ısrarcı davranmalıydı. Bir dadıyla çalışmak insanı az bir denetim ve dengeyle tek bir kontrol edilemeyen insana bağımlı hale getiriyordu. Buradaysa tanıklar, güvenlik kameraları ve sosyalleşme imkânı vardı. Daha güvenli olmalıydı, değil mi?

"Maya?"

Kierce bir daha seslendi. Maya uygulamayı kapatıp telefonunu cebine koydu. İkisi birlikte içeri girdiler. Odada iki kişi daha vardı, konuyla ilgilenen kadın bölge savcısı ve erkek savunma avukatı. Maya odaklanmaya çalıştı ama aklı hala dadı kamerasında ve Isabella'daydı. Biber gazının devam eden etkileri ciğerlerini ve burun zarlarını hala mahvediyordu. Bir kokain bağımlısı gibi burnunu çekip duruyordu.

Erkek savunma avukatı, "İtirazımın bir kez daha kayda geçmesini talep ediyorum," dedi. Ensesinde kısa bir atkuyruğu vardı. "Bu tanık, onların yüzünü asla görmediğini söyledi."

Kierce, "Kayda geçti," dedi. "Hemfikiriz."

Atkuyruklu ellerini uzattı. "O halde, sıkıntı nedir?"

Maya'nın da merak ettiği buydu.

Kierce ipi çekince stor perde açıldı. Kierce bir mikrofona eğilip, "İlk grubu getirin," dedi.

Odaya altı kişi girdi. Hepsinde kar maskesi vardı.

Atkuyruklu, "Bu aptalca," dedi.

Maya bunu beklemiyordu.

Kierce, "Bayan Burkett," dedi, sesinin tonu kaydediliyormuş gibi –ki Maya öyle olduğunu varsayıyordu– yükselmişti, "bu odada herhangi birini tanıyor musunuz?"

Adam bakıp bekledi.

Maya, "Dört numara," dedi.

Atkuyruklu, "Saçmalık," dedi.

"Peki, dört numarayı nasıl tanıdınız?"

Maya, "*Tanımak* sözü fazla iddialı olabilir," dedi. "Ama kocamı vuran kişiyle aynı yapıda ve boyda. Üzerinde de aynı kıyafetler var."

Atkuyruklu, "Buradaki birçok kişi aynı bu kıyafeti giyiyor," dedi. "Nasıl emin olabilirsiniz?"

"Dediğim gibi, aynı boy ve yapıda."

"Emin misiniz?"

"Evet. En yakın olanı iki numara ama onun spor ayakkabıları mavi renkte. Kocamı vuran adamınki kırmızıydı."

Atkuyruklu, "Şunu netleştirelim," diyerek devam etti. "Kocanızı vuranın dört numara olduğunu kesinlikle belirtemiyorsunuz. Hatırladığınıza göre, nispeten aynı boy ve yapıda ve benzer kıyafet..."

Maya, adamın sözünü kesti. "Benzer değil, aynı kıyafet."

Atkuyruklu başını yana eğdi. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bunu büyük ihtimalle bilemezsiniz, Bayan Burkett. Orada birden fazla kırmızı Converse giyen insan olmalı, haksız mıyım? Demem o ki, buraya dört kırmızı Converse giyen adam koysam, o akşamki saldırganın hangileri olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hayır."

"Teşekkür ederim."

"Ama kıyafet *benzer* değil. Kırmızı yerine beyaz Converse giymek gibi bir şey değil bu. Dört numara kocamı vuran kişiyle tamamen aynı kıyafetler içinde."

Atkuyruklu, "Bu da bizi başka bir yere getiriyor," dedi. Failin o kişi olduğundan emin değilsiniz, öyle mi? Kar maskeli bu adam faille aynı giyiniyor ve aynı boyda olabilir. Doğru mudur?"

Maya başını salladı. "Doğru."

"Teşekkürler."

Atkuyruklu diyeceğini demişti. Kierce mikrofona eğildi. "Gidebilirsiniz. İkinci grubu gönderin."

Kar maskeli altı adam daha içeri girdi. Maya, adamlara dikkatle baktı.

"En olası olan beş numara."

"En olası mı?"

"İki numara aynı giysileri giyiyor ve neredeyse aynı boy ve yapıda. Hatırladığıma göre, beş numara ama o kadar yakınlar ki net bir şey diyemem."

Kierce, "Teşekkürler," dedi. Yeniden mikrofona eğildi. "Bu kadar, teşekkürler."

Maya, Kierce'nin peşinden çıktı.

"Neler oluyor?"

"İki şüpheli yakaladık."

"Onları nasıl buldunuz?"

"Tarifinizle."

"Gösterebilir misiniz?

Kierce tereddüt etse de, bu uzun sürmedi. "Pekâlâ, gelin." Maya'yı otuz inçlik, belki de daha büyük bir bilgisayar ekranının bulunduğunu masasına götürdü. Oturdular. "Cinayet gecesine dair bütün kapalı devre kamera kayıtlarını inceleyip tanımınıza uyan iki adamı aradık. Tahmin edebileceğiniz üzere, biraz zaman aldı. Her neyse, Yetmiş Dördüncü ve Beşinci Cadde'de kiralık dairelerin bulunduğu bir bina var. Bakın."

Kapalı devre kamera sistemi iki adamı yukarıdan çekmişti.

"Bunlar onlar mı?"

Maya, "Evet," dedi. "Sadece kıyafetlerinin ve boylarının uyduğuna dair yazılı beyanda bulunmamı ister misiniz?"

"Hayır, bunlar kayda geçmiyor. Gördüğünüz gibi, kar maskeleri yok. Caddede takacaklarını düşünmedik. Dikkat çekerdi."

"Maya, "Yine de, bu açıdan kimliklerini nasıl belirlediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Biliyorum. Kamera öyle yüksek ki. Sinir bozucu. Bunu kaç kere seyrettiğimizi anlatamam. Kamera saçma bir yükseklikte ve failler çeneleri aşağı eğik halde ya da şapka takmışlar ve yüzleri görünmüyor ama her neyse, bunu elde ettiğimizde, bu çevrede olduklarını anladık. Bakmaya devam ettik."

"Onları yeniden mi gördünüz?"

Kierce başıyla onaylayıp bilgisayara yeniden bir şeyler yazdı. Evet, yarım saat sonra bir Duane Reade'de*."

Videoyu açtı. Bu video renkliydi. Kasanın yan tarafından çekilmişti. Adamların yüzü şimdi belirgindi. Biri siyahiydi. Diğerinin ten rengi biraz daha açıktı, Latin olabilirdi. Nakit ödeme yaptılar.

Kierce, "Soğuk," dedi.

"Ne?"

"Saate bakın. Kocanızı vurduktan on beş dakika sonra. Ve işte burada, yarım kilometre uzaktalar, Red Bull ve Doritos alıyorlar."

Maya aval aval baktı.

"Dediğim gibi, soğuk."

Maya, adama döndü. "Yanlış anladım galiba."

"Pek sayılmaz." Kierce videoyu durdurdu, iki adam ekranda dondu. Evet, adam. Genç adamlar olduğu bir gerçekti, Maya bu yaştakilere delikanlı diyecek kadar çok adamla çalışmıştı. "Şuna bir bakın."

Klavyedeki bir ok tuşuna bastı. Kamera yakınlaştı, resim büyüdü. Kierce, Latin adama yoğunlaştı. "Bu diğer adam, değil mi? Vuran kişi değil?"

"Evet."

* Bir eczane ve market zinciri. (ç.n.)

"Bir şey fark ettiniz mi?"

"Pek sayılmaz."

Adam görüntüyü daha da yakınlaştırdı, kamera şimdi adamın belini gösteriyordu. "Tekrar bakın."

Maya başını salladı. "Aldıklarını paketliyor."

"Doğru. Bir silah taşıyor. İyice yaklaştırınca silahının kabzasını görebilirsiniz."

Maya, "Çok da gizli değil," dedi.

"Değil. O vatansever dostlarınız sokakta böyle gezen iki meteliksiz delikanlıya nasıl tepki verirlerdi, merak ediyorum."

Maya, "Bunun yasal yollarla alınmış bir silah olduğuna şüpheliyim," dedi

"Değil."

"Silahı buldunuz mu?"

"Biliyorsunuz." Kierce iç çekip ayağa kalktı. "Emilio Rodrigo'yla tanışın. Genç bir serseriye göre epey etkileyici bir sabıka kaydı var. İkisinin de öyle. Bay Rodrigo'yu tutukladığımızda üzerinde Beretta M9 vardı. Yasa dışı yollardan elde edilmiş. Bunun için hapis yatacak."

Durdu.

Maya konuştu. "Ama..."

"İzin alıp her ikisinin de evini aradık. Bize tarif ettiğiniz ve bugün teşhis ettiğiniz kıyafetleri de orada bulduk işte."

"Bu durum mahkemeye taşınacak mı?"

"Şüpheliyim. Atkuyruklu dostumuzun da söylediği gibi: Kırmızı Converse. Birçok kişide var. Ayrıca kar maskelerinden iz yoktu, bunu da tuhaf buldum. Demem o ki, kıyafetleri tutmuşlar ama neden kar maskelerinden kurtulmuşlar?"

"Bilemiyorum."

"Muhtemelen çöpe atmışlardır. Bilirsiniz. Hemen orada. Vurdular, kaçtılar, maskeleri çıkardılar, bir yere attılar."

"Bu mantıklı geliyor."

"Evet, yakınlardaki bütün çöp tenekelerine bakmamız dışında. Yine de bir yer bulmuşlardır, belki bir kanalizasyon ya da öyle bir şey."

Kierce tereddüt etti.

"Ne var?"

"Sorun şu ki, Beretta'yı bulduk, dediğim gibi. Ama cinayet silahını bulamadık. Otuz sekizliği."

Maya arkasına yaslandı. "Saklasalar şaşırırdım zaten, siz şaşırmaz mıydınız?"

"Sanırım. Şu hariç..."

"Ne hariç?"

"Böyle serseriler silahı her zaman atmazlar. Atmalılar ama atmazlar. Değeri var. O yüzden yeniden kullanırlar veya birine satarlar. Her neyse işte."

"Ama bu epey önemli bir olay, değil mi? Sansasyonel, medya çok dahil..?"

"Doğru."

Maya, ona dikkatle baktı. "Ama bunu yemiyorsunuz, değil mi? Başka bir teoriniz var."

Kierce, "Var," deyip bakışlarını çevirdi. "Ama pek anlam ifade etmiyor."

"Nedenmiş?"

Adam kolunu kaşımaya başladı. Gerginliğini gösteren bir tür tikti bu. "Eşinizin bedeninden aldığımız otuz sekizlikler. Onları balistikte inceledik. Bilirsiniz. Kurşunların veritabanımızdaki başka herhangi bir vakayla örtüşüp örtüşmediğini görmek için."

Maya, adama baktı. Kierce kaşımaya devam ediyordu. "Yüz ifadenizden anladığıma göre, bir eşleşme yakalamışsınız."

"Evet, yakaladık."

"Yani bu gençler... daha önce de birini öldürmüş"

"Galiba."

"Ama dediniz ki..."

"Aynı silah. Bu aynı kişiler demek değildir. İşin aslı, sizin ateş eden kişi olarak teşhis ettiğiniz Fred Katen'in ilk cinayette suç mahallinde olmadığına dair kesin kanıtı var. Hapisteydi. Yapamazdı."

"Ne zaman?"

"Ne, ne zaman?"

"İlk cinayet ne zamandı?"

"Dört ay önce."

Odanın havası buz kesti. Kierce'nin bunu söylememesi lazımdı. Bunu biliyordu. Maya da biliyordu. Kierce, onun gözlerine bakamadı. Uzağa baktı, başını sallayarak, "Kocanızı öldüren silah, aynı zamanda ablanızı da öldüren silah," dedi.

Bölüm 8

Kierce, İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim."

"Bu kadarını sindirmek zor, biliyorum."

"Bana büyüklük taslamayın, Dedektif."

"Üzgünüm. Haklısınız. Bunun üzerinden bir daha geçelim, olur mu?"

Maya başıyla onayladı. Karşıya gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Artık buna yepyeni bir açıdan bakmalıyız. İki cinayet de rastgele ve bağlantısız gözüküyordu ama artık biliyoruz ki, ikisi için de aynı silah kullanıldı."

Maya bir şey demedi.

"Ablanız vurulduğunda, Orta Doğu'da görevdeydiniz. Doğru mu?"

Maya, "Arifjan Kampı'nda," dedi. "Kuveyt'te."

"Biliyorum."

"Ne?"

"Kontrol ettik. Emin olmak için."

"Emin olmak mı?" Maya zoraki gülümsedi. "Ah, bir şekilde ablamın evine gizlice girip onu vurup sonra tekrar Kuveyt'e döndüğümü ve sonra da kocamı vurmak için dört ay beklediğimi düşünüp böyle olmadığından mı emin olmak istediniz?"

Kierce cevap vermedi. Vermek zorunda da değildi. "Hepsi kontrol edildi. Olay esnasında burada olmadığınıza dair kanıtınız çok güçlü."

"Harika," dedi Maya.

Maya yeniden Joe'nin onu aradığını anımsadı. Gözyaşları. Şok. O arama. O lanet telefon görüşmesi Maya'nın hayatının da sonu olmuştu. Ondan sonra hiçbir şey aynı olmayacaktı. Düşününce anlıyordunuz. Gözü dönmüş bir düşmanla savaşmak için dünyanın bir ucuna, cehennem çukuruna gidiyordunuz. Tehlikenin kaynağının burası olduğunu, silahlı savaşçıların gerçek tehdit olduğunu sanıyordunuz. Hayatınız sona erecekse bunun bir roketatar, bir el bombası ya da taramalı tüfekle gezen bir fanatik tarafından olacağını sanıyordunuz.

Ama hayır. Düşman, düşmanların sıklıkla yaptığı gibi, en az umduğunuz yerden vuruyordu: evinizden, o güzelim Birleşik Devletler'den.

"Maya?"

"Dinliyorum."

"Ablanızın cinayetini araştıran memurlar bunun bir haneye tecavüz olduğuna inanıyordu. Ablanız... ayrıntıları biliyor musunuz?"

"Yeterince."

"Üzgünüm."

"Bana büyüklük taslamayın, demiştim."

"Taslamıyorum. Sadece insanlık yapıyorum. Ona yapılan şey..."

Maya yeniden uygulamayı açtı. Kızının yüzünü görmek istiyordu. Bu desteğe ihtiyacı vardı. ama kendine engel oldu. Hayır. Şimdi olmaz. Lily'i buna karıştırma. En masum şekilde bile.

"Cinayet saatinde, polisler kayınbiraderinizi, Claire'nin kocasını da iyice incelediler." Kierce belgelere bakmaya başladı.

"Eddie."

"Evet, Eddie Walker."

"O, bunu yapmazdı. Onu seviyordu."

Kierce, "Pekâlâ, onu akladılar," dedi. "Ama şimdi ev hayatını daha yakından incelememiz gerekiyor. Her şeye baştan başlamalıyız."

Maya şimdi anlıyordu. Gülümsedi ama yüzünde sıcaklığa dair bir şey yoktu. "Ne zamandır, Dedektif?"

Adamın başı eğikti. "Efendim?"

"Balistik raporundan ne zamandır haberdarsınız?"

Kierce dosyayı okumaya devam ediyordu.

"Bir süredir biliyorsunuz, değil mi? Joe ve Claire'nin aynı silahla öldürüldüğünü."

"Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz?"

"Evime Smith & Wesson'umu kontrol etmeye geldiğinizde, bunun cinayet silahı olup olmadığından, cinayetlerden birinin onunla işlenip işlenmediğinden emin olmak istediniz sanırım."

"Bunun bir anlamı yok."

"Hayır ama artık benden şüphelenmediğinizi söylediniz. Hatırlıyor musunuz?"

Adam bir şey demedi.

"Çünkü o anda kesinlikle orada olmadığımı biliyordunuz. Ablamı öldürmek için aynı silahın kullanıldığını ve Claire vurulduğunda çok uzakta olduğumu biliyordunuz. Ondan önce, kar maskeli iki adamı bulmamıştınız. Uydurmuş olabilirdim ama balistik raporunu aldığınızda, orduda nerelerde bulunduğumu bir kez daha kontrol etmeniz gerekti. Böyle yaptınız. Prosedürü biliyorum. Bu bir telefon görüşmesi değil. Balistik raporu ne zamandır elinizde?"

Adamın sesi kısıktı. "Cenazeden beri."

"Tamam. Emilio Rodrigo ve Fred Katen'i ne zaman buldunuz ve Kuveyt'te olduğum ne zaman doğrulandı?"

"Dün gece."

Maya başını salladı, tam düşündüğü gibiydi.

"Hadi ama, Maya, saf olmayın. Dediğim gibi, ablanız öldürüldüğünde enişteniz iyice inceledik. Burada cinsiyetçilik yok. Düşünsenize. Siz eşsiniz. Parkta yalnızsınız. Yerimde olsaydınız, bir numaralı şüpheliniz kim olurdu?"

Maya, "Özellikle de o eş ordu mensubuysa ve sizin gözünüzde silah manyağıysa," diye ekledi.

Kierce kendini savunma zahmetine girmedi. Zaten buna mecbur da değildi. Haklıydı. Her zaman eşten şüphelenilirdi.

Maya, "Pekala, bunlar da aradan çekildiğine göre," dedi, "ne yapıyoruz şimdi?"

Kierce, "Bağlantılar arıyoruz," dedi. "Ablanız ve kocanız arasında."

"En büyüğü ben olmakla beraber."

"Evet ama daha fazlası var."

Maya başını salladı. "Birlikte çalıştılar."

"Kesinlikle. Joe hisse senedi şirketleri için ablanızı işe aldı. Neden?"

"Çünkü Claire zekiydi." Sadece ismini söylemek bile içini acıtıyordu. "Çünkü Joe onun çalışkan, ağzı sıkı ve güvenilir olduğunu biliyordu."

"Ve çünkü Claire ailedendi, ha?"

Maya bunu düşündü. "Evet ama aileden birini kayırır gibi değil."

"Nasıl peki?"

"Burkett ailesi büyük bir aile. Eski zamanlardaki kabileler gibi."

"Aileden olmayanlara güvenmiyorlar mı?"

"Aileden olmayanlara güvenmek *istemiyorlar*."

Kierce, "Pekâlâ, bunu anladım," dedi, "ama her gün baldızımla çalışmam gerekse, ah... tüylerim diken diken oldu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Elbette benim baldızım kocaman bir baş belası. Eminim ablanız..." Kendine hâkim oldu, boğazını temizledi. "Pekâlâ, Claire ve Joe'nin birlikte çalışmaları hiç gerginlik yarattı mı?"

Maya, "Bu konuda endişelendim," dedi. "Dayımın bir işi vardı. Çok başarılıydı. Ama sonra ailenin diğer üyeleri de onunla olmak istedi, o da izin verdi ve hep birlikte mahvoldular. Aile ve para asla birbirine karışmamalı. Biri mutlaka pişman olur."

"Ama burada öyle olmadı galiba?"

"Tam tersi. Claire ve Joe bu yeni bağlantıyla çok eğlendiler. İş. Sürekli iş konuşurlardı. Claire onu arayıp yeni fikirlerini anlatırdı. Joe ertesi gün yapılması gereken bir şeyi

hatırlayıp ona mesaj atardı." Omuzlarını silkti. "Ama işte sonra..."

"Sonra ne?"

Maya, ona baktı. "Ben pek buralarda değildim."

"Denizaşırı görevdeydiniz."

"Doğru."

Kierce, "Yine de, akla yatmıyor," dedi. "Birinin Claire'yi öldürüp silahı dört ay saklaması sonra da Joe'yi öldürmesi için Katen denen herife vermesinin altındaki neden nedir?"

"Hey, Kierce?"

Merkezdeki başka bir polisti bu. Genç adam odanın diğer tarafında duruyor ve Kierce'nin ona bir bakmasını rica ediyordu.

"Bir dakika izin verin."

Kierce, adama doğru yürüdü. Genç polis eğildi, iki adam fısıltıyla konuşmaya başladılar. Maya seyrediyordu. Başı hala dönüyordu ama düşünceleri Kierce'nin görünüşe göre, zerre kadar ilgilenmediği bir şeye geri dönmeye başladı.

Dadı kamerasındaki videoya.

Bu doğal, diye düşündü. Adam o görüntüleri görmemişti. Kafasında gerçekler vardı ve Maya'nın kuruntulu saçmalıklarını bütünüyle reddetmiş de değildi, muhtemelen bunun aşırı hayal kurmaktan kaynaklı veya böyle bir âleme ait bir şey olduğunu varsaymıştı. Dürüst olmak gerekirse, Maya bile bu olasılığı yeniden düşünmeliydi.

Kierce konuşmasını bitirip ona doğru ilerledi.

"Sorun nedir?"

Adam paltosunu alıp Sands'teki Sinatra edasıyla omzuna attı. "Sizi eve bırakayım," dedi. "Sohbetimizi yolda tamamlarız."

Yola çıktıktan on dakika sonra Kierce, "Çıkmadan evvel, o polis memuruyla konuştuğumu gördünüz, değil mi?"

"Evet."

"Bu... sizin durumunuzla ilgiliydi." Gözünü yoldan ayırmıyordu. "Yani, dadı kamerası, biber gazı ve diğer şeyler hakkında işte."

Demek unutmamıştı. "Ne oldu peki?"

"Pekâlâ, bakın, içerik hakkında söylediklerinizi şimdilik yok sayacağım, tamam mı? Ben görene dek ve biz videoyu birlikte inceleyene dek, güvenmemek veya eh... ne olduğunu onaylamak için neden yok. Bu arada, USB bellek miydi?"

"SD kartı."

"Doğru, SD kartı. Şu an için soyut şeylerle uğraşmanın âlemi yok ama bu hiçbir şey yapamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Anlayamadım."

"Saldırıya uğradınız. Gerçek bu. Biber gazıyla ve aileyle bağlantısı olan biri tarafından saldırıya uğradınız. Gözleriniz hala kıpkırmızı. İkincil etkilerden mustarip olduğunuzu görebiliyorum. Dolayısıyla başka her neye inanmak istersek isteyelim, size bir şey olduğu çok açık."

Adam dönüp Maya'ya baktı.

"Size saldıranın dadınız Isabella olduğunu söylediniz, değil mi?"

"Doğru."

"Evine bir adam yolladım. Bilirsiniz işte. İddianızı kontrol etmesi için."

İddiası. Ne hoş bir dil. "Adamınız onu buldu mu peki?"

Kierce gözünü yoldan ayırmıyordu. "Önce ben size bir soru sorayım."

Maya bu yanıttan hoşlanmadı. "Tamam."

Kierce dikkatle konuşmaya başladı. "Bu münakaşa esnasında, Isabella Mendez'i tehdit ettiniz mi veya boğazını sıktınız mı?"

"Size böyle mi söyledi?

"Bu basit bir soru."

"Hayır, yapmadım."

"Ona hiç dokunmadınız mı?"

"Dokunmuş olabilirim ama..."

"Olabilir misiniz?"

"Hadi ama, Dedektif. Ona dikkatini vermesi için dokunmuş olabilirim. İki kadının yapabileceği şekilde."

"İki kadın." Adam neredeyse gülümsedi. "Şimdi de benimle kadın kartınızı mı oynuyorsunuz?"

"Onun canını kesinlikle yakmadım."

"Onu tuttunuz mu?"

Maya bu işin nereye gittiğini anladı. "Adamınız onu buldu demek?"

"Evet."

"Ve biber gazını kendini korumak için sıktığını mı iddia etmiş?"

"Öyle bir şey. Mantıksızca hareket ettiğinizi söylemiş."

"Ne gibi?"

"Videoda Joe'yi gördüğünüzü söylediğinizden bahsetmiş."

Maya bunu nasıl oynayacağını düşünmeye çalıştı. "Başka ne demiş?"

"Onu korkuttuğunuzu söylemiş. Onu gömleğinden, boğazına yakın bir yerden tehditkâr bir yaklaşımla tuttuğunuzu söylemiş."

"Anlıyorum."

"Doğru mu söylüyor?"

"Videoyu onun için oynattığımdan bahsetmiş mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Ekranın boş olduğunu söylemiş."

"Vay be," dedi Maya.

"Kuruntulu davrandığınız için endişelendiğini söylemiş. Eskiden orduda çalıştığınızı ve genellikle silah taşıdığınızı söylemiş. Demiş ki, bu hepsini –geçmişinizi, atıp tutmalarınızı, kuruntularınızı, ona ilk saldırınızı– birleştirince..."

"Saldırı mı?"

"Kendiniz de kabul ettiniz, Maya, ona dokundunuz."

Maya kaşlarını çattı ama sakin kaldı.

"Isabella kendini tehdit altında hissettiğini, bu yüzden biber gazını kullanıp kaçtığını söylemiş."

"Adamınız SD kartı da sormuş mu?"

"Sormuş."

"Durun tahmin edeyim. Onu almamış ve hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Tam isabet," dedi Kierce. Sinyal verdi. "Hala davacı olmak istiyor musunuz?"

Maya işlerin nasıl ilerleyeceğini görmüştü. Orduda ihtilaflı bir geçmişe sahip olan bir silah manyağı, cinayete kurban giden kocasının videoda kızıyla oynadığını haykırarak dadıyı yakasından tutuyor, sonra da dadıyı gereksiz yere biber gazı kullanmakla suçluyor. Ah, bir de ölen kocasının videosunu çalmakla.

Evet, böyle olacaktı.

Maya, "Henüz değil," dedi.

* * *

Kierce, onu evine bıraktı. Herhangi bir gelişme olması halinde hemen iletişime geçeceğine söz verdi. Maya, ona teşekkür etti. Lily'i kreşten alıp almamayı düşündü ama telefonundaki yeni uygulamaya şöyle bir bakınca bunun bekleyebileceğine karar verdi. Hikâye saatiydi, kameranın tuhaf açısından dahi, Maya kızının hoşnut olduğunu görebiliyordu.

Telefonunda onlarca arama ve mesaj vardı. Hepsi de Joe'nin ailesindendi. Ah, lanet olsun. Vasiyetin açıklanmasını kaçırmıştı. Kendi açısından pek sorun olmazdı ama Joe'nin ailesi sinirden kudurmuş olmalıydı. Joe'nin annesini aradı.

Judith telefonu ilk çalışta açtı. "Maya?"

"Bugün için özür dilerim."

"İyi misin sen?"

"Ben iyiyim," dedi Maya.

"Ya Lily?"

"O da iyi. Bir şey oldu. Sizi telaşlandırmak istemedim."

"Bundan... daha önemli bir şey mi oldu?"

Maya, kadının devam etmesine izin vermeden, "Polis failleri buldu," dedi. "Benden onları teşhis etmemi istediler."

Maya, Judith'in nefesinin kesildiğini duydu. "Yapabildin mi?"

"Evet."

"Yani hapisteler mi? Bitti mi?"

Maya, "Durum bundan daha karışık," dedi. "Şimdilik onları içeride tutmaya yetecek kadar kanıt yok."

"Anlamıyorum."

"Kar maskeleri vardı, bundan dolayı yüzlerini kesinlikle görmedim. Vücut tipleri ve kıyafetleri yeterli olmuyor."

"Yani... yani öylece bıraktılar mı? Oğlumu öldüren iki adam sokakta rahatça geziyor mu yani?"

"Birini silahla ilgili bir suçtan dolayı şimdilik tutuyorlar. Dediğim gibi, karışık bir durum."

"Yarın sabah geldiğinde konuşsak daha iyi olur belki de. Heather Howell vasiyet okunurken bütün tarafların hazır bulunmasının daha iyi olacağını söyledi."

Heather Howell aile avukatıydı. Maya vedalaşıp telefonu kapattı, mutfağına boş gözlerle baktı. Her şey yepyeni ve pürüzsüzdü ve Tanrım, Brooklyn'deki o formikadan yapılma, eski mutfak masasını özlüyordu.

Bu evde ne halt ediyordu ki? Buraya hiçbir zaman ait olmamıştı.

Dadı kameralı fotoğraf çerçevesine doğru yürüdü. SD kart belki de hala içindeydi. Maya bunun nasıl olacağını hayal edemedi ama her türlü yoruma açıktı. Videoda Joe'yi gerçekten görmüş müydü? Hayır. O bir şekilde gerçekten hayatta olabilir miydi? Hayır. Her şeyi hayal mi etmişti? Hayır.

Babası polisiye romanların hayranıydı. O formika mutfak masasında Maya'ya ve Claire'ye Sir Arthur Conan Doyle okurdu. Sherlock Holmes bu durumu nasıl ele alırdı? "İmkânsızı elediğinde, elinde kalan her neyse –ihtimal dışı dahi olsa– gerçek budur."

Maya çerçeveyi eline alıp arkasına baktı.

SD kartı yoktu.

İmkansızı elediğinde...

SD kart yoktu. Öyleyse, Isabella almıştı. Öyleyse, Isabella yalan söylemişti. Isabella SD kartı alabilmek amacıyla Maya'yı etkisiz hale getirmek için biber gazı kullanmıştı. Isabella bunun bir parçasıydı.

Neyin parçası?

Teker teker bakalım.

Maya çerçeveyi tam yerine koyacakken, bir şey onu durdurdu. Çerçeveye baktı, Eileen'in daha önce yüklediği dijital fotoğraflar dönüyordu, o an aklına yeniden geldi. Eileen, ona o dadı kamerasını neden vermişti ki?

Ona bunu Eileen demişti, değil mi? Maya artık yalnızdı. Lily'i dadıyla bırakıyordu. Dadı kamerası kullanmak mantıklıydı. Sonradan pişman olacağına, tedbirli olmak iyiydi. Her şeyi birleştirince, öyle olmamış mıydı?

Maya çerçeveye bakmaya devam etti. İyice baktığında, siyah çerçevenin en tepesine yerleştirilmiş minicik kamerayı görebiliyordu. Düşününce tuhaf geliyordu. Elbette, dadı kamerası ekstra bir güvenlik sunuyordu ama evinize bir kamera soktuğunuzda eve de birini sokmuş oluyor muydunuz?

Birisi sizi seyrediyor olamaz mıydı?

Tamam, yavaş ol. Paranoyaklaşmaya gerek yok.

Ama Maya şimdi düşündüğünde, sonuçta birisi bu kameraları yapıyordu. Bu aygıtların çoğu doğrudan bir yere bağlı olabilir ve canlı olarak seyredilebilirdi. Bunu yapıyorlar demek değildi bu ama böyle bir potansiyel vardı. Bunu yapanların gizli bir arka kapısı olabilirdi ve tıpkı Maya'nın kreşteki Lily'i uygulama üzerinden seyretmesi gibi, onlar da sizin her hareketinizi seyredebilirdi. Kahretsin. Evine neden böyle bir şey sokmuştu ki?

Eileen'in sesi kulağına geldi.

Ona güveniyor musun?

Sonra da: *Sen kimseye güvenmezsin, Maya...*

Ama güveniyordu. Shane'ye güveniyordu. Claire'e güvenmişti. Peki ya, Eileen'e?

Eileen'le Claire vasıtasıyla tanışmıştı. Maya lise son sınıftayken, ondan bir yaş büyük olan Claire, Vassar'da yüksekokula başlamıştı. Maya onu okula götürüp yerleşmesine yardım etmişti. Eileen de Claire'nin oda arkadaşı olarak belirlenmişti. Maya o zaman Eileen'in ne kadar havalı olduğunu düşündüğünü hatırladı. Tatlı ve eğlenceliydi, denizciler gibi küfrediyordu. Gürültülü, yaşam dolu ve azılıydı. Üniversite tatilleri sırasında Claire, onu Brooklyn'e getirdiğinde Eileen, babalarıyla saatlerce sohbet eder, orada olmanın hakkını verirdi. Maya onun çetin ceviz olduğunu düşünürdü.

Ama hayat insanları değiştirir. Böyle destansı kadınları boğarak öldürür. Zaman onları sessizleştirir. Lisedeyken tanıdığın o fişek gibi kız şimdi nerede? Bu, erkeklerde pek böyle olmuyordu.

O erkekler genellikle evrenin efendileri olmak için büyüyorlardı. Peki ya, o çok başarılı kızlar? Görünüşe göre, toplum onları yavaş yavaş boğarak öldürüyordu.

Peki, Eileen ona dadı kamerasını neden vermişti?

Telaşa gerek yoktu. Zamanla neler olup bittiğini görecekti. Maya bodruma indi. İşaretparmağıyla kasayı açtı. Beretta M9 oradaydı ama onun yerine Glock 26'yı aldı. Daha küçük. Saklaması daha kolay.

Silaha ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu ama zaten bunu kimse düşünmez ki.

Bölüm 9

Maya arabayla yanaşırken Eileen ön bahçede güllerıyle ilgileniyordu. Eileen el salladı. Maya ona karşılık verip arabasını park etti.

Maya'nın asla bir sürü kız arkadaşı olmamıştı.

Maya ve Claire, Brooklyn'in Greenpoint bölgesindeki iki katlı bir evde büyümüşlerdi. Babaları New York Üniversitesi'nde profesördü. Anneleri altı yıl yasal savunma avukatlığı yaptıktan sonra, iki çocuğunu yetiştirmek için işi bırakmıştı. Ebeveynleri sosyalist veya barış yanlısı ya da herhangi bir görüşe taraf değillerdi fakat sola eğilimleri olduğu kesindi. Kızlarını Brandeis Üniversitesi'ndeki yaz kampına gönderirlerdi. Üflemeli çalgıları öğretir, klasikleri okuturlardı. Kızlarına genel din eğitimi verirler ama kendilerinin bunların benzetme ve efsanelerden ibaret olduğuna inandıklarının altını çizerlerdi. Silahları yoktu. Avcılık, balık tutma gibi veya dışarıda yapılan herhangi bir etkinlikte bulanmazlardı.

Uçak uçurma fikri Maya'nın aklına küçük yaşta düşmüştü. Kimse nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu. Aile-

de uçmayı bilen veya uçuşa veya mekaniğine ya da genel olarak buna yakın bir konuya ilgi duyan yoktu. Ebeveynleri Maya'nın bu saplantısının geçici olduğunu düşündüler. Değildi. Ebeveynleri onun ordunun seçkin pilot programına başvurmasını ne kınadı ne de hoş gördü. Sadece anlam veremediler.

Temel eğitim esnasında, ona bir Beretta M9 verdiler ve insanlar bunun altında her ne kadar karışık psikolojik nedenler arasa da, silahı ateşlemek basitçe Maya'nın hoşuna gidiyordu. Evet, silahların öldürücü olduğunu anlıyordu, tahrip edici doğasını biliyordu ve birçok insanın –özellikle erkeklerin– onları kendi yetersizliklerini kapatmak için aptalca ve tehlikeli bir şekilde kullandıklarını görebiliyordu. Bazı insanların silahın onlara hissettirdiği şeyi sevdiğini, bunun bir tür sağlıksız bir duygu aktarımı olduğunu ve genellikle çok kötü bir şey olduğunu anlıyordu. ama onun durumunda, Maya sadece ateş etmekten hoşlanıyordu. Ayrıca bunda iyiydi ve içinden geliyordu. Neden? Kim bilir? İnsanların içinden neden basketbola, yüzmeye gitmek, antika toplamak veya paraşütle atlamak gelirse, ondan galiba.

Eileen ayağa kalkıp dizlerindeki kiri çırptı. Gülümseyerek Maya'ya doğru yürüdü. Maya arabadan indi.

Eileen, "Selam," dedi.

"Bana o dadı kamerasını neden verdin?"

Öylece pat diye.

Eileen durdu. "Neden? Ne oldu?"

Maya o girişken birinci sınıf öğrencisini aradı. Her an ondan bir işaret vardı. İyileşiyordu ama zaman geçse de, yaralar tamamen iyileşmez. Eileen çok zeki, çetin ve enerjikti – ya da öyle görünüyordu– ve sonra yanlış adamla tanışmıştı.

Bu kadar basitti.

Robby başlarda üzerine titriyordu. Eileen'i şımartıyor, onunla övünüyordu. Onunla gurur duyuyor, herkese Eileen'in ne kadar zeki olduğunu anlatıyordu, sonra onunla aşırı gurur duyar hale geldi; aşkla saplantı arasındaki o çizgideki türden bir gururdu bu. Claire dikkatliydi ama morlukları ilk fark eden Maya oldu. Eileen uzun kollu giyinmeye başlamıştı ama en başta ablası da bir şey yapamadı, bunun olduğuna inanamıyorlardı. Maya ev içinde şiddet mağduru olan kurbanların daha *kurban gibi* olduğunu düşünürdü.

Zayıf kadınlar bu duruma düşerdi. Kaybolmuş, zavallı veya eğitimsiz kadınlar, kişiliksiz kadınlar... Erkekler bu tip kadınları istismar ederdi.

Peki ya, Eileen gibi güçlü kadınlar? Asla.

Maya, "Sadece cevap ver," dedi. "O dadı kamerasını bana neden verdin?"

Eileen, "Sence neden?" diye yanıtladı. "Küçük bir kızı olan bir dulsun."

"Korunma için."

"Gerçekten anlamıyor musun?"

"Nereden aldın?

"Ne?"

"Gizli kameralı dijital çerçeveyi nereden aldın?"

"İnternetten."

"Hangi mağaza?"

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Maya sadece gözlerini dikerek baktı.

"Şşş, tamam, Amazon'dan aldım. Neler oluyor, Maya?"

"Göster."

"Ciddi misin sen?"

"İnternetten aldıysan, geçmiş siparişlerinin bir kaydı vardır. Göster bana."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum. Ne oldu?"

Maya eskiden Eileen'e hayranlık duyardı. Ablası biraz iyilik timsaliydi. Eileen daha sertti. Eileen, ona kendini iyi hissettirirdi. Eileen, onu anlardı.

Ama bunlar çok eskidendi.

Eileen sinirli bir şekilde bahçe eldivenlerini çıkarıp yere attı. "Olur."

Kapıya yürüdü. Maya arkasından gidiyordu. Ona yetiştiğinde, Maya, Eileen'in yüzündeki donuk ifadeyi görebiliyordu.

"Eileen..."

"Haklıydın."

"Ne konuda?"

Kadının gözleri yaşlarla doldu. "Robby. Ondan bu şekilde kurtuldum."

"Anlamadım."

1960'larda inşa edilmiş, odaları farklı seviyelerde bir evdi burası. Aile odasında durdular. Duvarlardan biri Kyle ve Missy'nin fotoğraflarıyla kaplıydı. Eileen'in fotoğrafı yoktu. Robby'nin fotoğrafı yoktu. Maya'nın dikkatini çekense, diğer duvardaki poster oldu. Claire'nin aile odasında da aynı poster dururdu. Eyfel Kulesi'nin yapım aşamalarını gösteren, soldan sağa dizilmiş dört siyah-beyaz çerçeveli fotoğraf. Claire ve Eileen bunları üçü –Eileen, Claire ve Maya– birlikte sırt çantalarıyla çıktıkları Fransa gezisi esnasında almışlardı. O yaz Eileen ve Claire yirmi, Maya ise on dokuz yaşındaydı.

Gezilerinin ilk haftasında, kızlar her akşam farklı bir

Fransız erkeğiyle buluşmuşlardı. Oynaşmaktan öteye gitmiyor, sonra tüm gece boyunca kıkırdayarak François, Laurent veya Pascal'ın ne kadar tatlı olduğunu anlatıyorlardı. Bir hafta sonra, Claire, Jean Pierre'le tanıştı ve kusursuz –yoğun, tutkulu, romantik ve ilgi dolu– bir yaz aşkı yaşamaya başladı. Delikanlı, Claire'le herkesin içinde öyle ilgileniyordu ki, Maya ve Eileen kusacak gibi oluyordu. Ne yazık ki, bu aşk altı hafta sonra bitmeye mahkûmdu.

Gezilerinin sonunda, Claire geçici bir süreliğine, sonraki senesi için Vassar'a dönmemeyi bile düşündü.

Claire aşıktı. Jean Pierre aşıktı. Ona kalması için yalvardı. Gerçekçi bir romantik olduğunu iddia ediyor, zorluklar çıkacağını kabul ediyor ama bunların üstesinden gelebileceklerini söylüyordu. Onu seviyordu.

Lütfen, Claire, başarabileceğimizi biliyorum.

Claire çok mantıklıydı. Hem onun kalbini, hem de kendininkini kırdı. Eve döndü, ağladı sonra da düzenli hayatına geri döndü.

Jean Pierre acaba şu an neredeydi? Maya merak ediyordu; evli miydi, mutlu muydu? Çocukları var mıydı? Hala Claire'yi düşünüyor muydu? İnternetten veya herhangi bir şekilde, onun öldüğünü öğrenmiş miydi? Ölümüne nasıl tepki vermişti? Şok, kızgınlık, ret, yıkılma, üzgünce omuz silkme?

Maya eğer Claire, Jean Pierre'le Fransa'da kalmaya karar verseydi, acaba nasıl olurdu diye merak etti. Her durumda, eve dönmeden önce birkaç hafta, belki de ay, daha fazla romantizm yaşamış olurdu. Vassar'da bir dönem kaçırmış ve geç mezun olmuş olurdu.

Ne saçma.

Claire kalmalıydı. O kadar da mantıklı olmamalıydı.

Eileen, "Robby'den temelli kurtulduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ve bunun için sana teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın. Bunu biliyorsun."

Eileen'in Maya'ya gece yarısı gönderdiği mesaj netti: *Beni öldürecek. N'olur yetişin.* Maya o an çantasındaki aynı silahı yanına almıştı. Robby sarhoş ve öfkeliydi, Eileen'e küfrediyor, onun kaltağın teki olduğunu söylüyordu. Eileen'i gizlice takip etmiş ve onun spor salonunda bir adama gülümsediğini görmüştü. Maya oraya vardığında, adam etrafa bir şeyler fırlatıyor ve çoktan bodrumda bir yere saklanmış olan Eileen'i arıyordu.

"Onu o gece korkuttun."

Maya belki de fazla ileri gitmişti ama onu korkutmuştu, bazen tek geçerli yol bu oluyordu.

"Ama senin yeniden konuşlandırıldığını öğrenince, yine etrafta gezmeye başladı."

"Neden polisi aramadın?"

Eileen omuzlarını silkti. "Bana asla inanmazlar. Doğru şeyleri söylerler. Ama Robby'i biliyorsun. Cezbedici olabiliyor."

Ve... diye ekledi Maya kendi kendine, *Eileen asla dava açmadı.* İstismarın kısır döngüsü sahte iyimserliğin ve korkunun karışımıyla güçleniyordu.

"Ne oldu peki?"

"Geri geldi ve beni dövdü. İki kaburgamı kırdı."

Maya gözlerini yumdu. "Eileen!"

"Korkuyla daha fazla yaşayamazdım. Bir silah almayı düşündüm. Biliyorsun. Kendimi korumak için."

Maya bir şey demedi.

"Ama ne olacaktı peki? Polisler neden aniden silah alma-

ya karar verdiğimi merak edecekti. Muhtemelen hala suçlanıyor olacaktım. Bu olmasa bile, Kyle ve Missy için ne tür bir hayat olacaktı bu? Anneleri, babalarını öldürüyor. Bunu sence anlarlar mıydı?"

Evet, diye düşündü Maya. Ama bunu kendine sakladı.

"Korkuyla daha fazla yaşayamazdım. Ben de bir dayak daha ayarladım. Hepsi bu kadar. Bundan paçayı canlı olarak sıyırırsam, ondan temelli kurtulabilirdim."

Maya bunun nereye gittiğini görebiliyordu. "Sen de onu gizli kameraya çektin."

Eileen başıyla onayladı, "Kaydı avukatıma verdim. Polise vermek istedi ama ben artık bitmesini istiyordum. Bu yüzden o da gidip Robby'nin avukatıyla konuştu. Robby çifte velayet davasını geri çekti. Kaydın avukatımda olduğunu biliyor ve eğer bir daha gelecek olursa... Kusursuz sayılmaz ama durum artık daha iyi."

"Bana neden anlatmadın?"

"Çünkü yapabileceğin bir şey yoktu. Çünkü daima herkesin koruyucusuydun. Artık bunu yapmanı istemedim. Senin de iyi olmanı istedim."

"Ben iyiyim."

"Hayır, Maya, değilsin."

Eileen bilgisayarın üzerine eğildi. "Bazı insanların neden polislerin sürekli kamera takmasını istediğini biliyor musun? Halkın yüzde doksan ikisi. Yani, neden olmasın ki? Acaba bizler de sürekli taksak nasıl olurdu? Nasıl davranırdık? Birbirimize karşı daha mı iyi olurduk? Ben de bunu düşünmeye başladım işte. Kaydedebileceğimiz her şeyi kaydetmeliyiz diye düşündüm. Gizli kameraları da bu yüzden aldım. Anlıyor musun?"

"Bana siparişi göster, lütfen."

"İyi." Eileen daha fazla itiraz etmedi. "Burada."

Maya ekrana baktı. Gizli kameralı üç dijital çerçeve siparişi ekrandaydı.

"Bu sipariş bir ay öncesinin."

"Kendim için üç tane sipariş ettim. Birini sana verdim."

Bir ay önce. Eileen'in bu işin –artık her ne işiyse– içinde olması fikri çok düşük bir ihtimaldi. Kimse bu olacakları bir ay önceden öngöremezdi ve gerçekten de Maya, Eileen'in burada ne halt etmiş olabileceğini sanıyordu ki?

Bunların hiçbirinin anlamı yoktu.

"Maya?"

Eileen'e döndü.

"Bana güvenmemenle ilgili hakaret kısmını atlayacağım."

"Bir şey gördüm..."

"Evet, bunu anlayabiliyorum. Neydi?"

Maya bu deliliği Eileen'le paylaşma havasında değildi. Eileen inanabilirdi de, inanamayabilirdi de ama her iki türlüsünde de anlatmak için zaman gerekirdi ve Maya, Eileen'in ona bu durumda yardım edebileceği bir yol göremiyordu.

"Polis, Claire'nin cinayetiyle ilgili tuhaf bir şey öğrendi."

"Önemli mi?

"Belki de."

"Bunca zaman sonra, ha?" Eileen başını iki yana salladı. "Vay be."

"Bana hatırladıklarını anlatsana."

"Claire'nin cinayetiyle ilgili mi?"

"Evet."

Eileen omuzlarını silkti. "Haneye tecavüzdü. Polis başı boş tipler, diye düşündü. Tüm bildiğim bu."

"Haneye tecavüz değildi. Başıboş tipler de değildi."

"Neydi peki?"

Maya, "Claire'yi öldüren aynı silah," dedi, "Joe'yi de öldürdü."

Eileen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama... olamaz."

"Olur."

"Ve sen bunu dadı kamerasından mı öğrendin?"

"Ne? Hayır. Polis, Joe'nin cesedinden çıkarılan mermileri balistik testine tuttu. Ve sonuçlara göre de, bu mermilerin sistemdeki başka bir vakayla uyuşup uyuşmadığına baktılar."

"Ve Claire'le mi uyuşmuş?" Eileen geriye yığıldı. "Aman Tanrım."

"İşte burada yardımına ihtiyacım var, Eileen."

Eileen, ona bir sis bulutunun arasından bakar gibi baktı. "Ne istersen."

"Yeniden düşünmeni istiyorum."

"Tamam."

"Claire cinayet öncesinde farklı davranıyor muydu? Tuhaf bir şeyler dönüyor muydu? Herhangi bir şey?"

"Ben bunun hep rastgele bir şey olduğunu düşünmüştüm." Eileen hala şoktaydı. "Haneye tecavüz."

"Değildi. Artık bunu biliyoruz. Odaklanmanı istiyorum, Eileen, tamam mı? Claire öldü. Joe öldü. İkisinin cinayetinde de aynı silah kullanıldı. Belki ikisi birlikte bir şeye karıştılar..."

"Bir şeye mi karıştılar? Claire mi?"

"Kötü bir şey değil ama bir şey vardı. İkisini birbirine bağlayan bir şey. Düşün, Eileen. Sen Claire'yi herkesten iyi tanırdın."

Eileen başını eğdi.

"Eileen?"

"Bununla alakalı olabileceğini hiç düşünmemiştim..."

Maya içindeki gümbürtüyü hissetti. Çok sakin kalmaya çalışıyordu. "Anlat bana."

"Claire şey gibi davranıyordu... tuhaf veya başka türlü değil de... bir şey vardı."

Maya başını salladı, onu daha fazla anlatması için cesaretlendirmeye çalışıyordu.

"Bir gün Baumgart'ta öğle yemeği yiyorduk. Cinayetten bir, bilemedin iki hafta önceydi. Ceptelefonu çaldı. Bembeyaz oldu. Normalde telefonu benim yanımdayken açar. Birbirimizden gizlimiz yoktur, biliyorsun."

"Devam et."

"Ama o defa, Claire telefonunu alıp hızla dışarı çıktı. Pencereden baktım, epey hareketli olduğunu gördüm. Beş dakika falan konuştuktan sonra geldi."

"Telefondakinin kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

"Sordun mu?"

"Evet. Bir şey demedi..."

"Ama?"

"Ama belli ki bir şey vardı." Eileen başını iki yana salladı. "Nasıl söyletemedim? Nasıl...? Her neyse, yemeğin geri kalanında dikkati dağılmıştı. Birkaç kez onu konuşturmaya çalıştım ama beni geri çevirdi. Tanrım. Daha fazla uğraşabilirdim."

"Daha fazla ne yapabilirdin, bilmiyorum ki." Maya düşünüyordu. "Polis telefon kayıtlarına da bakmıştır. Bütün aramalara bakmıştır."

"Sadece bu işte."

"Ne?"

"Telefon."

"Ne olmuş telefona?"

"Onunki değildi."

Maya öne eğildi. "Efendim?"

"Normal telefonu, kabında çocukların fotoğrafının bulunduğu telefon masadaydı," dedi Eileen. "Claire'nin ikinci bir telefonu daha vardı."

Bölüm 10

Burkett ailesinin hizmetçileri Farnwood arazisinin arka tarafında, teslimat girişinin hemen solundaki ufak evlerden oluşan komplekste yaşarlardı. Evlerin hepsi de tek katlıydı. Bu, Maya'ya ordudaki barakaları hatırlatırdı. En büyük ev Mendezlere, Isabella'nın ailesine aitti. Isabella'nın annesi Rosa hala ana evde çalışıyordu ama artık çocukların tamamı büyüdüğüne göre, ne iş yaptığını söylemek zordu.

Maya, Isabella'nın kapısını çaldı. Yaşam belirtisi yoktu fakat bunlar çalışkan insanlardı. Saatleri çılgıncaydı. Maya sosyalist olmaktan uzaktı ama iki jenerasyon önce, bir büyükbabaları emlak yasalarını sömürmenin bir yolunu bulduğu için her şey kendilerine verilen Burkettler'in bu ülkenin liyakatlı olduğuna gerçekten inanmalarını ve çalışanlarından ve işçilerinden şikâyet etmelerini ironik bulurdu. Birçok Burkett'in hizmetçilerin çalışma saatine göre çalışsa, bir hafta bile dayanamayacağını biliyordu.

Hector, Dodge Ram kamyonetini hemen arkasından yanaştırdı. Aracını belirli bir mesafeye park edip indi.

"Bayan Burkett?" Korkmuş görünüyordu.

"Isabella nerede?"

"Gitseniz iyi olur sanırım."

Maya başını iki yana salladı. "Isabella'yla konuşmadan olmaz."

"Burada değil."

"Nerede?"

"Uzağa gitti."

"Uzağa, nereye?"

Hector başını iki yana salladı.

Maya, "Sadece özür dilemek istiyorum," dedi. "Yanlış anlaşılmaydı hepsi."

"Bunu ona iletirim." Hector ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Şimdi gitseniz iyi olur."

"O nerede, Hector?"

"Size söylemeyeceğim. Onu gerçekten korkuttunuz."

"Onunla konuşmam lazım. Yanımızda kalabilirsin güvende olduğundan emin olursun ya da her neyse işte."

Arkasından bir ses, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

Maya döndüğünde, Isabella'nın annesinin orada ayakta durduğunu gördü. Kadın, Maya'yı hafife alan bir bakış atıp, "Gidin," dedi.

"Hayır."

Kadının bakışları oğluna kaydı. "İçeri gir, Hector."

Hector kaçınmaya gayret ederek kapıya yürüdü. Isabella'nın annesi bir ters bakış daha atıp kapıyı kapattı, Maya dışarıda kaldı.

Buna hazırlıklı olmalıydı.

Vazgeç, dedi Maya kendine. *Etraflıca düşün.*

Ceptelefonu çaldı. Arayan Shane'di.

"Selam," dedi.

Shane herhangi bir giriş sözcüğü kullanmadan, "Plakayı araştırdım," dedi. "O Buick Verano, WTC Limited diye bir şirketin üzerine kayıtlı."

WTC. Hiçbir şey çağrıştırmadı. "Açılımı neymiş, fikrin var mı?"

"Yok. Adres olarak Houston, Teksas,'ta bir posta kutusu verilmiş. Bir tür holding şirket gibi görünüyor."

"Anonim kalmak isteyenlerin kullandığı tarzda mı?"

"Evet. Daha fazlasını öğrenmek istersek, yetki almam gerek. Onu almam için de, bunu neden araştırdığımı söylemeliyim."

"Unut gitsin," dedi Maya.

"Öyle diyorsan."

"Önemli bir şey değil."

"Bana yalan söyleme, Maya. Bundan nefret ediyorum."

Maya karşılık vermedi.

"Her şeyi açıkça konuşmak istediğinde, ara beni."

Shane telefonu kapattı.

Eddie kilitleri değiştirmemişti.

Maya, Claire'nin evine Koç Phil'in pantolonunu indirdiğinden beri –evet, o günü böyle tanımlıyordu– gitmemişti. Evin önünde araba yoktu. Kapıyı çaldığında açan olmadı. Maya anahtarını çıkarıp içeri girdi. Holdeyken, Eddie'nin sesi kulağında çınladı.

Ölüm seni takip ediyor, Maya...

Belki de Eddie haklıydı. Eğer durum buysa, Daniel ve Alexa'yı riske atmak makul müydü?

Veya aynı şekilde, Lily'i?

Claire'nin eşyalarının durduğu kutular hala kaldırılmamıştı. Maya, Eileen'in gördüğü o gizemli yedek telefonu düşündü. Kimi aradığınızı kimsenin bilmesini istemediğinizde aldığınız telefonlardan olduğu açıktı.

Peki, o telefona ne olmuştu?

Telefon Claire öldüğünde üzerinde olsaydı, polis onu incelerdi. Elbette, tam da böyle olurdu. Araştırma esnasında bakmış ve anlamsız olduğu sonucuna varmış olabilirlerdi ama Maya böyle olduğunu sanmıyordu. Shane'nin polisle bağlantısı vardı. Araştırmaya onun için göz atmıştı. Yedek telefon veya gizli aramalar hakkında hiçbir şey yoktu.

Bu da telefonun muhtemelen hala ortaya çıkmadığı anlamına geliyordu.

Kutularda etiket yoktu. Görünüşe göre, kederli Eddie kıyafetleri, makyaj malzemeleri, aksesuarlar, ayakkabılar ve bir sürü incik boncukla beraber aceleyle kutulara tıkıştırmıştı.

Claire dandik hatıra eşyalarına bayılırdı. Antikalar ve hakiki koleksiyon ürünleri aşırı pahalı olurdu ama Claire yeni bir şehri veya turistik yeri ne zaman ziyaret etse, mutlaka bir kar küresi alırdı. Tijuana'dan tek atma kadehi vardı. Eğik Pisa Kulesi şeklinde küçük kumbara almıştı. Prenses Diana anma tabağı, arabada gösterge panosunun üzerinde duran Hawaiili dans eden kız şeklinde oyuncağı, Vegas kumarhanelerinden aldığı bir çift kullanılmış zarı vardı.

Claire'nin yüzünü bir noktada varlığıyla gülümseten bu saçma sapan, ucuz hediyelik eşyaları ayırırken Maya'nın yüzü ifadesizdi. Şu an görev havasındaydı. Ablasına geçmişte neşe veren bu ıvır zıvırı ayıklarken, bir seviyede derinden acı çekiyordu, içi suçluluk duygusuyla sızlamaya başladı:

Kocan haklı. Ölümü ben içeri aldım. Burada olmalıydım. Seni korumalıydım...

Ama başka bir seviyede –daha yüksek, daha önemli bir seviyede– bu suçluluk duygusu ve acı yardımcı oluyordu. Görevini daha fark edilebilir hale getiriyorlardı. Riski gördüğünüzde, görevinizin esas amacını kavradığınızda, bu size motive eder. Odaklanmanızı sağlar. Amacınızı netleşir. Güçlenirsiniz.

Fakat kutularda telefon yoktu.

Son kutuya da baktıktan sonra, Maya yere çöktü. *Etraflıca düşün*, dedi kendine. *Claire gibi düşün.* Ablası kimsenin bilmesini istemediği bir telefona sahipti. Onu nereye saklardı?

Maya'nın aklına bir anı geldi. Claire sondan bir önceki sınıftaydı, Maya ise ikinci sınıftaydı. Claire belki biraz asi olmak adına, sigaraya başlamıştı. Babalarının burnu aşırı hassastı. Sigaranın kokusunu alabiliyordu.

Babaları birçok konuda oldukça liberaldi. Üniversitede ders verdiğinden, her şeyi görmüştü ve deneyimlemeyi bekliyordu ama sigara konusu sinir bozucuydu. Kendi annesi akciğer kanserinden dolayı korkunç şekilde ölmüştü. Sona yaklaşırken, büyükanneleri küçük odaya yerleşmişti. Maya onun odasından gelen korkunç hırıltıları hatırlıyordu, kadıncağız son günlerinde acı içinde kıvranarak ve yavaş yavaş boğularak ölüme gitmişti.

Maya, onun ölümünden sonra o odaya giremedi. Ölüm orada asılı kalmıştı. Duvarlara ölüm kokusu sinmişti. Daha da beteri, Maya o hırıltılı sesleri bazen hala duyduğuna emindi. Bir yerde, sesin asla tamamen kaybolmadığını okumuştu. Sadece gittikçe daha silik hale geliyordu.

Helikopter pervanelerinin sesi gibi. Ateşlenen silahların sesi gibi. Ölüm çığlıkları gibi.

Maya şimdi düşünüyordu da, belki de, ölüm belki de, onu ilk olarak o odada takip etmeye başlamıştı.

Maya yerde kalıp gözlerini kapattı. Nefesini yavaşlatıp sesleri uzaklaştırmaya çalıştı. Anı yeniden gözlerinin önüne geldi: Babası sigaradan nefret ediyordu. Tamam, pekâlâ. Claire sigaraya başladı, babası çılgına döndü. Geceleri Claire'nin odasını arıyor, sigara buluyor ve aşırı sinirleniyordu. Sigara içme dönemi uzun sürmedi ama devam ederken, Claire nihayet babasının asla bakmayacağı bir yer buldu.

Maya'nın gözleri açıldı.

Hızlıca ayağa kalkıp oturma odasına koşturdu. Eski sandık– ironik biçimde, büyükannelerinin eski sandığı– oradaydı. Claire onu sehpa olarak kullanırdı. Üzerinde aile fotoğrafları dururdu. Maya onları alıp yere koymaya başladı. Fotoğrafların çoğu Daniel ve Alexa'ya aitti, bir tanesi de Eddie ve Claire'nin düğünündendi. Maya durup onlara baktı. İkisi de öyle genç, umut dolu, mutlu ve saf görünüyorlardı ki. İkisinin de hayatın onlara ne getireceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu ama zaten kimin vardır ki, öyle değil mi?

Sandığın içinde kumaşlar ve masa örtüleri duruyordu. Maya onları çıkarıp eliyle sandığın dibini kontrol etti.

Onlar küçükken ve kanser büyükannelerini öldürmeden yıllar önce, büyükannelerini ziyarete gittiklerinde, kadın onlara, "Bu sandığı babam Kiev'den getirdi," demişti. Büyükanneleri genç ve dinçken, onları yüzmeye götürür veya onlara tenis oynamayı öğretirdi. "Gördünüz mü?"

İki küçük kız eğilip yakından baktılar.

"Kendi elleriyle yapmış. Gizli bir bölmesi var."

Claire, "Neden gizliydi, büyükanne?" diye sormuştu.

"Annesinin parasını ve mücevherlerini saklayabilsin diye. Her yabancı potansiyel bir hırsızdır. Bunu hep hatırlayın. Siz iki kız. Büyüdüğünüzde. Her zaman beraber olacaksınız. Ama değerli eşyalarınızı başkalarının bulabileceği yere koymayın."

Maya'nın parmakları iki parçanın birleştiği ufak çizgiyi buldu. Bastırdı, çıt sesiyle beraber gizli bölmeyi kaydırdı. Sonra tıpkı çocukken yaptığı gibi, eğilip içine baktı.

Telefon oradaydı.

Maya telefonu yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle çıkardı. Eğer dindar biri olsaydı, büyükannesinin ve ablasının ona gökyüzünden baktığına dair yemin edebilirdi. Fakat dindar değildi. Ölüler daima ölü kalırdı. Sorun da tam olarak buydu.

Telefonu açmaya çalıştı ama batarya tamamen boşalmıştı. Şaşırmadı. Telefona muhtemelen Claire'nin ölümünden bu yana dokunulmamıştı. Maya telefonu çevirip şarj girişine baktı. Bir şekilde bildik gibiydi. Daha sonra bir kablo ve şarj bulabilirdi.

"Burada ne yapıyorsun sen?"

Ses onu şaşırttı. İçgüdüsel olarak dönüp kendini savunmaya hazırlandı.

"Tanrı aşkına, Eddie."

Eddie'nin yüzü kıpkırmızıydı. "Dedim ki..."

"Seni duydum. Bir saniye ver de, nefesimi toparlayayım."

Amma da odaklanmışım, diye düşündü Maya. Bulduğu şeye kendini öyle bir kaptırmıştı ki, Eddie'nin eve girdiğini ve yanına geldiğini fark etmemişti bile.

Başka bir hata.

"Sana ne yaptığını..."

Maya, "Kutulara bakıyordum," dedi.

Eddie epeyce sendeleyerek bir adım attı. "Sana uzak durmanı söylemiştim."

"Söyledin."

Eddie'nin üzerinde aynı kırmızı pazen gömlek vardı. Gömleğin kollarını, çelimsiz kollarını gösterecek şekilde sıyırmıştı. Eskiden tıpkı bir atlet misali, sırım gibi ve sıkıydı. Claire onun vücut yapısına bayılırdı. Gözleri içmekten kıpkırmızıydı.

Avucunu uzattı.

"Anahtarını istiyorum. Hemen."

"Hiç sanmıyorum, Eddie."

"Kilidi değiştirebilirim."

"Üzerini zor değiştiriyorsun."

Adam yerde duran fotoğraf çerçevelerine ve örtülere baktı. "O sandıkla ne yapıyorsun?"

Maya yanıt vermedi.

"Bir şey aldığını gördüm. Geri koy."

"Hayır."

Adamın gözü Maya'nın üzerindeydi, ellerini yumruk yaptı. "Alabilirim..."

"Hayır, alamazsın. Bir ilişkisi mi vardı, Eddie?"

"Cehenneme git."

"Biliyor muydun?"

Eddie'nin gözleri yaşlarla doldu, Maya bir an için dönüp düğün fotoğrafına baktığında, Eddie'nin mutlu ve umutlu yüzüyle karşılaştı. Belki de, adamın gözlerini kızartan sadece içki değildi. Eddie de aynı fotoğrafı gördü, oradaki bir şeyden etkilendi. Kanepeye yığıldı. Yüzü ellerinin arasındaydı.

"Eddie?"

Adamın sesi zor duyuluyordu. "Kimdi?"

"Bilmiyorum. Eileen bana Claire'ye gizli aramalar geldiğini söyledi. Sandığa sakladığı telefonu buldum."

Eddie'nin yüzü hala ellerinin arasındaydı. "Buna inanmıyorum," dedi duygusuz bir sesle.

"Ne oldu, Eddie?"

"Hiçbir şey." Eddie başını kaldırdı. "Demem o ki, muhteşem halde değildik ama evlilik böyledir. Döngüler vardır. Bunları biliyorsun, değil mi?"

"Konu ben değilim."

Eddie başını iki yana sallayıp eğdi. "Belki öyle, belki değil."

"Bu ne demek oluyor?"

"Claire senin kocan için çalışıyordu," dedi Eddie çok kısık bir sesle.

Maya, adamın ses tonundan hoşlanmadı. "Yani?"

"Yani, nedenini sorduğum zaman geç saate kadar çalıştığını söylüyordu."

Eddie, Maya'nın gözlerine baktı. Maya da onunkilere. Maya sırayla konuşan biri değildi.

"İma etmeye çalıştığın, Claire ve Joe'nin..."

O kadar abesti ki, cümlesini bitiremedi.

Eddie omuzlarını silkip, "Bir ilişkisi olduğunu söyleyen sendin," derken ayağa kalktı. "Ben nerede olduğunu söyledim."

"Biriyle ilişkisi olduğundan şüphelendin mi?"

"Böyle bir şey demedim."

"Evet, dedin. Böyle bir şüpheden polislere nasıl bahsetmezsin?"

Yanıt vermeme sırası Eddie'deydi.

Maya, "Ah, doğru," dedi. "Sen kocasın. Seni zaten inceliyorlardı. Bir de, ilişkisi olduğundan şüphelendiğini söylediğini düşünsene."

"Maya?"

Maya bekledi. Eddie, ona doğru bir adım attı. Maya bir adım geriledi.

Eddie, "O lanet telefonu bana ver," dedi. "Ve evimden defol."

"Telefonu alıyorum."

Eddie yolunu kesti. "Beni gerçekten denemek istiyor musun?"

Maya çantasındaki silahı düşündü. Aslında, aklınızdan hiç çıkmaz. Bir silah taşıyorsanız, daima aklınızdadır; sizi sürekli ya aşağı çeker ya da yakanızdan çekiştirir. İyi veya kötü, daima bir seçenektir.

Eddie, ona doğru bir adım attı.

Maya'nın telefonu vermesi söz konusu bile değildi. İki tanıdık ses duyduğunda, çantasına uzanıyordu.

"Maya teyze!"

"Canım!"

Daniel ve Alexa gençlere özgü bir biçimde kapıdan koşarak girdiler. Teyzelerine sıkıca sarıldılar. Çantasına temas etmediklerinden emin olarak, Maya da onlara sarıldı. İkisini de şapur şupur öptü ve Eddie aptalca bir şey yapmadan, hızlıca özür dileyip evden çıktı.

Beş dakika sonra Eddie ceptelefonundan aradı.

"Bunlar için üzgünüm," dedi. "Claire'yi seviyordum.

Tanrım, nasıl... biliyorsun hepsini. Elbette sorunlarımız da vardı ama o da beni seviyordu."

Maya araba kullanıyordu. "Biliyorum, Eddie."

"Bana bir iyilik yap, Maya."

"Nedir?"

"O telefonda ne bulursan bul, ne kadar kötü olursa olsun, bana söylemene ihtiyacım var. Gerçeği bilmeye ihtiyacım var."

Maya dikiz aynasında yine kırmızı Buick'i fark etti.

"Bana söz ver, Maya."

"Söz veriyorum."

Maya telefonu kapatıp dikiz aynasına bir daha baktı, kırmızı Buick gitmişti. Yirmi dakika sonra, Growin' Up Gündüz Bakımevi'ne girdiğinde, Missy Kitty ona doldurması gereken diğer evrağı getirdi ve ödemeyi hallettiler. Lily oradan ayrılmak istemedi, Maya bunu iyi bir işaret olarak aldı.

Eve döndüklerinde Maya, kızını oturttuktan sonra birçok kablonun içinde bulunduğu çekmecesini açtı. Tanıdığı birçok insan gibi, Maya da elektrik kablolarını asla atmazdı. Çekmece konserve kutusundaki yılan misali, eski kablolarla tıkabasaydı. Maya'nın gözden geçireceği düzinelerce, belki de yüzlerce ıvır zıvır vardı; öyle ki, bunların arasından bir Betamax'ı* bile çalıştıracak kablo çıkardı muhtemelen.

Claire'nin telefonunun alt kısmına uyan bir adaptör bulup taktı, çalışacak kadar dolması için bekledi. Bu yaklaşık on dakika sürdü. İptidai bir telefondu bu –elimizdeki mal bu, hanımefendi– ama bir arama kaydı vardı. Maya tuşa basıp aramaları inceledi.

Hepsi aynı numaraydı.

---

* 1975'te Sony tarafından üretilen ve piyasaya sürülen ev video kaseti kayıt formatı. (ç.n.)

Maya aşağılara bakıp on altı arama saydı. Numara tanıdık değildi. Alan kodu 2021'di. Bu da New Jersey'nin kuzeyi oluyordu.

Claire kimi arıyordu, Tanrı aşkına?

Tarihlere baktı. Aramalar ablasının ölümünden üç ay önce başlıyordu. Son aramaysa cinayetinden dört gün önce gelmişti. Peki bu ne demek oluyordu? Arama sıklığı da oldukça düzensizdi. Başlarda sıktı, sonlarda sıktı, ortalarda nadirdi.

Claire randevu mu ayarlıyordu?

Maya bir an için Jean Pierre'i düşündü. Hayal gücü onu oyaladı. Yıllar sonra Jean Pierre'in Claire'le iletişime geçtiğini farz edelim. Bu sürekli duyduğumuz bir şey, özellikle de internet çağında. Bilhassa Facebook kullanıcısıysanız, hiçbir sevgili tamamen ortadan kaybolmaz.

Ama hayır, bu Jean Pierre değildi.

Öyle olsa Clair,e ona anlatırdı.

Gerçekten mi? Bundan emin miydi? Claire bir şeye bulaşmıştı, buna şüphe yoktu ve Maya'ya bunun neyle ilgili olduğunu söyleme ihtiyacı dahi duymamıştı. Maya daima onunla her şeyi paylaştıklarını, aralarında sır olmadığını düşünürdü. Ama adil olalım, tüm bunlar olduğunda, Maya evde olup ablasını korumak yerine, dünyanın bir ucunda, bir çölde, ülkesi uğruna savaştaydı.

Sırların vardı, Claire.

Peki, şimdi ne yapacaktı?

İlk olarak, en basit şeyi. Telefon numarasını Google'da aratmak. Şansını deneyip bir şey çıkıp çıkmayacağına bakmak. Maya numarayı arama motoruna girip arama tuşuna bastı.

Tam isabet! Bir tür...

Numara hemencecik çıkıverdi. Bu, Maya'yı şaşırttı. Google üzerinden bir numara arattığınızda, çoğu zaman, bilgi satın almanız veya üçüncü tarafın geçmiş sorgulamasını yapmanız için teklifler görürsünüz. Claire'nin aradığı numara bir tür işti ama son haftaların iniş çıkışlı çılgınlığını devam ettirircesine, yanıttan ziyade daha fazla soruya yol açan cinstendi. Burası New Jersey'nin kuzeyindeydi ve Google haritalarına bakıldığında, George Washington Köprüsü'nün yakınındaydı. Leather and Lace* –Centilmenler Kulübü– olarak geçiyordu.

Centilmenler Kulübü. Striptiz kulübünün usturuplu şekilde dile getirilişi.

Maya sırf emin olmak için bağlantıya tıklayınca, yarı giyinik kadınlarla dolu bir ekran açıldı. Evet. Striptiz kulübü. Ablası bir striptiz kulübünü arayabilmek için gizli bir telefon almış ve onu büyükannelerinin eski sandığında saklamıştı.

Bunlar mantıklı mıydı?

Hayır.

Maya bu yeni bilgiyi de karışıma eklemeye çalıştı. Hepsini birleştirip –Claire, Joe, dadı kamerası, telefon, striptiz kulübü, geri kalanlar– bütün olasılıkları düşündü ve işin içinden çıkamadı. Hiçbiri anlamlı gelmiyordu. Kesik kesik nefes almaya başladı. Belki de, Claire'nin bir ilişkisi vardı ve ne olabilir işte, erkek arkadaşı orada çalışıyordu. Belki de, Jean Pierre kulübün müdürüydü.

Internet sayfası *üst düzey* müşterilerine *Fransız Kucak Dansı* öneriyordu, Maya'nın bunun ne olduğu hakkında en ufak fikri yoktu ve olmasını da kesinlikle istemiyordu. Belki

* Deri ve Dantel (ç.n)

de, Claire'nin gizli bir hayatı vardı ve orada çalışıyordu. Böyle şeyleri bazen okursunuz veya televizyondaki vasat filmlerde seyredersiniz ya. Gündüz ev kadını, gece striptizci.

Kes şunu.

Telefonu alıp Eddie'yi aradı.

"Bir şey buldun mu?"

"Bak Eddie, eğer bir yerde dans edecek olsam," –sözcükler dudaklarından döküldüğü an ironiyi fark etti– "veya sana bilgi vermekten endişe duysam, bir şey öğrenemem, tamam mı?"

"Evet, üzgünüm. Ne oldu?"

"Striptiz kulübüne gider misin hiç?"

Sessizlik. Sonra: "Hiç mi?"

"Evet."

"Geçen yıl, işyerindeki birinin bekârlığa veda partisi olmuştu."

"Peki, ondan sonra?"

"O kadar."

"Kulüp neredeydi?"

"Bekle, bu ne..."

"Sadece cevap ver, Eddie."

"Philadelphia'nın dışında. Cherry Hill tarafında."

"Başka gitmedin mi?"

"O kadar."

"Leather and Lace isminde bir kulüp sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Kafa buluyorsun, değil mi?"

"Eddie?"

"Hayır. Hiçbir şey çağrıştırmıyor."

"Tamam, teşekkür ederim."

"Bunların neyle ilgili olduğunu söylemeyecek misin?"

"Henüz değil. Görüşürüz."

Maya öylece oturup internet sayfasına boş boş baktı. Claire neden Leather and Lace'yi arıyordu?

Temelsiz teoriler ortaya atmanın âlemi yoktu. Hemen çıkıp kulübe gitmek istedi ama Lily'e bakacak kimse yoktu. Growin' Up akşam sekizde kapanıyordu.

Yarın, diye düşündü. Leather and Lace'ye ertesi gün gidip işin aslını öğrenecekti.

Bölüm 11

Maya, Joe'nin vasiyetinin okunmasıyla ilgili çok tuhaf bir rüya gördü. Gerçeküstü bir rüyaydı, ne söylendiğini veya nerede olduğunuzu kesinlikle hatırlayamadığınız o gece vizyonları gibiydi. Tek bir şey hatırlıyordu: Joe oradaydı.

Oldukça gösterişli bordo bir koltukta oturuyordu, üzerinde tanıştıkları gece giydiği smokin vardı. İnanılmaz yakışıklıydı, gözlerini bir belge okuyan, kabarık saçlı birine dikmişti. Maya o kişinin ne dediğini duyamıyordu –Charlie Brown'un öğretmenini dinlemek gibiydi– ama o kişinin vasiyeti okuduğunu bir şekilde biliyordu. Maya'nın umurunda değildi. Tek odağı Joe'ydi. Ona sesleniyor, dikkatini çekmeye çalışıyordu ama Joe ondan tarafa dönmüyordu.

Maya yine seslerle –çığlıklar, pervaneler, silahlar– uyandı. Yastığı kafasına geçirdi, o korkunç seslerden sakınmaya çalışırcasına, kulaklarını kapattı. Bunun işe yaramayacağını, seslerin kafasının içinden geldiğini, bilakis çabaların sesleri oraya kilitlediğini elbette biliyordu ama yine de yaptı. Ses-

ler nadiren uzun sürerdi. Sadece gözlerini kapatmak zorundaydı, bu da başka bir tuhaf hareketti: Seslerden kurtulup dayanmak için gözleri kapatmak.

Bu fasıl geçtiğinde, Maya yataktan kalkıp banyoya gitti. Aynaya baktı, sonra akıllıca bir kararla ilaç dolabını açtı, böylelikle zayıf yüzünü görmek zorunda kalmayacaktı en azından. Küçük, kahverengi kutular oradaydı. *Bir tane mi, iki tane mi alsam,* diye düşündü ama bugün sert durmalıydı, zira Joe'nin vasiyetinin okunması için tüm aileyle birlikte olacaktı.

Duş alıp Joe'nin onun için seçtiği Chanel pantolon ceket takımını giydi. Joe ona alışveriş yapmaya bayılırdı. Maya onun için kıyafetleri denerdi, o hisse ve kesime bayılırdı ama fiyatlar fahiş olduğu için beğenmemiş gibi yapardı. Fakat Joe'yi kandıramazdı. Ertesi gün, Joe mağazaya yeniden gider ve alırdı. Maya eve geldiğinde, kıyafetler tıpkı şu an olduğu gibi, yatağın üzerinde duruyor olurdu.

Takımını giyip Lily'i uyandırdı.

Yarım saat sonra, Maya kızını Growin' Up'a bıraktı. Miss Kitty'nin üzerinde Maya'nın bilmediği bir Disney prensesinin kostümü vardı. "Sen de bir prenses gibi giyinmek ister misin, Lily?" Lily başını evet anlamında sallayıp Prenses Miss Kitty'yle giderken annesine el sallama lütfunda bulundu. Maya arabaya binip Growin' Up uygulamasını açtı. Odanın kamerasını seçti. Lily, Elsa'nın –*Frozen*– kostümünü giyiyordu.

Maya "Let It Go" şarkısını söyleyerek *kayın*-ailesine doğru yol almaya başladı.

Kafasındaki sesini susturmak ve bunun yerine sabah programındaki zırvaları koyabilmek için radyoyu açtı. Sa-

bahları radyo programı yapan insanlar ne kadar eğlenceli olduklarına inanamazdı. AM moduna geçti –artık AM dinleyen kim kalmıştı ki?– ve sürekli haber sunan bir kanalı açtı. Burada neredeyse ordu kesinliği ve öngörülebilirliği vardı. Çeyrek geçelerde spor haberleri verilirdi. Her on dakikada bir trafik haberleri. Kafası biraz dağılır gibi olmuştu ki, bir haber dikkatini çekti:

"Kötü şöhretli bilgisayar korsanı Islıkçı Corey bu hafta yeni sızıntılarla dolu bir sandığı açma vaadinde bulundu ve bunun mevcut yönetimin başındaki görevlileri yalnızca utandırmakla kalmayacağını, aynı zamanda istifalarına da yol açacağını iddia ediyor. Dahası, kovuşturma..."

Her şeye rağmen, Islıkçı Corey'nin kendine ulaşamayacağını söylemiş olmasına rağmen, Maya yine de tüm bedeninin ürperdiğini hissetti. Shane, Corey'nin neden elindekinin tamamını yayımlamadığını merak etmiş, daha büyük bombayı atmak için uygun zamanı beklediğini düşündüğünü söylemiş, Maya ise sadece kederli bir *ha-ha* ile karşılık vermişti. Elbette o da bunu merak ediyordu. Maya Stern artık eski bir haberdi ama olasılık hala vardı. Büyük sırlar sır olarak kalmaz. Onlar en az beklediğiniz zamanda, dalgalarla, yansımalarla ve –Maya skeri dilin günlük hayatına ne kadar çok girdiğini fark etti– yoğun sivil zayiata neden olarak geri dönerler.

Farnwood eskilerden kalma bir zengin mülküydü. Maya, Joe ile tanışmadan evvel, böyle yerlerin tarih kitaplarında veya masallarda geçtiğini düşünürdü. Öyle değilmiş. Morris'in eliyle açtığı kapıya sürdü arabasını. Morris seksenlerin başından beri o kapıda dururdu. Isabella'nın ailesi gibi, çalışan yerleşkesinde yaşardı.

"Merhaba, Morris."

Adam her zaman yaptığı gibi, ona yüzünü buruşturarak baktı; böylece ona kendince bu aileye evlilik yoluyla girdiğini, kanında o asaletin bulunmadığını hatırlatmış oluyordu. Morris'in yüzünü buruşturmasının bugün daha başka nedenleri de olabilirdi; belki hala Joe'nin ölümüne üzülüyordu veya daha ziyade, Isabella ve biber gazlı saldırı hakkındaki dedikoduyu duymuştu. Morris kindar bir tavırla düğmeye bastı, kapı öyle yavaş açılıyordu ki, bunu çıplak gözle görmek zordu.

Maya arabasını inişli çıkışlı tepeye sürdü, kullanıldığını hiç görmediği çim kortu ve tam büyüklükteki futbol sahasını (buraya *alan* deniyordu, Joe öyle demişti) geçip Bruce Wayne'nin eski Batman televizyon gösterilerini anımsatan Tudor malikânesine vardı. Kapıda tilki avı için giyinmiş bir düzine adamın onu selamlamasını bekler gibiydi ama bunun yerine, kayınvalidesi Judith tek başına ayakta duruyordu. Maya arabasını taş yola park etti.

Judith güzel bir kadındı. Minyon, kocaman yuvarlak gözleri ve oyuncak bebek gibi hatları olan zarif bir kadındı. Yaşından genç gösteriyordu. Yüzü biraz işlemden geçmiş – Botoks ve göz çevresinde belki biraz bir şeyler– olabilirdi ama tam kıvamındaydı ve genç görüntüsünün çoğunu genetiğine veya günlük yoga rutinine borçluydu. Ona bir bakan bir daha bakardı hala. Erkekler onun havasına, zekâsına, parasına çekilirdi ama Maya onun biriyle çıkıp çıkmadığını bilmiyordu.

Joe bir keresinde, "Bence gizli sevgilileri var," demişti.

"Neden gizli?"

Ama Joe omuz silkip geçmişti.

Eskiden Batı Yakası'nda bir hippi olduğu söylenirdi. Maya buna inanıyordu. Yakından bakınca, gözlerindeki ve gülümsemesindeki o hafif yabaniliği görebilirdiniz.

Judith aşağı inip son basamakta durdu, Maya ile aynı boydaydı şimdi. Birbirlerini yanaktan öptüler. Judith sürekli etrafa bakınıyordu.

"Lily nerede?"

"Kreşte."

Maya, kayınvalidesinin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi oluşmasını bekledi. Oluşmadı. "Isabella ile sorununuzu çözmelisiniz."

"Anlattı mı?"

Judith karşılık vermeye tenezzül etmedi.

Maya, "Halletmeme yardım et o halde," dedi. "O nerede?"

"Anladığım kadarıyla, Isabella seyahatte."

"Ne kadar süreliğine?

"Bilmiyorum. Bu arada, Rosa'yı kullanmanı öneririm."

"Sanmıyorum."

"Joe'ye dadılık yapmıştı, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ve?"

"Sanmıyorum."

"Yani onu kreşe mi göndereceksin?" Judith onaylamayan bir tavırla başını salladı.

"Yıllar önce kreşlerle münasebetim olmuştu, mesleki olarak konuşmak gerekirse." Judith kurul sertifikalı bir psikiyatristti ve Manhattan'ın Üst Doğu Yakası'nda bir ofiste haftada iki kez hala danışanlarını görürdü. "Seksenlerdeki ve doksanlardaki çocuk istismarı olaylarını hatırlıyor musun?"

"Elbette. Ne yani, uzman olarak görevli miydin?"

"Onun gibi bir şey."

"Sanırım hepsi de düzmece çıktı. Çocuk histerisi veya öyle bir şeyler."

"Evet," dedi Judith. "Bakıcılar aklandı."

"Eee?"

"Bakıcılar aklandı," diye tekrardı Judith, "ama belki sistem aklanmadı."

"Anlayamadım."

"Kreşteki çocukların manipüle edilmesi çok kolaydı. Neden?"

Maya omuzlarını silkti.

"Düşün bir. Çocuklar o korkunç hikâyelerle çıkageliyor. Kendime nedenini sordum. Çocuklar neden ebeveynlerinin duymak istediği şeyleri söylemeye öyle hevesliydi? Belki, eğer belki, aileleri onlar konusunda daha dikkatli olsaydı..."

Ne gergin bir durum, diye içinden geçirdi Maya.

"Konu şu ki, Isabella'yı tanıyorum. Onu küçüklüğünden beri tanıyorum. Ona güveniyorum. Kreşteki insanları tanımıyorum ve onlara güvenmiyorum, sen de onları tanımıyorsun."

Maya, "Güvenden daha iyisi var elimde," dedi.

"Pardon?"

"Onları seyredebiliyorum."

"Ne?"

"Birlikten güç doğar. Birçok izleyen var, ben dahil." Uygulamayı açtı, düğmeye bastı ve ekranda Elsa kostümüyle Lily belirdi. Judith telefonu eline alıp görüntü karşısında gülümsedi. "Ne yapıyor?"

Maya baktı. "Dönüşüne bakılırsa, *Frozen* dansını yapıyor."

Judith başını sallayarak, "Her yerde kamera var," dedi. "Yeni bir dünya bu." Telefonu Maya'ya geri verdi. "Isabella ile aranızda geçen nedir?"

Konuyu şimdi açmak akıllıca olmazdı, özellikle de Joe'nin vasiyetini duymak üzere toplanmışken. "Bu konuda endişe etmezdim."

"Açık konuşabilir miyim?"

"Zaten hep öyle konuşmaz mısın?"

Judith gülümsedi. "Bu noktada, sen ve ben aynıyız. Pekâlâ, birçok konuda öyleyiz. İkimiz de bu aileye evlenerek girdik. İkimiz de duluz. İkimizin de özü sözü bir."

"Dinliyorum."

"Doktorunu hala görüyor musun?"

Maya bir şey demedi.

"Şartların değişti, Maya. Kocan öldürüldü. Sen buna şahit oldun. Sen de öldürülebilirdin. Artık çocuğunu bir başına büyütüyorsun. Tüm bu stres unsurlarını önceki teşhisinin üzerine koyarsak..."

"Isabella sana ne anlattı?"

Judith, "Hiçbir şey," dedi. Elini Maya'nın omzuna koydu.

"Seninle ben ilgilenebilirdim ama..."

"Bu iyi bir fikir olmazdı."

"Kesinlikle. Yanlış olurdu. Rolüme torununun üzerine titreyen bir büyükanne ve destekleyici bir kayınvalide olarak devam etmeliyim. Demem o ki, bir meslektaşım var. Gerçek bir dost. Benimle beraber Stanford'da okudu. Gazi İşleri'nin psikiyatristlerinin de işlerinin ehli olduğuna eminim ama bu kadın alanının en iyisidir."

"Judith?"

"Evet?"

"Ben iyiyim."

Bir ses duyuldu. "Anne?"

Judith döndü. Kızı, Joe'nin kardeşi Caroline oradaydı. Bu

iki kadın birbirine o kadar benziyordu ki, anne-kız oldukları hemen anlaşılırdı. Fakat Judith daha güçlü ve kendinden emin görünürken, Caroline hep biraz sinik görünürdü.

"Merhaba, Maya."

"Caroline."

Birbirlerini yanaktan öptüler.

Caroline, "Heather bizi kütüphanede bekliyor," dedi. "Neil çoktan geldi bile."

Judith'in ifadesi sertleşti. "Gelin, gidelim o halde."

Judith, Caroline ile Maya'nın ortasında durup ikisinin koluna girdi. Geniş hol boyunca ve balo salonunu geçerken sessizdiler. Şöminenin üzerinde Joseph T. Burkett'in bir portesi duruyordu. Judith bir an için durup ona baktı.

Judith, "Joe, babasına nasıl da benzerdi," dedi.

Maya, "Evet, benzerdi," diye karşılık verdi.

Judith hafifçe gülümseyerek, "Başka bir ortak özelliğimiz de," dedi, "erkekler konusundaki zevkimiz, sanırım," dedi.

Maya, "Evet, uzun boylu, esmer ve yakışıklı," dedi. "Bunun bizi sürüden ayırdığını sanmıyorum."

Bu, Judith'in hoşuna gitti. "Çok doğru."

Caroline çift kanatlı kapıyı açtı, hep birlikte kütüphaneye girdiler. Maya belki daha az önce küçük kızların kostümlerini gördüğünden, belki de Lily'yle daha yeni *Güzel ve Çirkin'i* seyrettiğinden, kütüphane ona Çirkin'in yerini anımsattı. Burası iki katlı, yerden tavana kadar uzanan, meşe ağacından yapılma koyu renkli kitap raflarının bulunduğu bir odaydı. Halılar doğuya özgü ve şatafatlıydı. Tavandan büyük bir avize iniyordu. Dökme demirden raylara bağlı iki kayan merdiven vardı. Kocaman antik küre açıldığında,

kristal konyak karafı görünürdü. Joe'nin hayattaki erkek kardeşi Neil konyağını almıştı bile.

"Merhaba, Maya."

Yanaktan öpüştüler, biraz baştan savma bir öpüşmeydi bu. Neil'in yaptığı her şey baştan savmaydı zaten. Armut şeklinde bedeni olan ve kıyafeti tam üzerine göre dikilmiş olmasına rağmen, yine de baştan savma gözüken tiplerdendi.

"Bir tane ister misin?"

Karafı işaret etti.

Maya, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Emin misin?"

Judith ağzını açtı. "Saat sabahın dokuzu, Neil."

"Ama bir yerlerde de akşamüstü beş. Hep böyle denmez mi?" Güldü. Kimse ona eşlik etmedi. "Ayrıca, insan ağabeyinin vasiyetini her gün dinlemiyor ki."

Judith başını çevirdi. Neil dört Burkett kardeşin en küçüğüydü. İlk doğan Joe'ydi, bir yıl sonraysa, *denizde ölen* Andrew –aile daima bu şekilde dile getirirdi– gelmişti. Sonra Caroline, sonra da Neil. Aile imparatorluğunu yönetenin artık Neil olması ne tuhaftı. Konu paraya gelince asla duygusal davranmayan Büyük Joseph onu büyük kardeşlerinin üzerine yerleştirmişti.

Joe omuz silkmişti. "Neil insafsızdır," demişti ona bir kez. "Babam hep insafsızları severdi."

Caroline, "Hep beraber otursak mı?" diye öneride bulundu.

Maya iskemlelere baktı –gösterişli, bordo iskemleler– ve rüyasını anımsadı. Bir an için Joe'yi smokinle, bacak bacak üstüne atmış, paçaları kırışmış, uzağa bakarken, ulaşılmaz bir halde gördü.

Judith, "Heather nerede?" diye sordu.

"Buradayım."

Hepsi kapıdan gelen sese döndüler. Heather Howell son on yıldır aile avukatıydı. Ondan önce, babası III. Charles Howell, Burkett ailesi için çalışıyordu. Ondan önce de, büyükbabası II. Charles Howell bu görevi yürütüyordu. I. Charles Howell hakkında bir bilgi yoktu.

"Güzel," dedi Judith. "Haydi, başlayalım."

Judith ile ilgili tuhaf olan şey, sıcak anaç tavrından bir anda kolayca sıyrılıp katı bir tavra bürünmesiydi, şimdi de tam olarak yaptığı buydu: Hafif İngiliz aksanıyla tamamlanan, eski dünyaya özgü anaerkil resmiyet.

Hepsi birden yerlerini almaya başladılar, sadece Heather Howell ayakta kaldı.

Judith arkasını dönüp ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Korkarım, var."

Heather insana güven ve yeterlilik hissi veren avukatlardandı. İnsan onu kendi tarafında isterdi. Maya onunla ilk olarak Joe'nin evlenme teklifinden hemen sonra karşılaşmıştı. Heather onu tam da o odaya çekmiş ve önüne bir evlilik öncesi sözleşmesi koymuştu. Saçmalamayan ve dostane de olmayan bir ses tonuyla Maya'ya, "Bu belgeyi imzalamak tartışmaya kapalıdır," demişti.

Şimdiyse, Heather Howell ilk defa biraz kaybolmuş veya en azından konfor alanının dışında gözüküyordu.

Judith, "Heather?" diye seslendi.

Heather Howell ona döndü.

"Neler oluyor?"

"Korkarım, vasiyetin okunmasını ertelemek zorunda kalacağız."

Judith, Caroline'ye baktı. Hiçbir şey. Maya'ya baktı. Maya öylece duruyordu. Judith yeniden Heather'a döndü. "Nedenini açıklar mısın acaba?"

"Uymamız gereken bazı protokoller var."

"Ne tür protokoller?"

"Telaşlanacak bir şey yok, Judith."

Bu yanıt Judith'in hoşuna gitmedi. "Yönlendirilecek havamda mıyım sence?"

"Hayır, değilsin."

"O halde, neden Joe'nin vasiyetini okuyamıyoruz?"

Heather ağzından çıkan her sözcüğü dikkatle tartarak, "Okuyamıyor değiliz," dedi.

"Ama?"

"Ama bir gecikme oldu."

"Yine soruyorum: Neden?"

Heather, "Evrak işi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Henüz... ah, henüz resmi ölüm belgesi elimize ulaşmadı."

Sessizlik.

Judith, "Öleli neredeyse iki hafta oldu," dedi. "Cenaze yaptık."

Maya birden, kapalı tabut diye anımsadı.

Bu, Maya'nın kararı değildi. Bunu Joe'nin ailesine bırakmıştı. Onun için önemli değildi. Ölüm, ölümdü sonuçta. Acılarını hangi yöntem azaltırsa, öyle yapmalarına izin vermişti. Kapalı tabut da elbette çok anlamlıydı. Joe başından vurulmuştu. Cenaze levazımatçısı elinden geleni yapsa da, görmek istemezdiniz muhtemelen.

Judith yeniden konuştu. "Heather?"

"Evet, elbette, biliyorum. Yani ben de cenazedeydim ama

bu vasiyetname onayı bir ölüm belgesini, bir nevi kanıtı gerektiriyor. Burada alışılmışın dışında bir durum söz konusu. Ortaklarımdan birine dava hukukunu araştırtıyorum. Joe, eh, öldürüldüğü için polis merkezindeki resmi yetkililerden onay almamız gerekiyor. Kanıtların sağlama alınması için biraz daha beklememiz gerektiği bilgisini aldım."

Judith, "Ne kadar?" diye sordu.

"Tam bir şey diyemem ama üzerinde çalışıyoruz, bir veya iki günü geçmeyecektir."

Neil ilk defa konuştu. "Kanıt derken, neyi kastediyorsun? Joe'nin öldüğüne dair kanıt mı yani?"

Heather Howell alyansıyla oynamaya başladı. "Gerçekten de, tüm bilgilere sahip değilim ama vasiyetin onayına girmeden evvel, bu... pürüzün diyelim, olur mu? Bu pürüzün giderilmesi gerekli. En iyi elemanlarım bunun üzerinde çalışıyor. Yakında ararım."

Herkes donup kalmışken ve sessizken, Heather Howell hızlıca dönüp odadan çıktı.

Bölüm 12

Judith, Maya'yı holden geçirirken, "Önemli değil," dedi.

Maya yanıt vermedi.

"Avukatlar böyledir. Her şey adalete uygun olmalı, hem kısmen senin korunman için, daha ziyade de, çalışılan saatleri çoğaltmak için." Gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. "Kuvvetle muhtemel, şartlardan dolayı bazı resmi formaliteler var..." Sesi canlılığını yitirdi, herhangi bir yasal konudan değil de, Joe'den bahsettiğini henüz kavramış gibiydi.

"İki oğul," dedi Judith, duygusuz bir sesle.

"Üzgünüm."

"Hiçbir anne iki oğul gömmek zorunda kalmamalı."

Maya onun elini tuttu. "Hayır," dedi, "hiçbir anne bunu yapmamalı."

"Genç bir kadın da ablasını ve kocasını gömmek zorunda kalmamalı."

Ölüm seni takip ediyor, Maya...

Belki, Judith'i de ediyordu.

Judith elini biraz daha tuttuktan sonra bıraktı. "Lütfen iletişimde olalım, Maya."

"Elbette."

Dışarı, güneşe çıktılar. Judith'in siyah limuzini bekliyordu. Şoför kapıyı açmıştı.

"Lily'i yakında getirsene."

"Getiririm."

"Ve lütfen Isabella'yla işleri yoluna koy."

Maya, "Onu ne kadar çabuk görürsem ve aramızdaki yanlış anlaşılmayı ne kadar çabuk çözersek," dedi.

"Neler yapabileceğime bakarım."

Judith arkaya oturdu. Şoför kapıyı kapattı. Maya limuzin hareket edip gözden kaybolana dek orada durdu. Kendi arabasına yürüdüğünde, Caroline'nin beklediğini gördü.

Caroline, "Konuşmak için bir dakikan var mı?" diye sordu.

Hiç de yok, diye düşündü Maya. Yola koyulmak istiyordu. Gidecek yerleri vardı. Aslında iki yerdi. Öncelikle, hizmetçilerin tarafına bir uğrayacak ve belki Rosa'yı şaşırtacaktı. Eğer bu işe yaramazsa, Isabella'nın yerini belirlemek için bir B planı vardı. İkinci olarak da, Leather and Lace'ye gitmesi ve *centilmenler kulübü* ile rahmetli ablası arasındaki bağlantının ne olabileceğini görmesi gerekiyordu.

Caroline elini Maya'nın koluna koydu. "Lütfen."

"Pekâlâ, olur."

"Ama burada değil." Caroline, "Biraz yürüyelim," derken gözleriyle sağa sola bakınıyordu.

Maya of çekmemek için kendini zor tuttu. Caroline taş yola yöneldi. *Havanese* cinsi küçük köpeği Laszlo da peşindeydi. Köpeğin tasması yoktu ama zaten bu kadar büyük bir araziye sahipseniz, Laszlo nereye gidip de başına

bela alacaktı ki? Maya böyle bir yerde, böylesine gösterişli, güzel, sakin ve gördüğünüz her şeyin –yeşilliğin, ağaçların, binaların– size ait olduğu bir yerde büyümenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü.

Caroline sağa yöneldi. Laszlo yanlarındaydı.

"Babam burayı Joe ve Andrew için yaptırdı." Caroline futbol sahasına doğru gülümsedi. "Tenis kortu benim alanımdı. Tenisi severdim. Sık sık oynardım. Babam Port Washington'un en iyi öğretmenini getirtip özel ders almamı sağladı. Ama bunu hiç *sevmedim*, biliyor musun? İstediğin her şeyi çalışabilirsin, benim de biraz yeteneğim vardı. Özel okuldayken ortaokul ve lisede tekli maça çıkan ilk kişiydim. Ama sonraki seviyeye ulaşmak için saplantılı olman gerek. Bunu yalandan yapamazsın."

Maya başını salladı, zira başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Laszlo dili dışarıda, yürüyordu. Caroline bir yere varmaya çalışıyordu. Maya onu acele ettiremezdi. Sabırlı olması gerekiyordu.

"Ama Joe ve Andrew... onlar futbola bayılırlardı. Bayılırlardı. İkisi de harika oyuncuydular. Joe forvetti, bildiğine eminim. Andrew ise kaleciydi. O ikisinin orada kaç saat geçirdiğini söyleyemem. Joe vuruş çalışırdı, Andrew de kalede o vuruşları durdurmaya çalışırdı. O file evden üç yüz elli metre falan uzakta sanırım, değil mi?"

"Galiba."

"Kahkahaları o tepeleri aşar ve pencereden içeri girerdi. Annem koltuğa oturur ve gülümserdi."

Caroline artık gülümsüyordu. Annesinin gülümsemesiydi bu, orijinali kadar güçlü veya çekici olmayan kopya bir gülümseme.

"Andrew ağabeyim hakkında çok şey biliyor musun?"

"Hayır," dedi Maya.

"Joe onun hakkında konuşmaz mıydı?"

Elbette konuşurdu. Joe, kardeşinin ölümü hakkında büyük sır ifşa etmişti ama Maya bunu ne Claire ile ne de başkasıyla paylaşma niyetindeydi.

Tüm dünya kardeşimin tekneden düştüğünü sanıyor...

Maya ve Joe, Turks and Caicos'ta bir tatil köyündeydiler, yatakta çıplak uzanıyorlardı. Sırtüstü yatıyor, tavana bakıyorlardı. Joe'nin gözleri ay ışığıyla ışıl ışıldı. Pencere açıktı, okyanustan gelen esinti Maya'yı ürpertti. Maya, kocasının elini tuttu.

İşin aslı, Andrew atladı...

Maya, "Onun hakkında pek konuşmazdı," dedi.

"Çok acı veriyordur sanırım. Çok yakındılar." Caroline durdu. "Lütfen beni yanlış anlama, Maya. Joe ve Andrew beni severlerdi ve Neil de hoş gördükleri şımarık erkek kardeşti. Ama gerçekten, o ikisi –Joe ile Andrew– başkaydı. Andrew öldüğünde ikisi de aynı özel okuldaydı, bunu biliyor muydun?"

Maya başını evet anlamında salladı.

"Philadelphia yakınlarındaki Franklin Biddle Akademisi. Aynı yurtta kalıyor, aynı futbol takımında oynuyorlardı. Şu kocaman evimiz var ve onlar yine aynı odada kalmak istiyorlardı."

Andrew kendini öldürdü, Maya. Öylesine acı içindeydi ve ben bunu hiç anlamadım...

"Maya?"

Caroline'ye döndü.

"Bugünden ne anlam çıkarıyorsun? Bu... ertelemeden?"

"Bilmiyorum."

"Bir teorin yok mu?"

"Avukatın dediğine göre, bir çeşit bürokratik pürüzmüş."

"Sen de buna inandın mı?"

Maya omuzlarını silkti. "Ben ordudaydım. Bürokratik pürüzler her zaman olur."

Caroline yere baktı.

"Ne oldu?" dedi Maya.

"Onu gördün mü?"

"Kimi?"

Caroline, "Joe'yi," dedi.

Maya tüm bedeninin kaskatı kesildiğini hissetti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Caroline yumuşacık bir sesle, "Cesedini," dedi. "Cenazeden önce. Joe'nin cesedini gördün mü?"

Maya başını yavaşça salladı. "Hayır."

Caroline başını kaldırdı. "Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tabut kapalıydı."

"Bu senin isteğin miydi?"

"Hayır."

"O halde, kimin?"

"Annenin, sanırım."

Caroline bunu mantıklı bulmuş olacak ki, başını salladı. "Onu görmek istedim."

Huzurlu ve sakin tanımlamalarını unutun, çevrelerindeki sessizlik artık boğucu gelmeye başladı. Maya derin, düzenli nefesler almaya çalıştı. Sessizlikte, bütün sessizliklerde hep bir şey vardı; ona hem neşe, hem korku veren bir şey.

"Yeterince ölü insan gördün, değil mi, Maya?"

"Nereye varmak istediğini anlamıyorum."

"Askerler öldüğünde, cesetlerini yurda getirmek neden bu kadar önemlidir?"

Caroline artık sinir bozucu olmaya başlamıştı. "Çünkü kimseyi geride bırakmayız."

"Evet, bunu duymuştum ama neden? Ölüyü onurlandırmak için diyeceksin, biliyorum ama bence dahası var. Asker ölmüş. Onun için artık yapılacak bir şey yoktur. Cesedini yurda getirmek ölü için değil, aile içindir, değil mi? Yurttaki sevenlerinin merhumu görmeye ihtiyaçları vardır. Cesede ihtiyaçları vardır. O kapanışa ihtiyaçları vardır."

Maya bu konuyu deşme havasında değildi. "Söylemek istediğin ne?"

"Joe'yi sadece görmek istemedim. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Gerçek olmasına ihtiyacım vardı. Cesedi görmezsen, gerçekten anlayamıyorsun. Şey gibi..."

"Ne gibi?"

"Belki de olmamış gibi. Belki de hala yaşıyorlar gibi. Rüyalarında görüyorsun."

"Ölüleri de rüyanda görebilirsin."

"Ah, evet biliyorum ama kapanış olmadan farklı oluyor. Andrew'u denizde kaybettiğimizde..."

Yine bu aptal anlatım biçimi.

" onun da cesedini görmedim."

Bu, Maya'yı şaşırttı. "Bekle, neden peki? Onu bulup çıkardılar, değil mi?"

"Bana söylenen bu."

"Buna inanmıyor musun?"

Caroline omuzlarını silkti. "Küçüktüm. Bana onun cesedini asla göstermediler. Yine kapalı tabuttu. Vizyonlarım var, Maya. Onunla ilgili gündüz düşlerim. Hala. Bugüne

kadar. Andrew'un hiç ölmediği, kalkıp onu orada, o filenin önünde dururken, gülümseyerek topu kurtardığını gördüğüm gündüz düşlerim var. Ah, burada olmadığını biliyorum. Kazada öldüğünü biliyorum ama yine de bilmiyorum işte. Anlıyor musun? Andrew'un ölümünü asla kabullenemedim. Bazen düşünce kurtulduğunu, yüzerek bir adaya çıktığını ve bir gün onu yeniden göreceğimi ve her şeyin güzel olacağını düşünüyorum ma eğer cesedini görseydim..."

Maya kıpırdamadan duruyordu.

"Bu yüzden biliyordum. Aynı hatayı bir daha yapamayacağımı biliyordum. Joe'nin cesedini bu nedenle görmek istedim. Hatta yalvardım. Felaket görünse bile, umurumda değildi. Bunun bile bana bir şekilde faydası olurdu. Buna ihtiyacım vardı, gerçekten öldüğünü ancak böyle kabul edebilirdim, anlıyor musun?"

"Ve onu görmedin?"

Caroline başını iki yana salladı. "Bana izin vermediler."

"Sana izin vermeyen kim?"

Caroline fileye doğru baktı. "İki ağabeyim. Öyle genç öldüler ki. Sadece kötü şans olabilir, biliyor musun? Olur ya. Her iki durumda da, cesedi görmedim. Heather'ı dinledin mi? Kimse Joe'nin ölü olduğunu resmen beyan etmiyor. Her iki ağabeyim de. Sanki..." Dönüp Maya'nın gözlerinin içine baktı. "Sanki her ikisi de hayatta olabilir gibi."

Maya kıpırdamadı. "Ama değiller."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama..."

"Çılgınca."

"Isabella'yla kavga ettin, değil mi? Bize anlattı. Joe'yi gördüğünü haykırıyormuşsun, öyle dedi. Bunu neden yaptın? Ne demek istiyordun?"

"Caroline, beni dinle. Joe öldü."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Oradaydım."

"Ama öldüğünü görmedin, değil mi? Karanlıktı. Üçüncü ateşte koşuyordun."

"Beni dinle, Caroline. Polis geldi. Araştırma yaptılar. Gördüğüm ve kaçtığım iki el ateşte ayağa kalkmadı. Hatta polis iki şüpheliyi tutukladı. Bunları nasıl açıklıyorsun?"

Caroline başını iki yana salladı.

"Ne var?"

"Bana inanmazsın."

"Denesene bir."

Caroline, "Soruşturmayı yöneten polis," dedi. "İsmi Roger Kierce."

"Doğru."

Sessizlik.

"Caroline, ne oldu?"

"Bunun kulağa çılgınca geleceğini biliyorum..."

Maya bilgiyi kızdan çekip alabilmeyi istedi.

"Özel banka hesabımız var. Ayrıntıya girmeyeceğim. Önemli değil ama kaynağın izini geriye doğru kesinlikle süremeyeceğin cinsten, diyelim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım. Bekle. WTC mi deniyor?"

"Hayır."

"Houston dışında değil mi?"

"Hayır, *offshore*. Neden Houston dedin?"

"Önemli değil. Devam et. Denizaşırı bir özel hesabınız var."

Caroline ona uzun uzun baktı. "Son çevrimiçi işlemlere şöyle bir baktım."

Maya başını salladı, cesaret veriyor gibi görünmeye çalışıyordu.

"Transferlerin çoğu isimsiz hesaplara veya *offshore* şirketlere gitmiş, birçok karşılıksız yer; böylece izini süremiyorsun. Ayrıntıya girmek yine gereksiz ama orada bir isim daha vardı. Roger Kierce denen birine çok kez ödeme yapılmış."

Maya'nın nefesi kesildi. "Emin misin?"

"Gördüğüm bu."

"Göstersene."

"Ne?"

Maya, "Hesaba çevrimiçi erişimin var," dedi. "Göster bana."

Caroline şifreyi girdi. Ekranda üçüncü kez *HATA: İZİNSİZ ERİŞİM* yazısı çıktı.

Caroline, "Anlamıyorum," dedi. Kütüphanedeki bilgisayarın başına oturdu. "Maya?"

Maya arkasında ayakta duruyor ve ekrana bakıyordu. *Acele etme*, dedi kendi kendine. *Etraflıca düşün.* Ama bu kısım fazla düşünce gerektirmiyordu. Olasılıkları hızlıca değerlendirdi ve burada dönen şeyin iki şeyden biri olduğunu fark etti: Ya Caroline oyun oynuyordu ya da birisi o artık çevrimiçi finansal kayıtlara ulaşamasın diye şifreleri değiştirmişti.

Maya, "Tam olarak ne görmüştün?" diye sordu.

"Dedim ya. Roger Kierce adına para transferi."

"Kaç tane?"

"Bilmiyorum. Belki, üç."

"Ne kadardı?"

"Her biri doksan bin dolar."

Doksan bin. Bu mantıklıydı. Yüz binin altındaki her tutar beyansız gönderilebiliyordu.

Maya, "Başka?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk ödeme ne zaman yapılmıştı?"

"Bilmiyorum."

"Joe'nin öldürülmesinden önce mi, sonra mı?"

Caroline parmağını dudağına götürüp düşündü. "Kesin olarak bilemiyorum ama..."

Maya bekledi.

"İlkinin öncesinde olduğuna emin sayılırım."

Maya için iki yol vardı.

Biri açıktı. Judith'le yüzleşmek. Neil'le yüzleşmek. İkisiyle de hemen yüzleşip yanıt istemek. Ama doğrudan yaklaşımla ilgili sorunlar vardı. Mantıklı olmak gerekirse, ikisi de o an evde değillerdi ve dahası, ne bulmayı umuyordu ki? Eğer sakladıkları bir şey varsa, kabul edecekler miydi? Eğer onları hesaba girmeye zorlasa, kanıttan zaten çoktan kurtulmuş veya bunu bir şekilde örtbas etmiş olmazlar mıydı?

Ve neyin örtbası?

Maya burada ne olduğunu düşünüyordu? Burkett ailesi Joe'nin ölümünü araştıran cinayet masası dedektifine neden para ödüyordu? Bunların anlamı neydi? Caroline'nin haklı olduğunu varsayalım.

Ödemeler cinayetten önce başlamışsa, aile bu vakaya bakan dedektifin o olacağını nereden bilmişti? Hayır, bu mantıklı değildi. Caroline zaten ilk ödemenin tarihi konusunda emin değildi. Ödemeler cinayetten sonra başlamış olsaydı, bu daha mantıklı –*daha mantıklı* da *kesinlikle mantıksızın* bir tık üstü oluyordu– gelirdi.

Ama nereye kadar?

Önündeki hamleleri gör. İşin anahtarı buydu. Ve Maya

iddia edilen ödemeleri onların yaptığını varsayarak Neil veya Judith'le yüzleşmeye dair önündeki hamleleri gördüğünde, elde tutulur bir fayda göremedi. Karşılığında değerli bir bilgi alamadan kendini onlara açmış olacaktı.

Sabırlı ol. Öncelikle, öğrenebildiğin kadar çok şey öğren. Sonra eğer gerekirse, yüzleşirsin. Bir avukat yanıtını bilmediği bir soruyu kesinlikle sormamalı, derler. Aynı şekilde, bir asker de hesap yapmadan ve sonuca karşı koyabileceğini düşünmeden saldırmamalı.

Bunlardan önce bir planı vardı: Isabella'yı kıstırıp konuşturmak. Claire'nin neden Leather and Lace'yi gizlice aradığını bulmak.

Plana bağlı kal. Isabella'nın eviyle başla.

Kapıyı Hector açtı.

"Isabella burada değil."

"Bayan Burkett konuşmamız gerektiğini düşünüyor."

Hector, "O yurt dışında," dedi.

Kahretsin. "Ne zamana kadar?"

"Sizi arayacak. Lütfen bir daha gelmeyin."

Adam kapıyı kapattı. Maya bunu bekliyordu. Arabasına yürürken, Hector'un kamyonetinin etrafında bir tur attı ve yürüyüşünü hiç bozmadan tamponun altına mıknatıslı bir GPS takip cihazı yerleştiriverdi.

Yurt dışındaymış, kıçımın kenarı.

Takip cihazı kolaydı: Uygulamayı yüklüyorsunuz, haritayı açıyorsunuz ve aracın o an nerede olduğunu, nereye gittiğini görüyorsunuz. Bunları bulmak da zor değildi. Alışveriş merkezindeki iki dükkânda satılıyordu. Maya, Isabella'nın ülkeyi terk ettiğine bir saniye dahi inanmadı.

Ama Hector'un onu eninde sonunda kardeşine götüreceğine bahse girerdi.

Bölüm 13

Bazıları Leather and Lace'nin gece yarısına kadar kapalı olacağını düşünebilir. Haksız çıkarlar. New York Giants'a ve Jets'e ev sahipliği yapan MetLife Stadyumu'nun hemen arkasında bulunan Leather and Lace gündüz saat 11.00'da açılıyor ve *lüks şaşaalı öğle yemeği büfesi* sunuyordu. Maya daha önce striptiz kulüplerine gitmişti ama bu daha ziyade izin zamanlarındaydı. Millet stres atıyordu. Bir veya iki kez gitmişti. Ona göre yerler olmadığı açıktı ama kadın müşterilerin gördüğü yıldız muamelesinden dolayı bunu asla tahmin edemezdiniz. Bütün direk dansçıları ona deli gibi asılıyorlardı. Maya'nın bu konuda –dansçıların erkek karşıtından ziyade eşcinsel olduklarına dair– teorileri vardı ama bunu kendine saklıyordu.

Leather and Lace'nin kapısında olmazsa olmaz kaslı, iri bir mankafa vardı. Bir doksan beş civarı, muhtemelen yüz kırk kilo, boyunsuz, sıfıra yakın saç kesimi, kol kaslarını sargıymışçasına sıkı saran daracık siyah gömlek.

"Şey, merhaba," dedi adam, sanki birisi ona çerez ikramında bulunmuş gibi. "Sizin için ne yapabilirim, küçükhanım?"

Yok artık. "Müdürünüzle görüşmem gerek."

Adam gözlerini kısıp Maya'yı tepeden tırnağa süzdükten –et kontrolü yaptıktan– sonra başını onaylarcasına salladı. "Referansın var mı?"

"Müdürünüzle konuşmak istiyorum."

Mankafa onu yeniden ve en az üç kez süzdü.

"Bu tarz bir iş için biraz yaşlısın," dedi. Sonra yeniden başını sallayıp Maya'yı en hoş gülümsemesiyle ödüllendirdi. "Ama bence ateş ediyorsun."

Maya, "Bu çok anlamlı," dedi, "hele de senden duymak."

"Çok ciddiyim. Seksisin. Vücudun harika, sımsıkı."

"Neredeyse bayılacağım. Müdürün?"

Maya birkaç dakika sonra şaşırtıcı şekilde kapsamlı büfeyi geçti. Kalabalık hala hafifti. Adamların başı öne eğikti. Sahnedeki iki kadın matematik sınavına gitmek için uyanan ortaokul öğrencilerininkine benzer bir hevesle dans ediyordu. Reçeteli yatıştırıcılar olmasa bu kadar bıkkın görünemezlerdi. İşin ahlak kısmını boş verin, Maya'nın bu tür kulüplerle esas sorunu buydu. Her türlü erotizmi dışkı örneği gibi sunuyorlardı.

Müdür yoga şortu ve kolsuz üst giyiyordu. Ona, "Bana Billy de," dedi. Billy kısa boyluydu, spor salonunda fazla zaman geçirdiği belliydi ve ince parmakları vardı. Ofisi parlak avokado rengindeydi. Bilgisayarının monitörleri giyinme odasını ve sahneyi gösteriyordu. Kamera açıları Maya'ya Lily'i Growin' Up'ta gösteren açıları anımsattı.

"Öncelikle, sana seksi olduğunu söylememe izin ver. Tamam mı? Seksisin."

Maya, "Bunu sürekli duyuyorum," dedi.

"Ve sıkı, atletik bir yapın var. Bugünlerde bu epey tutuyor. *Açlık Oyunları*'ndaki şu seksi yavru gibi. Neydi adı?"

"Jennifer Lawrence."

"Hayır, hayır, aktris değil, karakter. Gördün ya, işimiz tamamen fantezi, o halde sen de şey ol..." Billy ince parmaklarını şıklattı. "Katniss. Başroldekinin adı buydu, değil mi? Deri kıyafetli, oku ve yayı falan olan seksi yavru. Katniss. Öyle bir şeydi. Ama..." Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, bu çok zekice. Kat-*niss* yerine sana Kat-*nip** diyelim. Anladın mı?"

Arkalarından bir kadın sesi duyuldu. "Buraya iş için gelmedi, Billy."

Maya döndüğünde gözlüklü bir kadın gördü. Otuzlarının ortasında, şık bir takım giyen bu kadın sağlık merkezindeki sigara misali bu ortamda sırıtıyordu.

Billy, "Ne demek bu?" diye sordu.

"Tipimiz değil."

Billy, "Ah, hadi ama, Lulu, bu hiç adil değil," dedi. "Önyargılı olma."

Lulu, Maya'ya hafifçe gülümsedi. "Hoşgörüyü en tuhaf yerlerde bulursunuz." Sonra Billy'ye, "Bu konuyla ben ilgilenirim," dedi.

Billy ofisten çıktı. Lulu yürüyüp monitörlere baktı. Fareyle bir yerlere tıklayıp birçok gözetim kamerasında gezindi.

Lulu, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Oyalanmanın alemi yoktu. "Ablam sürekli burayı arıyormuş. Nedenini öğrenmeye çalışıyorum."

"Yemek için rezervasyon alırız. Belki bu yüzdendir."

"Evet ama sanmıyorum."

Lulu omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim, bilemiyorum. Burayı çok kişi arar."

"İsmi Claire Walker'dı. Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?"

---

* (İng.) Meme ucu. (ç.n.)

"Önemi yok. Etse bile, söyleyemem. Burada nasıl bir iş yaptığımızı görüyorsunuz. Ketumiyet özelliğimizle iftihar ederiz."

"Bir şeyle iftihar etmek ne güzel."

"Yargılama kartını oynamayın, Bayan...?"

"Maya. Maya Stern. Ve ablam öldürüldü."

Sessizlik.

"Gizli bir telefonu vardı." Maya telefonu çıkarıp arama geçmişini gösterdi. "Aramalar sadece buraya ve buradan yapılmış."

Lulu doğru düzgün bakmadı bile. "Kaybınız için üzüldüm."

"Teşekkür ederim."

"Ama söyleyebileceğim bir şey yok."

"Bu telefonu polise verebilirim. Bir kadının gizli telefonu. Sadece burayla görüşüyor. Sonra öldürülüyor. Polisler burayı didik didik etmezler mi?"

"Hayır," dedi Lulu. "Sanmam. Gelseler bile, saklayacak hiçbir şeyimiz yok. Telefonun ablanıza ait olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Ne?"

"Nerede buldunuz? Evinde mi? Birlikte yaşadığı birileri var mı? Belki de, telefon onlarındır. Evli miydi? Sevgilisi var mıydı? Belki de, onundur."

"Değildi."

"Emin misiniz? Yüzde yüz mü? Çünkü –bu sizi şoke edebilir ama– erkekler buraya geldikleri konusunda yalan söylerler. Telefonun ablanıza ait olduğunu bir şekilde kanıtlasanız bile, burada onlarca insan telefon kullanıyor. Dansçılar, barmenler, garsonlar, şefler, temizlikçiler, bulaşıkçılar, hatta müşteriler. Ablanız ne kadar süre önce öldürüldü?"

"Dört ay önce."

"Kamera kayıtlarını iki haftada bir sileriz. Yine ketumiyetle ilgili bir durum. Kimseye kocasının buraya gelişiyle ilgili bir belge sunmak istemeyiz. Dolayısıyla, eğer bir kayıt falan istiyorsanız..."

Maya, "Anlıyorum," dedi.

Lulu küstahça gülümsedi. "Yardımcı olamadığımız için üzgünüm."

"Evet, çok üzgün görünüyorsunuz."

"Kusuruma bakmayın."

Maya, kadına doğru bir adım attı. "İşin yasal kısmını bir anlığına boş verelim. Buraya bir açık aramaya gelmediğimi biliyorsunuz. İnsanlığınıza sığınıyorum. Ablam öldürüldü. Polis elinden geleni denedi ama çözüm umudunu kaybetti. Tek yeni şey, bu telefon. Dolayısıyla, sizden bir insan olarak bir ricada bulunuyorum, lütfen bana yardım edin."

Lulu çoktan kapıya yönelmişti. "Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm ama size yardım edemem."

Maya kulüpten çıktığında gün ışığı çok fazla geldi. Böyle yerlerde içerisi daima gece gibi olurdu ama aslında gerçek dünyada tam öğlendi. Güneş yumruklarını Maya'nın üzerine indiriyor gibiydi. Maya güneşe çıkarılan Drakula misali ellerini gözlerine siper edip yalpaladı.

Mankafa, "İşi alamadın mı?" diye sordu.

"Maalesef."

"Utanç verici."

"Evet."

Peki, şimdi ne yapacaktı?

Tehdidinde belirttiği gibi, konuyu polise taşıyabilirdi. Bu da, Kierce'yi işe dahil etmek anlamına geliyordu elbette. Maya ona güveniyor muydu? İyi soru. Adam ya para alıyord ya da Caroline yalan söylüyordu. Ya da Caroline yanlış anlamıştı. Ya da... Önemi yoktu. Caroline'ye güvenmiyordu. Kierce'ye güvenmiyordu.

Peki, kime güveniyordu?

Şu an için kimseye güvenmiyordu ama doğruyu söyleyeceğine inandığı birisi hala varsa, o da Shane'di. Bu da, elbette dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu. Shane onun dostuydu ama aynı zamanda dobra biriydi. Maya onu zaten hiç de hoşlanmadığı bir şeye itmişti. Bu akşam onu poligonda görecekti. Onunla orada konuşabilirdi ama şimdi gerçekten düşününce, bu da olası görünmüyordu. Shane çok fazla soru sormaya başlayacaktı...

Bekle, bir saniye.

Maya otoparkta hala güneşten rahatsız bir halde, gözlerini kırpıştırarak yürürken bir şey dikkatini çekti. Başta, bir anlamı yoktu. Epey mesafeden görüyordu ve yolda onlardan bir sürü vardı.

Bir sürü kırmızı Buick Verano.

Bir tanesi otoparkın uzak köşesinde, bir çitle büyük bir SUV olan Cadillac Escalade arasında yarı gizli olarak park halindeydi. Maya arkasına dönüp kapıya baktı. Mankafa'nın gözü üstündeydi. Ne şaşırtıcı! Maya el sallayıp kırmızı araca doğru ilerledi. Plakanın uyup uymadığını görmesi lazımdı.

Maya çitin üzerindeki güvenlik kameralarını görebiliyordu ama ne olmuş yani? Birisi izliyor olsa dahi, ne zararı olurdu? Bir tür planı vardı. Son zamanlarda çok nadir bulunduğu akıllıca eylemlerden birinde –bir daha hazırlıksız

yakalanmak istemediğinden– alışveriş merkezinden bir sürü GPS takipçisi almıştı. Bunlardan ilki, Hector'un kamyonetindeydi elbette.

İkincisiyse, çantasında ve hazırdı.

Plan basit ve açıktı. Öncelikle, plakaya bakıp aracın o araç olup olmadığını anlayacaktı. İkinci olaraksa, kırmızı Buick'in yanından geçerken GPS takipçisini yapıştırıverecekti.

İkinci kısım biraz sorunlu olabilirdi. Araba köşeye, çitin önüne park edilmişti ve yanından öylece yürümek –eğer fark edilirse– tuhaf kaçardı. Yine de, otopark sakindi. Arabasını diğer tarafa park eden kişi sayısı azdı ve çoğu insanın buraya gelmekten dolayı utanacak bir nedenleri olmasa da, göğüsleri de kabarmıyordu.

Plaka görünmeye başlamıştı ve evet, aynı arabaydı.

WTC Limited. Belki de, Leather and Lace için bir holding şirketiydi, ha?

"Yanlış taraf."

Konuşan Mankafa'ydı. Maya döndü. Adam yanına geldi. Maya zoraki gülümsedi.

"Anlamadım?"

"Burası çalışan otoparkı."

"Ah," dedi Maya, "Öyle mi? Üzgünüm. Bazen alıklaşıyorum." *Ne aptalım ya*, gülüşü denemesi yaptı. "Yanlış tarafa park ettim. Belki de, işi öyle istedim ki..."

"Hayır, öyle değil."

"Pardon?"

Mankafa tombul parmağıyla diğer tarafı işaret etti. "Şu tarafa park ettin. Diğer tarafa."

"Ah, öyle mi diyorsun? Bazen tam bir mal oluyorum."

Maya durdu. Adam durdu.

Mankafa, "Çalışan kısmına kimseyi almıyoruz," dedi. "Firma politikası. Bazı herifler çıkıp dansçıların arabasının başında bekliyor. Anlıyor musun? Veya plakayı alıp kızı aramaya çalışıyorlar. Böyle korkunç tiplerden sakınmak için bazen kızlara arabalarına kadar eşlik etmek zorunda kalıyoruz. Demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Evet ama ben korkunç bir tip değilim ki."

"Hayır, hanımefendi, kesinlikle değilsin."

Maya durdu. Adam durdu.

Mankafa, "Hadi, gel," dedi, "seni arabana götüreyim."

Sokağın karşısında şu kocaman depo mağazalarından biri vardı ve yolun yaklaşık yüz metre aşağısındaydı. Maya arabasını otoparka park ederken Leather and Lace'nin çalışan otoparkını belirleyebileceği şekilde konumlandırdı. Umudu birinin kırmızı Buick Verano'ya binmesi ve onun da aracı takibe alması yönündeydi.

Peki, sonra ne olacaktı?

Adım adım.

Ama plan yaparken yolun biraz aşağısında durup bakma saçmalığı da neydi? Bilmiyordu. Hazırlıklı olmak iyiydi, hoştu ama doğaçlama diye bir şey de vardı. Sonraki adımı kırmızı Buick'in gittiği yere göre şekillenecekti. Örneğin, araç eğer gece için bir evde dururşa, sonraki adımı o evde kimin yaşadığını bulmak olacaktı.

Bir striptiz kulübünün müşterileri cinsiyet açısında olmasa da, kıyafet açısından çeşitlilik gösteriyordu.

Mavi gömlekli, kot pantolonlu ve botlu adamlar vardı. Takım elbiseliler vardı. Kargo pantolonu ve tişört giyenler vardı. Sahadan henüz çıkmış gibi, üzerlerinde golf kıyafe-

tiyle gelen bir grup bile vardı. Hey, belki de yemek güzeldi, kim bilir?

Bir saat geçti. Çalışan otoparkından dört araç çıktı, yerine üç tane geldi. Kırmızı Buick Verano hala yerindeydi.

Maya'nın bütün bu son gelişmeleri değerlendirmek için zamanı vardı ama zaman ona yardımcı olmuyordu. Zamana ihtiyacı yoktu. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Kırmızı Buick, WTC Limited isimli firma adına kiralanmıştı. Bu, Burkettlerin şirketlerinden biri miydi? Caroline *offshore* hesaplardan, giren ve çıkan transferlerden ve isimsiz şirketlerden bahsetmişti. WTC Limited de böyle bir şey olabilir miydi? Claire kırmızı Buick Verano'nun sürücüsünü tanıyor muydu? Peki, Joe?

Maya ve Joe'nin birkaç tane ortak hesabı vardı. Maya telefon uygulamasından hesaplara girip kredi kartı ödemelerine baktı. Joe, Leather and Lace'ye gelmiş miydi? Öyleyse bile, ekstrede görünmüyordu. Ve yine, Joe o kadar aptal mıydı? Leather and Lace tarzı yerler meraklı kadınların kocalarının kredi kartı ekstrelerini kontrol ettiğini bilmez miydi ve Lulu'nun ketumiyet arzusu hesaba katılırsa, başka bir isim kullanmaz mıydı?

Belki, WTC Limited?

Maya yeni bir umutla, ekstrede WTC Limited ismini aradı. Hiçbir şey. Kulüp Carlstadt, New Jersey'deydi. Burada yapılan herhangi bir ödemeyi aradı. Yine hiçbir şey.

Kırmızı Buick'in iki araç ötesine bir araba park etti. Arabanın kapısı açıldı, bir direk dansçısı indi. Evet, Maya onun mesleğini biliyordu. Uzun sarı saçlar, poponun yarısını ancak örten bir şort, neredeyse küpe görevi görecek kadar kaldırılmış silikonlu memeler... Bu kadının direk dansçısı mı,

yoksa on altı yaşında bir ergenin hayata geçen fantezisi mi olduğunu ayırmak zordu.

Kıvrımlı direk dansçısı personel kapısından içeri girdiğinde, bir adam ayağa kalktı. Adamın Yankees beyzbol şapkası gözlerini kapatan güneş gözlüğüne kadar iniyordu. Başı öne eğikti, omuzları düşüktü, tıpkı birinden saklanan veya görünmek istemeyen birinin yaptığı gibi. Maya oturuşunu dikleştirdi. Rövanş maçlarında batıl inanca sahip sporcuların uzattığı sakallar gibi dağınık sakalları vardı.

Ona net bir şekilde bakamıyordu ama yine de tanıdık gelen bir şey vardı.

Maya arabasının motorunu çalıştırdı. Adamın başı hala eğikti, hızlı adımlarla kırmızı Buick Verano'suna atladı.

Evet, beklediği adam buydu.

Onu takip etmek riskli olabilirdi. En iyi hamlesi karşısına hemen çıkmak olabilirdi. Adam takip edildiğini fark edebilirdi. Maya onu kaybedebilirdi. O halde, Maya belki de ince düşünmeyi bırakıp arabasını Leather and Lace'nin otoparkına çekmeli, adamın önünü kesmeli ve yanıt istemeliydi ama bu senaryonun da sorunları vardı. Orada güvenlik vardı, hem de epey miktarda. Mankafa müdahale ederdi. Diğerleri de. Striptiz kulüpleri böyle olayları idare etmeye alışkın olurdu. Shane'nin askeri inzibat olarak işi de, Mankafa'nın söylediklerini destekliyordu. Kulüp kapandıktan sonra erkekler genellikle bekler, cüzdanından ziyade kendiyle ilgilendiğine içtenlikle inandığı bir dansçıya yanaşmak isterdi, ancak durum asla ve asla böyle olmazdı. Birçok açıdan kendine olan güvenini kaybeden adamlar, kendilerini hiçbir kadının onlara karşı koyamayacağı yalanıyla kandırırdı.

Kısacası, güvenlik olacaktı. Onu yalnızken yakalamak

daha iyiydi, değil mi? Kırmızı Buick park yerinden çıkıp çıkışa yöneldi. Maya yola koyuldu. Paterson Plank Yolu'na çıktığında kendini bir anda tedirgin hissetti. Neden? Hayal gücü mü devredeydi, yoksa kırmızı Buick onu fark edip de tereddüte mi kapılmıştı? Anlamak zordu. Üç araba geriden gidiyordu. İki dakika yol aldıktan sonra, Maya onu izlemenin işe yaramayacağını kavradı.

Bunu daha önce anlamamıştı ama şimdi planı işlerken, kafasını karıştıran birçok konu ortaya çıktı. Birinci sorun: Adam arabayı gayet iyi biliyordu. Açıkçası, onu birçok kez takip eden bizzat kendiydi. Dikiz aynasına bir kere bakması, işi anlamasına yeterdi.

İkinci sorun: Lulu veya Billy veya Mankafa veya kulüpteki herhangi birisi adamı onun ziyaretiyle ilgili uyarmış olabilirdi ve muhtemelen de öyle olmuştu. Adamın şapkasını o kadar indirmesi de bu yüzdendi. Onun yerini çoktan fark etmiş olabilirdi.

Üçüncü sorun: Maya'yı ne kadar zamandır takip ettiğine bağlı olarak, Yankees Şapkalı da Maya'nın Hector'un kamyonetine yaptığı şeyi –GPS takipçisi yerleştirme– Maya'nın arabasına yapmış olabilirdi. Sonuçta, Maya'ya göre, adam onun geldiğini ve arabasını kulübün önüne bir süreliğine park ettiğini biliyordu.

Bunların hepsi ayarlanmış olabilirdi. Bunların hepsi tuzak olabilirdi. Geri çekilmeli, daha iyi bir plan yapıp Leather and Lace'ye yeni bir planla gelmeliydi ama ı-ıh, kesinlikle. Pasif kaldığı yeterdi. Yanıtlara ihtiyacı vardı ve bu da eğer cesaret konusunda daha az dikkati ve hatalı olmayı gerektiriyorsa, o zaman öyle olacaktı.

Hala sanayi bölgesinde, anayoldan birkaç kilometre

uzaklıktaydılar. Buick yola ulaştığında, Maya'nın şansı kalmayacaktı.

Maya çantasına uzandı. Silahı kolay ulaşabileceği yerdeydi. Trafik ışığı kırmızıya döndü. Buick durdu, sağ şeritteki ilk arabaydı. Maya gaza basıp direksiyonu önce sola, sonra yine sağa kırdı. Hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Buick'i soldan geçip direksiyonu çevirdi, arabasını onun önünü kapatacak açıya getirdi.

Arabadan indi, görünmemesi için silahını aşağıda tutuyordu. Evet, bu saçma şekilde riskliydi ama bazı hesaplamalar yapmıştı. Eğer adam geri gidip kaçmaya çalışırsa, tekerleklerine sıkacaktı. Polisi arayan olur muydu? Büyük ihtimalle ama bu riski almaya razıydı. En kötü senaryo: Polis onu tutuklardı.

O zaman o da polise kocasının öldürüldüğünü ve bu adamın ondan beri peşinde olduğunu söylerdi. Hatta biraz da histerik dul rolü yapardı, ciddi bir şeyden dolayı sabıka alması çok düşük bir ihtimaldi.

Maya saniyeler içinde kırmızı Buick'e ulaştı. Ön camdaki parlamadan dolayı sürücüyü göremiyordu ama bu uzun sürmeyecekti. Sürücünün yan camına gidip adamı pencereden silahla tehdit etmeyi düşündü ama sonunda yolcu tarafına geçmeye karar verdi. Kapı kilitsiz olabilirdi; böylece kolayca binebilirdi. Kilitliyse de, tehdidini o taraftaki pencereden savururdu.

Kapıya uzandı, kulpu tutup çekti.

Kapı açıldı.

Maya arabaya binip silahını Yankees şapkalı adama doğrulttu.

Adam dönüp ona gülümsedi. "Selam, Maya."

Maya oturduğu yerde donakaldı.

Adam beyzbol şapkasını çıkarıp, "Şahsen tanışmak güzel," dedi.

Maya tetiği çekmek istedi. Bu anın hayalini kurmuştu; onu görüyor, tetiği çekiyor ve kafasını uçuruyordu.

İlk düşüncesi basit, içgüdüsel ve ilkeldi: *Düşmanını öldür.*

Ama eğer bunu yaparsa, işin yasal ve ahlaki boyutunu bir yere bırakırsak, yanıtlar da bu adamla beraber ölürdü ve Maya şimdi gerçeği bilmeyi her zamankinden daha çok istiyordu. Zira onu kırmızı Buick'le takip eden, cinayetinden önceki haftalarda Claire'le gizlice iletişimde olan bu adam, Islıkçı Corey'den başkası değildi.

Bölüm 14

"Beni neden takip ediyorsun?"

Corey hala gülümsüyordu. "Silahını indir, Maya."

Corey Rudzinski bütün fotoğraflarında şık, bebek yüzlü, tertemiz tıraşlıydı. Dağınık sakal, beysbol şapkası ve soluk kot pantolon tamamen kimliğini gizlemek içindi.

Maya silahını hala ona doğru tutarken aval aval bakıyordu. Korna sesleri gelmeye başladı.

Corey, "Trafiği engelliyoruz," dedi. "Arabanı çek de konuşalım."

"Öğrenmek istediğim..."

"Ve öğreneceksin de ama önce, arabanı yolun kenarına çek."

Korna sesleri artıyordu.

Maya uzanıp arabanın anahtarlarını aldı. Onun kaçmasına izin vermeyecekti. "Bir yere gitme."

"Öyle bir planım yok, Maya."

Maya arabasını yolun kenarına çekip park etti, sonra ye-

niden Buick'in yolcu koltuğuna geçti. Adama anahtarları uzattı.

Corey, "Kafanın karıştığına eminim," dedi.

Dr. İdrak. Maya donakalmıştı. Peş peşe darbe yiyen boksör misali, ayağa kalkıp dövüşe tekrar girebilmesi için kendini toparlamaya ihtiyacı vardı. Bunun nasıl olabileceğiyle ilgili açıklamalar olabilirdi ama her durumda, Maya bunları kolaylıkla boşa çıkarabilirdi.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Maya net bir soruyla başladı. "Ablamı nereden tanıyorsun?"

Bu soru karşısında adamın yüzündeki gülümseme silinerek yerini gerçek bir kedere bıraktı, Maya bunun nedenini anladı. Sorusunu şimdiki zamanda sormuş, "nereden tanıyorsun?" demişti. Corey Rudzinski, Claire'yi sahiden tanıyordu. Maya'nın gördüğü kadarıyla, ona önem veriyordu.

Adam ileri doğru baktı. "Biraz gezelim," dedi.

"Soruyu yanıtlamanı tercih ederim."

"Burada dışarıda gezemem. Fazla korunmasız. Onlar da buna dayanamaz."

"Onlar?"

Adam yanıt vermedi. Yeniden Leather and Lace'ye dönüp arabasını aynı yere park etti. Arkalarına iki araba park etti. Bu arabalar yolda da arkalarında mıydı? Maya belki de öyle olduğunu düşündü.

Personel girişinde bir şifre vardı. Corey sayıları girdi. Maya ne olur ne olmaz diye şifreyi ezberledi. "Zahmet etme," dedi Corey. "Yine de, birinin seni içeri sokması lazım."

"Hem şifre giriyorsun, hem de birinin kontrolünden mi geçiyorsun?"

"Aynen öyle."

"Kulağa aşırı geliyor. Veya belki, paranoya."

"Evet, eminim öyledir."

Koridor karanlıktı ve kirli çorap kokuyordu. Kulübün içinden geçtiler. Bir Disney şarkısı olan "Yepyeni Bir Dünya" çalıyordu. Direk dansçısının üzerinde Alaaddin'deki Prenses Yasemin'in kostümünden vardı. Maya yüzünü buruşturdu. Kostümler sadece kreşlerde kullanılmıyordu demek ki.

Corey onu boncuklu perdeden geçirip özel bir arka odaya götürdü. Oda altın ve yeşil renkliydi, dekorda sanki Ortabatılı bir amigonun formasından esinlenilmişti.

Maya, "Buraya daha önce geldiğimi biliyorsun," dedi. "Lulu'yla konuştuğumu."

"Evet."

Maya parçaları birleştiriyordu. "O halde, gidişimi seyrettin. Arabana yanaştığımı gördün. Seni takip ettiğimi biliyordun yani."

Corey yanıt vermedi.

"Ya arkamıza park eden iki araba? Seninle beraberler miydi?"

"Aşırı, Maya. Paranoya. Otursana."

"Buna mı?" Maya yüzünü buruşturdu. "Döşemeyi ne kadar zamanda bir temizliyorlar?"

"Yeterince sık. Otur."

İkisi birden oturdular.

Corey, "Ne yaptığımı anlamana ihtiyacım var," diye söze başladı.

"Ne yaptığını anlıyorum."

"Ah?"

"Sırların kötü olduğunu düşünüyorsun ve bundan dolayı onları ifşa ediyorsun, tepkilere lanet ediyorsun."

"Doğruluk payı var, açıkçası."

"Gerekçeleri boş verelim. Ablamı nereden tanıyorsun?"

Corey, "Benimle iletişime geçti," dedi.

"Ne zaman?"

Corey tereddüt etti. "Ben radikal değilim. Anarşist değilim. Böyle bir şey değil."

Nasıl bir şey olduğu Maya'nın umurunda değildi. Claire hakkındakileri ve onu neden takip ettiğini öğrenmek istiyordu ama onu gereksiz yere kızdırmak veya açık olma konusunda hevesini kırmak istemiyordu. Sessiz kaldı.

"Sırlar konusunda haklısın. Bir bilgisayar korsanı olarak başladım. Sırf eğlencesine giriyordum. Sonra büyük şirketler ve hükümetler. Oyun gibi. Sonra bütün sırları görmeye başladım. Güçlülerin normal insanları nasıl suistimal ettiğini gördüm." Durdu. "Bu konuşmayı duymak istemiyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Her neyse, konu şu ki, artık korsanlık yapmıyoruz. İspiyonculara doğruyu anlatmaları özgürlüğünü tanıyoruz. Hepsi bu çünkü iş güce ve paraya gelince, insanlar kendilerini kontrol edemez. İnsan doğası böyle. Doğruyu kendi çıkarımıza uygun hale göre değiştiririz. Dolayısıyla, sigara şirketleri için çalışanlar... hepsi kötü, feci insanlar değiller. Doğru şeyi yapamıyorlar çünkü kendi çıkarları dahilinde değil. Kendimizi haklı çıkarmada biz insanların üstüne yoktur."

Maya anlamadığı epey şey dinlemişti.

Saç bandı kalınlığında bir bluz giymiş bir garson kız içeri girdi. "Bir şey içer misiniz? diye sordu.

Corey, "Maya?" dedi.

"Ben iyiyim."

"Bana limonlu bir soda getiriver, lütfen."

Garson kız çıktı. Corey yeniden Maya'ya döndü.

"İnsanlar benim hükümetleri veya şirketleri zayıflatmak istediğimi sanıyor. Aslında, tam tersini istiyorum. Onları doğru, adil olan şeyi yapmaları konusunda zorlayarak güçlendirmek istiyorum. Eğer hükümetin veya şirketin yalanlar üzerine kuruluysa, o zaman onları doğruluk üzerine kur. Böylece, sır olmasın. Hiçbir yerde sır olmasın. Eğer bir milyoner belirli bir petrol sahasını almak için hükümet yetkilisine para ödüyorsa, insanlar bunu bilsin. Senin durumunda, eğer hükümet savaşta sivilleri öldürüyorsa..."

"Bizim yaptığımız bu değildi."

"Biliyorum, biliyorum. Sivil zayiatı. Harika bir belli belirsiz terim, değil mi ama? Neye inanıyorsan, ister kazara, ister kasıtlı olsun, insanların bilmeye hakkı var. Savaşa devam etmek isteyebiliriz ama bilmeliyiz. İşadamları yalan söylüyor ve katakulli yapıyor. Omuz silkiyoruz ama bunların olmadığı bir dünya hayal etsene. Adaletsiz otorite yerine tamamen şeffaf bir dünya hayal etsene. Suistimalin ve sırların olmadığı bir dünya hayal etsene."

Maya, "Bu dünyada tek boynuzlular ve peri tozları da var mı?" diye sordu.

Corey gülümsedi. "Saf olduğumu mu sanıyorsun?"

"Corey... sana Corey diyebilir miyim?"

"Lütfen."

"Ablamı nereden tanıyorsun?"

"Sana söyledim ya. Benimle iletişime geçti."

"Ne zaman?"

"Ölümünden birkaç ay önce. İnternet sayfama bir e-posta attı. O da bana ulaştı."

"Ne diyordu?"

"E-postada mı? Benimle konuşmak istiyordu."

"Ne hakkında?"

"Sence ne olabilir Maya? Sen."

Garson kız geri geldi. "Limonlu iki soda." Maya'ya dostane bir tavırla göz kırptı. "Sipariş vermediğini biliyorum tatlım ama susayabilirsin."

İçecekleri bırakıp Maya'ya kocaman gülümsedi ve uzaklaştı.

"Savaş kasetimi sızdıranın Claire olduğunu söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Çünkü buna erişimi olması söz konusu bile değildi."

"Hayır, Maya. Söylediğim bu değil. Senin kasetini yayımlamamdan sonra bana ulaştı."

Bu biraz daha mantıklıydı ama yine de bir yanıt sunmuyordu. "Ne diyordu?"

"Felsefemizi açıklamaya çalışmamın nedeni işte bu. İfşayla ilgili. Şeffaflık ve özgürlükle ilgili."

"Seni anlayamıyorum."

"Claire bana ulaştı çünkü kasetin kalan kısmını da ifşa etmemden korkuyordu."

Sessizlik.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi, Maya?"

"Evet."

"Claire'ye anlattın mı?"

"Ona her şeyi anlattım. Birbirimize her şeyi anlatırdık. En azından ben öyle sanıyordum."

Corey ona gülümsedi. "Seni korumak istiyordu. Benden ses kaydını yayımlamamamı istedi."

"Sen de yayımlamadın."

"Doğru."

"Sırf Claire istedi diye."

Corey içeceğinden bir yudum aldı. "Bir adam tanıyorum. Bir grup, aslında. Benim gibi olduklarını düşünüyorlar ama değiller. Onlar da sır ifşa ediyor ama kişisel ölçekte. Aldatan eşler, steroid kullanıcıları, intikam pornosu gibi şeyler. Kişisel dalavereler. Çevrimiçi olarak etik olmayan anonim bir şey yapmak istersen, bu grup seni çileden çıkarıyor. Geçen yılki zina internet sayfasını kıran korsanlara olduğu gibi."

"Ve sen buna katılmıyor musun?"

"Katılmıyorum."

"Neden? Dünyayı sırlardan arındırmıyorlar mı?"

Corey, "Komik," dedi.

"Nedir o?"

"Ablan da aynını söylemişti. İkiyüzlüyüz demiyorum ama biz konularımızı ve yerimizi seçiyoruz, değil mi? Başka türlü değil. Senin kasetindeki ses kaydını yayınlamadım, evet... bencil nedenlerimden dolayı. Bunu daha sonra yapmayı planlıyordum. İfşanın etkisini iyice artırmak için. Sayfamı daha çok kişi ziyaret etsin diye. Davam daha da öne çıksın diye."

"O halde neden yapmadın?"

"Ablandan dolayı. Yapmamamı istedi."

"Bu kadar yani?"

"İkna ediciydi. Dediğine göre, sen, Maya, bir piyonsun sadece. Yozlaşmış sistem yüzünden böyle olmaya zorlandın. Bir tarafım bunu ifşa etmek istiyor çünkü yineliyorum ki, gerçek seni özgür kılacak ama onarılmaz şekilde zarar görürsün. Claire beni eğer bunu yaparsam o ufak iş çeviren tiplerden bir farkım olmayacağına ikna etti."

Maya bu döngüden sıkılmaya başladı. "Bana zarar vermektense, savaşın nedenine zarar vermekle daha çok ilgileniyordun."

"Evet."

"Ve insanlara kendi açıklamanı yaptın. Hükümetten nefret etmelerine izin verdin. Ses kaydını duyarlarsa, onun yerine beni suçlayabilirlerdi."

"Sanırım bu doğru."

Doğrunun onun kendi anlatımıyla yer değiştirmesi, diye düşündü Maya.

Derinlere inmezsek, hepimiz aynıydık. Şu an için buna kafa yormaya zaman veya neden yoktu.

Maya, "Öyleyse, ablam seninle beni korumak adına iletişime geçti," dedi.

"Evet."

Maya başını onaylarcasına salladı. Bu mantıklıydı. Üzücü ve mantıklı. Yine o suçluluk duygusu bastırdı. "Sonra ne oldu?"

"Beni kendi argümanının haklılığına ikna etti." Dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. "Ben de onu benimkinin haklılığına ikna ettim."

"Anlamadım."

"Claire yozlaşmış, büyük bir şirket için çalışıyordu. İçeri erişimi vardı."

Taşlar yerine oturmaya başlıyordu işte. "Sana bilgi sızdırması için onu ikna mı ettin?"

"Davamın haklılığını gördü."

Maya'nın aklına bir şey geldi.

"Ne?"

Maya, "Karşılık olarak mı?" diye sordu. "Claire ses kay-

dını yayınlamaman karşılığında Burkett Şirketleri'nin foyasını ortaya çıkarmana yardımcı olmaya mı karar verdi?"

"Böylesine basit bir durum değildi."

Ya da o kadar basit miydi?

Maya yanıtın ortaya çıkmaya başladığı hissiyle, "Yani Claire'yi pis bir işe soktun. Bu da onun ölümüne neden oldu," dedi.

Adamın yüzü gölgelendi. "Yalnızca Claire'yi değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Joe'yle beraber çalışıyorlardı."

Maya başını olumsuzca sallamadan önce duyduğu şeyi tam olarak kavramayı bekledi.

"Joe'nin ailesinin arkasından iş çevirmesi mümkün değil."

"Ablan tam tersini düşünüyordu ama."

Maya gözlerini kapattı.

"Düşünsene. Claire ilgileniyor. Sonra ölüyor. Ardından Joe ilgileniyor..."

Bağlantı, diye düşündü Maya. Herkes bağlantıyı arıyordu.

Corey bu bağlantının ne olduğunu bildiğini düşünüyordu.

Ama yanılıyordu.

"Joe bana ablanın ölümünden sonra ulaştı."

"Ne dedi?"

"Buluşmak istediğini."

"Ve?"

"Buluşamadım. Sistemden uzak kalmak zorundaydım. Okuduğuna eminim. Danimarka hükümeti beni bir davada delil olarak kullanmak için ifade vermeye zorluyordu. Ona iletişim için daha güvenli yollar bulabileceğimi söyledim ama o benimle şahsen görüşmek istedi. Yardım etmek istediğini düşünüyorum. Ölümüne yol açacak bir sır bulduğunu düşünüyorum."

"Claire ve Joe ne üzerine araştırma yapıyorlardı?"

"Mali suçlar."

"Daha açık olabilir misin?"

"Çok mal haramsız olmaz, diye bir söz vardır, bilir misin? Bu doğrudur. Ah, elbette istisnalar olabilir ama bütün büyük şirketlere yüzeyden bakarsan, sus payı ödenen veya rekabette yıldırılan birisi vardır."

"Peki, bu durumda?"

"Burkett ailesinin hem bu ülkedeki, hem de yurt dışındaki üst düzey politikacılara sus payı ödediği uzun bir geçmişi var. Ranbaxy ismindeki ilaç firmasının olayını hatırlıyor musun?"

"Şöyle böyle," dedi Maya. "Sahte ilaçlar veya ona benzer bir şeydi."

"Yeterince yakın. Burkett ailesi de Asya'da bunun benzerini ilaç şirketlerinden biriyle, EAC ismindekiyle yapıyor. İlaçlar belirtilen özellikleri karşılamadığından, insanlar ölüyor ama şimdiye dek Burkettler yerel yetersizlik iddialarının arkasına sığınmayı başardı. Kısacası, bir şey bilmediklerini, testlerinin başarılı olduğunu iddia ettiler, falan filan. Hepsi yalan. Sahte veri sundular, bundan eminiz."

Maya, "Ama kanıtlayamadınız," dedi.

"Kesinlikle. Veriye ulaşmak için içeriden birine ihtiyacımız vardı."

"Ve Claire'yi içeri soktunuz."

"Onu kimse zorlamadı, Maya."

"Hayır, sen etkiledin."

"Ablanın zekâsına hakaret etme. Riskleri biliyordu. Cesurdu. Ben etkilemedim. Doğru şeyi yapmak istiyordu. Sen, bütün herkes, anlamalı ki, o... o adaletsizliği ortaya çıkarmaya çalışırken öldü."

"Yapma," dedi Maya.

"Neyi?"

Maya insanların askerlerle ve savaşla ilgili mukayese yapmasından nefret ederdi. Hem küstahça hem de beceriksizce olmayı başarırlardı ama yine, şimdi zamanı değildi.

"O halde, teorin ifşayı önlemek için Joe'nin ailesinden birinin Claire'yi ve sonra da Joe'yi öldürdüğü yönünde."

"Ne, cennetten çıktıklarını mı düşünüyorsun?"

Maya bir an düşündü. "Claire'yi öldürecek kadar ileri gidebilirler," dedi. "Ama kendilerinden birini asla öldürmezler."

"Haklı olabilirsin." Corey yüzünü sıvazlayıp uzağa baktı. Maya diğer tarafta *Güzel ve Çirkin*'in şarkılarından "Misafirimiz Ol"un çaldığını duyuyordu. *Ve hizmetimizi test edin*, satırının yeni bir anlam kazandığını gördü.

Corey, "Fakat Claire'nin başka bir şey bulduğunu düşünüyorum," diye devam etti. "İlaç testinde hileden daha büyük bir şey."

"Ne gibi?"

Corey omuzlarını silkti. "Bilemiyorum. Lulu bana onun yedek telefonunu bulduğunu söyledi."

"Evet."

"İletişimimizin nasıl yürüdüğünü, buradaki aramaların kara şebekeden yeniden yönlendirilip sonunda bana ulaştığını detaylı anlatmayacağım ama yine de...telsiz susmasına karar vermiştik. Sadece bana nihai malzemeyi vermeye hazır olduğunda veya acil bir durumda iletişime geçecektik."

Maya öne eğildi. "Ama Claire geçti."

"Evet. Ölümünden birkaç gün önce."

"Ne dedi?"

"Bir şey bulduğunu."

"İlaç olayından daha büyük bir şey mi?"

Corey başını salladı. "Muhtemelen daha büyük bir şey," dedi. "Hala bir şeyler topladığını ama ilk kanıtları göndermek istediğini söyledi." Durdu, açık mavi gözleriyle uzun uzun önüne baktı. "Bu son konuşmamızdı."

"İlk kanıtları gönderdi mi peki?"

Corey başını onaylarcasına salladı. "İşte bu yüzden buradasın."

"Ne?"

Fakat Maya elbette biliyordu. Corey onun tüm bu zamanlar boyunca nerede olduğunu –kulübe geldiğini, Lulu'yla konuştuğunu, onu takip ettiğini– biliyordu. Corey Rudzinski bu olanları alelade planlamamıştı. Hepsinin bir amacı vardı.

"Burada olduğuna göre, sana Claire'nin bulduğu şeyi gösterebilirim."

"İsim, Tom Douglass. İki S var."

Corey ona çıktıyı verdi. Hala striptiz kulübünün arka taraftaki özel odasındaydılar. Gizli kapaklı görüşmeler için harika bir yerdi burası. Kimse size dikkat etmiyordu veya kimse sizden dikkat istemiyordu.

Corey, "Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"Etmeli mi?"

Corey omuzlarını silkti. "Genel olarak soruyorum sadece."

Maya, "Bu ismi hiç duymadım," dedi. "Kimmiş peki?"

Elindeki kâğıda göre, Tom Douglass Güvenlik'e aylık doksan bin dolarlık ödemeler yapılmıştı. Maya malum olanı fark etti: Roger Kierce'ye yapılan sözde gizli ödemelerle aynı miktardı bu.

Tesadüf müydü?

"Tom Douglass, New Jersey'nin Livingston kasabasında özel dedektif olarak çalışıyordu. Ufak bir işi vardı; tek kişilik türden. Daha ziyade evlilikler veya geçmiş kontrolleri üzerine iş yapıyordu. Üç sene önce de emekli oldu ama adama hala para geliyor."

"Belki de yasaldır. Özel dedektif sonuçta. Emekli olmuştur ama hala en büyük müşterisiyle çalışıyordur."

"Buna katılabilirdim. Eğer ablan işin daha büyük olduğunu açıkça düşünmeseydi."

"Ne gibi?"

Corey omuzlarını silkti.

"Ona nasıl sormazsın?"

"Nasıl çalıştığımızı anlamıyorsun."

"Ah, sanırım anlıyorum. Claire bu yüzden öldürüldüğünde, polise başvurdun mu?"

"Hayır."

"Veya onlara onun ne üzerinde çalıştığını söyledin mi?"

"Sana söyledim. O öldüğünde ortalıkta olmamalıydım."

Maya, "*Öldüğünde* değil," dedi. "*Vahşice öldürüldüğünde*."

"Biliyorum. İnan bana, anlıyorum."

"Katilini bulmaya yetecek kadar değil."

"Kaynaklarımız gizlilik istiyor."

"Ama kaynağınız öldürüldü."

"Bu ona olan sözümüzü değiştirmez."

Maya, "Ne ironik," dedi.

"Nedenmiş?"

"Sırsız dünya konusuna pek düşkünsün ama kendi sırrını yaratmakta ve korumakta sorun yaşıyorsun. *Her şey açık olmalı* ütopyası nerede kaldı peki?"

"Bu adil değil, Maya. Cinayetinin bizimle bağlantılı olduğunu bile bilmiyorduk."

"Elbette biliyordunuz. Kaynaklarınızdan birinin öldüğü duyulursa, size kötü yansımaları olur diye sessiz kaldınız. Birisi ismini sızdırdığı için öldürüldü diye korktunuz. Korktun ve belki de hala korkuyorsun, sızıntı senin örgütünden olmuş olabilir diye korkuyorsun."

Corey, "Olmadı," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Paranoyamızdan bahsettin. Aşırılığımızdan. Claire'yi tek bilen benim. Emniyet tedbirlerimiz var. İsminin örgütümden sızması mümkün değil."

"Halk bunu yemez, biliyorsun."

Corey elini yüzüne koydu. "Yanlış yorumlayabilirler, bu doğru."

"Seni suçlarlardı."

"Düşmanlarımız bunu bize karşı kullanabilir. Diğer ispiyoncular kendilerini tehdit altında hissedebilir."

Maya başını iki yana salladı. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi?"

"Sır saklamayı haklı çıkarıyorsun. Kınadığın hükümetlerin ve şirketlerin yaptığı şeyin aynını yapıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Elbette doğru. Ne olursa olsun, kuruluşunu koru. Ablam öldü. Sen de örgütünü korumak için katilinin serbest gezmesine yardım ettin."

Corey'nin gözlerinde bir şey çaktı. "Maya?"

"Ne var?"

"Senden ahlak dersi alacak değilim."

Öyle olsun. Maya onu kışkırtmıştı, belki de ileri gitmişti. Bu bir hataydı. Corey'nin ona güvenmesine ihtiyacı vardı. "Pekâlâ... Burkettler, Tom Douglass'a neden ödeme yapıyormuş?"

"Hiçbir fikrimiz yok. Birkaç ay önce Douglass'ın bilgisayarına girdik, arama geçmişine baktık, aramalarının bir listesini bile yaptık. Hiçbir ipucu yok. Her ne yapıyorsa, sadece kayıt dışı değil, tamamen *kayıtsız*."

"Ona sormayı denediniz mi?"

"Ah, bizimle konuşmaz ki, polis sorgularsa da, temsilci ve müşteri gizliliği der, geçer. Adamın bütün işleri ailenin avukatlık firması olan Howell ve Lamy'den geçiyor."

Maya, "Peki, daha fazlasına nasıl ulaşırız?" diye sordu.

"Adama bulaştık ama bir yere varamadık," dedi Corey. "Ben de belki sen de bir denersin, diye düşündüm."

Bölüm 15

Filmlerdekinin aksine, Tom Douglass Araştırma'nın üzerinde isminin yer aldığı buzlu camı yoktu. Ofis New Jersey, Livingston'da, Northfield Caddesi üzerinde, sıradan bir tuğlalı binadaydı. Koridor diş hekimi muayenehanesi gibi kokuyordu; girişte yazılı diş hekimleri listesi göz önüne alınırsa, bu gayet normaldi. Maya ahşap kapıyı çaldı. Yanıt yoktu. Tokmağı denedi. Kilitliydi.

Koridorun karşısındaki resepsiyon masasının yanında duran hastane üniformalı adamı fark etti. Adam onu aşırı dikkatli bir şekilde süzüyordu. Maya, adama gülümseyerek kapıyı işaret edip omuzlarını silkti.

Üniformalı ona doğru yürüdü. "Dişlerin pek de güzelmiş," dedi.

"Tanrım, hadi ya, teşekkür ederim." Maya nefesi kesilmiş gibi yaptı, gülümsemeye devam ediyordu. "Bay Douglass'ın ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Araştırma konusunda yardım mı lazım, tatlım?"

Tatlım. "Öyle sayılır. Gizli." Hem ciddiyetini belirtmek hem de evet, pekâlâ, biraz işveli olmak için altdudağını ısırdı.

"Onu bugün gördünüz mü?"

"Tom'u haftalardır görmedim. Güzel olmalı. Öylesine gidip bunca zaman kafa dinleyebilmek."

Maya, adama teşekkür edip çıkışa yöneldi. Üniformalı arkasından seslendi. Maya onu duymazdan gelip adımlarını hızlandırdı. Corey ona Tom Douglass'ın ev adresini de vermişti. Arabayla sadece beş dakikalık mesafedeydi. Bir de orayı deneyecekti.

Douglass'ın evi o çok sevilen Cape Cod evlerindendi*, mavi renkteydi ve mor çerçeveleri vardı. Saksıları rengârenkti. Panjurları epey süslüydü. Biraz fazlaydı ama güzeldi. Maya arabasını sokağa park edip yürümeye başladı. Garajın yan tarafından balıkçı malzemeleri ve bir tekne görünüyordu.

Maya kapıyı çaldı. Ellili yaşlarının ortasında, siyah eşofmanlı bir kadın kapıyı açtı.

Kadının gözleri kısıldı. "Yardım edebilir miyim?"

Maya sesinin neşeli çıkmasına gayret ederek, "Merhaba," dedi, "Tom Douglass'ı arıyorum."

Maya'nın Bayan Douglass olduğunu varsaydığı kadın, Maya'nın yüzünü dikkatle inceliyordu. "Burada değil."

"Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Biraz sürebilir."

"İsmim Maya Stern."

"Evet," dedi kadın. "Sizi haberlerden tanıdım. Kocamdan ne istiyorsunuz?"

Harika bir soruydu. "İçeri girebilir miyim?"

Bayan Douglass bir adım gerileyip Maya'nın girmesine izin verdi. Aslında Maya içeri girmeyi istemiyordu. Sadece zaman kazanıyor, konuya nasıl yaklaşacağını çözmeye çalışıyordu.

* Cape Cod'a özgü, merkezi bacası olan, 1,5 katlı yazlık evler. (ç.n.)

Bayan Douglass onu önce hole, ardından aile odasına aldı. Bu oda deniz temalıydı. Hem de fena halde. Oyuncak balıklar duvardan tellerle sarkıyordu. Ahşap panelli duvarlar antika oltalar, balıkçı ağları, eski kaptan dümeni ve can simitleri. Denizin hâkim olduğu aile fotoğrafları...

Maya iki erkek çocuğunu fark etti, şimdiye çoktan büyümüş olmalıydılar. Dört kişilik bu ailenin birlikte balığa gitmeyi sevdikleri çok belliydi. Maya hiçbir zaman balık tutmaktan pek hoşlanmamıştı ama yıllar içinde, yakalanan balıkla çekilen fotoğrafların diğerlerinden çok daha parlak ve özgün olduğunu fark etmişti.

Bayan Douglass kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

Maya çabucak, en iyi yaklaşımın en doğrudan yaklaşım olacağını düşündü.

"Kocanız uzun süre Burkett ailesi için çalıştı."

İfadesiz bir surat.

"Ona ne yaptığını sormak istedim."

Bayan Douglass, "Anlıyorum," dedi.

"Burkettler ile olan işi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Siz de bir Burkett'siniz, Maya, öyle değil mi?"

Bu soru Maya'yı biraz sarstı. "Evli olarak, sanırım."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve kocanızın öldürüldüğünü biliyorum."

"Evet."

"Başınız sağ olsun. Tom'un cinayet hakkında bir şey bildiğini mi düşünüyorsunuz?"

Kadının pervasızlığı Maya'yı bir kez daha afallattı. "Bilmiyorum."

"Ama burada olma nedeniniz bu değil mi?"

"Kısmen."

Bayan Douglass başını salladı. "Üzgünüm ama gerçekten bir şey bilmiyorum."

"Tom'la görüşmek istiyorum."

"Buralarda değil."

"Nerede?"

"Uzakta."

Kadın kapıya yöneldi.

Maya, "Ablam da öldürüldü," dedi.

Bayan Douglass'ın adımı yavaşladı.

"İsmi Claire Walke'dı. Bu isim size bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Çağrıştırmalı mı?"

"O öldürülmeden hemen önce, Burkett ailesinin kocanıza gizli ödemeler yaptığını fark etmişti."

"Gizli ödemeler mi? Ne ima etmeye çalıştığınızı anlamıyorum ama gitseniz iyi olur."

"Tom onlar için ne tür bir iş yapıyordu?"

"Bilemem."

"Son beş yıla ait vergi beyanlarınız elimde."

Şaşırma sırası Bayan Douglass'a geçmişti. "Siz... ne?"

"Kocanızın yıllık gelirinin yarıdan fazlası Burkettler'den gelmiş. Yüklü ödemeler."

"Yani? Tom çok çalışır."

"Ne yaparak?"

"Bilemiyorum. Bilseydim de, kesinlikle söylemezdim."

"O ödemelerle ilgili ablamı belaya bulaştıran bir şey var, Bayan Douglass. Claire bunları bulduktan birkaç gün sonra, birisi tarafından işkenceye uğradı ve kafasından vuruldu."

Kadının ağzı açık kaldı. "Ve Tom'un bununla ilgisi mi var sizce?"

"Böyle demedim."

"Kocam iyi bir adamdır. Tıpkı sizin gibi, orduda görev yaptı." Kadın arkasındaki duvara bakıp başını salladı. *Semper Paratus** yazılı plakanın altındaki gümüş ısparmaça saygıdeğer marinel başının ikinci kaptanı olduğunu simgeliyordu. Maya'nın eskiden donanmada tanıdığı birkaç marinel başı vardı. Gurur verici bir ayrımdı bu. "Tom kasabada polis olarak yirmi yıla yakın çalıştı. Görevdeyken yaralanınca erken emekli oldu. Kendi firmasını kurdu ve çok çalışır."

"Peki, Burkettler için ne yapıyordu?"

"Size söyledim. Bilemem."

"Ya da söyleyemezsiniz."

"Doğru."

"Ama yaptığı her neyse, ayda doksan veya yüz bine değermiş, hem de... ne zamandır?"

"Bilemem."

"Onlarla ne zaman çalışmaya başladığını bilmiyorsunuz yani?"

"İşi daima gizliydi."

"Burkettler hakkında hiç konuşmaz mıydı?"

Kadın yumuşak bir sesle, "Asla," dediğinde Maya, kadının zırhının ilk defa çıtırdadığını gördü.

"O nerede, Bayan Douglass?"

"Uzakta. Ve hiçbir şey bilmiyorum." Kadın kapıyı açtı. "Uğradığınızı söylerim."

* *Daima Hazır.* ABD'de denizcilikle ilgili kuruluşların resmi sloganıdır. (ç.n)

Bölüm 16

Birçok insanın atış poligonu veya silah dükkânlarının nasıl gözüktüğü hakkında epey demode bir fikri vardır. Kafalarında; duvarlarda asılı, küflenmiş bir doldurulmuş hayvan, ayı postu, rastgele dizili paslı tüfekler, tezgâhın arkasında duran ve üzerinde ya Elmer Fudd'ın eski avcılık düzeneği ya da beyaz atlet olan, bir eli kancalı, huysuz bir adam canlanır.

Ancak durum artık böyle değildi.

Maya, Shane ve görevdaşları bir sanat eseri gibi görünen KSH adlı Kendi Savunma Hakkı anlamına gelen ve bazılarının Karşıya Saldırma Hakkı diye espri yaptığı silah kulübünde takılıyorlardı. Bırakın tozu pisi, burada her şey yepyeni gibi, gıcır gıcırdı. Daima özenli çalışanların tamamı haki pantolonlarının üzerine ütülü siyah polo yaka bluz giyerlerdi. Silahlar tıpkı özel mücevherler gibi, cam içinde sergilenirdi. Toplamda yirmi atış kabini vardı, bunlardan on tanesi yirmi beş metrelik, diğer on tanesiyse on beş metrelik menzile göreydi.

Dijital simülatördeki video oyunu oldukça gerçek boyutlardaydı. Çete saldırıları, rehin almalar, Vahşi Batı, hatta zombilerin içeri sızması gibi düşmanca durumların yaşandığı bir tiyatro salonu düşünün. Tüm bunlar üzerinize geliyor ve siz de bunları gerçek ağırlıktaki lazerli silahlarla vuruyorsunuz.

Maya daha ziyade gerçek silahlarla kağıttaki hedefleri vurmaya ve çoğu orduda görev yapmış arkadaşlarıyla takılmaya gelirdi. Bu yer reklamlarında belirtildiği gibi, *konfor ve tarz* sunarak bu amaca hizmet ediyordu. Bazıları golf, tenis ve briç oynamak için kulüplere katılır. Maya ise *Silah Kulübü*'nün VIP üyesiydi. Eski bir ordu mensubu olarak o ve arkadaşları yüzde elli indirim hakkına sahiptiler.

10. Anayol üzerindeki Silah Kulübü'nün koyu ahşap duvarları ve zengin halıları Maya'ya ya Burkett kütüphanesini ya da lüks zincir et restoranlarını hatırlatıyordu. Odanın ortasında bir bilardo masası vardı. Bir sürü deri mobilya. Üç duvar düz ekran televizyonla süslüydü. Dördüncüsüneyse, İkinci Değişiklik'in sözcükleri elyazısıyla yazılmıştı. Bir puro odası, kumar masaları ve ücretsiz *Wi-Fi* vardı.

Mekânın sahibi olan Rick de siyah polo yaka tişört ve haki pantolon giyer ve daima belinde silah taşırdı. Maya'yı kederli bir gülümsemeyle selamladı, yumruk tokuşturdular. "Seni yeniden görmek ne güzel, Maya. Ben ve çocuklar, haberi duyduğumuzda..."

Maya başını salladı. "Çiçekler için teşekkür ederim."

"Bir şey yapmak istedik, anlarsın ya."

"Müteşekkirim."

Rick yumruk halindeki eline öksürdü. "Bundan bahsetmek için doğru zaman mı, bilemiyorum ama daha esnek saatli bir işe ihtiyacın olursa..."

Rick ona sürekli atış yapma dersleri vermesi için iş tekli-

finde bulunuyordu. Silah alan ve onunki gibi poligonlara giden kadınların sayısı hızla artıyordu ve yine kadınlar, sayısı hala pek az olan kadın eğitmenleri tercih ediyordu.

Maya, "Bunu aklımda tutacağım," dedi.

"Harika. Beyler yukarıda."

Maya ve Shane dahil olmak üzere, o gece gruplarından beş kişi oradaydı. Maya ve Shane yirmi beş metrelik menzile geçerken, diğer üçü de simülatöre daldılar. Maya atış yaparken Zen huzuru içinde oluyordu. Tetiği çekerken verilen o nefeste bir şey vardı, geri tepmenin hemen öncesindeki o durgunluk, o sessizlik onu yatıştırıyor ve rahatlatıyordu.

İşlerini bitirdiklerinde, yeniden VIP Odası'na geçtiler. Tek kadın Maya'ydı. İnsanlar böyle bir yerde cinsiyet ayrımcılığının hüküm sürdüğünü düşünebilirdi ama aslında önemli olan tek şey, ne kadar iyi atış yaptığınızdı. Maya'nın –kahramanlıktan dolayı olmasa da– orduda adının çıkması onu bir tür yerel ünlü haline getirmişti. Bazı adamlar ona saygıyla karışık korku besliyordu.

Bazısıysa, ufak çaplı âşık oluyordu. Bu, Maya'yı rahatsız etmiyordu. Okuduğunuz her şeye rağmen, askerlerin çoğu aslında kadınlara büyük saygı duyardı. Maya'nın durumundaysa, ona besledikleri çekim duyguları ya safça ya da kardeşçe oluyordu. Maya'nın gözleri duvardaki İkinci Değişiklik'in sözcükleri üzerinde gezindi.

Özgür bir devletin güvenliği için gerekli olan iyi düzenlenmiş bir milis,

insanların silah bulundurma ve taşıma hakkı ihlal edilmeyecektir.

En kibar haliyle söylemek gerekirse, tuhaf bir dilbilgisiydi.

Maya bunları karşı tarafla asla konuşmamayı veya tartışmamayı öğrenmişti. Katı bir silah karşıtı olan babası, "Saldırı tüfeğini mi istiyorsun? Bu arada, hangi 'iyi düzenlenmiş milis'le birliktesin acaba?" derken, silah taraftarı arkadaşlarıysa, "'ihlal edilmeyecektir' sözünün nesi kafanı karıştırıyor?" diye karşılık verirlerdi. Bu elbette inanılmaz esnek bir cümleydi ve insanların her zaman işlerine geldiği gibi anladıklarına dair deyişi haklı çıkarıyordu. Silahları seviyorsanız, bu belgede anlamlı bir şey bulurdunuz. Silahlardan nefret ediyorsanız da, yine ona göre bir şey bulurdunuz.

Shane, Maya'ya kola aldı. Mekânda alkol yasaktı, zira içlerinde en mantıksız olanları bile, silahın ve alkolün birbirine karışmaması gerektiğinin farkındaydı. Beşi birlikte masaya geçip çene çalmaya başladılar. Sohbete daima yerel spor takımlarıyla başlıyor, ardından çabucak derin konulara geçiyorlardı. Maya için en iyi kısım buydu. Onlardan biriydi, hatta belki daha fazlasıydı. Adamlar daima kadın bakış açısını merak ediyordu çünkü son dakika haberleri ve savaş konuları evdeki ilişkileri mahvediyordu. Evde kimsenin onun neler yaşadığını anlamadığını söylemek bir asker için ucuz bir kaçamak yoluydu fakat aynı zamanda da çok çabuk anlaşılırdı. Bir cehennem çukurunda görev yaptıktan sonra, her şeyi farklı görüyordunuz işte. Bu bazen açıkça olur ama sıklıkla sadece kumaş, renk tonu ve kokuyla alakalıdır. Önemli olan şeyler önemini kaybeder ve bunun tam tersi de yaşanır. İlişkiler ve evlilikler zaten yeterince zordur ve buna bir de savaş eklenince, ufak çizikler büyük yarıklara dönüşür. Asker arkadaşlarınız haricinde kimse sizin gördüğünüzü –yine net ve tarafsız bir biçimde– göremez. Yalnızca kahramanın hayaletleri gördüğü ve diğer herkesin onu deli zannettiği filmlerdeki gibi tıpkı.

Bu odadaysa, herkes hayaletleri görmüştü.

Bekar olan ve duygusal olarak zor zamanlardan geçen Shane duygu ve düşüncelerini paylaşma konusunda iyi değildi. Köşedeki koltuğa geçip Anna Quindlen'in yeni romanını çıkardı ve okumaya başladı. Geçen gece Maya'nın gördüğü üzere, çocuklara okumak haricinde, Shane iyi bir okuyucuydu ve her yerde, hatta insanın beyninin içinden geliyor gibi görünen pervane seslerine rağmen, helikopterde bile okuyabilirdi.

Maya nihayet onun yanına geçti. Kafalarının üzerindeki televizyonda New York Knicks ve Brooklyn Nets maçının üçüncü çeyreği oynanıyordu. Maya yaklaşınca Shane kitabı kapattı. Uzun bacaklarını deri sedire uzatırken, "Ne hoş," dedi.

"Ne?"

"Sanırım artık anlatmaya hazırsın."

Değildi. Maya onu korumak istiyordu. Daima.

Yine de, Shane bunu bir yanıt olarak kabul etmezdi ve ona hiçbir şey vermemek haksızca ve belki incitici olurdu. Corey Rudzinski ile yüz yüze görüştüğünü ona anlatmayı düşündü ama onun nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Kızardı muhtemelen. Corey konuşmalarının sonunda son derece netti:

Kontörlü telefon yok. Sadece acil durumda iletişime geçeriz. Bana ihtiyacın olursa, kulübü arayıp Lulu'yu iste. Benim sana ihtiyacım olursa, kulüp seni arar ve kapatır. Buraya gelmen için işarettir bu fakat Maya, eğer kendimi en ufak bir şekilde huzursuz hissedersem, bırakırım. Muhtemelen iyi yönde. Dolayısıyla ağzını açma.

Ağzını açma. Şimdilik yapması gereken doğru şeyin bu

olduğunu hissediyordu. Eğer bu ilişkiden bahsedecek olursa, Corey büyük ihtimalle toz olurdu. Maya bunu riske atamazdı ama başka bir yoldan gidebilirdi.

Shane gözlerini ona dikmiş, bekliyordu. Bunu gece boyunca yapabilirdi.

Maya, "Kierce hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Joe'nin vakasına bakan cinayet masası dedektifi mi?"

Maya başıyla onayladı.

"Pek bir şey değil. Belli bir ünü var ama NYPD'yle pek işimiz olmuyor. Neden?"

"Joe'nin kız kardeşi Caroline'yi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bana ailenin Kierce'ye para verdiğini söyledi."

Shane yüzünü buruşturdu. "Para vermek derken, ne demek istiyorsun?"

"Üç kez, yüz binin biraz altında."

"Ne için?"

Maya omuzlarını silkti. "Bilmiyor."

Shane'ye Caroline'nin ona ödemelerle ilgili anlattıklarını, şifresinin çalışmadığını ve kendinin de Neil ve Judith'le yüzleşene dek beklemeye karar verdiğini anlattı.

Shane, "Saçma," dedi. "Joe'nin ailesi neden Kierce'ye rüşvet versin ki?"

Maya, "Sen söyle," dedi.

Shane bir an için düşündü. "İkimiz de zenginlerin tuhaf olduğunu biliyoruz."

"Biliyoruz."

"Acaba Kierce'ye daha iyi iş çıkarması umuduyla mı para verdiler? Joe'nin dosyasına öncelik vermesi için? Zaten öyle. Burkettler polise bahşiş vermeleri falan gerektiğini mi sanıyorlar acaba?"

Maya, "Bilemiyorum," dedi. "Ama dahası var."

"Nedir?"

"Caroline ailenin Kierce'ye Joe'nin ölümünden *önce* para ödemeye başladığını iddia ediyor."

"Yok artık."

"Böyle düşünüyor."

"Yanılıyor. Bu çok mantıksız. Cinayetten önce neden Kierce'ye para ödesinler ki?"

Maya, "Bilemiyorum işte," diye yineledi.

"Joe'nin öldürüleceğini ve hangi dedektifin dosyayla ilgileneceğini tahmin edecek değiller ya." Shane başını iki yana salladı. "En olası yanıtı biliyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Caroline seninle oynuyor."

Maya bunu düşünmüştü.

"Hadi ama baksana, ekranı senin önünde açıyor ve birdenbire ah, neymiş efendim, şifre değişmiş! Fena halde uygun, öyle değil mi?"

Maya, "Evet, öyle," diyerek ona katıldı.

"Öyleyse, yalan söylüyor. Bekle, aklıma bir şey geldi."

"Nedir?"

Shane ona döndü. "Caroline birinci sınıf bir kaypak, değil mi?"

"Hem de en fenasından."

Shane, "O halde belki de yalan söylemiyordur," dedi. Yeni teorisine ısınıyordu. "Belki de, hepsini kafasında canlandırmıştır. Parçaları birleştir. Böyle bir kaypak var. Ağabeyi öldürülüyor. Hep birlikte vasiyeti dinlemek için toplanıyorsunuz. Sonra iptal oluyor, hem de neden? Bir tür evrak pürüzünden dolayı mı?"

Maya, "Sadece bir pürüz değil," dedi. "Ölüm belgesiyle ilgili sıkıntı var."

"Daha iyi. Yani, stres altında."

Maya kaşlarını çattı. "Yani cinayet masası dedektifine para ödendiğini kafasından mı uydurdu?"

"Şimdilik bu da diğer bütün senaryolar kadar olası." Shane arkasına yaslandı. "Maya?"

Maya gelmekte olanı biliyordu.

"Artık keser misin şunu, lütfen?"

"Neyi?"

Shane yüzünü buruşturdu. "Bana yalan söylediğinde, mideme ağrı giriyor."

"Sana yalan söylemiyorum."

"Kelime oyunları. Bana söylemediğin nedir?"

Muhtemelen çok fazla şey. Maya ona anlatmayı bir kez daha aklından geçirdi ama daha hiç düşünmeden onu korumaya karar verdi. Ona Claire'nin gizli telefonundan bahsetmeyi düşündü ama bunun sonu da Corey'e çıkardı. Henüz oraya varmak istemiyordu. Ona dadı kamerasında gördüğü şeyi de anlatmamıştı ama bu bekleyebilirdi. Her zaman tedbirli olmak iyiydi. Bazı şeyler sonradan söylenebilirdi ama duyulmamış olamazdı.

Shane eğilip kimsenin onu duyamayacağından emin olunca, "O mermiyi nerden aldın?" diye fısıldadı.

"O konuyu karıştırmaman gerek."

"Sana büyük bir iyilik yaptım."

"Ve senin iyiliklerinin bir karşılığı olur, Shane, değil mi?"

Maya'nın bildiği gibi, bu onu susturmaya yeterdi. Maya konuyu yeniden Caroline'ye getirdi.

"Caroline'nin stres altında olması hakkında ilginç bir şey söyledin."

Shane bekledi.

"Sadece Joe hakkında konuşmadı. Diğer ağabeyi hakkında da konuştu."

"Neil mi?"

Maya başını iki yana salladı. "Andrew."

Shane yüzünü buruşturdu. "Dur, şu tekneden düşen mi?"

"Düşmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

Nihayet. Ona itiraf ederken güven duyduğu bir şey. "Joe onunla birlikte teknedeydi."

"Yani?"

"Yani, Joe bana bunun bir kaza olmadığını söyledi. Andrew'in intihar ettiğini."

Shane kendini geriye bıraktı. "Yuh!"

"Evet."

"Aile bunu biliyor mu?

Maya omuzlarını silkti. "Sanmıyorum. Hepsi de bunun bir kaza olduğunu iddia ediyor."

"Ve Caroline dün bundan mı bahsetti?"

"Evet."

Shane, "Neden?" dedi. "Andrew Burkett öleli neredeyse yirmi sene olmadı mı?"

Maya, "Bir şekilde, bunun doğal olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Nasıl?"

"İki kardeş. Çok yakınlar. İkisi de trajik şekilde genç yaşta ölüyor."

Shane başını salladı, şimdi anlıyordu. "Hayal gücünün galip gelmesi için daha fazla neden."

"Ve Joe'nin cesedini hiç görmemiş."

"Ne dedin?"

"Caroline. Joe'nin cesedini hiç görmemiş. Andrew'unkini de. Bunu istemiş. Kapanış olsun diye. Andrew denizde öldü. Cesedini kesinlikle görmemiş. Joe öldürüldü. Onunkini de kesinlikle görmemiş."

Shane, "Anlayamıyorum," dedi. "Joe'ninkini neden görmemiş ki?"

"Aile izin vermemiş ya da öyle bir şey. Bilmiyorum ama onun gözüyle baksana. Ölen iki ağabey. Ne ortada ceset yok. Caroline onlardan birini bile tabutta görmemiş."

Sessiz kaldılar. Shane artık anlıyordu. Caroline cesedi görme ihtiyacından Maya'ya bahsederek onun bamteline dokunmuştu. Maya ve Shane uzaklardayken bunu zaman içinde defalarca görmüşlerdi. Bir asker savaşta öldüğünde, ailesi kesin kanıtı görene dek o ölümü kabullenemezdi.

Cesedi.

Belki de Caroline haklıydı. Belki de askerlerin geride kimseyi –ölenleri bile– bırakmamalarının kökeni burada yatıyordu.

Sessizliği Shane bozdu. "O halde Caroline, Joe'nin ölümünü kabullenmekte sorun yaşıyor."

Maya, "*Her iki* ölümü de kabullenmekte sorun yaşıyor," dedi.

"Ve ailenin Joe'nin cinayetini araştıran dedektife para ödediğini düşünüyor."

Maya o an öyle bir sarsıldı ki, neredeyse yere kapaklanacaktı. "Ah, olamaz..."

"Ne oldu?"

Maya yutkundu. Etraflıca düşünmeye, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Tekne. Dümen. Balıkçı ödülleri...

"Semper paratus," dedi.

"Ne?"

Maya, Shane'nin gözlerine baktı. "Semper paratus."

"Latince," dedi Shane. "*Daima hazır*, anlamına geliyor."

"Biliyor muydun?"

Tekne. Balıkçı ödülleri. Kaptan dümeni ve can simitleri. Daha da ziyade çapalar. Maya çapaların Donanma anlamına geldiğini varsaymıştı. Genelde öyledir ama marinel başı yardımcısını ödüllendirmek için çapa kullanan bir başkası daha vardı.

Shane başıyla onayladı. "Sahil Güvenlik'in sloganı."

Sahil Güvenlik. Silahlı Kuvvetler'in yetki alanı hem uluslararası hem de yurt içindeki denizleri kapsayan organı. Açık denizlerdeki herhangi bir ölüm olayı Sahil Güvenlik'in görev alanına giriyordu...

"Maya?"

Maya ona döndü. "Bir iyiliğe daha ihtiyacım var, Shane."

Shane bir şey demedi.

"Andrew Burkett öldüğü zaman donanmada bu soruşturmayı yürüten baş müfettişi bulman gerek. Bu kişinin Tom Douglass isminde bir Sahil Güvenlik subayı olup olmadığını öğrenmek gerek."

Bölüm 17

Lily'i yatırmak genellikle rutin bir görevdi. Maya uyku saatini kâbusa çeviren küçük çocuklar hakkında pek çok korkunç hikâye duymuştu ama Lily öyle değildi. O da gün boyu yeterince yorulmuş ve günü kapatmak istiyor olurdu. Hiç münakaşa etmeden, kafasını yastığa koyup uykuya dalardı.

Ama bu gece, Maya onu yatağına yerleştirdiğinde Lily, "Masal," dedi.

Maya bitik haldeydi ama bu da anneliğin cilvelerinden biri değil miydi? "Elbette tatlım, ne okuyalım?"

Lily bir Debi Gliori kitabını işaret etti. Maya kitabın hipnoz veya sıkıcı bir işbirlikçi görevi yapmasını ve Lily'nin gözlerinin kapanıvermesini umarak kitabı okudu. Fakat kitabın etkisi onun amacının tam tersi yöndeydi. Maya'nın içi geçerken, Lily onu uyanması için dürtüyordu. Maya masalı zar zor bitirdi. Kitabı kapattı, tam ayağa kalkacakken Lily, "Bir daha, bir daha," dedi.

"Artık uyku zamanı, tatlım."

Lily ağlamaya başladı. "Korkuyorum."

Maya böyle zamanlarda çocuğunuzun odanızda kalmasına izin vermemeniz gerektiğini biliyordu ama ebeveynlik kitaplarının unuttuğu şey, bütün insanların –ebeveynlerin bile– yorgunluktan bitap haldeyken kolayı seçtiğiydi. Bu minik kız, babasını kaybetmişti. Bunu idrak edemeyecek kadar küçüktü ama bir yerde, bilinçaltında bir acı, ilkel bir bilgi her şeyin yolunda gitmediğini söylüyor olmalıydı.

Maya, kızını kucağına aldı. "Gel bakalım. Benimle uyuyabilirsin."

Lily'i kucağında taşıyıp Joe'nin tarafına yatırdı. Yatağın kenarına güvenli olması için yastıkları koydu. Lily bu zayıf barikatı aşarsa diye, yere de birkaç yastık koydu.

Maya yorganı Lily'nin çenesine kadar çektiğinde, içinde güm diye bir şey hissetti. Bu, bütün ebeveynlerin deneyimlediği, çocuğunuzun sevgisiyle dolup taştığınız, kanınızın kaynadığı, içinizde bir şeylerin kabardığı ve buna tutunmak istediğiniz ve aynı zamanda o şefkatin, o kişiyi kaybetme korkusunun insanı felç ettiği anlardandı. Dünyanın böylesine güvensiz bir yer olduğunu bile bile nasıl rahat olurdunuz ki?

Lily gözlerini kapatıp uyudu. Maya hareket etmeden, kızının ufacık yüzünü seyrediyor, nefeslerinin derin ve düzenli olduğundan emin oluyordu. Telefonu acımasızca çalıp büyüyü bozana dek öyle kaldı.

Shane ordu kayıtlarına sabaha kadar bakamayacağını söylemiş olsa da, Maya arayanın Shane olmasını ve Tom Douglass'la ilgili bir yanıt vermesini umdu. Telefonu eline aldığında, ekranda yeğeni Alexa'nın ismini gördü. Hafif bir panikle –o da kaybedemeyeceği başka biriydi– ve hızla yeşil tuşa bastı.

"Her şey yolunda mı?"

Alexa, "Hımm, evet," dedi. "Neden olmasın ki?"

"Nedeni yok." Tanrım, Maya'nın sakinleşmesi gerekiyordu. "Nasıl gidiyor, yavrum? Ödevinde yardım mı lazım?"

"İyidir, gerekse seni mi ararım sence?"

Maya güldü. "Bu iyiydi."

"Yarın Futbol Günü."

"Anlamadım?"

"Bütün sınıfların maç yaptığı, bir şeyler satılan, şişme oyun parkı olan ve karnaval yapılan saçma sapan bir şey işte. Yani, küçük çocuklar için eğlenceli."

"Pekâlâ."

"Meşgul olduğunu söylediğini biliyorum ama Lily'i alıp gelirsin diye düşündüm."

"Ah."

"Babam ve Daniel de orada olacak. Onun maçı saat onda, benimki on birde. Lily'i gezdirebilir, ona İngilizce öğretmenim Bay Ronkowitz'in bütün küçük çocuklar için yaptığı hayvan şeklinde balonlardan alabiliriz. Ona etrafı dolaştırırız. Eğlenceli olur diye düşündüm. Onu özlüyoruz."

Maya yanında uyuyan Lily'e baktı. Az önce kalbinden taşan o ezici duygu daha güçlü bir şekilde kendini hissettirdi.

"Maya Teyze?"

Alexa, Daniel ve Lily kuzendiler. Lily onlara bayılırdı. Maya onların Lily'nin hayatının büyük bir parçası olmasını istiyordu, buna ihtiyacı vardı. "Neyse ki Lily uyuyor," dedi Alexa'ya.

"Hı?"

"Çünkü eğer ona yarın kuzenlerini göreceğini söylesem, heyecandan kendini yataktan atmaya çalışırdı."

Alexa güldü. "Harika. Sabah görüşüyoruz o halde. Kent meydanında."

"Tamamdır."

"Ah, bilgin olsun diye söylüyorum, aptal koçum da orada olacak."

"Sıkıntı yok. Artık birbirimizi anladığımızı düşünüyorum."

"İyi geceler, Maya teyze."

"İyi geceler, Alexa."

Berbat bir geceydi.

Maya tam uykuyla uyanıklık arasındayken, sesler yine saldırısına başladı. Yaygara, çığlıklar, pervaneler, silah sesleri durmak bilmiyordu. Amansızdı. Ara vermiyorlardı. Gittikçe artıyor ve gitmiyorlardı.

Maya yatağında değildi. Geri de dönemiyordu. Araftaydı, asılı kalmıştı, kaybolmuştu. Bütün o karanlık ve sesler, durmak bilmeyen, kesilmeyen sesler, içinden geliyor gibiydi; sanki ufak bir yaratık kafasının içine girmiş de tırmalıyor, çiziyor gibiydi.

Kaçış yoktu, mantıklı bir düşünce yoktu. Burada veya şimdi yoktu, dün veya yarın yoktu. Bunların hepsi sonra gelecekti. Şu anda sadece Azrail'in orağı misali beynini tırmalayan seslerin ıstırabı vardı. Maya kafatasını ezmeye çalışırcasına ellerini başının iki yanına koyup olanca gücüyle bastırdı.

O kadar kötüydü yani.

İnsana her şeyi yaptıracak kadar kötüydü. *Ah Tanrım, lütfen, n'olur Tanrım, lütfen dursun artık.* İnsana bir silah alıp

tüm sesleri bitirmeyi düşündürtüyordu, eğer nerede olduğunuzu bilseniz, yatağın yanındaki o silah sakladığınız komodine o kadar yakın olduğunuzu bilseniz...

Maya bunun dakikalarca mı, yoksa saatlerce mi sürdüğünü bilemiyordu. Sonsuz gibi geliyordu. O sesler etrafınızı sardığında, zamanın bir anlamı olmuyordu. Sadece kapılıp yüzeyde kalmaya çalışıyordunuz.

Ama bir noktada, duyma cehennemine yeni ve daha *düzenli* bir ses katıldı. Ses epey mesafeden geliyor gibiydi. Sesin ona ulaşması, kendini duyurması uzun zaman alıyor gibiydi. Bu ses diğer sağır edici seslerle mücadele etmek zorunda kalmıştı, Maya bilincinin gitgide açıldığını ve o seslerden birinin kendi çığlığı olduğunu fark etti.

Kapı zili. Ve bir ses: "Maya? Maya!"

Shane. Kapıya vurmaya başladı.

"Maya?"

Maya gözlerini açtı. Sesler ona sessizleşebileceklerini ama her zaman orada, onunla olduklarını hatırlatırcasına hafifledi. Maya'nın aklına yine seslerin asla kaybolmadığına dair teori geldi. Ormanda çığlık atarsanız yankıyı duyardınız ve o yankı gitgide hafiflerdi ama asla tamamen kaybolmazdı. Onun sesleri de öyleydi işte. Onu asla tamamen terk etmiyorlardı.

Maya sağına, Lily'nin uyuduğu yere baktı.

Orada değildi.

Maya'nın yüreği ağzına geldi. "Lily?"

Zil ve kapıya vurma sesleri durmuştu. Maya doğruldu. Bacaklarını yataktan çıkardı. Ayağa kalkmaya çalıştığında, başı döndü ve yeniden oturdu.

"Lily?" diye yeniden seslendi.

Maya aşağıdaki kapının açıldığını duydu.

"Maya?"

Shane'di bu, şimdi evin içindeydi. Maya ona acil durumlar için bir anahtar vermişti.

"Yukarıdayım." Maya yeniden denedi ve bu sefer ayağa kalkabildi. "Lily? Lily'i bulamıyorum!"

Shane merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıkarken ev sallandı.

"Lily!"

Shane, "Bende," dedi.

Shane kapıda göründü. Lily kucağında, sağ kolundaydı. Maya'nın tüm bedenine rahatlık hissi yayıldı.

Shane, "Merdivenlerin başındaydı," dedi.

Lily'nin yüzü gözyaşlarından dolayı ıslaktı. Maya, kızına koştu. Lily bir an için korkuyla kendini geri çekince Maya, kızının onun çığlıkları yüzünden uyandığını fark etti.

Maya yavaşlayıp gülümsemeye çalıştı. "Her şey yolunda, tatlım."

Minik kız başını Shane'nin omzuna gömdü.

"Özür dilerim, Lily. Annecik bir kâbus gördü."

Lily kollarının Shane'nin boynuna doladı. Shane gözlerindeki merhameti ve kaygıyı saklamaya çalışmadan, Maya'ya baktı. Maya'nın kalbi paramparça oldu.

"Aramaya çalıştım," dedi Shane. "Sen açmayınca..."

Maya başını salladı.

Shane aşırı bir neşeyle, "Hey, baksana," dedi. Neşeli davranmak ona göre değildi. Lily bile adamın sesindeki keyifsizliği hissedebiliyordu. "Haydi, aşağı inip kahvaltı yapalım. Ne dersin?"

Lily ürkek görünüyordu ama kendini çabucak toparlıyordu.

Çocuklar böyleydi işte. Tuhaf bir şekilde hemencecik kendilerine geliyorlardı. *En iyi askerlerin başa çıkma yeteneğine sahipler,* diye düşündü Maya.

Maya, "Ah, bil bakalım ne var?" dedi.

Lily, annesine ürkekçe baktı.

"Bugün Daniel ve Alexa'yla karnavala gidiyoruz!"

Bu, kızın gözlerinin fal taşı gibi açılmasına yetti.

"Atlıkarınca olacak, balonlar olacak..."

Maya, Futbol Günü'nün harikalarını anlatırken, dün gecenin fırtınası dakikalar içinde yerini yeni günün ışıltısına bıraktı. En azından Lily için ama Maya için bu korku, özellikle de ucu kızına dokunduğundan, epey uzun devam etti.

Ne yapmıştı?

Shane ona iyi olup olmadığını sormadı. Biliyordu. Lily'i kahvaltıya oturtup onun duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Shane, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Ben iyiyim."

Shane yüzünü çevirdi.

"Ne var?"

"Bana yalan söylemek gitgide daha kolay oluyor senin için."

Haklıydı.

Maya, "Çok kötü," dedi. "Şimdi mutlu musun?"

Shane yeniden ona döndü. Ona sarılmak istedi. Maya anlayabiliyordu ama bunu yapmadılar. Ne fena. Maya sarılabilirdi.

Shane, "Biriyle konuşman gerek," dedi. "Wu'dan ne haber?"

Wu, Gazi İşleri Bakanlığı'nın psikiyatristiydi. "Onu arayacağım."

"Ne zaman?"

"Bu bittiğinde."

"Ne bittiğinde?"

Maya yanıt vermedi.

"Artık konu sadece seninle alakalı değil, Maya."

"Yani?"

Shane, Lily'e baktı.

"Yapma, Shane."

"Çok kötü. Artık kendi başına büyüttüğün bir kızın var."

"Bununla ilgileneceğim."

Maya saate baktı. Dokuz on beş. Bunun en son olduğu zamanı, sabah 4.58'den sonra uyuduğu zamankini hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Lily için telaşlandı. Neler olmuştu böyle? Kızı uyanıp annesinin çığlıklarını mı dinlemişti? Lily onu uyandırmaya çalışmış mıydı, yoksa korkudan öylece sinip kalmış mıydı? Nasıl bir anneydi o?

Ölüm seni takip ediyor, Maya.

"Bununla ilgileneceğim," diye yineledi. "Sadece etraflıca düşünmem gerek."

"Ve bu *etraflıca düşünmek* de Joe'yi kimin öldürdüğünü bulmak anlamına mı geliyor?"

Maya yanıt vermedi.

Shane, "Haklıydın bu arada," dedi.

"Ne konuda?"

"O yüzden buradayım. Tom Douglass'ın Sahil Güvenlik'teki görev süresine bakmamı istemiştin."

"Ve?"

"On dört yıl görev yapmış. Kanun yaptırımlarının da tadına ilk o zaman bakmış. Ve evet, Andrew Burkett öldüğü zaman soruşturmayı yürüten subay oymuş."

Vay be. Mantıklıydı. Mantıksızdı.

"Bulgularının ne olduğunu biliyor musun?"

"Kazara ölüm. Raporuna göre, Andrew Burkett gece tekneden düşüp boğulmuş. Büyük ihtimalle, alkollüymüş."

Birkaç dakika sessizce durup bu bilgiyi hazmetmeye çalıştılar.

"Neler oluyor, Maya?"

"Bilmiyorum ama öğrenmeyi planlıyorum."

"Nasıl?"

Maya çabucak telefonunu çıkarıp Douglasslar'ın evini aradı. Yanıt vermediler. Maya mesaj bıraktı: "Burkettlerin size neden ödeme yaptığını biliyorum. Beni arayın."

Ceptelefonunun numarasını bırakıp kapattı.

Shane, "Douglass olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

"Bunun önemi yok."

"Gerçekten mi?"

Shane volta atmaya başladı. Maya onu bunun iyiye işaret olmadığını anlayacak kadar tanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bu sabah Dedektif Kierce'yi aradım."

Maya gözlerini kapattı. "Bunu neden yaptın?"

"Ah, bilmiyorum. Belki de, dün akşam büyük bir ithamda bulunduğun içindir."

"Caroline'nin ithamıydı."

"Her neyse. Onu biraz ölçüp biçmek istedim."

"Eee?"

"Onu sevdim. Bence özü sözü bir. Bence Caroline saçmalıyor."

"Pekâlâ, unut gitsin."

Shane yarışmalarda yanlış yanıt verildiğinde çıkan sinir bozucu *dıt* sesini çıkardı.

"Ne oldu?"

"Üzgünüm, Maya. Yanlış yanıt."

"Neden bahsediyorsun?"

Shane, "Kierce süren soruşturmayla ilgili benimle bir şey paylaşamazdı," diye devam etti. "İyi polisler gibi, işi kuralına göre oynayan ve rüşvet almayan polisler gibi."

Maya bunun varacağı yerden hoşlanmadı.

Shane bir parmağını havaya kaldırıp devam etti. "Ama evinde son zamanlarda yaşanan bir olayı bilmemin iyi olacağını düşündü."

Maya, Lily'e baktı. "Sana dadı kamerasından bahsetti."

"Aynen öyle."

Shane anlatmasını bekledi. Maya anlatmadı. Uzun süre öylece ayakta durup birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan Shane oldu.

"Böyle bir şeyi bana neden anlatmadın ki?"

"Anlatacaktım."

"Ama?"

"Ama zaten sağlam olmadığımı düşünüyorsun."

Shane yine o sinir bozucu *dıt* sesini çıkardı. "Yanlış. Yardıma ihtiyacın olduğunu düşünebilirim..."

"Kesinlikle. Wu'yu aramam için üzerime geliyorsun. Peki ya, ölen kocamı dadı kamerasında gördüğümü söylesem ne düşünürdün?"

Shane, "Dinlerdim," dedi. "Dinlerdim ve meselenin özüne inmene yardım etmeye çalışırdım."

Maya onun bu dediğini gerçekten yapacağını biliyordu. Shane bir iskemle kaptı, Maya'ya yaklaşıp oturdu.

"Bana olan biteni anlat. Her şeyi."

Artık daha fazla saklamanın anlamı yoktu. Maya, Shane'ye

dadı kamerasını, Isabella'nın biber gazı kullandığını, Joe'nin kayıp kıyafetlerini ve Isabella'nın yaşadığı, Burkettlerin arazisindeki yere gittiğini anlattı. O anlatmayı bitirdiğinde Shane, "O gömleği hatırlıyorum. Her şeyi düşünürsen, neden kayıp olabilir?" diye sordu.

"Kim bilir?"

Shane ayağa kalkıp merdivenlere yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Joe'nin dolabına bakacağım, orada mı diye."

Maya itiraz edecek oldu ama Shane böyleydi işte. İşe her yönüyle dahil olurdu. Maya bekledi. Shane beş dakika sonra döndü.

"Yok," dedi.

Maya, "Bunun bir anlamı yok ki," dedi. "Gömleğin dolabında olmaması için bir milyon sebep var."

Shane, Maya'nın karşısına oturdu, dudağını ısırıyordu. Beş saniye geçti. Sonra on. "Hadi biraz sohbet edelim."

Maya bekledi.

"General Dempsey kampı ziyaret ettiği zaman ne demişti, hatırlıyor musun?" diye sordu Shane. "Sinemadaki tahmin edilebilirlikle alakalı?"

Maya başıyla onayladı. Genelkurmay Başkanı General Martin Dempsey bütün insani çabalar içinde, en tahmin edilemez olanın savaş olduğunu söylemişti. Savaşta ne olacağıyla ilgili tek kural, savaşta ne olacağını asla bilememektir. İmkânsız görünene hazır olmalısınız.

Shane, "O halde, düşünelim bakalım," dedi. "Diyelim ki, Joe'yi gerçekten dadı kamerasında gördün."

"O öldü, Shane."

"Bunu anlıyorum ama... adım adım gidelim. Alıştırma gibi."

Maya gözlerini devirdi.

"Pekâlâ, o dadı kamerasına nereden bakıyorsun, TV'den mi?"

"Dizüstü bilgisayarımdan. SD kart yerleştiriyorsun."

"Doğru, pardon. SD kart. Isabella'nın sana sprey sıktıktan sonra aldığı şey mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, o SD kartını dizüstü bilgisayarına koydun. Joe'yi Lily'yle kanepede oynarken gördün. Hadi, açık olanı eleyelim. Eski bir kayıt değildi, değil mi?"

"Doğru."

"Emin misin? Eileen'in sana o dadı kamerasını cenazeden sonra verdiğini söyledin ama birisi içine eski bir kayıt falan yüklemiş olamaz mı? Joe öldürülmeden önce çekilmiş bir kayıt falan?"

"Hayır. Lily'nin üzerindeki giysiler o gün giydikleriydi. Tam olarak doğru açıyla çekilmişti, raftaki o noktadan direkt kanepeyi gösteriyordu. Bir hile vardı, elbette. Olmalı. Joe fotoşoplanmıştı veya öyle bir şey ama eski bir kayıt değildi."

"Pekâlâ, bu olasılığı eledik o halde."

İş gittikçe saçma hale geliyordu. "Hangi olasılığı?"

"Eski bir kayıt olma olasılığını. Başka bir şey deneyelim." Shane yine dudağını ısırmaya başladı. "Sırf bu argümanın hatırına, onun gerçekten Joe olduğunu düşünelim. Hala yaşadığını." Shane daha Maya bir şey demeden ellerini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum ama biraz sabır göster, olur mu?"

Maya kendini tutup nasıl istersen dercesine omuzlarını silkti.

Shane, "Sen nasıl yapardın?" diye sordu. "Joe olsan ve ölmüş gibi yapmak istesen?"

"Ölmüş gibi yapıp evime girip çocuğumla oynasam mı? Bilmiyorum, Shane. Sen söylesene. Belli ki, bir teorin var."

"Tam bir teori denemez ama..."

"Zombiler de dahil mi?"

"Maya?"

"Efendim?"

"Saldırıya geçtiğinde iğneleyici oluyorsun."

Maya kaşlarını çattı. "Şu psikoloji dersleri," dedi, "gerçekten faydalı oluyor."

"Burada neden bu kadar korkuyorsun, bilmiyorum."

"Zamanımı harcadığımdan korkuyorum ama pekâlâ, Shane. Zombileri unut. Teorini söylesene. Joe olsaydın, sen nasıl ölmüş gibi yapardın?

Shane dudağını ısırmaya devam etti. Maya onun oradan kan emebileceğinden korktu.

"Şöyle *yapabilirdim*: İki sokak serserisi *tutabilirdim*. Onlara boş silah *verebilirdim*."

Maya, "Vay anasını," dedi.

"Bitirmeme izin ver, eğer sakıncası yoksa, *yapabilirdim, edebilirdim* kısımlarını geçiyorum. Ben, yani Joe, bunu ayarlardım. Kan kapsülleri veya bu tür şeylerim olurdu. Gerçek gibi görünürdü. Parktaki o köşeyi seven Joe'ydi, değil mi? Işık durumunu biliyordu. Yeterince karanlık olacağını, neler olup bittiğini tam olarak göremeyeceğini biliyordu. Düşünsene. İki serserinin tesadüfen mi orada olduğuna inanıyorsun? Bu sana tuhaf gelmedi mi?"

"Bekle, tuhaf bulduğun kısım bu mu?"

"Soygun dümeninin tamamı..." Shane başını iki yana salladı. "Bana hep saçma geldi."

Maya oturdu. Kierce o soygun dümeninin saçma olduğu-

nu balistik testine göre, Joe ve Claire'yi öldüren silahın aynı silah olduğunu söyleyerek zaten kanıtlamıştı. Shane bunu bilmiyordu belli ki.

Shane bu acayip teorisine ısınarak, "Hepsinin kurmaca olduğunu varsay," dedi. "O iki serserinin kuru sıkı silah kullanmak ve Joe'yi ölmüş gibi göstermek için kiralandığını varsay."

"Shane?"

"Evet?"

"Bunun kulağa çılgınca geldiğinin farkındasın, değil mi?"

Shane altdudağını ısırmaya devam ediyordu.

"Shane, polisler de oradaydı, hatırlıyor musun? İnsanlar cesedi gördü."

"Pekâlâ, birer birer gidelim. Öncelikle, cesedi görenler. Elbette. Tek tanık sen olsaydın, bu yeterli olmazdı. Joe orada sahte kanla falan yatıyor. Karanlıkta. Birkaç kişi onu görüyor. Gidip nabzına bakmadılar ya."

Maya başını iki yana salladı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Teorimde bir sıkıntı mı var?"

"Nereden başlasam ki?" diye karşı çıktı Maya. "Ya polisler?"

Shane ellerini uzattı. "Ödemeleri söyleyen sen değil miydin?"

"Kierce'ye mi diyorsun? Sevdiğin ve kurallara uyar gibi gözüken?"

"Hakkında yanılmış olabilirim. Bu bir ilk olmaz. Ve belki, Kierce cinayet anında görevde olduğunu garantilemiştir. Bu bir kumpassa, Joe yerini ve zamanını biliyordu. Kierce de çalışma saatini o zamana göre ayarlamıştır. Ya da, bilemem ama belki, Burkettler görev için Kierce'nin ismi çıksın

diye amirine para ödemişlerdir ve böylece olay yerine giden ilk kişi o olmuştur."

"Şu YouTube komplo teorisi videolarından çekmelisin, Shane. 11 Eylül de içeriden bağlantılı bir eylem miydi?"

"Sana olasılık sunuyorum, Maya."

"Toparlamama izin ver," dedi Maya. "Hepsi işin içinde. Kierce'nin tutukladığı iki serseri. Olay yerindeki polisler. Adli tabip. Yani, eğer Joe ölü olarak bildirildiyse, bir otopsi vardır, değil mi?"

Shane, "Bekle," dedi.

"Ne oldu?"

"Ölüm belgesiyle ilgili bir sıkıntı olduğunu söylemedin mi?"

"Bürokratik bir pürüz. Dudağını yemekten vazgeçer misin artık lütfen?"

Shane zoraki gülümsedi. "Söylediklerimde boşluklar var, kabul ediyorum. Kierce'den otopsi fotoğraflarını isteyebilirim..."

"Vermez ki."

"Epey becerikli olabilirim."

"Olma. Ah, eğer bu kadar belaya battılarsa, otopsi fotoğrafı çekmediklerini kim söyleyebilir ki?"

"İyi bir noktaya parmak bastın."

"İğneliyordum." Maya başını iki yana salladı. "O öldü, Shane. Joe öldü."

"Ya da seninle oynuyor."

Maya bunu birkaç dakika düşündü. "Veya," dedi, "oynayan bir başkası."

Bölüm 18

Futbol Günü biraz fazla mükemmel görünen eski bir Amerikan filminden fırlamış gibiydi. Gerçek olamayacak kadar Norman Rockwell* kokuyordu. Çadırlar, kabinler, oyunlar ve gezinti alanları vardı. Kahkahalar, neşeli gülüşmeler, hakem ıslıkları ve müzik vardı. Yiyecek karavanlarında hamburger, sosisli sandviç, dondurma ve *taco* satılıyordu. Kentin yeşil –ve beyaz– renginde birçok şey –tişört, şapka, eşofman üstü, polo yaka tişört, çıkartma, su şişesi, kahve fincanı, anahtarlık, katlanan sandalye– alabilirdiniz.

Şişme ev ve şişme kaydıraklar bile yeşil ve beyazdı. Her sınıf seviyesi kendi etkinlik kabinini kurmuştu. Yedinci sınıftaki kızlar geçici dövme uyguluyordu. Sekizinci sınıftaki erkekler bir radar cihazı ve kaleci filesi koymuşlardı; böylece tekmelerinizin hızını görebiliyordunuz. Altıncı sınıftaki kızlar yüz boyama kabini yapmışlardı.

* Özellikle Amerikan gündelik yaşamına dair sevimli, sıcak ve mizahi resimleriyle kırk yılı aşkın süre *The Saturday Evening Post* dergisinin kapaklarını hazırlayarak Amerikan popüler kültürüne damgasını vuran Amerikalı ressam ve desinatör. (ç.n.)

Maya, Alexa'yı işte burada buldu.

Alexa onları fark ettiğinde, elindeki boya fırçasını bırakıp, "Hey, Lily!" diye sevinç çığlığı atarak onlara koştu.

Annesinin elini tutan Lily, annesinin elini bıraktı. Kıkırdayarak o minicik elleriyle ağzını kapattı, yalnızca küçük çocuklara özgü o neşe ve beklenti seviyesiyle titredi. Kuzeni onlara yaklaşırken, Lily'nin titremesi ve kıkırdamaları gitgide arttı. Alexa eğilip onu kucağına aldığındaysa, bu kıkırdamalar yerini şen kahkahalara bıraktı.

Bu karşılaşma anını seyreden Maya gülümsüyordu.

"Lily! Maya teyze!"

Şimdi onlara doğru koşansa, Daniel'dı. Eddie de yüzünde bir gülümsemeyle oğlunun peşinden geliyordu. Bunca kişisel kaosun ortasında, bu sahne Maya'ya gerçekdışı ve neredeyse yakışıksız geldi ama sorun yoktu. Dünyanın sınırları ve tel örgüleri vardı. Maya bu üç çocuğu bunların doğru kısmında tutmayı her şeyden çok istiyordu.

Daniel, teyzesine yanağından ufak bir öpücük verip Lily'e yöneldi. Onu kız kardeşinin kucağından alıp havaya attı. Lily'nin kahkahası, o yoğun masumiyet sesi, Maya'yı kendine getirdi. Kızının böyle sesler çıkardığını acaba en son ne zaman duymuştu?

Alexa, "Onu gezdirebilir miyiz, teyze?" diye sordu.

Daniel, "Dikkatli oluruz," diye ekledi.

Eddie, Maya'nın yanına geldi.

Maya, "Elbette," dedi. "Para lazım mı?"

Daniel, "Paramız var," dedi ve gittiler.

Maya, Eddie'ye bakıp gülümsedi. Eski kayınpederi bugün daha iyi görünüyordu, tıraş olmuştu ve gözleri netti.

Eddie onu yanağından öptü. İçki kokmuyordu. Maya bakışlarını yürüyerek uzaklaşan üç çocuğa çevirdi. Daniel ve

Alexa, Lily'i ortalarına almışlardı. Lily sağ eliyle Daniel'i, sol eliyle de Alexa'yı tutuyordu.

Eddie, "Ne güzel bir gün," dedi.

Maya başıyla onayladı. Öyleydi de aslında. Güneş adeta yönetmenin talimatını almışçasına parlıyordu. Maya'nın önüne sıcacık bir battaniye misali yayılan Amerikan rüyası buydu işte ve Maya'nın içindeki baskın his, buraya ait olmadığı, varlığının simsiyah bir bulut gibi bu parıldayan ışığa engel olduğu yönündeydi.

"Eddie?"

Eddie ellerini güneşe siper ediyordu. Ona döndü.

"Claire seni aldatmıyordu."

Eddie'nin gözleri o kadar hızla doldu ki, başını çevirmek zorunda kaldı. Bir saniyeliğine eğildi, Maya onun ağladığını düşünüp telaşlandı. Elini omzuna koyabilmek için uzandı ama sonra durdu, eli yanına düştü.

Eddie, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Peki ya o telefon?"

"Ah, saldırı kasetim çıktığı zamanki sorunlarımı hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette."

"Ondan daha fazlası vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu sızdıran adam..."

Eddie, "Islıkçı Corey," dedi.

"Evet. Ses kaydını yayınlamadı."

Eddie kafası karışmış görünüyordu.

"Sanırım Claire onunla bu konuyu konuştu."

Eddie, "O ses kaydı, işleri senin için daha mı kötü hale getirirdi?" diye sordu.

"Evet."

Eddie başını salladı ama kaydın içeriğini sormadı. "Claire o skandal patladığında öyle üzülmüştü ki. Hepimiz üzülmüştük. Hepimiz senin için endişelendik."

"Claire bunu biraz daha ileri götürdü."

"Nasıl?"

"Corey'le irtibata geçti. Onun örgütüyle iş yaptı."

Claire'nin olası nedenlerini Eddie'yle paylaşmanın alemi yoktu. Claire, Corey'le belki de Maya'yı rahat bırakması karşılığında çalışmıştı. Belki de ikna edici ve çekici olabilen Corey onu Burkett ailesinin ipliğini pazara çıkarmaya yardım etmesinin ahlaki ve adil bir şey olduğuna ikna etmişti. Sonuç olarak bunun bir önemi yoktu.

"Claire, Burkettler hakkında pis bilgiler toplamaya başladı," dedi Maya. "Corey'nin örgütü onların ipliğini pazara çıkarabilsin diye."

"Ölümüne bu mu neden oldu sence?"

Maya, kızına baktı. Alexa'nın bütün arkadaşları Lily'nin çevresine toplanmış, onu seviyorlardı. Sırayla Lily'nin yüzüne yeşil ve beyaz boya sürüyorlardı. Maya bu mesafeden bile, kızının yüzündeki neşeyi görebiliyordu.

"Evet."

Eddie, "Anlayamıyorum," dedi. "Claire bunu bana neden anlatmadı ki?"

Maya'nın gözü çocuklardaydı, sessiz gözcü olarak üzerine düşeni yapıyordu. Eddie'nin bakışlarını üzerinde hissetse de sessiz kaldı. Claire ona anlatmamıştı çünkü onu güvende tutmak istemişti. Bunu yaparak, Eddie'yi tamamen bilgisiz bırakarak, Claire büyük ihtimalle onun hayatını kurtarmıştı. O, kocasını sevmişti. Onu çok sevmişti hem de. Jean Pierre

gerçekliğin gün ışığında kesilen süt misali, saçma bir fanteziydi. Pragmatist aşık Claire, kendi aşk hayatında düşünmeden davranan Maya'nın bile bunu yapamadığını görmüştü. Claire, Eddie'yi sevmişti. Daniel ve Alexa'yı sevmişti. Futbol Günleri'yle, yüz boyamayla ve güneş ışığıyla dolu bu hayatı sevmişti.

"Sıra dışı bir şey hatırlıyor musun, Eddie? Buna uygun bir şey?"

"Dediğim gibi, geç saatlere kadar çalışmaya başladı. Dikkati dağınıktı. Neyin yolunda gitmediğini sorduğumda, bana anlatmak istemedi." Eddie'nin sesi yumuşadı. "Endişelenmememi söyledi."

Çocuklar yüz boyamayı bitirip atlıkarıncaya yöneldiler.

"Hiç Tom Douglass diye birinden bahsetti mi?"

Eddie bir süre düşündü. "Hayır. Kim o?"

"Özel dedektif."

"Neden ona gitsin ki?"

"Çünkü Burkettler ona para ödüyormuş. Hiç Andrew Burkett'ten bahsettiği oldu mu?"

Eddie yüzünü buruşturdu. "Joe'nin boğulan kardeşi mi?"

"Evet."

"Hayır. Onun, bununla ne ilgisi var ki?"

"Şimdilik bilmiyorum ama bir şey yapmana ihtiyacım var."

"Söyle."

"Her şeye yeni baştan, taze bir gözle bak. Seyahat kayıtlarına, kişisel dosyalarına, bir şeyler saklayabileceği her yere. Her şeye. Burkett ailesinin foyasını ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Tom Douglass denen adama para ödediklerini bulmuştu, sanırım bu daha büyük bir şeyin katalizörü."

Eddie başını salladı. "Tamamdır."

İkisi birden ayakta, Daniel'in Lily'i atlıkarıncaya bindirişini seyrediyorlardı. Bir tarafta Daniel, diğer tarafta Alexa duruyordu. Lily mutluluktan uçuyordu.

"Onlara baksana," dedi Eddie. "Nasıl da..."

Maya başını salladı, konuşmaya korkuyordu. Eddie ona ölümün onu takip ettiğini söylemişti ama galiba bu kadar basit değildi. Tüm çevresi, aileler ve çocuklar oyun oynuyor, gülüşüyor ve bu sıradan görünen günün ihtişamından keyif alıyordu. Bunu korkusuzca veya umursamadan yapıyorlardı, zira anlamıyorlardı. Oynuyor, gülüyor ve kendilerini güvende hissediyorlardı. Her şeyin ne kadar kırılgan olduğunu görmüyorlardı. Savaşın onlardan uzak olduğunu düşünüyorlardı. Başka bir kıtada, yalnızca başka bir alemde. Onlara dokunamazdı.

Ama yanılıyorlardı.

İçlerinden birine –daha açık olmak gerekirse, Claire'ye– çoktan dokunmuştu ve Maya suçlanmıştı. El Kaim'deki o saldırı helikopterinde yaptığı şey, tıpkı onu asla terk etmeyen o sesler gibi, bir yankı, bir çınlama başlatmış ve o yankı sonunda ablasına kadar ulaşmıştı.

Gerçek böyle açık ve böyle derinden yaralayıcıydı. Eğer Maya o helikopterde o hataları yapmamış olsaydı, Claire hala hayatta olacaktı. Orada duruyor, çocuklarının kahkahalarıyla ve güzelliğiyle dolup taşıyor olacaktı. Böyle olmaması Maya'nın suçuydu. Claire orada değildi ve Daniel ile Alexa'nın mutlu gülümsemelerinin arkasında daima bir keder olacaktı.

Lily başını çevirmeye, etrafa bakınmaya başladı. Annesini görünce el salladı. Maya yutkunup ona el sallayarak kar-

şılık verdi. Daniel ve Alexa da el sallayıp Maya'yı onlara katılması için çağırdılar.

Eddie, "Maya?" dedi.

Maya karşılık vermedi.

"Yanlarına gitsene."

Maya başını iki yana salladı.

Düşüncelerini okurcasına, "Nöbette değilsin," dedi Eddie. "Git ve kızınla eğlen."

Ama Eddie anlamıyordu. O buraya ait değildi. Bir yabancıydı, bu ona göre değildi; her ne kadar korumak için mücadele ettiği, her şeyini riske attığı hayat tarzı bu olsa da. Evet, bu.

Tam burada. Tam da şimdi. Ama çizgiyi aşıp bunun bir parçası olamıyordu, olabilir miydi? Belki, yaptığınız anlaşma buydu. Katılabilirsiniz veya koruyabilirsiniz ama gerçekten ikisini birden yapamazsınız. Asker arkadaşları bunu anlardı. Bazıları kendilerini çizgiyi geçmeye zorlayabilirdi. Gülümseyip atlıkarıncaya gidebilirler, tişört satın alabilirlerdi ama gözlerinin arkasında yaklaşan tehlikeyi arayan, vazgeçemedikleri bir şey olurdu.

Bu biter miydi hiç?

Belki ama daha değil. Dolayısıyla Maya ayakta durup sessiz gözcü olarak izlemeye devam etti.

Maya, "Sen gitsene," dedi.

Eddie bir düşündü. "Yok, seninle burada iyiyim."

Orada kalıp seyrettiler.

"Maya?"

Maya bir şey demedi.

"Claire'yi kimin öldürdüğünü öğrendiğinde, bana da söylemelisin." Eddie, karısının intikamını alan kişi olmak istiyordu. Bu olmayacaktı.

"Tamam."

"Söz mü?"

Yalandan kim ölmüş? "Söz."

Ceptelefonu titredi. Maya numaraya baktı. Tom Douglass'ın ev telefonuydu. Maya birkaç adım uzaklaşıp telefonu açtı.

"Alo?"

Bayan Douglass, "Mesajınızı aldım," dedi. "Olabildiğince çabuk gelin."

Eddie, "Lily'i bizimle eve götürmeme izin ver," dedi. "Çocuklar çok sevinir."

Bu, işleri epey kolaylaştırırdı. Maya eğer Lily'i festivalden alıp götürecek olsa, kızın iki yaşa özgü o öfke krizlerinden birini geçirmesi oldukça anlaşılırdı.

Maya, "Tom Douglass hakkında," dedi, Eddie sormamış olsa da. "Livingston'da yaşıyor. En fazla birkaç saat sürer."

Eddie yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?"

"Livingston. Turnpike üzerindeki 15W çıkışı, değil mi?"

"Doğru, neden?"

"Claire öldürülmeden önceki hafta E-Z geçiş kartı o kabinden birkaç kez geçiş ücreti ödendiğini gösteriyordu."

"Bu onun için sıra dışı mıydı?"

"Daha önce hiç onun E-Z geçiş kartını kontrol etmedim ama evet, yani hiç o kadar uzağa gitmeyiz."

"Sence neydi?"

"Orada lüks bir AVM var. Oraya gitmiştir diye düşündüm."

Ya da fazla didiklemek istememişti, bu da anlaşılabilirdi. Önemi yoktu. Maya aceleyle arabasına bindi. Ablası bir sırra çok yaklaştığı için öldürülmüştü. Maya bundan emindi. Bu sır Tom Douglass ve ayrıca Joe'nin kardeşi Andrew Burkett'le alakalıydı. Maya ve Joe tanıştığında neredeyse on beş yıldır ölü olan Andrew Burkett'in Claire'nin ölümüne nasıl yol açtığı hala gizemini koruyordu.

Maya radyo kanallarını gezerek anayola ulaştı, hoşuna giden bir şey bulamamıştı. Şimdi her şeyi analiz etmeye gerek yoktu. Kızı, Claire'nin ailesiyle güvendeydi.

Telefonundaki şarkı listesini *Bluetooth*'la açıp kafasını rahatlatmaya çalıştı. Lykke Li'nin "No Rest for the Wicked" şarkısı çalıyordu. Lykke *içindeki iyinin* ölmesine izin verdiğini söylüyor ve şu öldürücü satırla devam ediyordu: *Gerçek aşkımın ölmesine izin verdim.* Maya şarkıya eşlik etti, şarkı bittiğinde geri tuşuna basıp bir daha dinledi. Yol boyunca bu şarkıyı söyledi, en sondaki kahredici satırı da dahil olmak üzere: *Kalbi benimdi ama onu her defasında kırdım.*

Ona bu şarkıyı Joe dinletmişti. İlişkileri çılgınca bir yıldırım hızıyla başlamıştı, bu Maya'nın talihsiz aşk hikâyesiydi.

Kermeste tanışmalarından kırk sekiz saat sonra, Joe ailenin özel uçağıyla Turks and Caicos'a uçmayı teklif etmişti. Zevkten dört köşe olan Maya buna karşı çıkmamıştı. Hafta sonunu birlikte Amanyara tatil köyündeki bir villada geçirmişlerdi.

Maya bu ilişkinin de her zamanki ilişkilerinin izlediği yoldan gideceğini düşünmüştü; yoğun, cayır cayır yakıcı, bulutların ötesinde, manyakça bir aşk bağı ve sonra aniden her şey simsiyah. Cayır cayır yanarken suya düşüp cos diye sönmek. Aşk ve veda.

Maya için âşık olduğu herkes bir Jean Pierre'di. En fazla üç hafta sürüyordu.

Birinci haftanın sonunda, uyandığında Joe'nin ona çevrimiçi bir müzik listesi hazırladığını gördü ve tıpkı uzanıp tavanı seyreden ergenler misali, her bir şarkıyı dikkatle, sözlerdeki gizli mesajları çözerek dinledi. Joe'nin müzik zevkine bayılmıştı. Şarkılar ruhuna hitap etmekten fazlasını yapıyordu. Kulağa cinsiyetçi gelseler de duvarlarını yıkıyor, onu zayıflatıyor, hazırlıyordu.

Yine de, Maya tangonun iki kişiyle yapıldığını biliyordu. Joe'nin girdabında olmaktan –içki, şarkılar, seyahat, seks– çaresizce keyif alıyordu ama daha en başından, tıpkı diğer romantik ilişkilerinde olduğu gibi, yolun sonu belliydi. Onun için sorun yoktu. Orduda bir hayatı vardı. Evlilik, çocuk, Futbol Günleri, onun planının bir parçası değildi. İşin doğrusu, Joe de başka bir iyi anı olarak kalacaktı.

Maya'nın ilişkileri eninde sonunda kötüye giderdi. Ama anıları öyle değildi.

Maya hamile kalıp da ne yapacağı konusunda kafa karışıklığı yaşayınca, Joe işi zirveye taşıdı.

Evlilik teklifi kemanlar eşliğinde ve diz çökerek oldu. Joe ona mutluluk sözü verdi. Ona sevgi sözü verdi. Orduda görev yapmasından dolayı gurur duyduğunu söyledi ve kariyer hedeflerine ulaşması için elinden geleni yapacağına yemin etti. Farklı olacaklarını, kendi kurallarına göre yaşayacaklarını söyledi. Joe'nin tutkusu başlı başına bir güçtü ve bu onu öyle bir sarmaladı ki, Yüzbaşı Maya Stern bir anda kendini bir Burkett olarak buldu.

Lykke Li yerini Oh Wonder'in "White Blood" şarkısına bırakmıştı. Kendine neden Joe'nin acı veren şarkılarını

dinlediğini sordu. Yanıt basitti: Çünkü şarkıları seviyordu. Her şeyin nereye gittiğini unutturan bir vakumun içinde, bu şarkılar hala içine işliyor, ona hitap ediyordu. Hele de bu, açılış satırıyla insanın yüreğini burkan şarkı:

Gitmeye hazırım, gitmeye hazırım,
Ama yalnız yapamıyorum...

Güzel ama zırva, diye düşündü Maya. Tom Douglass'ın garajının yanında duran teknesini gördü. Bunu yalnız yapmaya hazırdı.

Maya henüz zili çalmadan, ön kapı açıldı. Bayan Douglass oradaydı. Yüzü asık ve gergindi. Kadın sağa sola bakındı, sinekliği açtı. "İçeri girin," dedi.

Maya içeri girdi. Bayan Douglass arkasından kapıyı kapattı.

Maya, "Bizi izleyen biri mi var?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Kocanız evde mi?"

"Hayır."

Maya sessiz kaldı. Kadın onu geri aradığına göre, bir şey istiyordu demek ki. Bakalım ne diyecekti.

Bayan Douglass, "Mesajınızı aldım," dedi.

Maya başını hafifçe salladı.

"Kocamın Burkettler için ne iş yaptığını bildiğinizi söylemişsiniz."

Bu kez bekleyen Bayan Douglass'tı. Maya kısa ve öz konuştu.

"Söylediğim bu değildi."

"Ah?"

"Burkettlerin kocanıza neden ödeme yaptığını bildiğimi söyledim."

"Ben bir fark göremiyorum."

Maya, "Onlar için çalıştığını düşünmüyorum," dedi. "Tabii, eğer rüşvet almak bir iş değilse."

"Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Bayan Douglass, beni oyalamayı keser misiniz lütfen?"

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oyalamıyorum. Lütfen ne öğrendiyseniz, söyleyin."

Maya, kadının sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. Yalan söylüyorsa da, bunda gayet başarılıydı.

Maya, "Kocanız, Burkettler için ne yapıyordu sizce?" diye sordu.

"Tom özel bir dedektif. Böylesine güçlü bir aile için gizli özel araştırmalar yaptığını düşünüyordum."

"Ama bu işin özel koşullarından hiç bahsetmedi mi size?"

"Size söyledim. İşi gizliydi."

"Hadi ama Bayan Douglass. Kocanızın her gün işe gidip geldiğini ve size ofiste olan bitenle ilgili tek kelime etmediğini mi söylüyorsunuz?"

Kadının gözünden yanağına bir damla yaş süzüldü. "Tom ne yapıyordu?" diye fısıldadı. "Ne olur, söyleyin."

Maya yine hangi yoldan ilerleyeceğini düşündü ve en doğrudan olana karar kıldı. "Kocanız Sahil Güvenlik'teydi. Görevi esnasında, Andrew Burkett isimli genç bir adamın ölümünü araştırdı."

"Evet, biliyorum. Tom aileyle işte böyle tanıştı. O vakadaki çalışmasını beğendiler. O kendi yerini açtığında da, daha fazla iş için onu tuttular."

Maya, "Sanmıyorum," dedi. "Ondan ölümü rapora kaza olarak geçirmesini istediler."

"Neden?"

"Kocanıza sormam gereken de bu işte."

Bayan Douglass kanepede dizlerinin bağı çözülmüş gibi oturuyordu. "Ona yıllarca para ödediler, çok para..."

"Burkettler için paranın önemi yok."

"O kadarın da mı? Onca zaman?" Kadın titreyen elini ağzına götürdü. "Eğer iddianız doğruysa –ki öyle demiyorum– epey para olmalı."

Maya öne eğildi. "Kocanız nerede, Bayan Douglass?"

"Bilmiyorum."

Maya bekledi.

"Sizi bunun için geri aradım. Tom üç haftadır kayıp."

Bölüm 19

Bayan Douglass kocasının kayıp olduğunu polise bildirmişti ama elli yedi yaşında bir adam cinayet şüphesi olmadan ortadan kayboluverince, polisin yapacağı çok şey olmuyor.

Kadın, "Tom balık tutmayı çok sever," dedi. "Haftalarca giderdi. Polis bunu anladı. Onlara bana söylemeden gitmeyeceğini söyledim ama..." Çaresizce omuz silkti. "İsmini sisteme koydular... ne demekse işte. Dedektiflerden bir tanesi tam bir soruşturma açabileceklerini ama mahkeme emri olmadan iş dosyalarına bakamayacaklarını söyledi."

Maya birkaç dakika sonra oradan ayrıldı. Beklediği yeterdi. Eski kayınvalidesini aradı.

Üç çalışın ardından, Judith kısık bir sesle yanıt verdi. "Hastam var. Her şey yolunda mı?"

"Konuşmamız gerek."

Garip bir sessizlik oldu. Maya, Judith'in özür dileyip odadan çıktığını düşündü. "Ofisime gelsene. Saat beş uygun mu?"

"Tamamdır."

Maya telefonu kapatıp Lily'i almak için Eddie'yi aradı.

"Bırak kalsın," dedi Eddie. "Alexa'yla coşuyorlar."

"Emin misin?"

"Lily'i ya daha fazla getirirsin ya da bu iki yaşındaki minnoşun gelmesini ben sağlarım."

Maya gülümsedi. "Teşekkürler."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim, teşekkürler."

"Onunki gibi yapma, Maya."

"Neymiş o?"

"Beni korumak için yalan söyleme."

Eddie haklıydı ama eğer Claire ona her şeyi anlatmış olsaydı, şimdi nerede olurlardı?

Evinin önünde bir araba vardı. Bildik bir figür arka kapısının önündeki bankta oturmuş sarı bir deftere not alıyordu. Maya onun ne zamandan beri orda oturduğunu merak etti. Dahası, şimdi neden burada olduğunu da.

Shane miydi, yoksa başka bir tesadüf mü?

Yanaşıp arabasını park etti. Ricky Wu, Maya arabadan tamamen inene kadar başını kaldırmadı. Tükenmezkalemini kapatıp Maya'ya gülümsedi. Maya gülümsemeye karşılık vermedi.

"Merhaba, Maya."

"Merhaba, Doktor Wu."

Bu adam kendisine Doktor diye hitap edilmesini sevmezdi. Sadece ismiyle çağrılmayı tercih eden psikiyatristlerdendi. Maya'nın babası yetmişlerin bir Steely Dan şarkısı olan "Doctor Wu"yu sık sık çalardı. Maya ona böyle seslendiğinde adamın yüzünü buruşturmasının nedeninin bu olup olmadığını hep merak ederdi.

Wu, "Hem aradım hem de mesaj bıraktım," dedi.

"Evet, biliyorum."

"Uğrasam iyi olur diye düşündüm."

"Öyle mi?" Maya anahtarla kapının kilidini açtı. İçeri girdi. Wu da peşinden girdi.

Wu, "Saygılarımı sunabilirim diye düşündüm," dedi.

Maya cık cıkladı. "Şaşırdım."

"Efendim?"

"Hasta-psikiyatrist ilişkimizi bir yalanla yenilemeye çalışacağını düşünmezdim."

Wu eğer kırıldıysa da, gülümsemesi bunu belli etmedi. "Biraz oturabilir miyiz?"

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Nasıl hissediyorsun, Maya?"

"İyiyim."

Wu başını salladı. "Son zamanlarda bir hadise oldu mu?"

Shane, diye düşündü Maya.

Maya tamamen geçtiği konusunda ısrar etse de, adam bunu asla yemezdi. "Biraz," dedi Maya.

"Anlatmak ister misin?

"Kontrol altında tutuyorum."

"Şaşırdım."

"Neye?"

Wu tek kaşını kaldırdı. "Hasta-psikiyatrist ilişkimizi bir yalanla yenilemeye çalışacağını düşünmezdim."

Pes, diye düşündü Maya.

Wu hafifçe gülümsedi. Maya onu başından savacakken, aklına bir anda Lily'nin sabahki korkmuş yüzü geldi. Gözleri yaşlarla doldu. Arkasını dönüp gözlerini sildi.

"Maya?"

Maya güçlükle yutkundu. "Bitmesi lazım."

Wu yaklaştı. "Ne oldu?"

"Çocuğumu korkuttum."

Ona önceki geceyi anlattı. Wu hiç sözünü kesmeden dinledi.

Maya anlatmayı bitirdiğinde Wu, "İlaçlarını değiştirmek isteyebilirim. Benzer semptomları olan hastalar için son zamanlarda Serzone'la büyük başarılar elde ettim."

Maya artık sesine güvenmiyordu. Başını salladı.

"Arabada biraz var, eğer istersen."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Wu yaklaştı. "Bir gözlemde bulunabilir miyim?"

Maya yüzünü buruşturdu. "Sadece ilaçları alıp kendi kendime kalamaz mıyım yani?"

"Üzgünüm, Maya, her zaman yakalanan bir şey vardır."

"Tahmin ettim. Pekâlâ, gözlemin nedir?"

"Daha önce hiç yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmedin."

"Tamam, iyi bir gözlem."

"Gözlemim bu değildi.

"Ya."

"Sonunda kabul ettin," dedi Wu, "çocuğunu korumak için. Kendin için yapmazdın. Lily için yapman gerekti."

"Evet, bu da başka bir iyi gözlem," dedi Maya.

"Kendini iyileştirmeye çalışmıyorsun. Çocuğunu korumaya çalışıyorsun." Kendine özgü psikiyatrist tarzıyla başını yana eğdi. "Böyle düşünmeyi ne zaman bırakırsın?"

"Çocuğumu korumayı düşünmeyi mi ne zaman bırakırım?" Maya omuzlarını silkti. "Bir ebeveyn bunu ne zaman yapar?"

Wu avuç içlerini tezgâha koyarak, "Pes!" dedi. "İyi yanıt ama pes. Beni dinlemen lazım. *TSSB*'deki B, *bozukluk* anlamına gelir. Sadece dişini sıkmakla olmaz. Çocuğun güvende olsun mu istiyorsun? O zaman bunun için çaba göstermelisin."

"Katılıyorum," dedi Maya.

Wu gülümsedi. "Pekâlâ, kolay oldu."

"Randevu alacağım."

"Neden şimdi yapmıyoruz?"

"Fazla zamanım yok."

"Ah, ilk seans uzun sürmez."

Maya kafasında şöyle bir tarttı ve, *neden olmasın,* diye düşündü. "Geçmişte yaşadıklarım gibiydi."

"Daha mı yoğun?"

"Evet."

"Nöbetler ne kadarda bir oluyor?"

"Böyle diyorsun hala. *Nöbetler*. Bu nazik bir ifade şekli, değil mi? Halüsinasyon işte."

"Ben bu terimden hoşlanmıyorum. Yan anlamlardan hoşlanmıyorum..."

Maya, adamın sözünü kesti. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, Maya."

Düşünmeden konuşmuştu ama devamını getirmeye karar verdi. İşe yarayabilirdi. "Bir şey daha oldu. Tüm bunlarla bağlantılı bir şey."

Wu ona bakıp başını salladı. "Anlatsana."

Maya, "Arkadaşım bana bir dadı kamerası aldı," diyerek söze başladı.

Wu yine sözünü hiç kesmeden dinledi. Maya ona Joe'yi dizüstü bilgisayarında gördüğü hikâyeyi anlattı. Wu yüzünü ifadesiz tutmayı başarmıştı.

Maya sözünü bitirdiğinde Wu, "İlginç," dedi. "Bu olay gün içinde yaşandı, değil mi?"

"Evet."

Wu ona değil, kendine söyler gibi, "Gece değil yani," dedi. Sonra yine: "İlginç."

İlginç lafı yeterdi artık. Maya, "Sorum şu ki," dedi, "halüsinasyon mu gördüm, yoksa bu bir aldatmaca ya da başka bir şey miydi?"

"Güzel soru." Ricky Wu arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı, çenesini kaşıdı. "Beyin aldatıcı bir şey, elbette. Ve senin durumunda –TSSB, cinayete kurban giden bir abla, gözlerinin önünde öldürülen bir koca, yalnız ebeveyn olmanın baskısı, terapilerin çoğunu yok sayma– en mantıklı sonuç... pekala, tekrardan söylüyorum, ben yan anlamlardan hoşlanmıyorum. Fakat birçok uzmanın Joe'yi o bilgisayar ekranında gördüğünü hayal ettiğin veya sanrıladığın sonucuna varacağını düşünüyorum. En basit teşhis genelde en doğrusudur, bu da onu görmeyi fena halde istediğin için gördüğün anlamına gelir."

Maya, "Birçok uzman," dedi.

"Anlamadım?"

"'Birçok uzman bu sonuca varır,' dedin. Ben birçoğuyla ilgilenmiyorum. Senin ne düşündüğünle ilgileniyorum."

Wu gülümsedi. "Koltuklarım kabardı."

Maya bir şey demedi.

"Benim de bu teşhisle aynı kanıda olduğumu düşünürsün. Beni başından savıyorsun. Bu senin iyiliğine olurdu. Terapiyi benim isteğimden önce bıraktın. Sonra da, artan baskıyla yüzleştin. Onu özlüyorsun. Sadece seni tanımlayan kariyerini kaybetmekle kalmadın, şimdi bir de, bekâr anne rolüne zorlanıyorsun."

"Ricky?"

"Evet?"

"Sadede gel lütfen."

"Halüsinasyonlar değil canını sıkan. Canlı geçmişe dönüşler yaşıyorsun. TSSB'de bu yaygındır. Bazıları bu canlı geçmişe dönüşlerin benzer veya halüsinasyonla aynı olabileceğine inanır. İşin tehlikeli kısmı şu ki, bu halüsinasyonlar psikoza çevirebilir ama senin durumunda, bu canlı geri dönüşlerde veya halüsinasyonlarda, her şey hep işitsel. Geceleri, nöbet geçirdiğinde, ölüleri asla görmüyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"O yüzler karşına çıkmıyor. O üç adam. O anne." Wu yutkundu. "O çocuk."

Maya bir şey demedi.

"Çığlıkları duyuyorsun. Yüzleri görmüyorsun."

"Yani?"

"Yani bu nadir bir şey değil. TTSB yaşayan savaş gazilerinin yüzde otuz-kırkı işitsel halüsinasyon bildiriyor. Senin durumunda, sadece işitseldi. Sana..." –elleriyle tırnak işareti yaparak– "Joe'yi görmedin demiyorum. Görmüş olabilirsin ama bunun teşhisine veya rahatsızlığına uygun olmadığını söylüyorum. TSSB'den dolayı kocanı sessiz bir video kaydında gördüğünü hayal ettiğin için bir hipotezi geçerli kılamam."

Maya, "Kısacası, bunu hayal ettiğimi düşünmüyorsun," dedi.

"Maya, senin halüsinasyon dediğin, geçmişe dönüş. Gerçekte olan şeyler. Hiç olmayan şeyleri görüyor veya duyuyor değilsin."

Maya arkasına yaslandı.

"Şu anda kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Wu.

"Rahat, sanırım."

"Emin olamam elbette. Geceleri hala o helikopterde misin?"

"Evet."

"Bana hatırladıklarını anlatsana."

"Aynı, Ricky."

"İmdat çağrısı alıyorsun. Askerler köşeye sıkışmış."

"Oraya uçuyorum. Ateş ediyorum." Maya bu kısmı geçmek istiyordu. "Bunun üzerinden gitmiştik."

"Gittik. Sonra ne oluyor?"

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Hep burada duruyorsun. Beş kişi ölüyor. Siviller. Bir tanesi iki çocuk annesi..."

"Bundan nefret ediyorum."

"Ne oldu?"

"Hep böyle diyorlar. 'Biri kadındı. Anneydi.' Ne kadar da cinsiyetçi bir saçmalık, değil mi? Sivil, sivildir işte. Erkekler de babaydı. Kimse bunu demiyor ama. 'Bir kadın ve anne.' Sanki erkek ve baba olunca daha mı iyi?"

Wu, "Kelime oyunu," dedi.

"Ne?"

"Kelimelere takılıyorsun çünkü gerçekle yüzleşmek istemiyorsun."

"Tanrım, böyle konuşmandan nefret ediyorum. Hangi gerçekle yüzleşmek istemiyormuşum?"

Wu, ona anlayışlı gözlerle baktı. Maya anlayışlı gözlerden nefret ederdi. "Bu bir hataydı, Maya. Hepsi bu. Kendini affetmen lazım. Bu suçluluk açığa çıkıyor ve evet, bazen de kendini o işitsel geçmişe dönüşlerle gösteriyor."

Maya kollarını göğsünde birleştirdi. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Doktor Wu."

"Nasıl?"

"Klişe, hepsi bu. Ölü siviller için suçluluk duyuyorum ve güya kendimi suçlamayı bırakırsam, daha iyi olacağım."

Wu, "Hayır," dedi. "Bu bir tedavi değil ama gecelerini daha rahat geçirmeni sağlayabilir."

Wu anlamıyordu ama zaten o günün ses kaydını hiç dinlememişti ki. Bu, işleri onun açısından değiştirir miydi? Belki evet, belki hayır.

Maya'nın telefonu titredi. Tek sefer çalmıştı. Numaraya baktı.

"Ricky?"

"Evet?"

Maya, "Çocuğumu almam lazım," diye yalan söyledi. "Şu yeni ilaçları alabilir miyim?"

Bölüm 20

Arayan "Leather and Lace"ti.

Corey açıkça belirtmişti. Arayıp kapatırsa, buluşmak istediği anlamına gelecekti.

Maya arabasıyla kapıya yanaştığında, fedai penceresine eğilip, "İşi aldığına sevindim," dedi.

Tanrım, fedainin işin içinde olduğunu ve striptizci kılıfının gerçek sanılmadığını umuyordu.

"Personel otoparkına park et ve personel girişini kullan."

Maya kendisine söyleneni yaptı. Arabadan indiğinde, iki meslektaşı ona gülümseyip el salladılar. Rolünü sürdüren Maya da onlara gülümseyip el salladı. Personel kapısı kilitliydi, Maya kameraya bakıp bekledi. *Dıt* sesini duydu, kapı açıldı. İçeride ayakta duran başka bir adam vardı, onu buz gibi gözlerle süzdü.

Adam, "Üzerinde silah var mı?" diye sordu.

"Evet."

"Bana ver."

Maya, "Hayır," dedi.

Adam bu yanıttan hoşlanmadı ama hemen arkasındaki ses, "Sorun değil," dedi.

Lulu'ydu bu.

Lulu, "Önceki oda," dedi. "Seni bekliyor."

Maya şakayla karışık, "İşe koyulalım o halde," dedi keyifsizce.

Lulu gülümseyip omuzlarını silkti.

Maya daha köşeyi dönmeden kenevir kokusunu alabiliyordu, Corey'nin sigarasını yaktığını gördü. Corey derin bir nefes çekip ayağa kalktı, ona da bir fırt ikram etti.

"Böyle iyiyim," dedi Maya. "Beni mi görmek istedin?"

Corey bir nefes daha çekip başını salladı. Nefesini bırakınca, "Otursana," dedi.

Maya döşemeye bakınca yine yüzünü buruşturdu.

Corey, "Bu odayı tek kullanan benim," dedi.

"Bu beni rahatlatmalı mı?"

En azından hafif bir gülümseme bekliyordu ama Corey aniden kalkıp hızla köşeye doğru yürüdü. Maya bunun onu biraz sakinleştirmesini umarak oturdu.

"Tom Douglass'ı ziyaret ettin mi?"

"Öyle sayılır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Karısını ziyaret ettim. Tom Douglass üç haftadır kayıpmış."

Bunu duyan Corey volta atmayı kesti. "Nerede?"

"Corey, *kayıp* dediğimde anlamadığın nedir?"

"Tanrım." Corey bir fırt daha çekti. "Burkettlerin ona neden para ödediğini buldun mu?"

"Kısmen." Maya ona güvenip güvenmediğinden hala emin değildi ama şu an için başka seçeneği var mıydı ki? "Tom Douglass, Sahil Güvenlik'te çalışmış."

"Yani?"

"Yani, Andrew Burkett'in kazara ölümünü araştırmış."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Maya ona öğrendiklerini ve daha önce Joe'nin ona Andrew'in ölümünün kaza değil, intihar olduğunu söylediğini anlattı. Corey başını sallamaya devam ediyordu, biraz fazla coşkuluydu, Maya adamın kafasının ne zaman güzelleşeceğini merak etmeye başladı.

Volta atmayı sürdüren Corey, "Parçaları birleştirelim," dedi. "Ablan araştırmaya başlıyor. Burkettlerin Tom Douglass'a yaptığı ödemeleri buluyor. *Bam*, işkenceyle öldürülüyor. *Bam*, kocan öldürülüyor. Tom Douglass kayboluyor. Böyle, değil mi?"

Adamın zaman bilgisi hatalıydı. Claire, Joe, Tom değildi. Doğrusu, Claire, Tom, Joe'ydi. Maya onu düzeltme zahmetine girmedi.

Maya, "Hesaba katmamız gereken bir şey daha var," dedi.

"Nedir?"

"Oğlunun intiharını gizleyen birini öldürmezsin. Para verebilirsin ama öldürmezsin."

Corey başıyla onayladı. "Ödemeyi yapanın Burkettler olduğunu hesaba katarsak," diye ekledi, başını hala enerji dolu bir biçimde sallayarak, "öz oğlunu da kesinlikle öldürmezsin."

Adamın gözleri kıpkırmızıydı, Maya bunu şimdi görebiliyordu. Kenevirden veya gözyaşlarından, Maya hangisinden dolayı olduğunu bilemedi.

"Corey?"

"Evet?"

"Sizin kaynaklarınız var. Hem de iyi kaynaklar. Tom Douglass'ın hayatını biraz kurcalamanıza ihtiyacım var."

"Bunu zaten yaptık."

"Haftalar önce, işi hakkında ipucu toplamaya çalışırken yaptınız. Şimdiyse, her şeye ihtiyacımız var. Kredi kartı ekstrelerine, ATM hesaplarına, son işlemini ne zaman yaptığına, alışkanlıklarına, nereye gidebileceğine... onu bulmamız lazım. Bunu yapabilir misiniz?"

Corey, "Evet," dedi. "Bunu yapabiliriz."

Yine volta atmaya başladı.

Maya, "Başka ne sorun var?" diye sordu.

"Sanırım yeniden toz olmam gerek. Belki de, çok uzun bir süreliğine."

"Neden?"

Corey sesini fısıltıya yakın bir şekilde kısarak konuştu. "Geçen sefer geldiğinde söylediğin bir şeyden."

"Ne hakkında?"

Corey sağa sola bakındı. "Buradan çıkış yollarım var," dedi. "Gizli yollar."

Maya bundan ne anlaması gerektiğini bilemedi. "Tamam."

"Şuradaki duvarda bile gizli bir kapı var. Saklanabilirim veya nehre giden bir tünel var. Polisler buranın etrafını çevirse dahi, bu sessizce yapılsa bile, buradan çıkabilirim. Burada ne tür önlemler aldığıma inanamazsın."

"Bunu anlayabiliyorum ama neden toz olmak istediğini anlayamıyorum."

"Bir sızıntı!" diye bağırdı Corey, bu sözcükten tiksiniyormuşçasına, tükürürcesine çıkarmıştı ağzından. Maya bunu anlayabiliyordu. "Bunu ilk ortaya atan sendin, değil mi? Örgütten birinin Claire'nin ismini sızdırması ihtimalinden bahsettin. Bunu epey düşündüm. Sanırım örgütüm... yani sanırım bizler, sandığım kadar sağlam değiliz. Kaç ki-

şinin açığa çıkacağını kavrayabiliyor musun? Kaçının muazzam hatta ölümcül sonuçlara maruz kalabileceğini biliyor musun?"

Çüş, Maya'nın onu sakinleştirmesi gerekiyordu. "Bir sızıntı olduğunu sanmıyorum, Corey."

"Neden olmasın ki?"

"Joe'den dolayı."

"Anlayamadım?"

"Claire öldürüldü. Joe öldürüldü. Sen dedin ki, önceden Joe ona yardım etmiş olabilir. Öyleyse, sızıntı buydu. Claire, Joe'ye anlattı. Claire başka birine daha anlatmış olabilir, Joe de öyle... veya araştırma yaparken çuvallamış olabilirler."

Maya bunların doğru olup olmamasını umursamıyordu. Sadece Corey'nin ondan kaçmamasını istiyordu.

Corey, "Bilemiyorum," dedi. "Kendimi güvende hissetmiyorum."

Maya ayağa kalkıp ellerini Corey'nin omuzlarına koydu. "Yardımına ihtiyacım var, Corey."

Corey onun gözlerine bakmadı. "Belki de haklıydın. Belki de polise gitmeliyiz. Dediğin gibi. Onlara elimdeki tüm bilgileri veririm. İsimsiz olarak. Gerisini onlara bırakırım."

Maya, "Hayır," dedi.

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

"Artık değil."

"Nedenmiş?"

"Kendini veya örgütünü ifşa etmeden bunu yapman imkânsız."

Corey yüzünü buruşturdu, Maya'ya döndü. "Örgütümü önemsiyor musun?"

Maya, "Zerre kadar bile değil," dedi. "Ama eğer bunu

yaparsan, bütün şansımızı kaybetmiş oluruz. Kaçacaksın. Sana ihtiyacım var, Corey. Bunu polislerden daha iyi halledebiliriz."

Durdu.

Corey, "Bir şey daha var," dedi. "Nedir?"

"Onlara güvenmiyorum."

"Polislere mi?"

Maya başıyla onayladı.

"Ama bana güveniyorsun, ha?"

"Ablam güvendi."

Corey, "Bu da onu öldürdü," dedi.

"Evet, öyle oldu ama insan böyle sürekli geriye gidemez ki. Onu bir ispiyoncu yapmasaydın, muhtemelen hala hayatta olurdu ama eğer ben de o helikopterdeyken sivilleri öldürmeseydim, sen o kaydı yayınlamazdın ve Claire de sana ulaşmazdı. Böyle bakarsak, ben başka bir kariyer seçimi yapsaydım, Claire toprağın altında çürümek yerine, muhtemelen şimdi evinde, çocuklarıyla oynuyor olurdu. Pek çok kayar kapı var, Corey. Böyle oynamak zaman kaybı."

Corey bir adım gerileyip derin bir nefes daha çekti. Yeniden konuşabildiğinde, "Ne yapacağımı bilemiyorum," dedi.

"Kal. Tom Douglass'ı araştır. Bunu bitirmeme yardım et."

"Ve sanırım sadece sana güvenmeliyim."

Maya, "Sadece bana güvenmek zorunda değilsin," dedi. "Hatırlıyor musun?"

Corey şimdi anlıyordu. "Çünkü hala sana ait bir şeyim var."

Maya yanıt verme zahmetine girmedi. Corey ona baktı. Maya, Corey'nin ona kasetin sesli kısmıyla ilgili bir şey sormak istediğini biliyordu ama Maya da ona bununla ilgili bir şey sormak istiyordu.

Maya, "Ses kaydını neden yayınlamadın?" diye sordu.

"Sana söyledim."

"Ablamın seni ikna ettiğini söyledin."

"Bu doğru."

"Ama ben bunu tamamen yemiyorum. Ablamın mesajının sana ulaşması zaman aldı. Hikâye sansasyon yarattı ama sonra etkisini yitirmeye başladı. Yeniden manşetlere çıkabilirdin."

"Tek umursadığım bu mu sence?"

Maya yine karşılık vermedi.

"Manşetler olmadan, gerçek asla gün yüzüne çıkmaz. Manşetler olmadan, daha fazla gerçeği anlatana iş veremeyiz."

Maya'nın bunları yeniden duymaya ihtiyacı yoktu. "O ses kaydını yayınlamak için bütün nedenlere sahiptin, Corey. Neden yapmadın?"

Corey kanepeye geçip oturdu. "Çünkü ben de bir insanım."

Maya oturdu.

Corey bir an için yüzünü eğip ellerinin arasına aldı, birkaç derin nefes aldı. Yüzünü kaldırdığında, gözleri daha netti, yüzü daha sakindi, paniği azalmıştı. "Çünkü kendi içinde yaşaman gerektiğini düşündüm, Maya. Yaptığın şeyle. Ve bazen bu ceza yeterlidir."

Maya tek kelime etmedi.

"Peki, bununla nasıl yaşıyorsun, Maya?"

Corey bu soruya gerçek bir yanıt bekleseydi, upuzun bir yanıt alırdı.

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular, kulübün gürültüsü kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi. Maya burada daha fazla öğrenecek bir şeyin kalmadığını düşündü. Zaten Judith'in ofisine gitme saati de gelmişti.

Maya ayağa kalkıp kapıya yürüdü. "Tom Douglass hakkında neler bulacağına bir bakalım."

Bölüm 21

Judith'in ofisi Manhattan'ın Yukarı Doğu kısmında bir binanın giriş katındaydı. Central Park'tan bir blok uzaklıktaydı. Maya onun son günlerde ne tür hastaları olduğunu bilmiyordu. Stanford Üniversitesi'nden mezun bir psikiyatrist olan Judith şimdilerde Weill Cornell Tıp Fakültesi'nde klinik profesördü fakat derslere girmiyordu. Burkett isminin gücünü ve büyük bağışlarını bilmeyenler için, yarızamanlı çalışan birinin bu pozisyonları elde etmesi şaşkınlık vericiydi.

Uyarı: Para, güç ve mal demektir.

Judith iş hayatında kızlık soyadı olan Velle'yi kullanmıştı. Bu belki de Burkett isminin karmaşasını kısmen saklamak için ya da herhangi birinin düşüneceği gibi, pek çok kadının yaptığı şeydi. Maya kapı görevlisini geçip Judith'in ofisinin kapısını buldu. Judith burayı yarızamanlı çalışan iki doktorla birlikte kullanıyordu. Kapıda bu üç kişinin ismi – Judith Velle, Angela Warner, and Mary McLeod– yazıyordu.

Maya tokmağı çevirip kapıyı iterek açtı. Bekleme odası boş ve küçüktü; bir tane ikili koltuk, bir de kanepe vardı.

Tablolar yol kenarındaki zincir motellerdekilere eşdeğerdi. Duvarlar ve halı döşemesi bej rengiydi. İlerideki kapıda bir levha asılıydı. *SEANSTAYIM. LÜTFEN OTURUN.*

Karşılama görevlisi yoktu. Maya hastaların genellikle üst düzey insanlar olduğunu, ne kadar az kişi tarafından görülürlerse, onlar için o kadar iyi olacağını düşündü. Bir hasta seansta olurdu. Seans bittiğinde, o hasta koridora doktorun odasındaki bir kapıdan çıkardı. Bekleyen hasta –bu durumda bu kişi Maya oluyordu– ondan sonra girerdi. Hastaların hiçbiri bir diğerini görmezdi.

Bu mahremiyet ve gizlilik arzusu anlaşılabilirdi elbette –Maya kendi *rahatsızlığını* başkasının bilmesini istemezdi– ama aynı zamanda, muhtemelen zararlıydı. Doktorlar zihin hastalıklarının da bedensel hastalıklarla aynı olduğunu vurgulardı. Örneğin, klinik olarak depresyonda olan birisine boş verip kafaya takmamasını söylemek, iki bacağı kırık birine odanın içine koşup zıplamasını söylemekle bire bir aynıydı. Teoride bu iyiydi, hoştu ama iş uygulamaya gelince, o damga devam ediyordu.

Belki de, daha müşfik olmak adına, insan zihinsel rahatsızlığını gizleyebildiği için bu böyleydi. Belki, Maya eğer iki kırık bacakla hala yürüyebiliyor olsa, yürürdü. Kim bilebilirdi? Şimdiyse, önce bundan kurtulup sonra tedaviyi dert etmek durumundaydı. Yanıtlar inanılmaz derecede yakınındaydı. Maya gerçeğe ulaşıp suçluyu cezalandırana dek kimse güvende olmayacaktı.

Bunu kırık bacaklarla yapamayabilirdi ama TSSB'yle elbette yapabilirdi.

Maya saatine baktı. Tam saat olmasına beş dakika vardı. Maya oradaki saçma sapan dergileri okumaya çalıştı fakat sözcükler anlamsız geliyordu. Ceptelefonunda dört harfli

sözcük bulma oyunu oynadı ama konsantrasyonu dağılmıştı. Kapıya yaklaştı. Kulağını dayayıp dinlemedi ama konuşan iki kadının sesini duyacak kadar yanaştı. Zaman yavaş akıyordu, Maya nihayet içerideki kapının açıldığını duydu. Hasta muhtemelen çıkıyordu.

Maya hızla oturduğu yere döndü, bir dergi alıp bacak bacak üstüne attı. *Bayan Sıradan.* Kapı açıldı. Bakımlı, altmış yaşlarında bir kadın ona gülümsedi.

"Maya Stern?"

"Evet."

"Bu taraftan, lütfen."

Demek karşılama görevlisi buymuş, diye düşündü Maya. Ofisin iç kısmında çalışıyormuş. Maya, kadının peşinden içeri girdi, Judith'i masa başında veya kanepenin yanında bir iskemlede ya da bir tür psikiyatrist ortamında bulacağını sanıyordu fakat Judith orada yoktu. Maya karşılama görevlisine döndü. Karşılama görevlisi elini uzattı.

"Ben Mary."

Maya şimdi anlıyordu. Duvardaki diplomalara baktı. "Mary McLeod mu?"

"Doğru. Judith'in meslektaşıyım. Biraz sohbet edebileceğimizi umuyordu."

Diplomaya bakılırsa, bu iki kadın Stanford Tıp Fakültesi'nden mezun olmuştu. Maya, Judith'e ait bir Güney Kaliforniya Üniversitesi lisans diploması daha olduğunu gördü. Mary ise lisansını Rice Üniversitesi'nden alıp ihtisasını Kaliforniya Üniversitesi'nde yapmıştı.

"Judith nerede?"

"Bilmiyorum. Yarızamanlı çalışıyoruz. Bu ofisi paylaşıyoruz."

Maya kızgınlığını saklama zahmetine girmedi. "Evet, isminizi kapıda okudum."

"Neden biraz oturmuyorsun, Maya?"

"Neden kendi işine bakmıyorsun, Mary?"

Mary McLeod eğer Maya'nın bu agresif hali karşısında şaşırdıysa da, bunu belli etmedi. "Sanırım sana yardımcı olabilirim."

"Bana Judith'in nerede olduğunu söyleyerek yardımcı olabilirsin."

"Dedim ya. Bilmiyorum."

"Şimdilik hoşça kal."

"Oğlum iki devre hizmet etti. Biri Irak'ta, diğeri Afganistan'da."

Maya kendine engel olamadı. Tereddüt etti.

"Jack bunu özlüyor. Asla konuşmadıkları kısım bu, değil mi? Bu onu değiştirdi. Ondan nefret etti ama yine de tekrardan gitmek istiyor. Bir tarafı suçluluk duyuyor. Sanki arkadaşlarını orada bırakmış gibi hissediyor. Bir tarafı başka. Kendini açıkça ifade etmekte zorluk yaşıyor."

"Mary?"

"Efendim?"

"Orduda bir oğlun olduğuna dair yalan mı söylüyorsun?"

"Böyle bir şey yapmam."

"Elbette yaparsın. Manipülatifsin. Sen ve Judith beni bu ofise gelmem için manipüle ettiniz. Beni bu odaya girmem için manipüle ettin. Seninle konuşmam için değişik manipülasyonlar deniyorsun."

Mary McLeod dimdik duruyordu. "Oğlum hakkında yalan söylemiyorum."

Maya, "Belki de, söylemiyorsun," dedi. "Ama iki türlü de, Judith ve sen, güven olmadan bir hasta-doktor ilişkisi

olmayacağını bilmelisiniz. Çevirdiğiniz bu küçük dolap da bu güveni zedeledi."

"Bu saçmalık."

"Saçma olan nedir?"

"Güven olmadan, doktor-hasta ilişkisinin olmayacağı."

"Ciddi misin?"

"Şöyle düşünelim, sevdiğin birisi –belki ablan– kanser belirtileri gösteriyor..."

"Ah, oraya girme."

"Neden, Maya? Neden korkuyorsun? Sevdiğin kişiyi doktora götürdüğünde bu kanserin tedavi edileceğini farz et. Sen ve o doktor onu o muayenehaneye sokmak için anlaşırsanız..."

"Bu aynı şey değil."

"Evet, Maya, öyle. Aynen öyle. Bunu anlamıyorsun ama aynen de öyle işte. Yardıma ihtiyacın var, tıpkı o kanser hastası gibi."

Bu zaman kaybıydı. Maya, Mary McLeod'un tüm bunların bir parçası olup olmadığını veya samimiyetini –Judith'in bu eski meslektaşına yalan söyleyip onu manipüle edip etmediğini– merak etti. Önemi yoktu.

Maya, "Judith'i görmem gerek," dedi.

"Üzgünüm, Maya. Bu konuda yardımcı olamam."

Maya kapıya yöneldi. "Bana hiçbir konuda yardımcı olamazsın."

Siktir!

Maya arabasına yürürken numarayı çevirdi. Judith ikinci çalışta telefonu açtı.

"Duyduğuma göre meslektaşımla görüşmen pek iyi geçmemiş."

"Neredesin, Judith?"

"Farnwood."

Maya, "Bir yere ayrılma," dedi.

"Bekliyorum."

Maya arabasını yine personel girişine sürdü, Isabella'yı dışarıda gezinirken yakalamayı umuyordu ama o kısım tamamen boş görünüyordu. İçeri girip etrafa bakınabilir, Isabella'nın nerede saklandığına ilişkin bir şeyler bulabilirdi ama bu hem riskliydi hem de vakti yoktu. Judith, New York Şehri'nden Farnwood'a gelmenin ne kadar zaman alacağını bilirdi.

Kapıcı kapıyı açtı. Maya bu adamın ismini asla aklında tutamıyordu. Jeeves veya Carson gibi bir isim değildi. Bobby veya Tim gibi sıradan bir isimdi. Kapıcı kulübesine çakılı gibi hareketsiz duran Bobby/Tim ona tepeden baktı.

Maya hiç girizgâhsız, "Judith için geldim," dedi.

Adam çakma bir İngilizce hazırlık sınıfı aksanıyla, "Hanımefendi sizi bekliyor," dedi. "Küçük salonda."

Küçük salon, zenginlerin oturma odasına verdikleri isimdi. Judith siyah bir pantolon-ceket takım giyiyordu, neredeyse beline kadar uzanan inci kolye takmıştı. Gümüş halka küpeleri vardı, saçı havalı bir şekilde geriye taranmıştı. Elinde kristal bir kadeh tutuyordu, sanki bir dergiye poz verir gibiydi.

"Merhaba, Maya."

Hoşbeşe gerek yoktu. "Bana Tom Douglass'ı anlatsana."

Kadının gözleri kısıldı. "Kimi?"

"Tom Douglass'ı."

"Bu ismi bilmiyorum."

"İyi düşün."

Judith düşündü veya düşünüyor gibi yaptı. Birkaç saniye sonra, Judith sahnedeymişçesine omuzlarını silkti.

"Sahil Güvenlik'te çalışıyordu. Oğlunun boğulma olayını araştırdı."

Kadeh Judith'in elinden düşüp yerde tuz buz oldu. Maya sıçramadı. Judith de sıçramadı. Cam parçaları her yere saçılırken, iki kadın öylece durdular.

Judith tıslayarak, "Şimdi durduk yere sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Eğer bu da rolse...

Maya, "Tom Douglass şu an özel bir dedektif," dedi. "Ailen ona yıllardır, ayda yaklaşık yüz bin dolar ödüyor. Nedenini bilmek istiyorum."

Judith avantaj yakalamaya çalışan bir dövüşçü misali sendeledi. Bu sorunun onu sersemlettiği açıktı. Sersemlemenin ödemelerden haberdar olmadığı için mi, yoksa Maya bunu bulup ortaya çıkardığı için mi olduğuysa belirsizdi.

"Şu Tom –soyadı her neyse– denen adama neden para ödeyecekmişim ki?"

"Douglass. İki S'yle. Ve onu da sen söyleyeceksin işte."

"Hiçbir fikrim yok. Andrew trajik bir kazada öldü."

"Hayır," dedi Maya, "öyle ölmedi ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Judith'in rengi attı. Acısı şu an öyle belirgin, öyle açıktı ki Maya neredeyse bakışlarını çevirdi. Saldırı kısmı iyiydi, hoştu ama nihai gerçek her neyse, bu kadının evladının ölümü hakkında konuşuyorlardı. Kadının acısı gerçek, bütün ve tüketiciydi.

Judith, "Neden bahsettiğin hakkında en ufak fikrim yok," dedi.

"Nasıl oldu peki?"

"Ne?"

"Andrew o tekneden nasıl düştü tam olarak?"

"Ciddi misin sen? Yıllar sonra bu konuyu neden böyle açıveriyorsun? Onu asla görmedin bile."

"Bu önemli." Maya kayınvalidesine doğru bir adım attı. "O nasıl öldü, Judith?"

Judith başını dik tutmaya çalıştı ama yapamadı. "Andrew çok gençti," dedi, kendine hâkim olmaya çalışarak. "Yatta bir parti veriyorlardı. Çok içmişti. Deniz dalgalıydı. Tek başına güvertedeydi ve düştü."

"Hayır."

Judith aksi bir sesle, "Ne?" dedi.

Maya bir an için Judith'in üzerine atlayıp ona saldıracağını sandı. Bir dakika geçti. Judith yere bakıyordu, yeniden konuştuğunda, sesi yumuşak ve yalvarır gibiydi.

"Maya?"

"Evet."

"Bana Andrew'in ölümüyle ilgili bildiğin şeyi anlat."

Burada Maya'ya oyun mu oynanıyordu? Bunu söylemek zordu. Judith tamamen yıkılmış, mahvolmuş haldeydi. Bunları gerçekten bilmiyor muydu?

Maya, "Andrew intihar etti," dedi.

Judith geriye sıçramamak için kendini zor tuttu. Başını bir defa, sertçe iki yana salladı. "Bu doğru değil."

Maya bu ezberden yapılma inkâr halini aşması için ona zaman tanıdı.

Bu geçtiğinde Judith, "Kim söyledi bunu sana?" diye sordu.

"Joe."

Judith bir kez daha başını salladı.

Maya, "Tom Douglass'a neden para ödüyorsunuz?" diye sordu yeniden.

Savaşta buna *iki bin metrelik bakış* denirdi, çok fazla şey gören askerin boş, anlamsız, odaklanamayan bakışı. Judith de şu an böyle bakıyordu.

Judith, "Daha sadece bir delikanlıydı," diye mırıldandı, odadaki tek kişi Maya idi ama Judith onunla konuşmuyordu. "Daha on sekizine bile basmamıştı..."

Maya ona doğru bir adım attı. "Gerçekten bilmiyor muydun?"

Judith başını kaldırdı, şaşkındı. "Burada neyin peşinde olduğunu anlamıyorum."

"Gerçeğin."

"Ne gerçeği? Ayrıca bunun seninle ne ilgisi var? Neden bunları deşmeye başladığını anlamıyorum."

"Ben deşmedim. Bana Joe söyledi."

"Joe sana Andrew'in intihar ettiğini mi söyledi?"

"Evet."

"Ve onca sene sonra, kendini onun isteğine karşı koymaya mecbur hissedip bunu bana söylüyorsun." Judith gözlerini yumdu.

"Amacım sana acı vermek değil."

"Doğru," dedi Judith kederli bir şekilde kıkırdayarak. "Bunu görebiliyorum."

"Ama Andrew'in ölümünü soruşturan Sahil Güvenlik subayına neden yıllardır para ödediğinizi bilmem gerek."

"Bunu bilmen neden gerekli olsun ki?"

"Uzun hikâye."

Judith'in kıkırdaması herhangi bir hıçkırıktan daha acı doluydu. "Ah, sanırım zamanım var, Maya."

"Ablam bunu öğrendi."

Judith kaşlarını çattı. "Şu sözde ödemeyi mi öğrendi?"

"Evet."

Sessizlik.

Maya, "Ve ardından Claire öldürüldü," dedi. "Ve ardından da Joe öldürüldü."

Judith bir kaşını kaldırdı. "Bağlantılı mı diyorsun? Claire ve Joe?"

Demek Kierce ona söylememişti. "İkisini öldüren aynı silahtı."

Maya'nın sözleri başka bir darbe gibi indi, Judith sendeledi.

"Bu olamaz."

"Neden olamasın ki?"

Judith tekrardan gözlerini kapadı, iç gücünü toparlayıp yeniden açtı. "Biraz yavaşlayıp bana neler olup bittiğini anlatman lazım, Maya."

"Basit. Tom Douglass'a para ödüyorsunuz. Ben de nedenini bilmek istiyorum."

"Bana öyle geliyor ki, bunu zaten çözmüşsün." Judith'in tavrındaki ani değişim Maya'yı şaşırttı. "İntihar, ha?" Judith zoraki gülümsedi.

"İntiharı örtbas etmek mi istediniz?"

Judith hareketsiz durdu.

Maya, "Neden?" diye sordu.

"Burkettler intihar etmez, Maya."

Bu mantıklı mıydı? Hayır, elbette hayır. Neyi kaçırıyordu? Yön değiştirme, Judith'i yeniden şaşırtma zamanı gelmişti. "Peki, Roger Kierce'ye neden ödeme yaptınız?"

"Kime?" Judith yüzünü buruşturdu. "Bekle. Polis memuruna mı?"

"Evet."

"Tanrım, neden biz ona para ödeyelim ki?

Biz. "Sen söyle."

"Seni temin ederim ki, hiçbir fikrim yok. Bu da ablanın ortaya çıkardığını sandığı bir şey mi?"

"Hayır," dedi Maya, "Bunu bana Caroline söyledi."

Judith'in dudaklarına bir başka ufak gülümseme yayıldı. "Ve sen de ona inandın mı?"

"Neden yalan söylesin ki?"

"Caroline yalan söylemez ama... kafası karışır."

"İlginç, Judith."

"Nedir?"

"İki adama para ödüyorsunuz ve ikisi de oğullarınızın ölümünü araştırıyor."

Judith başını iki yana salladı. "Bunların hepsi de saçmalık."

Maya, "Neyse ki, bunu kolayca çözebiliriz," dedi. "Hadi, Caroline'ye soralım."

"Caroline şu an burada değil."

"O zaman ara. Yirmi birinci yüzyıldayız. Herkesin bir ceptelefonu var. Bak..." Maya kendi telefonunu çıkardı. "Numarası burada."

"Bu işe yaramaz."

"Nedenmiş?"

"Şöyle diyelim," Judith konuşmasını yavaşlatarak sürdürdü, "Caroline rahatsız edilemez."

Maya telefonu indirdi.

"O... Caroline iyi değil. Bu ona bazen olur. Dinlenmesi gerek."

"Onu tımarhaneye mi kapattın?"

Maya onun damarına basabilmek için özellikle bu aşağılayıcı ifadeyi kullanmıştı. İşe yaradı. Judith görünür biçimde rahatsız oldu.

Judith, "Bu korkunç bir ifade şekli," dedi. "Herkesten ziyade sen anlayışlı olmalısın."

"Neden *herkesten ziyade* ben...? Ah, çünkü bende de TSSB var, değil mi?"

Judith yanıt verme gereği duymadı.

"Pekâlâ, Caroline hangi travmayı yaşadı?"

"Bütün travmalar savaş meydanında oluşmaz, Maya."

"Biliyorum. Bazıları iki ağabeyin gencecik yaşta trajik ölümüyle de oluşabilir."

"Kesinlikle. Bu travmalardan dolayı ortaya çıkan meseleler oldu."

"Ortaya çıkan meseleler," diye tekrarladı Maya. "Yani, Caroline'nin ağabeylerinin hala hayatta olduklarını düşünmesi gibi mi?"

Maya bu sözlerinin yeni bir darbe indirmesini beklemişti ama Judith bu defa hazırlıklı görünüyordu. "Zihin ister," dedi. "Zihin öyle ister ki, sanrılar ortaya çıkar. Komplo teorileri, paranoya, vizyonlar... ne kadar çaresizsen, o kadar şüpheci olursun. Caroline olgun değil. Bu, babasının suçu. Onu fazla korudu kolladı. Zorluklarla başa çıkmasına veya kendi ayakları üstünde durmasına asla izin vermedi. Hayatındaki güçlü adamlar –destek mekanizması– ölmeye başlayınca da Caroline bunu kabullenemedi."

"Peki, neden Joe'nin cesedini görmesine izin vermediniz?"

"Sana böyle mi dedi?" Judith başını salladı. "Hiçbirimiz Joe'yi görmedik."

"Neden?"

"Herkesten ziyade sen bilmelisin bunu. Oğlum öldürüldü. Yüzünden vuruldu, değil mi? Buna kim bakmak ister ki?"

Maya şöyle bir düşündü ve bir kez daha oturmayan yerlerin olduğuna karar verdi. "Peki, ya Andrew sudan çıktığında?"

"Ne olmuş?"

"Cesedini gördünüz mü?"

"Bunu neden soruyorsun? Tanrım, inanamazsın..."

"Sadece onu görüp görmediğinizi söyle."

Judith güçlükle yutkundu. "Andrew'in cesedi denizde yirmi dört saatten fazla kalmıştı. Kocam onu teşhis etti ama... kolay olmadı. Balıklar onu yemişti. Neden isteyeyim..." Durup gözlerini kıstı. Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Burada ne yapmaya çalışıyorsun, Maya?"

Maya ona öylece baktı. "Tom Douglass'a neden ödeme yapıyorsunuz?"

Judith zaman kazandı. "Diyelim ki, Joe'nin Andrew'in ölümüyle ilgili söyledikleri doğru."

Maya bekledi.

"Diyelim ki, Andrew intihar etti. Ben annesiydim ve onu göremedim. Andrew'i gerçek hayatta koruyamadım ama şimdi koruyabilirim. Anlıyor musun?"

Maya onun yüzüne dikkatle baktı. "Elbette," dedi ama anlamıyordu.

"Andrew'e her ne olduysa –yıllar önce hangi konuda acı çektiyse– bugünle bir alakası yok. Joe'yle ve ablanla da alakası yok."

Maya buna bir saniyeliğine bile inanmadı. "Peki ya, Roger Kierce'ye yapılan ödemeler?"

"Söyledim ya. Bu doğru değil. Caroline uydurmuş."

Burada daha fazla araştıracak bir şey yoktu. Henüz yoktu. Maya daha fazla kazmalı, daha fazla bilgi elde etmeliydi. Bulmacanın birçok parçası hala eksikti.

"Gitsem iyi olur."

"Maya?"

Bekledi.

"Tek dinlenmesi gereken Caroline değil. Çok isteyip de olmayan şeyleri gören tek o değil."

Maya başını salladı. "Kurnazca, Judith."

"Keşke benim veya Mary'nin sana yardımcı olmamıza izin versen."

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. İkimiz de bunu biliyoruz. İkimiz de gerçeği biliyoruz, değil mi?"

"Hangi gerçek bu, Judith?"

Judith tiz bir sesle, "Oğullarım yeterince incindi," dedi. "Onları daha fazla incitme hatasını yapma."

Bölüm 22

Maya köşeyi döndüğünde, Lily bahçede Eddie'yle bir tür ebelemece oyunu oynuyordu. Maya arabayı yavaşlatıp kenara çekti. Bir süre boyunca öylece oturup seyretti. Alexa ön kapıdan çıkıp oyuna katıldı. Hem o hem de babası Lily'i bir türlü ebeleyemiyormuş gibi yapıyor, tam yakalayacakken bir anda yere düşüveriyor ve onu kaçırıyorlardı. Maya camının kapalı olmasına rağmen, bunca mesafeden kızının neşeli kahkahalarını duyabiliyordu.

Bu kadar açık bir şekilde düşünmek fazla duygusal gelebilirdi ama bir çocuğun saf kahkahası kadar neşeli başka bir ses var mıydı? Sesler –Maya'nın çok nadiren duyduğu şu anki ses ve geceleri acımasızca kulaklarına uğrayan ses– arasındaki ironinin farkındaydı ama şu an duygulara boğulmanın bir anlamı yoktu. Motoru yeniden çalıştırıp yüzüne zoraki bir gülümseme kondurdu ve arabasını Claire ve Eddie'nin evlerinin önüne çekti.

Maya hafifçe kornaya basıp el salladı. Eddie döndü, yüzünden mutluluk akıyordu, el sallayarak karşılık verdi.

Maya arabadan indi. Alexa da ayaktaydı. Lily bundan –Eddie ve Alexa'nın oyunu bitirmesinden– hoşlanmadı, bacaklarını ebeliyor, yeniden oyun başlatmak için onlara meydan okuyordu.

Alexa koşup teyzesine sarıldı. Eddie onu yanağından öptü. Lily ise kollarını birleştirip dudağını büzdü.

Lily, "Ben kalacağım!" dedi.

Maya, "Eve gidince kovalamaca oynayabiliriz," dedi kızına.

Bunun Lily'i cezbetmemesi şaşırtmadı.

Eddie elini Maya'nın koluna koydu. "Biraz vaktin var mı? Sana bir şey göstermek istiyorum." Kızına döndü. "Alexa, Lily'e birkaç dakika göz kulak olur musun?"

"Elbette."

Bu, Lily'i gülümsetti. Maya, Eddie'yle içeri girerken gülüşmelerin yeniden başladığını duyabiliyordu.

Eddie, "Claire'nin E-Z geçiş kayıtlarını kontrol ettim," dedi. "Gördüğüm kadarıyla, şu Douglass denen adamın evine bir haftada iki kez gitmiş."

Maya, "Buna şaşırmadım," dedi.

"Ben de şaşıracağını düşünmedim ama ikinci seferden sonra gittiği yer şaşırtabilir." Eddie kayıtların çıktısını almıştı. Maya'ya bir kâğıt uzatıp ilk seçili kısmı işaret etti.

Eddie, "Cinayetten bir hafta önce," diye devam etti, "Claire, Livingston'a gidiyor. Damgayı görüyor musun?"

Maya başını salladı. Sabah 8.46

"Şimdi bunu takip edersen, saat 9.33'te ücretli yol yerine ağaçlı yola çıkıyor. Birkaç satır altta, görüyor musun?"

"Evet."

Eddie, "Eve dönmedi," dedi. "Bunun yerine, güneye gitti.

129. Çıkış'tan ağaçlı yola, yeniden New Jersey ücretli yoluna geçti ve 6. Çıkıştan çıktı."

Sayfanın sonundaydı. 6. Çıkış, Pensilvanya ücretli yoluydu, Maya biliyordu.

Maya, "Peki, ondan sonra?" diye sordu.

"Tam burada. Eyaletler arası 476 güney yoluna giriyor."

Maya, "Philadelphia'ya doğru," dedi.

Eddie, "Ya da, en azından Philadelphia bölgesine," dedi.

Maya kağıtları geri verdi. "Claire'nin o gün orada olmasının bir nedeni var mı?"

"Yok."

Maya, Claire'nin ziyaret edebileceği arkadaşlarını veya alışveriş yapabileceğini veya hatta bir anda Independence Hall'a* gitmek isteyebileceğini sorma gereği duymadı. Claire oraya bunlar için gitmemişti. Claire, Tom Douglass'la konuşmuştu. Ondan bir şey öğrenmişti ve bu şey onu Philadelphia'ya götürmüştü.

Maya gözlerini kapattı.

Eddie, "Bu sana bir şeyler çağrıştırıyor mu?" diye sordu.

Maya'nın başka seçeneği yoktu, Eddie'ye bir yalan daha söyledi. "Hayır," dedi. "Hiçbir şey çağrıştırmıyor."

Aslında bal gibi de çağrıştırıyordu.

Caroline'nin ona hatırlattığı gibi, Andrew öldüğünde, o ve Joe hala lisedelerdi. Daha doğrusu, yatılı okuldalardı. Aileden gelen servete sahip kaymak tabakanın gittiği Franklin Biddle Akademisi.

Philadelphia'nın hemen dışında bulunan.

* ABD'nin Pensilvanya, Philadelphia kentindeki Independence National Historical Park'ın merkez binası. (ç.n.)

Yoldayken Eileen aradı. "Çarşamba akşamları Çin yemeği alırdık, hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Geleneği yeniden başlatıyorum. Evde misin?"

"Birazdan olacağım."

Eileen aşırı hevesli bir sesle, "Harika!" dedi. "En sevdiklerimizden alacağım."

"Bir şey mi oldu?"

"Yirmi dakikaya oradayım."

Maya'nın kafasında kırk tilki dönüyordu. İlk olarak boş vermeyi denedi. Birkaç dakikalığına. Köküne in. Bildiğini bil. Birçok kişi Occam'ın usturasını, en basit yanıtın genellikle doğru olan olduğu yönünde aşırı sadeleştirir ama gerçek anlamıyla, Fransiskan rahibi William Ockham'ın esas vurgulamak istediği, işleri karmaşık hale getirmemek, halihazırda daha basit bir açıklama varsa, bir teoriye *saplanıp kalmamak* gerektiğidir. Azalt. Fazlayı at.

Andrew öldü. Claire öldü. Joe öldü.

Ama aynı zamanda, öğrenmiş olduğu her şeyi de aklından silemezdi, değil mi? Gözleriyle bizzat gördüklerini silip geçebilir miydi, yoksa yine en basit yanıtı mı kabul etmeliydi?

Peki, en basit yanıt *neydi*?

Pekâlâ, bu hoş değildi.

Ama çalışmanın hatırına, indirge. Olabildiğince objektif ol. Sonra kendine sor: Dadı kamerasındaki kaydı seyreden kişi güvenilir miydi, yoksa yeterince strese, zorluğa, açık bir travmaya maruz kalmış ve yargısından şüphelenilebilir biri miydi?

Objektif ol, Maya.

Gözünüze inanmak kolaydı, değil mi? Bunu hepimiz yaptık. Deli değildik. Diğerleri deliydi. İnsanlık haliydi bu. Kendi bakış açımızı hepimiz gayet iyi anlıyoruz.

O halde, bunun dışına çık.

Savaş. Kimse anlamıyordu. Kimse onun gerçeğini göremiyordu. Herkes Maya'nın dengesinin bozulduğunu, o sivillerin ölümünden dolayı suçluluk hissiyle ezildiğini düşünüyordu. Bu anlaşılabilirdi. Onlar kendi bakış açısıyla bakıyordu. Suçluluk hissedersiniz ve teoriye göre, bu durum kendini sancılı geçmişe dönüşlerle ortaya çıkarır. Terapiyi denersiniz. İlaçlar alırsınız. Ölüm çevrenizdedir. Hayır, baksanıza. Ölüm bundan daha fazlasını yapar.

Ölüm seni takip ediyor, Maya...

Böyle birisi –ölümle çevrelenmiş, en yakınındakileri bile durumunun kısmen suçluluk hissetmek olduğuna inandırıp kandıran biri– muhakemesine güvendiğiniz biri midir? Fazlalığı ve komplikasyonları çıkarıp atın: Böyle birinin gerçeklere mantık çerçevesinde bakıp doğruyu öğrenmesine güvenilebilir mi?

Objektif olarak, hayır.

Ama objektif olmanın canı cehenneme, değil mi?

Sonuç: Birisi onunla fena halde uğraşıyordu.

Caroline'nin nerede olduğu konusu açılınca, Judith inanılmaz ketum davranmıştı. Maya ceptelefonunu çıkarıp görümcesini aradı.

Sesli mesaja yönlendirildi. Şaşırmadı. Mesaj sesini duyduğunda, "Caroline, iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Lütfen bu mesajı alır almaz beni ara," dedi.

Maya eve ulaştığında, Eileen arabasını park etmiş bekliyordu. Maya arabasını durdurdu. Lily arka koltukta uyuyakalmıştı.

Maya arabadan inip kızını almak için arka kapıya yöneldiğinde, Eileen, "Bırak birazcık uyusun. Konuşmamız gerek," dedi.

"Sorun ne?"

"Şu dadı kamerası konusunda işi mahvetmiş olabilirim."

Eileen titremeye başladı.

Maya, "Sorun değil," dedi. "Lily'i eve çıkarayım ve biz de..."

Eileen," Hayır," dedi. "Burada, dışarıda konuşmamız gerek."

Maya ona sorgulayan gözlerle baktı.

Eileen, "İçeride konuşmak güvenli olmayabilir," dedi kısık bir sesle. "Birisi dinliyor olabilir."

Maya arabanın camından Lily'e baktı. Hala uyuyordu.

Maya, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Robby." İstismarcı eski koca.

"Ne olmuş ona?"

"Bana dadı kamerasında ne gördüğünü anlatmadın, hatırlıyor musun?"

"Evet, yani?"

"Evime geldin. Kızgındı, üzgündün. Hatta benden şüphelendin bile. Onu satın aldığımı kanıtlamamı istedin."

Maya, "Hatırlıyorum," dedi. "Bunun Robby'yle ne alakası var?"

Eileen gözyaşları içinde, "Geri döndü," dedi. "Beni izliyor."

"Yuh, yok artık, Eileen."

"Bunlar e-postayla geldi." Eileen çantasından bir deste fotoğraf çıkarıp Maya'ya uzattı. İsimsiz bir e-posta adresinden geliyor. İzi sürülemiyor ama biliyorum. Bu, Robby."

Maya fotoğraflara bakmaya başladı. Fotoğraflar Eileen'in evinde çekilmişti. İlk üçü aile odasındaydı. İkisinde, çocukları Kyle ve Missy kanepede oyun oynuyordu. Sonuncudaysa, Eileen üzerinde spor sutyeniyle, terli bir halde tek başınaydı, elinde buzlu suyla dolu bir bardak tutuyordu.

Eileen açıklamak istercesine, "Spordan yeni gelmiştim," dedi. "Orada kimse yoktu. Ben de tişörtümü çıkarıp aşağıdaki kirli sepetine attım."

Maya içinin panikle dolduğunu hissedebiliyordu ama sesini sakin tutmayı başardı. Eileen'in ve çocuklarının fotoğraflarını hızlı hızlı geçerken, "Bu açı," dedi. "Bu fotoğraflar dadı kameranla mı çekilmiş?"

"Evet."

Maya karnına bir yumruk yemiş gibi oldu.

"Sonuncuya baksana."

Bu fotoğrafta Eileen daha önce Maya'nın hiç görmediği bir adamla kanepedeydi. Öpüşüyorlardı.

"O, Benjamin Barouche. *Match.com*'da tanıştık. Üçüncü buluşmamızdı. Beni bırakırken onu içeri davet ettim. Çocuklar üst katta uyuyordu. Hiç tereddüt etmedim bile. Bu öğleden sonra, bu fotoğraflar e-postayla geldi."

Maya bunu neden daha önce düşünmemişti?

"O halde bir korsan..."

"Birisi değil. Robby. Robby olmalı."

"Pekâlâ, Robby dadı kamerana mı girmiş?

Eileen ağlamaya başladı. "O kameraların ağa bağlı olmadığını düşündüm, anlıyor musun? Çünkü SD kart kullanıyorlar. Fark etmedim. O kadar nadir de değil. Kameralara sızmak, yani. İnsanlar bunu *FaceTime* veya *Skype* kameralarına da yapıyor ve... güvenlik tedbiri koymalıydım ama bilmiyordum." Durup yüzündeki yaşları sildi.

"Çok üzgünüm, Maya."

"Sorun değil."

Eileen, "Senin dadı kameranda neler oldu, bilmiyorum," dedi. "Bana anlatmak istemezsen de, sorun değil ama bunun bir şeyleri açıklayabileceğini düşündüm. Birisi sızmış ve seni ve Lily'i görmüş olabilir."

Maya bu yeni bilgiyi sindirmeye çalıştı. Şu an için bu haberin tam olarak ne anlama geldiğini veya kendi durumuyla alakalı olup olmadığını bilemiyordu. Birisi başka bir yerde Joe'nin videosunu çekip onu dadı kamerasına yüklemiş olabilir miydi? Durum buysa, ne olacaktı? O oda, o kanepe hala kayda çekiliyordu.

Ama Maya izleniyor muydu?

"Maya?"

Maya, "Ben böyle e-postalar almadım," dedi. "Bana fotoğraf gönderen olmadı."

Eileen ona baktı. "O halde, ne? Senin dadı kameranda ne oldu?"

Maya, "Joe'yi gördüm," dedi.

Bölüm 23

Maya, Lily'i kucağında yukarı taşıyıp yatağına yatırdı. Wi-Fi açık mı diye dadı kamerasının arkasına bakmayı düşündü ama şu an için kimin onu izlediği umurunda değildi. Onu izlemek. Vay be! Kulağa paranoyakça geliyordu.

Eileen ile Çin yemeklerini yemek odasında, dadı kamerasının olası gözetleyen gözünden uzakta yediler. Maya, arkadaşına dadı kamerasında gördüklerini ve Isabella'yı anlattı, neden sonra anlatmayı kesti, zira aptallaşıyordu.

Gerçek: Dadı kamerasını evine sokan Eileen'di. Maya bunu boş vermeye çalıştı ama kulakları şüpheyle çınlıyordu. Bunu hafifletebilirdi ama asla tamamen gitmezdi.

Maya, "Robby konusunda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Fotoğrafların kopyalarını avukatıma verdim. Kanıt olmadan yapabileceğim bir şey olmadığını söyledi. Wi-Fi ayarını tamamen kapattım. Bir firma var, gelip ağımın güvenli olduğundan emin olacaklar."

Bu gayet iyi bir plan gibi görünüyordu.

Yarım saat sonra, Eileen arabasına doğru yürürken Maya, Shane'i aradı. "Senden bir iyilik daha istiyorum."

Shane, "Göremiyorsun ama sahnedeymişçesine iç çekiyorum," dedi.

"Güvendiğimiz birinin gelip evimde böcek var mı diye bakması gerek."

Eileen'in başına gelenleri ve korsanın sızdığı dadı kamerasını anlattı.

"Seninkine de girmişler mi?"

"Hayır. Bana yardım edebilecek birini tanıyor musun?"

"Tanıyorum Ama dürüst olayım... kulağa biraz..."

"Paranoyakça mı geliyor?" Maya cümleyi onun yerine tamamladı.

"Evet, belki."

"Doktor Wu'yu arayan sen miydin?"

"Maya?"

"Ne var?"

"İyi değilsin.

Maya bir şey demedi.

"Maya?"

"Biliyorum."

"Yardıma ihtiyaç duymak yanlış değildir."

"Önce bunu halletmeliyim."

"Tam olarak neyi halletmelisin?"

"Lütfen, Shane."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra: "Yine iç çekiyorum."

"Sahnedeymiş gibi mi?"

"Başka yolu var mı? Sabah çocuklarla gelip evini ararız."

Shane boğazını temizledi. "Silahlısın, değil mi Maya?"

"Sence?"

"Yanıt beklemiyorum. Sabah görüşürüz."

Shane telefonu kapattı. Maya geçmişe dönüşlerle dolu korkunç bir başka geceye hazır değildi. Dikkatini Claire'nin Philadelphia ziyaretine yoğunlaştırdı.

Lily hala uyuyordu. Maya kızını uyandırıp onun bütün gün giydiği o kıyafetleri çıkarması, onu yıkaması ve ona temiz pijamalar giydirmesi gerektiğini biliyordu. İyi anneler bu konuda ısrarcı olurdu, Maya bir an için onların onaylamayan bakışlarını bile görebiliyordu ama o anneler silah taşıyıp cinayet çözmeye çalışmıyordu, değil mi? Onun kana bulanmış dünyasını anlamadan onunla yan yana yaşıyor, komşuluk ediyorlardı; onlar el becerileriyle, okul sonrası etkinliklerle, karate dersleriyle ve programlarını yoğunlaştırmakla ilgilenirken, hemen yan kapılarındaki aile cinayet ve dehşetle haşır neşirdi.

Birisi onu izliyor muydu?

Bu konuda şu an için yapabileceği bir şey yoktu. Şu an ilgilenmesi gereken başka şeyler, önemli işler vardı, bu yüzden paranoyayı bir kutuya koyup dizüstü bilgisayarıyla birlikte boş verdi. Eğer evinde böcek varsa, –ki bu ona hala aşırı geliyordu– Wi-Fi'ına da erişmiş olabilirlerdi.

Saçma bir şekilde güvenli tarafta olmak adına, arama yapmak için evinin şebeke adını ve şifresini değiştirdi, VPN –sanal özel şebeke– kullandı.

Bu kadarı da yeterli olabilirdi, kim bilir?

İnternete bağlanıp Andrew Burkett ismini aratmaya başladı. Beklendiği üzere, bir sürü vardı; öğretim görevlisi, galerici, öğrenci. Başka anahtar sözcükler ekleyip yeniden arattı. Andrew'in ölümüyle ilgili birkaç yazı çıktı. Yerel, büyük bir gazete şöyle duyurmuştu:

BURKETTLERİN GENCECİK EVLADI YATTAN DÜŞÜP BOĞULDU

Klişe sözler. Tekne değil, yat. Ve elbette, evlat. Aynı sözcüğü Joe için de kullanmışlardı. Evlat... Zenginlerin kendi neslinden olanlar için bile verdikleri bir isim oluyordu. Metinlere baktı. Kimse Andrew'in Atlantik Okyanusu'nun neresinde düştüğünü bilmiyordu ama o gece ailenin *Şanslı Kız i*simli yatı bindirme limanı olan Savannah, Georgia ile varış limanı olan Bermuda Adası'ndaki Hamilton arasında denizdeydi. Bu okyanusun epey bir kısmı demekti.

Spor gazetesine göre, Andrew Burkett en son olarak *aile üyeleri ve sınıf arkadaşlarıyla* eğlendiği uzun bir partinin ardından, 24 Ekim gecesi saat 01.00 sularında *Şanslı Kız*'ın üst güvertesine çıkarken görülmüştü. Kayıp olduğu sabah 06.00'da bildirilmişti. Joe, Franklin Biddle'nin futbol takımından üç arkadaşlarının ve ayrıca kız kardeşleri Caroline'nin de orada olduğundan bahsetmişti. Teknede Burkett ailesinden herhangi bir ebeveyn yoktu. Judith ve Joseph, küçük Neil'la birlikte Bermuda'da ultra lüks bir otelde onları bekliyorlardı.

Gezi esnasında başlarındaki çok sayıda tekne çalışanına –ve yuh, daha ziyade *küçük Caroline'den sorumlu* olarak Isabella'nın annesi Rosa Mendez'e– emanet edilmişlerdi. Maya ilgili bölümleri tekrardan okudu. Devam etmeden önce kafasında iyice tarttı.

Andrew'in cesedi kayıp bildiriminden bir gün sonra bulundu. Daha sonraki yazılarda, ölüm nedeninin boğulma olduğu yazıyordu. Cinayet veya intihardan kesinlikle bahsedilmiyordu.

Pekâlâ, şimdi ne olacaktı?

Maya, Andrew'in ismini bu kez Franklin Biddle Akademisi'yle birlikte girdi. Okulun sayfası mezunlara yönelik çevrimiçi platformun yanıp sönen görseliyle birlikte açıldı. Maya oraya tıkladığında önünde birçok sınıfın sayfasının belirdiği mönü açıldı. Kafasından Andrew'in hangi yıl mezun olabileceğini hesaplayıp tıkladı. Yıllık mezun toplantısı, sonraki toplantılar listesi ve elbette akademinin sermayesi olan bağışlar için bir bağlantı çıktı.

Sayfanın köşesinde, *Anma* yazan bir buton vardı. Maya oraya tıkladığında, iki vesikalık fotoğraf çıktı. Öyle genç görünüyorlardı ki, tıpkı orduda birlikte görev yaptığı delikanlılar gibiydiler. Maya yine o kazıklı çitleri, ince çizgileri ve yan yana duran apayrı dünyaları düşündü. Sağdaki fotoğraftaki genç adam Andrew Burkett'ti. Maya eski kayınbiraderinin fotoğrafını daha önce hiç incelememişti. Joe eski aile fotoğraflarını evin bir yerlerinde saklayan bir tip değildi, ancak Burkettler'in samimiyetsiz odalarından birinde Andrew'in bir portesi asılıydı, Maya buna pek bakmamaya imtina ederdi. Bu fotoğrafta Andrew ağabeyi Joe kadar yakışıklı görünmüyordu. Andrew, annesine benziyordu. Maya sanki bir ipucu beliriverecekmiş gibi, sanki Andrew Burkett bu fotoğrafta canlanıp da işin aslını söyleyecekmiş gibi, bu genç yüze bakmayı sürdürüyordu.

Böyle bir şey olmadı.

Bu işi çözeceğim, Andrew. Senin intikamını da alacağım.

Maya bakışlarını diğer merhum genç adama çevirdi. Fotoğrafın altında *Theo Mora* yazılıydı. Theo ya Latin asıllıydı ya da sadece esmerdi. Fotoğraftaki tuhaf gülüşü, okul portesi için verilen pozdaki zoraki gülüştü. Geriye taranmış saçları

inatla yeniden kontrolü ele almak istiyor gibi görünüyordu. Onun da üzerinde Andrew gibi, ceket ve okul kravatı vardı. Andrew'in kravatı kusursuz bir Windsor'ken, bu çocuğunki son trenle eve dönen orta dereceli müdür kravatı gibiydi.

Sayfanın en üstünde, *ERKENDEN GİTSENİZ DE, HER ZAMAN KALBİMİZDESİNİZ* yazıyordu. Başka bilgi yoktu. Maya, Theo Mora ismini *Google* üzerinden aradı. Biraz zaman alsa da nihayet Philadelphia gazetesinde bir ölüm ilanı buldu. Yazı yoktu. Başka bir şey yoktu. Sadece basit bir ölüm ilanı. Ölüm tarihi olarak 12 Eylül yazılmıştı, Andrew'in yattan düşmesinden yaklaşık altı hafta önce. Theo Mora öldüğünde on yedisindeydi, tıpkı Andrew gibi.

Bu bir tesadüf müydü?

Maya yeniden okudu. Ölüm nedeni yazmıyordu. Maya, Andrew Burkett ve Theo Mora isimlerini birlikte arattı. Franklin Biddle Akademisi'ne ait iki sayfa çıktı. Bir tanesi, az önce baktığı *Anma* sayfasıydı. Maya diğer bağlantıya tıkladı, böylece okulun *En İyi Spor Takımlarına Destek* sayfasına girmiş oldu. Bütün takımların yer aldığı bir arşiv buldu. Maya o yılın futbol takımının sayfasına girdi.

Bak sen şu işe! Andrew ile Theo Mora takım arkadaşıydılar. Aynı okuldaki ve aynı takımdaki iki son sınıf öğrencisinin iki aydan az bir zaman arayla ölmesi tesadüf olabilir miydi?

Elbette.

Ama Tom Douglass'a yapılan ödemeleri, Claire'nin Philadelphia'ya gidişini, Tom Douglass'ın şu an kayıp olduğunu, Claire'nin işkence görüp öldürülmesini hesaba katınca... Tesadüf yoktu.

Maya arşivin kalan kısmını kontrol etti. O yıl lisans öğ-

rencisi olan Joe de takımdaydı. Şaşırtıcı değildi, o bir kaptan yardımcısıydı ama bir lise futbol takımı içinde epey ölen olmuştu. Maya başka bir bağlantıya tıklayıp takımın bir fotoğrafını buldu.

Takımın yarısı ayakta duruyor, diğer yarısı da onların önünde diz çökmüş oturuyorlardı. Hepsi de gururlu, genç ve sağlıklı görünüyordu. Maya'nın gözleri çabucak Joe'yi buldu, tam ortada olmasına şaşırmadı. O hovarda gülüşü o zaman, orada bile vardı. Maya onun yüzüne bir süre baktı, öyle yakışıklı ve kendinden emindi, dünyayı yenmeye o kadar hazırdı ki, Maya onun kaderinin sonunu düşünmeden edemedi.

Takım fotoğrafında Andrew, ağabeyinin hemen yanında ayakta duruyordu, Joe'nin gölgesi gibiydi adeta. Theo Mora ön sırada, diz üstüne çökenlerdendi, sağdan ikinciydi. Yüzünde yine o tuhaf, zoraki gülümsemesi vardı. Maya tanıdık bir yüz bulma umuduyla, diğer yüzleri inceledi. Yoktu. Bu çocuklardan üçü daha o gece yattaydı. Maya daha önce hiç onlarla karşılaşmış mıydı acaba? Sanmıyordu. Tekrar takım listesine dönüp isimlerin çıktısını aldı. Ertesi sabah bunlara bakıp...

Bakıp ne?

Arayacak veya e-posta atacaktı galiba. O gece yatta olup olmadıklarını soracaktı. Andrew'e ne olduğuna dair bir şeyler bilip bilmediklerini veya belki daha uygun bir şekilde, Theo Mora'nın nasıl öldüğünü soracaktı.

İnternette araştırmasına devam etti ama yeni bir şeye rastlamadı. Maya, Claire'nin de benzer şeyleri yapıp yapmadığını düşünmeden edemedi. Muhtemelen hayır. Claire büyük ihtimalle, Tom Douglass'tan o lanet okul hakkında

bir şey öğrenmiş ve kendine has *direkt en tepeye çık* felsefesiyle, Franklin Biddle Akademisi'ne gidip sorular sormaya başlamıştı.

Onu öldürten bu mu olmuştu?

Bunu öğrenmenin tek yolu vardı. Maya ertesi gün Philadelphia'ya gidecekti.

Bölüm 24

Geçmişe dönüşlerle dolu bir başka gece daha. Ortasında bile, sesler sıcak şarapnel misali kafatasından sekerek geçerken bile, Maya yavaşlayıp Wu'nun haklı olup olmadığını, sadece geçmişe dönüşler mi yaşadığını, yoksa daha önce hiç duymadığı yeni sesler duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu. Halüsinasyonlar. Ama her yaklaştığında, tıpkı her gece yolculuğunda olduğu gibi, yanıt bulanık ve anlaşılması zor hale geliyordu. Seslerin verdiği acı artıyordu, Maya sabaha kadar dayandı.

Tükenmiş halde uyandı. Günlerden pazar olduğunu fark etti. Pazar günü Franklin Biddle Akademisi'nde sorularını yanıtlayacak kimse olmazdı. Growin' Up Gündüz Bakımevi de pazar günleri kapalıydı. Belki de, en iyisi buydu. Bir asker durma süresinden faydalanmayı bilirdi. Dinlenme zamanınız varsa, dinlenirdiniz. Bedenin ve zihnin elinizden geldiğince iyileşmesine izin verirdiniz.

Bütün bu korkunç şeyler bir gün bekleyebilirdi, değil mi?

Maya ölüm ve yıkımdan uzak kalıp kızıyla normal bir gün geçirebilecekti çok şükür.

Bu bir nimetti, değil mi?

Fakat Shane saat 08.00'de iki genç adamla çıkageldi, genç adamlar Maya'yı hızlıca selamlayıp evde herhangi bir dinleme veya gözetleme cihazı olup olmadığını araştırmaya koyuldular. Onlar merdivenlere yönelirken, Shane aile odasındaki dadı kamerasını alıp arkasına baktı. "Wi-Fi kapalı," dedi.

"Yani?"

"Yani böyle bir teknoloji olsa bile, kimse seni bu böyleyken gözetleyemez."

"Pekâlâ."

"Tabii başka bir şey yapmadılarsa. Bundan şüpheliyim. Veya bizim bakacağımızı bildikleri için birisi gelip kapatmıştır."

Maya, "Bu pek olası değil," dedi.

Shane omuzlarını silkti. "Evinde böcek araması yaptıran sensin. O halde, etraflıca bir düşünelim derim, olur mu?"

"Tamam."

"İlk sorum: Evin anahtarı senden başka kimde var?"

"Sende."

"Doğru ama kendimi sorguladım ve masumum."

"Çok komik."

"Sağ ol. Başka kimde var?"

"Kimsede." Sonra hatırladı. "Kahretsin."

"Ne oldu?"

Maya arkadaşına baktı. "Isabella'da var."

"Ve artık ona güvenmiyoruz, değil mi?"

"Hem de hiç."

Shane, "Gerçekten geri gelip o çerçevenin etrafında gezineceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Olası görünmüyor."

"Belki birkaç kamera ve güvenlik kullanman iyi olur."

"En azından kilitleri değiştirmem lazım."

"Tamam."

"O halde, sende bir anahtar var, Isabella'da bir tane var." Shane ellerini kalçasına koymuştu, derin bir of çekti. "Beni paylama sakın."

"Ama?"

"Ama Joe'ninkine ne oldu?"

"Joe'nin anahtarına mı?"

"Evet."

"Bilmiyorum."

"O anda üzerinde miydi, şeyde..."

"Cinayet sırasında mı?" diyerek cümleyi onun yerine bitirdi Maya. "Evet, anahtarı üzerindeydi. En azından öyle sanıyorum. Evin anahtarı genellikle üzerinde olurdu. Özgür dünyadaki herkes gibi."

"Eşyalarını aldın mı?"

"Hayır. Hala poliste olmalı."

Shane başını salladı. "Tamam, o halde."

"Ne tamam?"

"Her neyse işte. Ne diyeceğimi bilemiyorum, Maya. O kadar tuhaf ki. Hiçbir şey anlamıyorum, ben de soru soruyorum işte, bu sayede belki bir şeyler netleşir diye. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Tüm hayatımla."

Shane, "Ama yine de, neler döndüğünü bana anlatmıyorsun," dedi.

"Sana *anlatıyorum.*"

Shane dönüp aynadaki görüntüsüne baktı, sonra gözlerini kıstı.

Maya, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten o kadar salak mı görünüyorum diye bakıyorum." Shane ona döndü. "O Sahil Güvenlikçi'yi bana neden sordun? Lisedeyken ölen Andrew Burkett'in tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Maya tereddüt etti.

"Maya?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Maya. "Ama bir bağlantı olabilir."

"Neyin arasında? Andrew'in teknede ölümüyle Central Park'ta öldürülen Joe arasında bir bağlantı mı var diyorsun?"

"Henüz bilmiyorum dedim ya."

Shane, "Bir sonraki adımın ne peki?" diye sordu.

"Bugün mü?"

"Evet."

Maya gözlerinin yaşlarla dolmasını zor engelledi. "Hiçbir şey, Shane. Tamam mı? Bugün pazar. Geldiğiniz için minnettarım ama istediğim tek şey var. Burayı aramayı bitirip gitmeniz. Böylece bu harika sonbahar gününde kızımı alıp dışarı çıkarım ve birlikte sıradan bir anne-kız günü yaparız."

"Gerçekten mi?"

"Evet, Shane, gerçekten."

Shane gülümsedi. "Çok havalı."

"Evet."

"Nereye gideceksiniz?"

"Chester'a."

"Elma toplamaya mı?"

Maya başıyla onayladı.

Shane neşeli bir sesle, "Annemle babam da beni oraya götürürdü," dedi.

"Gelmek ister misin?"

Shane o ana kadar Maya'nın duyduğu en nazik sesiyle, "Hayır," dedi. "Ve haklısın, bugün pazar. İşimizi bir an evvel bitirip gidelim. Sen Lily'i hazırla."

İşleri bittiğinde, hiç böcek bulmadılar ve Shane yanağına kondurulan bir öpücükle uğurlandı. Maya, kızını arabadaki koltuğuna oturtup günü başlattı. Anne-kız her şeyi yaptılar. Birlikte saman vagonuna bindiler. Evcil hayvan çiftliğine gidip keçileri beslediler. Elma topladılar, dondurma yediler, hayvan şeklinde balonlarıyla Lily'i şaşırtan bir palyaçoya rastladılar.

Çevrelerindeki çalışkan insanlar değerli boş günlerini gülerek, dokunarak, şikâyet ederek, tartışarak ve gülümseyerek geçiriyorlardı. Maya onları inceledi. Anda kalmaya, kızıyla geçirdiği bu sonbahar gününün keyfini çıkarmaya çalıştı ama kendini yine tarifi zor bir şekilde uzak hissediyordu; sanki sadece gözlemliyor, deneyimlemiyor gibiydi. Konfor alanı bu anları kolluyor, dahil olmuyordu. Saatler geçip gün sona erdiğinde, Maya bütün bunların ona ne hissettirdiğinden emin değildi.

Pazar gecesi de diğerlerinden iyi değildi. Maya yeni hapları denedi ama bu haplar da hayaletlerini susturamadı. Sesler aldığı şeyden besleniyormuş gibiydi, hacim artıyordu.

Maya sıçrayarak uyanınca, Wu'yu aramak için hemen telefona uzandı. Gönder tuşuna basmadan önce durdu. Bir an için Mary McLeod'u, Judith'in meslektaşını aramayı bile düşündü ama bunu da yapamazdı.

Dayan, Maya. Az kaldı.

Üzerini giyindi, Lily'i kreşe bırakıp gelemeyeceğini söylemek için işi aradı.

Eski bir askeri pilot olan patronu Karena Simpson, "Bunu bana yapamazsın, Maya," dedi. "Burada bir iş yürütüyorum. Son dakikada bir dersi iptal edemezsin."

"Üzgünüm."

"Bak, zor zamanlardan geçtiğini biliyorum ve..."

Maya, "Evet, Karena, zor zamanlardan geçiyorum," diyerek kadının sözünü kesti. "Ve geri dönmek için aceleci davranmış olabilirim. Seni böyle dımdızlak ortada bıraktığım için özür dilerim ama sanırım biraz daha zamana ihtiyacım var."

Kısmen yalan, kısmen doğruydu. Maya zayıf görünmekten nefret ederdi ama bu da gerekliydi. Maya bu işe dönmeyeceğini artık biliyordu. Asla.

Maya iki saat sonra Bryn Mawr, Pensilvanya'ya girip süslü çitler ve üzerinde *Franklin Biddle Akademisi* yazan taş levhanın yanından geçti. Levha ufak ve zevkliydi, bu sonbahar bolluğunda kolayca gözden kaçabilirdi. Zaten amaç da buydu, elbette. Yeşil orta bahçeden geçip ziyaretçi otoparkına vardığında, çevresindeki her şey şımarıklık, asalet, ayrıcalık ve güç diye bağırıyordu. Kampüs bile adeta hak iddia ediyordu. Gıcır gıcır para kokusunu sonbahar yapraklarının kokusundan bile daha fazla alıyordunuz.

Para inzivayı satın alır. Para çitleri satın alır. Para birçok tecrit kademesini satın alır. Kimi para şehir hayatını satın alır. Kimi para banliyölerdeki muhiti satın alır. Kimi para –büyük, büyük para– böyle yerleri satın alır. Hepimiz koruyucu bir kozanın içinde derine, daha derine gitmeye çalışırız.

Ana ofis Windsor House ismindeki büyük taş binanın içindeydi. Maya önceden aramamaya karar vermişti. Okul müdürünü internetten araştırmış ve onu şaşırtmayı düşün-

müştü. Adam yerinde yoksa da, sorun değildi. Konu hakkında konuşacak başka birini bulurdu. Eğer adam yerindeyse, onunla konuşacağından emindi. Sonuçta adam bir okul müdürüydü, eyalet başkanı değildi ya. Ayrıca kampüste hala bir Burkett Öğrenci Yurdu bulunuyordu. Soyadının en kapalı kapıları dahi açacağı kesindi.

Resepsiyondaki kadın kısık bir sesle konuştu.

"Yardımcı olabilir miyim acaba?"

"Maya Burkett. Müdürle görüşmeye geldim. Üzgünüm, randevum yok."

"Lütfen oturun."

Çok geçmedi. Maya internetten yirmi üç yıllık müdürün eski bir mezun ve sonra da öğretmen olan IV. Neville Lockwood olduğunu öğrenmişti. Böyle bir isim ve secereyle, Maya belli bir tip görmeyi bekliyordu: gürbüz bir yüz, soylu yüz hatları, açılan alındaki sarı saç hattı. Ve sırf bunları görmekle kalmadı; zincirli gözlük, tüvit ceket ve evet, kareli papyon da adamın görünüşüne dahildi.

Adam iki eliyle birden Maya'nın ellerini tuttu.

"Ah, Bayan Burkett." Neville Lockwood nereli olduğundan ziyade, sınıfını belli eden aksanıyla konuşuyordu. "Franklin Biddle'daki herkes kaybınız için son derece üzgün."

"Teşekkür ederim."

Adam onu ofisine doğru yönlendirdi. "Eşiniz en sevilen öğrencilerimizden biriydi."

"Çok naziksiniz."

Gri kütüklerin istiflendiği kocaman bir şömine vardı. Bir tarafta ayaklı duvar saati duruyordu. Lockwood kiraz kerestesinden yapılma masasının arkasına geçerken, Maya'nın oturması için masanın önündeki pelüş iskemleyi işaret etti.

İskemle adamın iskemlesinden belirgin şekilde alçaktı, Maya bunun tesadüfi olmadığını düşündü.

"Windsor Spor Salonu'ndaki ödüllerin yarısını Joe'ye borçluyuz. Skor tahtasında hala futboldaki sayıları yazıyor. Şöyle düşünüyorduk... pekâlâ, idman alanında onun için bir anma töreni düzenlemeyi düşünüyorduk. Orayı çok severdi."

Neville Lockwood küçümseyici bir gülümsemeyle baktı. Maya da ona aynı şekilde karşılık verdi. Spor anılarını yad etmek, para istemek için bir girizgâh olabilirdi –Maya bu tür şeyleri yakalamakta iyi sayılmazdı– ama yine de devam etmeye karar verdi.

"Ablamla tanışma fırsatınız oldu mu hiç?"

Bu soru adamı şaşırttı. "Ablanız mı?"

"Evet. Claire Walker."

Adam biraz düşündü. "İsim bir şey çağrıştırıyor..."

Maya ona Claire'nin burayı yaklaşık dört veya beş ay önce ziyaret ettiğini ve hemen ardından da öldürüldüğünü söyleyecek oldu ama böylesine ciddi bir şey adamı afallatır ve muhtemelen kapatırdı. "Boş verin, önemli değil. Kocamın burada geçirdiği zamanlarla ilgili sormak istediğim bazı sorular var."

Adam ellerini birleştirip bekledi.

Maya nazikçe bir giriş yaptı. "Bildiğiniz üzere, Müdür Lockwood..."

"Bana Neville deyin, lütfen."

"Neville." Maya gülümsedi. "Bildiğiniz üzere, bu akademi Burkett ailesi için hem büyük bir gurur... hem de trajedi kaynağı."

Adam gereğine uygun bir şekilde vakur görünüyordu. "Eşinizin erkek kardeşinden bahsediyorsunuz, değil mi?"

"Evet, öyle."

Neville başını iki yana salladı. "Ne korkunç ama. Babanın birkaç yıl sonra vefat ettiğini biliyorum ama zavallı Judith... bir oğlunu daha kaybetti."

Maya zaman kazanma isteğiyle, "Evet," dedi. "Bu konuyu nasıl açmam gerektiğini tam olarak bilemiyorum ama şimdi Joe'nin de ölümüyle, aynı futbol takımından üç kişi oluyor."

Neville Lockwood'un beti benzi atmaya başladı.

Maya, "Theo Mora'nın ölümünden bahsediyorum," dedi. "Bu olayı hatırlıyor musunuz?"

Neville Lockwood sonunda konuşabildi. "Ablanız."

"Ne olmuş ona?"

"Kampüse gelip Theo'yu sordu. İsim bundan dolayı tanıdık geldi demek. O zaman ben kampüste değildim ama sonradan duydum."

Onay. Maya doğru yoldaydı.

"Theo nasıl öldü?" diye sordu.

Neville boşluğa baktı. "Sizi artık yolcu edeyim, Bayan Burkett. Okulun sıkı mahremiyet kuralları vardır ve okul politikaları doğrultusunda, hiçbir ayrıntı ifşa edilemez."

Maya başını iki yana salladı. "Bu akıllıca olmaz."

"Neden böyle dediniz?"

Maya, "Çünkü sorularıma yanıt vermezseniz, ağzı bu kadar sıkı olmayan yetkilileri devreye sokmak zorunda kalabilirim," dedi.

"Sahiden mi?" Adam hafifçe gülümsedi. "Bu beni korkutmalı mı? Söylesenize, kötü niyetli müdürün bu seçkin kurumun ününü korumak için yalana başvuracağı kısım burası mı?"

Maya bekledi.

"Pekâlâ, bu ben değilim, Yüzbaşı Stern. Evet, gerçek adınızı biliyorum. Hakkınızdaki her şeyi biliyorum. Ve ordunun tersine, bu akademide kutsal ahlak kuralları vardır. Joe'nin bunu size anlatmamasına şaşırdım doğrusu. Birliğimizin temeli oybirliğine ve açıklığa dayanır. Olan biteni saklamayız. İnanırız ki, insan bildikçe gerçek tarafından korunur."

Maya, "Güzel, dedi. "Peki, Theo nasıl öldü?"

"Ailenin mahremiyetine saygı duymanızı rica edeceğim."

"Duyacağım."

Adam içini çekti. "Theo Mora alkol zehirlenmesinden öldü."

"Ölene kadar içti mi yani?"

"Üzücü ama oluyor. Sıkça değil. Aslında bu, kampüsün tarihinde bir ilkti ama bir gece, Theo içkiyi fazla kaçırdı. Partiye, eğlenceye düşkün bir tip değildi ama genelde böyle olur ya. Ne yaptığınızı bilmezsiniz ve aşırıya kaçarsınız. Theo eğer sendeleyerek gezinip yanlışlıkla bodruma gidip yığılıvermeseydi, zamanında bulunur ve kurtarılırdı. Ertesi sabah bekçilerden biri onu buldu. Çoktan ölmüştü."

Maya buradan ne çıkarması gerektiğini bilemiyordu.

Neville Lockwood ellerini masanın üzerine koyup uzattı.

"Sizin ve ablanızın bunu neden şimdi sorduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Maya soruyu yok saydı. "Aynı okuldan, aynı futbol takımından iki öğrencinin bu kadar kısa aralıklarla ölmesi sizi şaşırttı mı?"

"Evet, dedi Neville Lockwood. "Epey hayrete düştüm."

Maya, "Theo ve Andrew'in ölümlerinin arasında bir bağlantı olabileceği ihtimalini hiç düşündünüz mü?" diye sordu.

Adam arkasına yaslandı. "Bilakis," dedi, "nasıl bir bağlantı olabileceğini anlamıyorum."

Bu, Maya'nın beklediği yanıt değildi.

"Ayrıntılar üzerinde durdunuz mu?" diye sordu.

"Ben matematik öğretmeniydim. İstatistik ve olasılıklara dair tüm dersleri verdim. Çift değişkenli veri, doğrusal regresyon, standart sapma... hepsi işte. Dolayısıyla olan bitene denklem ve formül olarak bakarım. Kafam bu şekilde çalışır. Aynı küçük, seçkin okuldan iki öğrencinin birkaç ay içinde ölmesi olasılığı oldukça zayıftır. İki oğlanın aynı sınıf seviyesinde olması olasılığı daha zayıftır. İkisinin de aynı futbol takımında olması içinse tesadüfler devreye girer."

Adam artık neredeyse gülümsüyordu, sınıftaymışçasına bir parmağını havaya kaldırdı. "Ama denkleme şu son faktörü eklerseniz, tesadüf olasılığı neredeyse sıfıra düşer."

Maya, "Son faktör nedir peki?" diye sordu.

"Theo ve Andrew oda arkadaşıydılar."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Ufak bir lisede okuyan on yedi yaşındaki iki oda arkadaşının gencecik yaşta ölmesi ve bunun birbiriyle alakalı olmaması olasılığı... itiraf etmeliyim ki, olasılıklara bu kadar da inanmıyorum."

Maya uzaktan kilisevari bir zilin çaldığını duydu. Kapılar açılmaya başladı. Delikanlılar kahkaha atmaya başladı.

Neville Lockwood konuşmasına devam etti. "Andrew Burkett boğulduğu zaman, bir müfettiş geldi. Denizde ölüm vakalarıyla ilgilenen, Sahil Güvenlik'ten birisi."

"İsmi Tom Douglass mıydı?"

"Olabilir. Artık hatırlamıyorum. Fakat tam da bu ofise geldi. Tam şu an oturduğunuz yere oturdu ve o da bir bağlantı ihtimali olabilir mi diye sordu."

Maya yutkundu. "Siz de ona bir ihtimal olabileceğini söylediniz."

"Evet."

"Bunun ne olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

"Theo'nun ölümü topluluğumuz için muazzam bir şoktu. Nasıl olduğu gazetelerde hiç yer almadı. Aile böyle istedi. Fakat her ne kadar hepimiz şoktaysak, Andrew Burkett de Theo'nun en iyi arkadaşıydı. Yıkılmıştı. Sanırım siz Joe ile Andrew öldükten sonra tanıştınız, dolayısıyla Andrew'i tanımadınız, değil mi?"

"Tanımadım."

"O iki kardeş birbirinden çok farklılardı. Andrew oldukça hassas bir oğlandı. Şeker bir çocuktu. Koçu, Andrew'i futbol sahasında geride tutanın bu özelliği olduğunu söylerdi hep. Joe gibi mücadelede galip olmak zorunda değildi. Siper alanında ihtiyacınız olan o saldırgan yönü, o rekabetçi mizacı, o katil içgüdüsü eksikti."

Maya sporu savaş örnekleriyle tarif etmenin gereksiz olduğunu düşündü.

Neville Lockwood, "Andrew hakkında daha fazla şey olabilir," dedi. "Daha fazlasını gerçekten söyleyemem veya ifşa edemem ama bu konuşma için önemli kısım şu ki, Theo'nun ölümü Andrew'e çok ağır geldi. Theo'nun ölümünün ardından kampüsü bir haftalığına kapattık. Hazırda danışmanlarımız var ama çocukların çoğu toparlanmak için eve gittiler."

Maya, "Peki ya, Andrew ve Joe?" diye sordu.

"Onlar da eve gittiler. Kayınvalidenizin onları almak için Andrew'in eski bakıcısıyla birlikte alelacele geldiğini hatırlıyorum. Her neyse, bütün çocuklar –kocanız dahil– kampüse geri döndü. Biri hariç, hepsi."

"Andrew."

"Evet."

"O ne zaman döndü?"

Neville Lockwood başını iki yana salladı. "Andrew Burkett bir daha hiç dönmedi. Annesi o dönemi dondurmasının en iyisi olacağını düşünüyordu. Kampüs hayatı normale döndü. Böyle olur zaten. Joe futbol takımını harika yönetti. Ligi kazanıp eyalet şampiyonu oldular. Sezon bittiğinde, Joe birkaç takım arkadaşını aile yatına kutlamaya davet etti..."

"Hangilerini, biliyor musunuz?"

"Emin değilim. Christopher Swain vardı kesin. O da Joe'yle kaptan yardımcısıydı. Başka kim vardı hatırlamıyorum. Her neyse, bir bağlantı olup olmadığını bilmek istiyordunuz. Sanırım artık gayet net ama bu benim hipotezim. En iyi arkadaşı trajik bir biçimde ölen hassas bir çocuk var. Bu çocuk okuldan ayrılmaya zorlanıyor ve belki de teoride, depresyonla mücadele ediyor. Belki de yine teoride, antidepresanlar ve ruh halini değiştiren ilaçlar almak zorunda kalıyor. Sonra yatta ona hem o trajediyi, hem de özlediği ve sevdiği kampüs yaşamını hatırlatan insanlarla geziye çıkıyor. Yatta gürültülü bir parti veriliyor. Çocuk epey içiyor, aldığı ilaçlar her neyse, karışınca kötü etkisi oluyor. Yatta, denizin ortasında. Üst güverteye çıkıp okyanusa bakıyor. Derin bir acı içinde."

Neville Lockwood orada durdu.

Maya, "Andrew'in intihar ettiğini düşünüyorsunuz," dedi.

"Belki. Bu bir teori... veya belki de alkol ve ilaçlar karışınca dengesini kaybedip düştü. Her iki türlü de, kanıt aynı: Theo'nun ölümü doğrudan Andrew'in de ölümüne yol açtı. İki ölüm bu yönden birbiriyle bağlantılı, en muhtemel hipotez bu."

Maya öylece oturuyordu.

Neville, "Pekâlâ," dedi, "ben size kendi teorimi anlattığıma göre, belki siz de bana bunun bugün neden söz konusu olduğunu söylersiniz."

"Bir soru daha sorabilir miyim?"

Adam devam etmesi için başını salladı.

"Eğer aynı takımdan iki kişinin ölümü o kadar muhtemel değilse, üçüncüyü nasıl açıklarsınız?"

"Üç mü? Anlayamadım?"

"Joe'den bahsediyorum."

Adam yüzünü buruşturdu. "O on yedi yıl sonra ölmedi mi?"

"Yine de. Olasılık insanı olan sizsiniz. Bu ölümün bir şekilde bağlantılı olmamasının olasılığı nedir?"

"Eşinizin ölümünün bir şekilde Theo ve Andrew'inkiyle bağlantılı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Maya, "Tam da dediğiniz gibi," dedi, "bana öyle geliyor."

Bölüm 25

Öğrenecek başka bir şey kalmamıştı.

Neville Lockwood birkaç dakika sonra Maya'yı yolcu etti. Maya arabasına oturdu. İleride Franklin Biddle için tarihi önemi bulunan sekiz katlı Anglikan çan kulesi vardı. Westminster ahenkli çan sesinin dört notası yeniden duyuldu. Maya saatine baktı. *On beş dakikalık teneffüs,* diye düşündü.

Telefonunu çıkarıp yine *Google* üzerinden aramaya koyuldu. Theo Mora'nın ebeveynlerinin isimleri Javier ve Raisa'ydı. Sarı sayfalara girip hala bu civarda yaşayıp yaşamadıklarını kontrol etti. Philadelphia şehir sınırlarında yaşayan bir Raisa Mora buldu. Denemeye değerdi.

Ceptelefonu çaldı. Ekranda *Leather and Lace* yazıyordu. Telefonu kulağına götürdü ama her kim arıyorsa çoktan kapatmıştı elbette. Corey'nin onu görme isteğine dair işaret. Pekâlâ, iki saatlik mesafedeydi, gideceği başka yerler vardı. Corey beklemek zorundaydı.

Raisa Mora'nın sokağı eskiden daha iyi günler geçirmiş

şehir evleriyle doluydu. Maya doğru adresi bulup çatlamış betonda yürümeye başladı. Zile bastı, ayak seslerini dinledi ama bir şey duyamadı. Kaldırımın kenarı kırık şişelerle doluydu. İki kapı aşağıdan, ekoseli gömleğinin açık önünden beyaz atleti görünen adam, olmayan dişlerini göstererek gülümsedi.

Westminster çanlarından epey uzaktaydılar.

Maya tel örgülü kapıyı çekerek açtı. Paslı kapı gıcırdadı. Maya kapıya sertçe vurdu.

İçeriden bir kadın sesi, "Kim o?" dedi.

"Ben Maya Stern."

"Ne istiyorsunuz?"

"Siz Raisa Mora mısınız?"

"Ne istiyorsunuz?"

"Oğlunuz Theo hakkında bir şeyler sormak istiyorum."

Kapı açıldı. Raisa Mora'nın üzerinde solmuş hardal rengi bir garson önlüğü vardı. Rimeli akmıştı. Topuzunda siyahtan daha fazla gri saç vardı. Çorap giyiyordu, Maya onun upuzun bir vardiyadan çıkıp eve yeni geldiğini, ayakkabılarını tekmeleyip bir kenar attığını gözünde canlandırabiliyordu.

"Kimsiniz?"

"Ben Maya Stern," –daha iyi olabileceğini düşünerek– ardından, "Burkett," diye ekledi.

Soyadı kadının dikkatini çekti. "Joe'nin karısısınız."

"Evet."

"Askersiniz, değil mi?"

"Eskiden," dedi Maya. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Raisa kollarını önünde birleştirip kapının çerçevesine dayandı. "Ne istiyorsunuz?"

"Oğlunuz Theo'nun ölümüyle ilgili bir şeyler sormak istiyorum."

"Bunu neden merak edesiniz ki?"

"Lütfen, Bayan Mora, bunu sormakta çok haklısınız ama her şeyin açıklamasını yapmak için gerçekten de zamanım yok. Sadece şu kadarını söyleyeyim, oğlunuzun ölümüyle ilgili olarak gereken her şeyi bildiğimizden emin değilim."

Raisa ona birkaç saniye baktı. "Kocanız daha yeni öldürüldü. Gazetede gördüm."

"Evet."

"İki şüpheliyi yakaladılar. Onu da gördüm."

Maya, "Onlar masum," dedi.

"Anlamıyorum." Binanın ön cephesi üfleseniz uçacak gibiydi. "Joe'nin cinayetinin benim Theo'm'la bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz yani?"

Maya olabildiğince nazik bir şekilde, "Bilemiyorum," dedi. "Ama sorularıma yanıt verseniz ne zararı olur ki?"

Raisa kollarını çapraz tutmaya devam ediyordu. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Her şeyi."

"İçeri gelin o halde. Oturmam gerekecek."

İki kadın eskiden çok daha iyi durumda olduğu belli olan eski püskü kanepeye oturdular, odanın geri kalanı da kanepeden farksızdı. Raisa çerçevelenmiş bir aile fotoğrafını Maya'ya uzattı. Renk tonları ya eskimekten, ya güneşten, ya da daha olası bir biçimde ikisinden birden dolayı solmuştu. Fotoğrafta beş kişi vardı. Maya ondan daha küçük görünen ve kardeşleri olduğunu tahmin ettiği iki erkek çocuğunun yanındaki Theo'yu hemen tanıdı. Üç çocuğun arkasındaysa, çok da genç görünmeyen ama kesinlikle daha mutlu görünen Raisa'yla gür bıyığı ve kocaman bir gülümsemesi olan tıknaz bir adam duruyordu.

Raisa adamı işaret ederek, "Bu Javier," dedi. "Theo'nun babası. Theo öldükten iki yıl sonra göçtü. Kanser. Öyle dediler ama..."

Javier'in fotoğraftan bile hissedebileceğiniz kadar güzel bir gülüşü vardı, insan onun kahkahasının neye benzediğini merak ediyordu. Raisa fotoğrafı Maya'dan alıp dikkatle raftaki yerine geri koydu.

"Javier buraya Meksika'dan geldi. Ben San Antonio'ya yaşayan fakir bir kızdım. Tanıştık ve... bunları dinlemeye gelmediniz."

"Hayır, devam edin."

Raisa, "Önemli değil," dedi. "Sonunda Philadelphia'ya taşındık çünkü Javier'in bir kuzeni ona peyzaj işi ayarladı. Bilirsiniz ya. Zengin insanların çimini biçme. O tür bir şey ama Javier..." Durup anılarına gülümsedi. "Zeki ve hırslıydı. Hoş ve cana yakındı. Herkes Javier'i severdi. Öyle bir özelliği vardı. Ne dediğimiz anlıyor musunuz? Bazı insanlar... sihirli gibidir. İnsanları kendilerine çekerler. İşte benim Javier'im de öyle biriydi."

Maya fotoğrafa doğru bakıp başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

"Görebiliyorsunuz, değil mi?" Kadının yüzündeki gülümseme gitti. "Her neyse, Javier, Main Line'daki birçok aile için çalıştı, buna Lockwood ailesi de dahil."

"Müdürün ailesi mi?"

"Kuzeni, esasında. Aşırı zengin bir finansçı. Daha ziyade New York'ta yaşıyordu ama buradaki mülkünü de tutuyordu. Sarı saçları ve çıkık çenesiyle, insanın görebileceği en burnu havada tipti. Javier'i sevdi. Muhabbetleri epey ilerledi. Bir gün Javier ona Theo'dan bahsetti." Kadının yüzü yine bir

anda acıyla doldu. "O çok özel bir çocuktu, benim Theo'm. Çok zekiydi. Harika bir atletti. Gerçekten de hepsine sahipti, öyle diyorlardı. Bütün ebeveynler gibi, biz de onun daha iyi bir hayatı olsun istedik. Javier, Theo'nun daha iyi bir okula gitmesini istedi. Franklin Biddle Akademisi birkaç burslu öğrenci alacaktı. Bilirsiniz işte, parasal yardımla, böylece okulun..." –elleriyle tırnak işareti yaparak– "*çeşitliliğinden* bahsederler. Şu Lockwood denen adam yardım etmek istedi. Müdür olan kuzeniyle görüştü ve sonrasını biliyorsunuz işte... Okula gittiniz mi hiç?"

"Evet."

"Saçma, değil mi?"

"Sanırım."

"Theo okula girdiğinde, Javier öyle mutlu olmuştu ki. Bense Theo için endişeliydim. Böyle bir yerden çıkıp da öyle bir yere nasıl uyum sağlarsınız ki? Şey gibi, *scuba* dalgıçlarının bir anda derinden yüzeye çıkması gibi, ne denirdi buna? Vurgun. Ben öyle hissettim ama bir şey demedim. Aptal değilim ya. Bunun Theo için nasıl bir fırsat olduğunu anlayabiliyordum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, elbette."

"Bir sabah Javier işe gitti." Raisa Mora ellerini çaresizce dua ediyormuş gibi birleştirdi, Maya sona yaklaştıklarını düşündü. "Ben de akşam vardiyasındaydım. Yani evdeydim. Kapı zili çaldı." Bakışları o yöne çevrildi. "Aramazlar. Kapının zilini çalarlar, sanki Theo ordudaymış gibi. Müdür Lockwood ve bir görevli daha gelmişti, adını hatırlamıyorum. Öylece duruyorlardı, yüzlerini görünce anlayacakmışım gibi. Onları öylece üzgün, yere bakarken görünce anlayacakmışım ve yere yığılıp 'Hayır, olamaz,' diye haykıracak-

mışım gibi. Fakat böyle olmadı. Onlara gülümsedim. 'Bu ne güzel bir sürpriz,' dedim ve onları içeri aldım. Kahve falan isterler mi diye sordum..." Kadın gülümser gibi oldu. "Feci bir şey duymak ister misiniz?"

Maya zaten duyduğunu düşünüyordu – daha feci ne olabilirdi ki? Başını evet anlamında salladı.

"Daha sonra, bana anlattıkları her şeyi kaydettiklerini öğrendim. Avukatın tavsiyesi miymiş, neymiş. Oğlumun cesedinin bir bekçi tarafından bodrumda bulunduğunu bana anlatırken o kayıt cihazı hep çalışıyormuş. Anlamadım. 'Bekçi mi?' dedim. İsmini söylediler, sanki bir önemi varmış gibi. Bana dediklerine göre, Theo çok içmiş. Alkolde doz aşımı gibi. 'Theo içmez ki,' dediğimde sanki bir anlamı varmış gibi, başlarını salladılar, ne yaptığını bilmeyen delikanlılar aşırı içip ölürmüş. Böyle olduğunda normalde bir çocuk kurtarılabilirmiş ama Theo etrafta sendeleyerek gezinip yanlışlıkla bodruma gidip yığılıvermiş. Ertesi güne kadar onu gören olmamış. Gördüklerinde de, artık çok geçmiş."

Neville Lockwood'un Maya'ya anlattığıyla neredeyse birebirdi.

Kulağa üzerinde çalışılmış, deneme yapılmış gibi gelmeye başladı.

Maya, "Otopsi yapıldı mı?" diye sordu.

"Evet. Javier ve ben adli tabiple bizzat görüştük. İyi kadındı. Ofisinde oturduk, bize alkol zehirlenmesi olduğunu söyledi. Sanırım o gece birçok çocuk sarhoş olmuş. Kontrolden çıkan bir parti olmuş ama Javier buna inanmadı."

"Ne olduğunu düşünüyordu?"

"Bilmiyordu. Birinin Theo'ya baskı yapmış olabileceğini düşünüyordu, anlarsınız ya. Okula yeni gelen çocuk, yoksul

çocuk, zengin çocuklar ona baskı yaptı, o da gidip aşırı içti. Kıyameti koparmak istedi."

"Peki ya, siz?"

Kadın bitkin bir halde omuzlarını silkerek, "Bir anlamı yoktu bence," dedi. "Doğru olsaydı bile, Theo'yu geri getirecek miydi ki? Bu her yerde böyle olmaz mı zaten? Bu mahalledeki çocuklar da baskı görüyor. O halde, konu ne? Ve sonra... yanlış olduğunu biliyorum ama parayı da düşünmek gerek."

Maya, kadının ne demek istediğini anladı. "Okul para teklifinde mi bulundu?"

"Şu fotoğraftaki diğer iki çocuğu görüyor musunuz?" Kadın gözyaşlarını silip göğsünü dikleştirdi. "Şu Melvin. Şimdi Stanford'da profesör. Otuzuna basmadan profesör oldu. Johnny de Johns Hopkins'te tıp fakültesinde. Akademi çocukların ömür boyu eğitim masraflarını karşılamayı garanti etti. Bana ve Javier'e de para verdi. Çocukların hesabına yatırdık."

"Bayan Mora, Theo'nun Franklin Biddle'daki oda arkadaşını hatırlıyor musunuz?"

"Andrew Burkett'i mi?"

"Evet."

"Kayınbiraderiniz olacaktı. Zavallı çocuk."

"Hatırlıyorsunuz yani?"

"Elbette. Hepsi birden Theo'nun cenazesine geldiler. Bütün o yakışıklı, zengin görünümlü, mavi ceketli, okul kravatlı, dalgalı saçlı çocuklar. Hepsi aynı giyinmişti, sıraya girip zengin robotlar gibi, 'Başınız sağ olsun,' dediler ama Andrew farklıydı."

"Nasıl?"

"Üzgündü. Gerçekten ama gerçekten üzgündü. Davranışları yalandan değildi."

"Andrew ve Theo, yakın mıydılar?"

"Sanırım, evet. Theo, Andrew'in en iyi arkadaşı olduğunu söylüyordu. Kısa süre sonra Andrew tekneden düştüğünde, bunun bir kaza olduğunu okudum ama bana mantıklı gelmedi. Zavallı çocuk en iyi arkadaşını kaybediyor ve tekneden düşüyor, ha?" Kadın bir kaşını kaldırarak baktı Maya'ya. "Bu bir kaza değildi, değil mi?"

Maya, "Hayır, sanmıyorum," dedi.

"Javier bundan şüphelendi. Andrew'in cenazesine gittik, bunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum."

"Javier'e, 'Andrew, Theo için çok üzülüyor,' dediğimi hatırlıyorum. Onu öldürenin o keder olup olmadığını merak ettim, dediğimi anlıyor musunuz? O kadar üzgündü ki, belki de tekneden atlayıp hayatına son verdi."

Maya başıyla onayladı.

"Fakat Javier buna inanmadı."

"Neye inandı?"

Raisa birleştirdiği ellerine baktı. "Javier bana 'İnsan üzüntüden böyle yapmaz, suçluluktan yapar,' dedi."

Sessizlik oldu.

"Gördüğünüz gibi, Javier olan bitenin üstesinden gelemedi. Verilen paranın can bedeli olduğunu söyledi. Bunu anlamadım. Dediğim gibi, zengin çocukları belki Theo'yla biraz uğraştılar ama sonunda Javier'in kendini suçladığı için bu kadar deliye döndüğünü düşündüm hep. Theo'yu ait olmadığı yerde bir okula gitmeye zorlayan oydu ve Tanrı yardımcım olsun, ben de onu suçladım. Bunu saklamaya

çalışsam da Javier bunu yüzümden anlayabiliyordu. Hastayken bile. Ona bakarken bile. Yatağında elimi tutarak can verirken bile. Javier yüzümdeki o bakışı gördü, belki de son gördüğü şey buydu."

Kafasını kaldırdı, işaretparmağıyla bir damla gözyaşını sildi. "Javier haklıydı belki de. Andrew Burkett'i öldüren şey belki de keder değildi. Suçluluk duygusuydu belki."

Birkaç dakika öylece oturdular. Maya uzanıp Raisa'nın elinden tuttu. Bu ona göre bir şey değildi. Mayanın sık yaptığı bir şey değildi ama doğru geliyordu.

Raisa bir süre sonra, "Kocanız birkaç hafta önce öldürüldü," dedi.

"Evet."

"Ve şimdi buradasınız."

Maya başını salladı.

"Bu bir tesadüf değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Maya, "değil."

"Bayan Burkett, oğlumu kim öldürdü? Theo'ma kim kıydı?"

Maya, Raisa Mora'ya bunun yanıtını bilmediğini söyledi.

Ama bildiğini düşünmeye başlıyordu.

Bölüm 26

Maya arabasına bindiğinde, kısa bir süreliğine ön camdan dışarı bakakaldı. Başını eğip ağlamayı çok istese de, zamanı yoktu. Telefonunu kontrol etti. Leather and Lace'den iki çağrı daha gelmişti. Umutsuzluğa kapılıyor olmalıydılar. Maya protokolü yıkmaya karar verdi. Numarayı geri arayıp Lulu'yu istedi.

Lulu, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Gizli kapaklı işler yetti artık. Philadelphia'dayım."

"En iyi kızlarımızdan biri hastalandı, bu gece dans edebilirsin. Eğer işi istiyorsan, acilen gelmelisin."

Maya gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Orada olacağım."

Akıllı telefonuyla *Google*'dan o gece yatta olan futbol takımının yardımcı kaptanı Christopher Swain'in ismini aratı. Adam Manhattan'da ismiyle müsemma Swain Emlak'ta çalışıyordu. Ailenin Manhattan'ın beş kasabasının tümünde sayısız mülkü vardı. Harika. Araştıracağı bir sürü zenginlik daha. Maya, Franklin Biddle'ın mezunlar sayfasından adama ait bir e-posta adresi bulup ona kısa bir mesaj gönderdi:

İsmim Maya Burkett. Joe kocamdı. Acilen konuşmamız gerek. Lütfen bana en kısa zamanda ulaşın.

Bütün iletişim bilgilerini ekledi.

Maya iki saat sonra arabasını Leather and Lace'ye sokup personel otoparkına park etti. Tam inecekti ki, Corey yan taraftan kapıyı açıp arabaya oturuverdi.

"Sür," diye fısıldadı.

Maya tereddüt etmedi. Arabayı geri vitese takıp otoparktan çıkması birkaç saniyesini aldı.

Yola çıktıklarında, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Gitmemiz gerek."

"Nereye?"

Corey, Livingston'da 10.Yol'un dışında bir adres verdi.

Maya, "Livingston," dedi. "Sanırım bu Tom Douglass'la ilgili."

Corey arkalarına bakmaya devam ediyordu.

"Takip edilmiyoruz," dedi Maya.

"Emin misin?"

"Evet."

"Buradan çıkmam gerek. Bilmelerini istemiyorum."

Maya nedenini sormadı. Onu ilgilendirmiyordu. "Pekâlâ, nereye gidiyoruz?"

"Tom Douglass'ın e-postalarını izliyordum."

"Bizzat sen mi?"

Maya onun hafifçe gülümsediğini gördü. "Çok çalışanım olduğunu sanıyorsun muhtemelen."

"Kulağa çok zayıf bir sözcük gibi geliyor ama birçok... *müridin* olduğunu biliyorum. Sana tapıyorlar adeta."

"Bir yere kadar. Onlara güvenemem. Ben sadece yeni

bir davanın ünlüsüyüm. İnsanların dikkati kolayca dağılır. Kony 2012'yi hatırlıyor musun? Öyleyse evet, birçoğunu bizzat kendim yapıyorum."

Maya yeniden konuya dönmeye çalıştı. "Tom Douglass'ın e-postalarını takip ediyordun?"

"Doğru. Hala AOL kullanıyor, inanabiliyor musun? Adam eski modanın da dört adım gerisinden geliyor. E-postayla çok az işi oluyor. Neredeyse bir aydır bir e-posta ne aldı ne de yolladı."

Maya sağa sapıp anayola çıktı. "Karısı da o zamandır ortalarda olmadığını söylüyor."

"Kesinlikle. Bugün erken saatlerde Douglass'a Julian Rubinstein isimli bir adamdan ödenmemiş bir faturaya ilişkin bir e-posta geldi. E-postadan anladığım kadarıyla, Rubinstein, Douglass'a Livingston'daki tamirhanesinin deposunun kulübesini kiralamış."

"Araba tamirhanesi mi?"

"Öyle tahmin ediyorum, evet."

Maya, "Kulübe için tuhaf bir yer," dedi.

"Kredi kartından otomatik ödeme yok, kâğıt kürek yok, bu tarz bir şey yok. Nakit ödüyor."

Maya adamın hepsini kayıt dışı tutmaya çalıştığını düşündü.

Corey, "Douglass son ödemeyi yapmamış galiba," dedi. "Julian Rubinstein de ona bu sebeple hatırlatma yapıyor. Dostane bir dille yazılmıştı. 'Hey Tom, naber, uzun zamandır ortalarda yoksun yine öyle bir şeyle mi uğraşıyorsun?' tarzındaydı."

Maya direksiyondaki ellerini sıktı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"Planın var mı?"

Corey spor çantasını gösterdi. "Kar maskesi, iki fener, bir zincir kırıcı."

"Nasıl girebileceğimizi karısına da sorabiliriz."

"Eğer söylerse," dedi Corey. "Ya hayır derse?"

Haklıydı.

"Bir şey daha var, Maya."

Maya onun ses tonundan hoşlanmadı.

"Yalan söylemedim ama anlaman gerek. Sadakatini test etmeliydim."

"Hı, hı," dedi Maya.

Kırmızı ışıkta durdular. Maya ona dönüp bekledi.

"Sana her şeyi anlatmadım."

Maya, "O halde şimdi anlat," dedi.

"Ablan."

"Ne olmuş ona?"

"EAC Eczacılık hakkında söylediğimden daha fazla materyal gönderdi bana."

Maya başını salladı. "Evet, bunu tahmin ettim."

"Nasıl?"

Ona da her şeyi anlatmaya gerek yoktu. "Burkettler'in yasa dışı işlere bulaştığını biliyordun ama elinde belirli bir şey yoktu. Önce böyle dedin. Sonra EAC Eczacılık'tan bahsettin. Sana daha fazlasını verdiğini tahmin ettim."

"Doğru ama gördüğün gibi, verdikleri yeterli değildi. Elimizdekileri sızdırabilirdik ama o zaman da örtbas edebilmek için zaman kazanmış olurlardı. Elimizi açmak için çok erkendi. Fazlasına ihtiyacımız vardı."

"Ve Claire araştırmaya devam etti."

"Evet."

"Sonra Tom Douglass'ı buldu."

"Doğru. Fakat Claire onun EAC Eczacılık'la hiçbir bağlantısını bulamadı. Daha başka, daha büyük bir şeydi."

Işık yeşile döndü. Maya gaza bastı. "Claire öldürüldüğünde, neden en azından sana verdiklerini yayınlamadın?"

"Dediğim gibi, gerçekten yeterli değildi. Dahası, Tom Douglass bağlantısını çözmek istedim. İşin açıkçası, Claire sahte ilaçlar konusundan daha ziyade, bununla ilgilendi. Dolayısıyla elimdekileri ifşa edersem, hepsinin üzerini kapatabileceklerinden endişe ettim. Daha fazlasını bulmak istedim."

Maya, "Claire öldü ve bana araştırtmaya başladın," dedi.

Corey bu konuda bir şey demedi.

"Sen bir şeysin, Corey."

"Manipülatifim, kabul ediyorum."

"Bu çok nazik kaçıyor."

"Sadece bir dava uğruna."

"Doğru. O halde bana neden şimdi anlatıyorsun?"

"Çünkü sahte ilaçlardan dolayı bir kişi öldü. Hindistan'da, üç yaşında bir erkek çocuğu. Bir enfeksiyondan dolayı ateşleniyor. Ona EAC'nin amoksilininden vererek tedaviye başlıyorlar. Hiçbir etki yapmıyor. Doktor antibiyotiği değiştirene dek çok geç oluyor. Çocuk komaya giriyor ve ölüyor."

Maya, "Korkunç," dedi. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Hastanedeki birinden. İsmini gizleyen bir doktor ispiyoncu olmak istiyor. Detaylı şemalar, sesli ve görsel kayıtlar tutuyor, hatta doku örnekleri bile almış. Claire'nin bana anlattıklarıyla birlikte bu... hala yeterli değil, Maya. Burkettler, Hindistan'daki ilaç firmalarını yönetenleri suçlayacaklar.

Suyu bulandırmayı iyi bilen pahalı avukatların arkasına sığınacaklar. Bu onları biraz yaralayabilir. Onlar için milyonlara, belki yüz milyonlara mal olabilir ama..."

"Tom Douglass'ın onların kriptoniti olduğunu düşünüyorsun."

"Evet, böyle düşünüyorum." Sesinde hafif bir iniş çıkış oldu. "Claire de böyle düşünüyordu."

"Bu seni eğlendiriyor," dedi Maya.

"Mücadele seni de bazen eğlendirmez miydi?"

Maya yanıt vermedi.

"Bu, işi ciddiye almadığım anlamına gelmiyor ama evet, heyecanlanıyorum."

Maya sağa sinyal verip döndü. "Helikopter videomu ele geçirdiğinde de böyle mi hissettin? Heyecanlandın mı?"

"Gerçeği mi istiyorsun? Evet."

Sessiz kaldılar. Maya araba sürüyordu. Corey radyoyla oynuyordu. Yaklaşık yarım saat sonra Eisenhower Bulvarı'na çıktılar. GPS'e göre yarım kilometreleri kalmıştı.

"Maya?"

"Evet?"

"Ordudan hala birçok arkadaşın var. Örneğin, Shane Tessier."

"Beni mi izliyorsun sen?"

"Biraz."

"Amacın nedir, Corey?"

"Aralarında o helikopterdeki ses kaydını bilen var mı? Yani..."

Maya, "Ne demek istediğini biliyorum," diyerek sözünü kesti. "Hayır."

Corey bir şeyler daha söyleyecek oldu fakat Maya, "İşte geldik," diyerek onu durdurdu.

Maya sola sapıp tozlu yola vardığında, gözleri güvenlik kamerası aradı. Yoktu. Arabasını JR Tamirhanesi'nden bir blok öteye park etti. Corey ona kar maskesini uzattı. Maya başını iki yana salladı. "Bunlarsız daha az dikkat çekeriz. Karanlık. Birkaç saat sonra arabamızı arayan bir çiftiz sadece."

Corey, "Benim fazladan dikkatli olmam gerek," dedi.

"Biliyorum."

"Fark edilmemeliyim."

"Sakalların uzun, beysbol şapkan var. Bir şey olmaz. Zincir kırıcıyı al ve başını eğik tut."

Corey tedirgin görünüyordu.

"Veya burada kal, ben halledeyim."

Maya arabanın kapısını açıp indi. Corey bundan hoşlanmadı, zincir kırıcıyı kaptığı gibi peşinden gitti. Sessizce yürüdüler. Karanlıktı fakat Maya feneri açmadı. Sürekli etrafı kolaçan ediyordu. Kamera yoktu. Güvenlik yoktu. Ev yoktu.

Maya, "İlginç," dedi.

"Nedir o?"

"Tom Douglass'ın depo kiralamak için böyle bir yer seçmesi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sokağın aşağısında bir CubeSmart deposu var. Bir de Public Storage* var. Onların güvenlik kameraları, kolay erişimleri, diğer her şeyleri var ama Tom Douglass oraları seçmemiş."

"Çünkü adam eski kafalı."

Maya, "Olabilir," dedi. "Ya da gerçekten kimsenin burayı bilmesini istemedi. Düşünsene. Adamın kredi kartlarına girdin baktın. Eğer normal bir tesisin deposu için kredi kartıyla

* ABD'deki en büyük kişisel depolama hizmetleri markası. (ç.n.)

veya çekle ödeme yapıyor olsaydı, muhtemelen buna dair başka kayıtlara da ulaşırdın. Belli ki bunu istememiş."

JR'nin Araba Tamirhanesi *Ticanderoga* kalemi sarısına boyalı betondan yapılmıştı. Garajın iki kapısı kapalıydı. Maya asma kilitleri o mesafeden dahi görebiliyordu. Çimler epeydir biçilmemişti. Paslı araba parçaları mülkün her tarafına dağılmış haldeydi. Maya ve Corey arkayı dolandılar. Bir araç mezarlığı yollarını kesti. Maya eskiden babasının da bir tane sahip olduğu, doksanların ortasından kalma, şu an ezilmiş halde beyaz bir Oldsmobile Cutlass Ciera gördü ve bir an için o güne döndü; babası köşeden dönüyor, hepsi bekliyorlar, babası yüzünde zoraki bir gülümsemeyle kornayı çalıyor, annesi öne otururken Maya ve Claire de arkaya geçiyorlar.

Göz alıcı bir araba değildi ama babası ona bayılırdı, Maya kendini aptal gibi hissetse de, bu Oldsmobile'e bakarken o gün babasını o kadar mutlu edenin acaba bu önündeki araba olup olmadığını, buradaki her bir aracın günün birinde yepyeni ve gıcır gıcır olduğunu, heyecanla, umutla ve beklentilerle kullanıldığını fakat şimdi 10. Otoyol'un dışındaki eski bir tamirhanede paçavra misali, parçalar halinde ölüp gittiğini düşünmeden edemedi.

Corey, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Maya yanıt vermeden ilerledi. Fenerini açtı. Avlu iki veya belki üç dönüm kadardı, arka tarafta, sağ köşede adeta saklanmış bir Chevy kamyonet vardı. Maya insanların küreğini, tırmığını ve bahçe malzemelerini koymak için Home Depot veya Lowe'den aldığı türden iki kulübe gördü.

Fenerle o kulübeleri işaret etti. Corey gözlerini kısarak bakıp başını salladı. Yollarını kirleten jant kapaklarının,

motor parçalarının ve araba kapılarının üzerinden atlayarak sessizce ilerlediler.

Kulübeler küçüktü, uzunlukları yaklaşık bir buçuk metreydi. Maya bunların reçineden veya ağır iş için elverişli, tüm hava şartlarına dayanıklı maddeden yapıldığını tahmin etti. Bir saat içinde alıp kendiniz birleştireceğiniz malzemedendiler. Her ikisi de kilitlenerek kapatılmıştı.

İlerlemeye devam ettiler, on metreye kadar yaklaştıklarında, Corey ve Maya aynı anda kokudan dolayı geri çekildiler.

Corey yüzünde artan dehşetle Maya'ya baktı.

Maya sadece başını salladı.

Corey, "Ah, olamaz," dedi.

Corey dönüp oradan uzaklaşmak istedi.

Maya, "Sakın," dedi.

Corey durdu.

Maya, "Kaçmamız daha kötü olur," dedi.

"Kokunun ne olduğunu bile bilmiyoruz. Bir hayvan da olabilir."

"Olabilir."

"O yüzden gidelim artık."

"Sen git, Corey."

"Ne?"

"Ben kalıyorum. Bunu açıyorum. Sonuçlara katlanabilirim. Sen katlanmazsın. Anlıyorum. Zaten aranıyorsun. O yüzden, git. Kimseye burada olduğunu söylemem."

"Onlara ne diyeceksin?"

"Bunu dert etme. Git."

"Ne bulduğunu bilmek isteyeceğim."

Bu kararsızlık Maya'ya yetti. "O zaman bir dakika daha dur."

Zincir kırıcı asma kilidi tereyağını dilimleyen sıcak bıçak misali kesiverdi. Kapı açıldığında, bir insan kolu dışarı doğru düştü.

Corey, "Aman Tanrım," dedi.

Corey kokudan dolayı geri çekilip öğürmeye başladı.

Maya olduğu yerde kaldı.

Bedenin geri kalanı da dışarı çıkmaya başladı. Maya cesedin fena halde olduğunu görebiliyordu. Yüzü çürümeye başlamıştı ama Maya daha önceden gördüğü fotoğraflara ve ayrıca ölçülere, gri saçlara dayanarak bunun Tom Douglass olduğunu söyleyebilirdi. Cesede doğru bir adım attı.

"Ne yapıyorsun?"

Maya yanıt verme zahmetine girmedi. O kadar çok ceset görmüştü ki, bundan dolayı rahatsızlık duyup durmazdı. Bunlar artık onu şoke etmiyordu. Cesedin arkasına, kulübeye baktı. Boştu.

Corey yine öğürmeye başladı.

Maya, "Gitsene," dedi.

"Ne?"

"Eğer buraya kusarsan, polisler görür. Buradan çık git. Hemen. Otoyola çık ve bir restoran bul. Lulu'yu veya başka birini ara ki gelip seni alsınlar."

"Seni burada yalnız bırakırsam içim rahat etmez."

"Tehlikede olan ben değilim, sensin."

Corey sağa sola bakındı. "Emin misin?"

"Git."

Maya diğer kulübeye geçip kilidi kırdı, içeri baktı. Boştu.

Arkasına baktığında, Corey'nin çıkışa doğru araba parçalarının arasından sendeleyerek yürüdüğünü gördü. O gözden kaybolana dek bekledi. Saatine baktı. Zincir kırıcının üzerindeki parmak izlerini silip onu Oldsmobile'in içine sakladı. Bulunsa bile, bir şey kanıtlayamazlardı. Tedbiri elden bırakmamak adına bir yirmi dakika daha bekledi.

Ardından 911'i aradı.

Bölüm 27

Maya bir hikâye uydurup buna sadık kaldı.

"Buraya gelmem için bir tavsiye aldım. Geldiğimde kilit kırıktı. Dışarı bir kol sarkıyordu. Ben de kapıyı açtım. Sonra 911'i aradım."

Polis bunun ne tür bir tavsiye olduğunu sordu. Maya kimden geldiğini bilmediğini söyledi. Bundan ne çıkarı olduğunu sordular. Maya burada doğruyu söyledi, zaten bunu Tom Douglass'ın dul karısından da öğreneceklerdi: Öldürülen ablası Claire ölümünden kısa süre önce Tom Douglass'la görüşmüştü ve Maya bunun nedenini öğrenmek istiyordu.

Sorular çeşitli formlarda yöneltilmeye devam etti. Maya, kızının kreşten alınmasını sağlaması gerektiğini söyledi. Polisler bunu yapmasına izin verdiler. Maya, Eddie'yi arayıp durumu çabucak anlattı.

Eddie, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Bu, Claire'nin cinayetiyle bağlantılı olmalı, değil mi?"

"Hiç şüphesiz."

"Lily'i hemen alırım."

Maya etrafı polislerle çevriliyken, Skype üzerinden kreşi arayıp Lily'i bugün Eddie Amcasının alacağını söyledi. Miss Kitty bunu hemen kabul etmedi. Maya'ya bu telefon görüşmesinde her şeyin yolunda olduğunu ispatlaması için epey zorluk çıkardı.

Maya aşırı güvenlik önlemlerinden geçti.

Saatler sonra, Maya'ya artık gına geldi. "Beni tutukluyor musunuz?"

Kıvırcık saçlarından oluşan görkemli bir miğfere ve gür kaşlara sahip, Essex Kasabası dedektifi olan sorumlu polis mırın kırın etti. "Başkasının mülküne izinsiz girmekten tutuklayabiliriz."

Maya ellerini uzatıp bileklerini birleştirdi. "O halde yapın hadi. Gerçekten eve, kızıma gitmem gerekiyor."

"Burada şüphelisiniz."

"Tam olarak ne için?"

"Ne sanıyorsunuz? Cinayet."

"Neye dayanarak?"

"Bu akşam sizi buraya ne getirdi?"

"Anlattım ya."

"Kurbanın kayıp olduğunu karısından öğrenmiştiniz, değil mi?"

"Öyle."

"Sonra esrarengiz bir kaynaktan o depodaki kulübeyi kontrol etmenizle ilgili bir tavsiye aldınız."

"Doğru."

"Bu esrarengiz kaynak kimdi?"

"İsimsiz."

Kıvırcık, "Telefonla mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ev telefonu mu, cep mi?"

"Ev."

"Arama kayıtlarınıza bakacağız."

"Bakın ama artık geç oldu." Maya ayağa kalkmaya yeltendi. "Bu akşamlık bu kadarsa..."

"Durun."

Maya bu sesi tanıyınca içinden küfretti. NYPD Dedektifi Roger Kierce tıknaz bedenine uzun gelen kollarıyla, mağara adamı edasıyla onlara doğru yürüdü.

Kıvırcık, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Kierce rozetini gösterip ismini söyledi. "Bayan Stern'in eşi Joe Burkett'in vurularak öldürülmesini soruşturuyorum. Sizler ölüm nedenini biliyor musunuz?"

Kıvırcık bir an için Maya'ya dikkatle baktı. "Yalnız konuşsak?"

Maya, "Boğazı kesilmiş gibi görünüyordu," dedi. İkisi birden Maya'ya baktı. "Bakın, gerçekten gitmem gerek. Hepimize zaman kazandırmaya çalışıyorum."

Kierce yüzünü buruşturup tekrardan Kıvırcık'a doğru baktı.

Kıvırcık, "Boğazında bıçak yarasına benzer bir şey var," dedi. "Henüz bu kadarını biliyoruz. Adli tabip bulgularını sabah verecek."

Kierce, Maya'nın yanındaki sandalyeyi çekti, çevirip sırt kısmını öne getirdi, ardından büyük bir prodüksiyona imza atıp bacaklarını ayırarak oturdu. Maya aklından Caroline'nin ailenin Kierce'ye para ödediğini söylediğini geçirerek onu seyretti. Acaba doğru muydu? Bundan şüpheliydi ama ister doğru ister yanlış olsun, böyle bir vaziyetteyken bu konuyu açmak salakça bir hamle olurdu.

Maya, "Avukatımı hemen çağırabilirim," dedi. "Hepimiz biliyoruz ki, beni daha fazla tutmak için yeterli bir nedeniniz yok."

Kierce sesinde en ufak bir samimiyet belirtisi olmadan, "Bu konudaki işbirliğiniz için teşekkür ederiz," dedi, "ama gitmeden evvel... pekâlâ, sanırım biz konuya yanlış şekilde bakıyorduk."

Maya'nın atlamasını bekliyordu.

"*Biz* neye yanlış bakıyorduk acaba, Dedektif?"

Kierce ellerini sandalyeni üst kısmına koydu. "Cesetler arasında dolanıyorsunuz, değil mi?"

Eddie'nin sözleri: *Ölüm seni takip ediyor, Maya...*

"Öncelikle eşiniz. Şimdiyse bu özel dedektif."

Maya'ya bakıp gülümsedi.

"Bir yere varacak mısınız, Dedektif Kierce?"

"Öylesine diyorum. İlkinde, kocanızla parktasınız. Ölüyor. Sonra bir şey arıyorsunuz, Tanrı bilir her neyse. Tom Douglass ölüyor. Tüm bunlardaki ortak payda nedir?"

Maya, "Durun tahmin edeyim," dedi, "ben mi?"

Kierce omuzlarını silkti. "Bunu fark etmemek elde değil."

"Hayır, değil. O halde, teoriniz nedir, Dedektif? İkisini de ben mi öldürdüm?"

Kierce yeniden omuzlarını silkti. "Siz söyleyin."

Maya ellerini uzatıp teslim oluyormuş gibi yaptı. "Ah, beni yakaladınız. Sanırım şöyle oldu, cesedin mevcut durumuna bakarsak, Tom Douglass'ı haftalar önce öldürdüm. Sonra da cesedi o depodaki kutuya tıkıştırdım, etrafı güzelce temizledim ve yine de, karısına gidip tuhaf nedenlerle onu aradığımı söyledim. Bu noktada yardım eder misiniz, Bay Kierce, sonra da gelip cesedi ortaya çıkarıp kendimi mi ifşa ettim?"

Kierce öylece oturuyordu.

"Ve evet, bunun kocamla arasındaki açık bağlantıyı görüyorum. Cinayet mahallinde gezmekten hoşlanacak kadar da aptalım sanırım; zira bu, bu işten sıyrılmak için harika bir yol, değil mi? Ah... ve Joe'nin olayında, ablamı öldüren silahın izini sürecek kadar da ileri gitmişim. Vay be, üstelik ablam öldürüldüğünde bu ülkede bile değilken, kocama da aynı silahı kullanmışım. Bu kadar mı, Dedektif Kierce? Unuttuğum bir nokta var mı?"

Kierce hiçbir şey demedi.

"Ve siz benim iki cinayet işlediğimi ispat etmeye çalışırken... pardon, ablamı da mı ben öldürdüm? Yok, bana bunu yapamayacağımı çünkü o sırada yurt dışında görevde olduğumu bildiğinizi söylemiştiniz... fakat siz tüm bunları ispat etmeye çalışırken Burkett ailesiyle olan ilişkinize de bir göz atalım isterseniz."

İşte bu Kierce'nin dikkatini çekti. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Boş versenize." Maya ayağa kalkıp çıkışa yürüdü. "Bakın, siz nasıl istiyorsanız vaktinizi öyle harcayabilirsiniz. Şimdi gidip kızımı alacağım."

Arabasına geçici olarak el koymuşlardı.

Maya, "Yetki aldınız mı?" diye sordu.

Kıvırcık belgeyi uzattı.

"Ne de hızlı," dedi Maya.

Kıvırcık omuz silkti.

Kierce, "Sizi bırakayım," dedi.

"Hayır, teşekkürler."

Maya telefonundan bir taksi çağırdı. Taksi on dakika sonra geldi. Evine vardığında, diğer arabayı –Joe'nin arabasını– alıp Claire ve Eddie'nin evinin yolunu tuttu.

Eddie onu ön kapıda bekliyordu. "Ne oldu?"

Maya kapıda durup ona bütün akşamı anlattı. Eddie'nin arkasında oynayan Alexa ve Lily'i görebiliyordu. Alexa ve Daniel'i düşündü. Ne iyi çocuklardı. Maya sonuç odaklıydı.

İyi çocuklarınız varsa, siz de muhtemelen iyi ebeveynlerdiniz. Bunun için bütün övgüleri Claire mi hak ediyordu? En sonunda Maya, kızını büyütürken en çok kime güvenecekti?

"Eddie?"

"Ne var?"

"Senden bir şey gizledim."

Eddie ona baktı.

"Philadelphia bana bir şey ifade etti. Andrew Burkett orada okumuştu." Eddie'ye bu kapsamdaki bütün bilgileri verdi. Bir adım daha ileri gidip ona dadı kamerasında Joe'yi gördüğünü anlatmayı düşündü ama şimdilik bunun nasıl bir faydası olacağını bilemedi.

Maya sözünü bitirdiğinde Eddie, "O halde, üç cinayet var," dedi. Claire'yi, Joe'yi ve yeni bulunan Tom Douglass'ı kastediyordu. "Ve görebildiğim kadarıyla, tek bağlantı da Andrew Burkett."

Maya, "Evet," dedi.

"Bu çok açık, öyle değil mi, Maya? O teknede bir şeyler olmuş. O kadar fena ki, onca yıl sonra bugün bile insanları öldürüyor."

Maya başıyla onayladı.

Eddie, "O gece orada başka kimler varmış?" diye sordu. "O gece kimler teknedeymiş?"

Maya, Christopher Swain'e yazdığı e-postayı düşündü. Hala yanıt gelmemişti. "Yalnızca aileden bazı kişiler ve arkadaşlar."

Eddie, "Burkettler'den kim varmış?" diye sordu.

"Andrew, Joe ve Caroline."

Eddie çenesini ovuşturdu. "İkisi öldü."

"Evet."

"Bu durumda tek kalan..."

"Caroline o zaman daha çocuktu. Ne yapmış olabilir ki?" Maya onun arkasına doğru baktı. Lily uykulu görünüyordu. "Geç oluyor, Eddie."

"Evet, tamamdır."

Maya, "Seni Lily'i okuldan alma listesine yazdırmam gerek," dedi. "Bunu şahsen yapmazsak, bir daha onu almana izin vermeyecekler."

"Evet, Miss Kitty denen o kız söyledi. Birlikte gidip fotoğraflı kimlik falan çıkarttırmalıymışız."

"Müsait olursan, yarın yapar mıyız?"

Eddie uykulu bir halde Alexa'yla el çırpmaca oynayan Lily'e baktı. "Olur."

"Teşekkür ederim, Eddie."

Üçü birden –Eddie, Alexa ve şimdi de Daniel– Maya ve Lily'i arabalarına yolcu ettiler. Lily gitmeye itiraz edecek oldu ama herhangi bir iki yaş öfke nöbeti geçiremeyecek kadar yorgundu. Maya daha onu araba koltuğuna yerleştirirken gözleri kapandı.

Eve dönerken Maya ölüleri kafasından atmaya çalıştı ama elbette söylemesi kolaydı. Eddie haklıydı. Şimdi olan biten her şeyin on yedi yıl önce o yatta olanlarla doğrudan alakası vardı. Anlamsızdı elbette ama vardı işte. Occam'ın usturasının basitliğini bir kez daha düşündü ama daha uygun bir felsefe Sherlock Holmes yaratımıyla Sir Arthur Conan Doyle'dan geldi: *İmkansızı elediğinde, elinde kalan her neyse –ihtimal dışı dahi olsa– gerçek budur.*

Geçmişi gömemezsin, derler. Bu muhtemelen doğrudur ama esas söylenmek istenen, o travmanın etkilerinin ve yankılarının devam etmesi, bir şekilde canlı kalmasıdır. Bu, Maya'nın hala yaşadığı şeyden çok da farklı değildi. O helikopter saldırısının travmasının etkileri ve yankıları sadece onun içinde hala devam ediyor, bir şekilde canlı kalıyordu.

O halde, geri git. Bunu başlatan ilk travma neydi? Bazıları yattaki gece diyebilir ama ilk orada başlamadı.

Neydi?

Gidebildiğin kadar geriye git. Yanıt genellikle buradadır ve bu durumda, Maya bunun izini Franklin Biddle Akademisi'nin kampüsüne, Theo Mora'nın ölümüne kadar sürebiliyordu.

Maya geri döndüğünde, ev şaşırtıcı şekilde ıssız hissettirdi. Genellikle bu avuntuya hasret olurdu ama bu gece değil. Maya onu yıkayıp üzerini değiştirirken Lily uyku sersemiydi, uyanıktan ziyade ayakta uyuyor gibiydi.

Maya içten içe onun uyanmasını, birlikte biraz zaman geçirmeyi umdu. Lily'nin gözleri kapalıydı. Maya onu kucağında yatağına götürüp yatırdı.

"Tatlım, bir masala ne dersin?"

Maya kendi sesindeki muhtaç ifadeyi duyabiliyordu ancak Lily oralı olmadı.

Maya ayakta durup kızını seyretti. Bir an için harika şekilde normal hissetti. Burada, bu odada, kızıyla kalmak istiyordu. Bu arzunun cesur bir koruyucu olmasından mı, yoksa yalnız kalmaktan korkan bir anne olmasından mı kaynaklandığını şimdilik bilemiyordu. Fark eder miydi ki? Bir iskemle alıp kapının yanındaki şifoniyerin yanına oturdu. Uzunca bir süre, sadece Lily'e baktı. İçinde uyanan birçok

his, kumsaldaki dalgalar misali kıyıya vuruyordu. Maya bunları durdurmadı veya yargılamadı. Olabildiğince az müdahale ederek, akıp gitmelerine izin verdi.

Kendi tuhaf şekilde huzurlu hissediyordu.

Uyuması için bir neden yoktu. Eğer uyursa, sesler canlanırdı. Maya bunu biliyordu. Biraz daha sessiz kalmalarına izin verdi. Orada öylece oturup Lily'i seyretti. Kafasının içinde kâbusumsu çöl faresinin gezip durmasındansa, böylesi daha dinlendirici ve huzurlu değil miydi?

Maya ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Belki bir saat. Belki iki. Odadan ayrılmaktan nefret etti fakat defteriyle beraber bir kalem alması gerekiyordu. Kızını birkaç dakikalığına bile gözünden ayırmanın verdiği ani korkuyla, bunu çabucak halletti. Lily'nin odasına geri döndüğünde, yine aynı yerine oturup mektuplar yazmaya başladı. Elindeki kalem eğreti duruyordu. Artık nadiren yazıyordu. Zaten kim yazıyordu ki? İnsanlar mektuplarını dizüstü bilgisayarında yazıp *gönder* tuşuna basıyordu.

Ama bu gece değil. Bunun için değil.

Ceptelefonu titrediğinde, yazdıklarını bitirmek üzereydi. Arayanın Joe'nin kız kardeşi Caroline olduğunu görünce açmak için acele etti.

"Caroline?"

Diğer uçtaki ses fısıltıyla konuşuyordu. "Onu gördüm, Maya."

Maya kanının donduğunu hissetti.

"Geri geldi. Nasıl bilmiyorum. Seni yakında göreceğini söyledi."

"Caroline, neredesin sen?"

"Sana söyleyemem. Aradığımı kimseye söyleme. Lütfen."

"Caroline..."

Telefon kapandı. Maya numarayı geri aradı. Sesli mesaja düştü. Mesaj bırakmaya yeltenmedi.

Derin nefesler. Al, ver. Sık, bırak...

Paniklemedi. Bu, işe yaramazdı. Arkasına yaslandı, telefon konuşmasını mantıklıca düşünmeye çalıştı ve belki de uzun zamandır ilk kez bazı şeyler netlik kazanmaya başladı.

Fakat bu netlik uzun sürmedi.

Maya evinin önüne yanaşan araba sesini duydu.

Caroline'nin sesini yeniden duydu: *Seni yakında göreceğini söyledi.*

Pencereye fırladı, görmeyi umduğu...

Neydi, sahiden?

İki araba kaldırıma yanaşıp durdu. Roger Kierce sivil polis arabasından indi. Kıvırcık, Essex Kasabası polis arabasından indi.

Maya pencereden uzaklaştı. Merdivenlere yönelmeden önce kızına bir kez daha baktı. Yorgunluğu kendini belli etmeye başlıyordu ama Maya dayandı. Son yakındı. Daha biraz mesafe olabilirdi ama artık nihayet görünüyordu.

Adamların zili çalıp Lily'i uyandırmalarını istemediğinden, onlar daha yaklaşırken kapıyı açtı.

"Ne oldu?" Sesi umduğundan daha sabırsız çıkmıştı.

Kierce, "Bir şey bulduk," dedi.

"Nedir?"

"Bizimle gelmeniz gerekecek."

Bölüm 28

Miss Kitty, Maya'nın ilk ziyaretinden bildiği sivil polis aracını görmesine rağmen, yüzündeki parlak gülümsemeyi bozmadı. Maya henüz bir şey demeden, Miss Kitty elini kaldırıp onu durdurdu.

"Açıklamaya gerek yok."

"Teşekkür ederim."

Artık alışılageldiği üzere, Lily tereddütsüz Miss Kitty'e gitti. Miss Kitty güneş gibi ışıldayan sarı odanın kapısını açtı. Mutlu kahkahalar kızını adeta yuttu. Lily, annesine dönüp bakmadan gözden kayboldu.

Miss Kitty, "O harika bir çocuk," dedi.

"Teşekkür ederim."

Maya arabasını kreşin otoparkında bırakıp Kierce'nin arabasına geçti. Adam yol boyunca sohbet açmaya çalışsa da Maya oralı olmadı. Sessizce Newark'a doğru yol aldılar. Maya yarım saat sonra polis merkezindeki klasik sorgu odasında oturuyordu. Masanın üzerindeki ufak tripodda bir kamera kuruluydu. Kıvırcık, kameranın Maya'yı gösterdi-

ğinden emin olduktan sonra açma tuşuna bastı. Ona sorulara yanıt vermeye istekli olup olmadığını sordu. Maya onayladı. Adam ondan bu doğrultuda bir belge imzalamasını istedi. Maya imzaladı.

Kierce'nin büyük elleri ve kıllı parmakları vardı. Ellerini masaya koyup Maya'ya *sorun yok, her şey yolunda* gülümsemesiyle baktı. Maya ona karşılık vermedi.

Adam, "En baştan başlamamızın sakıncası var mı?" diye sordu.

"Evet."

"Pardon?"

Maya, "Yeni bilgiler elde ettiğinizi söylediniz," dedi.

"Bu doğru."

"O halde neden oradan başlamıyorsunuz?"

"Biraz sabredin, olur mu?"

Maya bir şey demedi.

"Kocanız vurulduğunda, sizi ve kocanızı soymaya çalıştığını iddia ettiğiniz iki adamı tarif ettiniz."

"İddia mı?"

"Yalnızca terminoloji, Bayan Burkett. Size Bayan Burkett diyebilir miyim?"

"Hayır. Sorunuz nedir?"

"Bu eşkale uyan iki adam bulduk. Emilio Rodrigo ve Fred Katen. Sizden onları teşhis etmenizi istedik, siz de yeteneğiniz ölçüsünde bunu yaptınız ama ifadenize göre, kar maskesi takıyorlardı. Bildiğiniz gibi, onları tutamazdık ancak Rodrigo'yu silah suçundan dolayı takip ediyoruz."

"Pekâlâ."

"Kocanızın cinayetinden önce, Emilio Rodrigo'yu veya Fred Katen'ı tanıyor muydunuz?"

Yuh. Acaba nereye varacaktı? "Hayır."

"İkisiyle de hiç karşılaşmadınız mı?"

Maya, Kıvırcık'a baktı. Taş gibiydi. Sonra Kierce'ye döndü. "Asla."

"Emin misiniz?"

"Evet."

"Çünkü bir teoriye göre, bu bir soygun değildi, Bayan Burkett. Olası bir teoriye göre, bu adamları kocanızı öldürmeleri için tuttunuz."

Maya bir kez daha, bir Kıvırcık'a, bir Kierce'ye baktı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsunuz, Dedektif Kierce."

"Ah? Nerden bileyim?"

"İki şekilde. Birincisi, Emilio Rodrigo'yu ve Fred Katen'i kiralamış olsam, onları polise teşhis etmezdim, değil mi?"

"Belki bir taşla iki kuş vurmak istediniz?"

"Benim açımdan riskli olurdu, sizce de öyle değil mi? Anladığım kadarıyla, bu iki adamla tek çıkarımınız, benim ifademdi. Eğer ben bir şey demezsem, peşlerine düşmezsiniz. O halde, neden onları teşhis edeyim ki? Sessiz kalmam benim çıkarıma olmaz mı?"

Adamın buna verecek bir yanıtı yoktu.

Maya konuşmaya devam etti. "Ve saçma değil mi? Onları tutup ayarladığımı düşünüyorsunuz ya, o halde neden kar maskesi taktıklarını söyleyeyim ki? Direkt olarak eşkallerini belirtirim, siz de gider tutuklarsınız."

Kierce ağzını açtı fakat o esnada Miss Kitty'den mesaj alan Maya onu el işaretiyle durdurdu.

"Saçma bahanelerinizi sıralamadan evvel, hepimiz biliyoruz ki, burada olmamın nedeni bu değil. Bunu nereden bildiğimi soracaksanız da, New York Şehri'nde değil,

Newark'tayız. Burası Kıvırcık'ın yetki alanı. Özür dilerim, isminizi hatırlamıyorum."

"Essex Kasabası Dedektifi Demetrius Mavrogenous."

"Harika, Kıvırcık'la devam etsem sakıncası olur mu? Ama hadi artık zamanımızı boşa harcamaktan vazgeçelim. Eğer bu durum Joe'nin cinayetiyle alakalı olsa, sizin çalıştığınız Central Park Polis Merkezi'nde olurduk, Dedektif Kierce. Ancak bunun yerine, Newark'tayız, bu da Essex Kasabası demek, Livingston yetki alanı demek, New Jersey demek... yani Tom Douglass'ın cesedinin dün gece olduğu yer demek."

Kierce, "Olduğu değil," dedi. Bir tür devinim kazanmaya çalışıyordu. "Bulunduğu. Sizin tarafınızdan."

"Pekâlâ, evet ama yeni bilgi bu değil, değil mi?"

Maya durup bekledi.

Kierce nihayet, "Hayır, değil," dedi.

"Harika. Ve tutuklu da değilim, değil mi?"

"Hayır, değilsiniz."

"O halde, oyun oynamayı bırakın, Dedektif. Ne buldunuz da beni sabah sabah buraya getirdiniz, söyleyin artık."

Kierce, Kıvırcık'a baktı. Kıvırcık başını salladı.

"Lütfen sağınızdaki ekrana bakın."

Duvarda asılı bir düz ekran televizyon vardı. Kıvırcık uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı, bir video görüntüsü ekranda belirdi. Bir benzin istasyonunun güvenlik kamerasıydı bu. Bir gaz pompasını ve arka planda da sokağı ve trafik ışıklarını görebiliyordunuz. Maya bu benzin istasyonunun nerede olduğunu tam olarak söyleyemezdi ama bu işin nereye gittiği konusunda bir fikri vardı. Kierce'ye göz ucuyla baktı. Kierce ondan bir tepki bekliyordu.

Kıvırcık, "Bekleyin," dedi, "burada, sağda."

Dur tuşuna bastı. Yakınlaştırdı, Maya sağa baktığında, kırmızı ışıkta duran kendi arabasını görebiliyordu. Kamera arabasının arka kısmına odaklandı. "Yalnızca ilk iki harfi çıkarabildik ama plakanıza uyuyor. Bu sizin arabanız mı, Bayan Burkett?"

Maya itiraz edebilir, bu iki harfle başlayan başka BMW'ler de olduğunu söyleyebilirdi ama amaç neydi ki? "Öyle görünüyor."

Kierce, Kıvırcık'a doğru başını salladı. Kıvırcık uzaktan kumandayı alıp düğmeye bastı. Kamera yolcu koltuğunun penceresine doğru ilerledi.

Bütün gözler Maya'ya çevrildi.

Kierce, "Yanınızda oturan adam kim?" diye sordu.

Camdaki parlamadan dolayı yalnızca beysbol şapkası ve karaltı görünüyordu, birinin olduğu belliydi.

Maya yanıt vermedi.

"Bayan Burkett?"

Maya sessizliğini korudu.

"Bize dün gece Tom Douglass'ın cesedini bulduğunuzda, yalnız olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?"

Maya ekrana baktı. "Bununla çelişen bir şey görmüyorum."

"Yalnız olmadığınız belli."

"Cesedin bulunduğu tamirhanede olmadığım belli."

"Şunu mu diyorsunuz, bu adamın..."

"Adam olduğundan emin misiniz?"

"Anlamadım?"

"Bir karaltı ve beysbol şapkası görüyorum. Kadınlar da beysbol şapkası takar."

"Bu kim, Bayan Burkett?"

Maya onlara Corey Rudzinski'den bahsedecek değildi. Buraya gelmeyi kabul etmişti, zira ellerinde ne olduğunu görmek istiyordu. Artık biliyordu. Bu nedenle, "Tutuklu muyum?" diye yeniden sordu.

"Hayır."

"O halde sanırım gitme zamanım geldi."

Kierce ona bakıp sırıttı. Maya bu sırıtmadan hoşlanmadı. "Maya?"

Bayan Burkett demiyordu artık.

"Sizi buraya bunun için getirmedik."

Maya olduğu yerde kaldı.

"Bayan Douglass'la görüştük. Ziyaretinizden bahsetti."

"Sır değil. Size zaten anlatmıştım."

"Evet, anlattınız. Bayan Douglass bize ablanız Claire'nin kocasını soruşturduğuna inandığınız için onu ziyaret ettiğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

Maya bunu kabul etmekte sakınca görmedi. "Size zaten dediğim gibi."

Kierce başını yana eğdi. "Ablanızın Tom Douglass'ı ziyaret ettiğini nereden biliyordunuz?"

Maya buna yanıt vermek istemiyordu. Kierce'nin bunu beklediği açıktı.

"Gizemli kaynağınızdan bir başka tavsiye mi aldınız?"

Maya yanıt vermedi.

"O halde, eğer haklıysam, gizemli bir kaynaktan Claire'nin Tom Douglass'la görüştüğüne dair bir bilgi aldınız. Sonra da bu gizemli kaynak size Tom Douglass'ın bir depoda olduğuna dair bilgi verdi. Söylesenize, Maya, bu bilgilerin bir dayanağı var mı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu gizli kaynağın doğruyu söylediğine dair bir kanıtınız var mı?"

Maya yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, Claire'nin Tom Douglass'ı ziyaret ettiğini biliyorum."

"Etmiş mi?"

Maya ensesinin gerildiğini hissetti.

"Tom Douglass'ın o depodaki kulübede olduğuna katılıyorum –bu gerçekten iyi bir bilgiydi– ama gizli kaynağınız tüm sorumluluğu size yıkmış olmadı mı, ne dersiniz?"

Kierce ayağa kalkıp televizyon ekranına doğru yürüdü. Beysbol şapkalı karaltıyı işaret ederek, "Gizli kaynağınızın da bu kişi olduğunu düşünüyorum," dedi.

Maya bir şey demedi.

"Bu adamın –sırf eğlencesine, adam diyelim, yüzündeki sakalları bile görüyorum sanki– sizi o depoya götürdüğünü düşünüyorum."

Maya ellerini birleştirip masanın üzerine koydu. "Peki, ya öyleyse?"

"Arabanızda olduğu belli, değil mi?"

"Yani?"

"Yani..." Kierce geri gelip yumruklarını masaya koydu, Maya'ya doğru eğilip, "arabanızın bagajında kan bulduk, Bayan Burkett," dedi.

Maya hiç kıpırdamadan duruyordu.

"AB negatif. Tom Douglass'ınkiyle aynı gruptan. Bunun oraya nasıl bulaştığını anlatmak ister misiniz?"

Bölüm 29

Kan grubunu biliyorlardı ama arabanın bagajında bulunan kanın Tom Douglass'a ait olduğuna dair DNA testi onayı gelmemişti. Ellerinde onu daha fazla tutmaya yetecek şey yoktu.

Fakat yaklaşıyorlardı. Zaman hızla geçiyordu.

Kierce onu eve bırakmayı teklif etti. Maya bu defa kabul etti.

Yolun ilk on dakikası boyunca sessizdiler. Sessizliği nihayet bozan Kierce oldu.

"Maya?"

Maya pencereden dışarı bakıyordu. Bir anlamda tüm bunları başlatan kişiyi, Corey Rudzinski'yi düşünüyordu. Maya'nın duygusal çöküntüsü o helikopter saldırısı videosunun yayınlanmasıyla başlamıştı, bunu yapan da Corey'di. Yine zamanda geriye, o görevdeki eylemlerine, orduya katılma kararına ve diğer her şeye gidebilirdi ama sahiden de dünyasını altüst eden, Claire ve Joe'nin ölümüne doğrudan neden olan şey, o lanet videonun yayınlanmasıydı.

Islıkçı Corey ona oyun mu oynamıştı?

Maya onun güvenini kazanmak için o kadar telaşlanmıştı ki, belki de onu mahvetmek için bunca şey yapan birine güvenmenin aptalca olduğunu unutuvermişti. Onun sözlerini kafasında tekrarladı. Corey, Claire'nin ona gittiğini, internet sayfasından ona ulaştığını söylemişti. Maya bunu kabul etmişti fakat bu doğru muydu? Bir dakika düşünsenize. Corey'nin videoyu yayımlamaması için Claire'nin onunla iletişime geçmesi bazı açılardan mantıklı geliyordu. Fakat Corey'nin Claire'ye ulaşıp Burkett ailesi ve EAC Eczacılık hakkında bilgi toplaması karşılığında videoya ait ses kaydını yayımlamama yönünde onu manipüle etmesi *çok daha* mantıklı geliyordu.

Corey, Maya'yı da mı manipüle etmişti?

Onu Tom Douglass'ın cinayetini üstlenecek kadar manipüle etmiş miydi?

Kierce yeniden, "Maya?" dedi.

"Ne var?"

"Bana ilk günden beri yalan söylüyorsun."

Yeter, diye düşündü Maya. Artık durumu onun aleyhine çevirmenin vakti gelmişti.

"Caroline Burkett bana Burkett ailesinden rüşvet aldığını söyledi."

Kierce zoraki gülümsedi. "Bu bir yalan."

"Öyle mi?"

"Evet fakat Caroline Burkett mi sana yalan söyledi..." –bir saniyeliğine Maya'ya bakıp gözlerini yeniden yola çevirdi– "yoksa şu an dikkatimi dağıtmak için sen mi yalan söylüyorsun, bilemedim."

"Bu arabanın içinde zerre kadar güven yok, değil mi?"

"Hayır," diyerek ona katıldı Kierce. "Ama vaktin azalıyor, Maya. Yalanlar asla ölmez. Saklamaya çalışabilirsin ama yalanlar bir şekilde ortaya çıkar."

Maya başıyla onayladı. "Bu esaslı oldu, Kierce."

Kierce kıkırdadı. "Evet, öyle sayılır, değil mi?"

Araba Maya'nın evinin önüne yanaştı. Maya kapının tutamacına uzandı fakat kapı kilitliydi. Kierce'ye baktı.

Kierce, "Yanıtı bulacağım," dedi. "Umarım yine sana gelmez ama eğer gelirse..."

Maya kapının açılma sesini bekledi. Sesi duyduğunda teşekkür etmeye veya veda etmeye tenezzül etmeden arabadan indi. İçeri girdiğinde, bütün kapıların kilitli olduğundan emin olup karanlık merdiven boşluğuna yöneldi.

Bodrum en başlarda erkeklere özgü lüks bir eğlence odasıyken –üç düz ekran TV, meşe ağacından yapılma bar, şarap soğutucu, bilardo masası, iki tilt oyunu makinesi– Joe burayı Lily için oyun odası olacak şekilde değiştirmeye başlamıştı. Koyu renk ahşap paneller çıkarılmış, duvarlar bembeyaz boyanmıştı. Joe, Winnie the Pooh ve Madeline gibi birçok karakterin gerçek hayatta olabilecek büyüklükteki çıkartmalarını bulup her yere yapıştırmıştı. Meşeden barı hala duruyordu ama onu da çıkaracağına söz vermişti. Maya kalmasının sakıncası olmadığını söylemişti.

Bodrumun köşesindeyse, Joe'nin 17. Otoyol'un üzerindeki Toys "R" Us mağazasından aldığı iç mekân oyun evlerinden bir tane bulunuyordu. Kale temalıydı (Joe bunun *erkekçe* olduğunu iddia etmişti) ama bir ufak mutfağı (bunun da *kadınca* olduğunu iddia edecek olmuştu ama hayatta kalma içgüdüsü baskın gelmişti), çalışan bir kapı zili ve panjurlu pencereleri vardı.

Maya silah kasasına doğru yürüdü. Yalnız olduğunu bilmesine rağmen, eğilip bodrumun merdivenlerini kontrol etti, ardından parmak ucunu cama yerleştirdi. Kasanın otuz iki farklı parmak iziyle çalışma kapasitesi vardı ama yalnızca onun ve Joe'nin parmak izleriyle çalışıyordu. Maya eğer silahlarından birini alması gerekirse veya herhangi bir nedenle kendi onun almasına ihtiyaç duyarsa diye, Shane'nin parmak izini de buraya eklemeyi düşünmüştü fakat fırsatları olmamıştı.

Çıkan iki *tık* sesi parmak izinin tanındığını ve kasanın açıldığını belirtti. Maya tokmağı çevirip metal kapıyı açtı. Glock 26'yı çıkardı, ardından içini rahatlatmak için, diğer bütün silahların yerli yerinde olduğundan, kimsenin buraya gelip kasayı açıp içlerinden birini almadığından emin oldu.

Hayır, Joe'nin hayatta olduğuna inanmıyordu ama bu aşamada, bu kavramı reddetmek için çılgınlık derecesinde inatçı olmak zorundaydı. Silahlarını teker teker çıkarttı ve kısa zaman önce yapmış olmasına rağmen, içlerini açıp iyice temizledi. Bunu hep yapardı. Bir silaha her dokunduğunda, onu yeniden kontrol eder ve temizlerdi. Silahları konusunda bu kadar titiz olması muhtemelen hayatını kurtarmıştı.

Veya mahvetmişti.

Bir an gözlerini kapattı. Ne çok *ya eğer* anı, ne çok *kayar kapı* vardı. Her şey Franklin Biddle Akademisi'nde mi, yoksa o gece yatta mı başlamıştı? Her şey basitçe orada, geçmişte sona erebilir miydi, yoksa El-Kaim'deki savaş görevi bir şekilde bunları yeniden mi canlandırmıştı? Bu hayaletleri uyandırdığı için suçlanacak kişi Corey miydi? Yoksa Claire miydi? Sebebi, dünyaya sızan o kasete sahip olmak mıydı? Tom Douglass'a gitmek miydi? Yoksa bu lanet kasayı açmak mıydı?

Maya artık bilemiyordu. Umurunda olduğunu da sanmıyordu. Gözünün önündeki silahlar, Roger Kierce'ye gösterdiği, New Jersey'de yasal olarak kayıtlı silahlardı. Ruhsatlıydılar. Maya elini arkaya doğru uzattı, noktayı bulunca bastırdı.

Gizli bir bölme.

Claire'nin evindeki büyükannelerinin sandığını, sahte duvar ve gizli bölme fikrinin nesiller önce Kiev'de nasıl başladığını ve şimdi de kendinin bu aile geleneğini devam ettirdiğini düşünmeden edemedi.

Maya orada hala iki silah tutuyordu, ikisi de yurt dışından alınmış ve dolayısıyla onunla bağlantısı kurulamayacak silahlardı. Yasa dışı değillerdi. Silahların ikisi de oradaydı ama zaten ne bekliyordu ki? Joe'nin hayaletinin gelip silahları çalmasını mı? Hayaletlerin parmak izi yoktur hem, değil mi? Joe'nin hayaleti istese de bu kasayı açamazdı. Tanrım, kendini dayak yemiş gibi hissediyordu.

Telefonu titreyince irkildi. Numaraya baktı, bilmediği bir numaraydı. Yanıtlama tuşuna basıp, "Alo?" dedi.

"Maya Burkett'le mi görüşüyorum?"

Bu bir erkek sesiydi, NPR radyosundaki adamların sesi gibi yumuşaktı ama gergin olduğu belliydi.

"Evet. Siz kimsiniz?"

"İsmim Christopher Swain. Bana bir e-posta göndermişsiniz."

Joe'nin lisedeki futbol takımından yardımcı kaptan.

"Evet, aradığınız için teşekkür ederim."

Sessizlik. Maya bir an için adamın telefonu kapatacağını sandı.

"Size bazı sorular sormak istedim," dedi Maya.

"Ne hakkında?"

"Kocam hakkında. Kardeşi Andrew hakkında."

Sessizlik.

"Bay Swain?"

"Joe öldü, değil mi?"

"Evet."

"Benimle temasa geçtiğinizi başka kim biliyor?"

"Hiç kimse."

"Bu doğru mu?"

Maya telefonu daha da sıkı tuttuğunu fark etti. "Evet."

"O zaman sizinle konuşacağım ama telefonda olmaz."

"Nereye geleceğimi söyleyin."

Adam Connecticut'taki adresini verdi.

"İki saate oradayım."

"Geldiğinizi kimseye söylemeyin. Yanınızda birisi olursa, sizi içeri almayacaklar."

Swain telefonu kapattı.

Almayacak*lar*, derken?

Glock'un dolu olduğundan emin olup kasayı kapattı. Deri kuşaklı kılıfını taktı. Bu, Glock'u gizlerdi, bilhassa esnek kumaştan kot pantolon ve siyah ceket giyiyorken. Onu taşıma hissini seviyordu. Alternatif bir gezegende, bunu sevmemeniz gerekirdi –yanlıştı, şiddete meyilli olduğunuzu gösterirdi falan filan– ama silahın ağırlığında hem ilkelce hem de rahatlatıcı bir şey vardı. Elbette bu bir tehlike de olabilirdi. Kendinize fazla güvenirsiniz. Uğraşmamanız gereken durumlara girmeye meyilli olursunuz, zira onları vurup yolunuzdan çekebilirsiniz. Kendinizi birazcık yenilmez, epey emin, biraz fazla cesur ve biraz fazla maço hissetmeye başlarsınız.

Silah taşımak size seçenek sunar. Bu her zaman iyi bir şey değildir.

Maya dadı kamerasını arabasının arkasına koydu. Artık onu evinde istemiyordu.

Christopher Swain'in verdiği adresi harita uygulamasına girdiğinde, mevcut trafik durumuna göre yolunun bir saat otuz altı dakika süreceğini gördü. Joe'nin şarkı listesini açtı. Nedenini yine bilmiyordu. İlk şarkı Rhye'nin "Open" şarkısıydı. Şarkının, *kalçalarındaki bu titremeye deli oluyorum* satırıyla seksi ve ağır bir başlangıcı vardı. Birkaç satır sonra, olayın sonundaki hazla, aşıklar arasında büyüyen boşluğu hissedebiliyordunuz: *Soluyorsun biliyorum ama kal... ımmm... gözlerini kapatma.*

Sonraki şarkıdaysa, Lapsley uyarısını ihtişamla şakıyordu: *Uzun zamandır bekliyorum ama artık tükeniyorum.* Vay be, ne kadar da yerinde hissettiriyordu. Maya müziğin içinde kayboldu, yüksek sesle şarkı söylüyor, direksiyona vurarak tempo tutuyordu. Gerçek hayatta, helikopterde, ortadoğuda, evinde, her yerde Maya şarkıyı mırıldanır ve müziği kısardı ama burada değil. Bu arabada yalnızken değil. Maya arabadayken müziği bangır bangır açar ve bütün sözleri haykırırdı.

Çok iyiydi.

Darien kasabasına saparken, son şarkı da Cocoon'un son derece garip şarkısı "Sushi" oldu. Başlangıç satırı onu yine azıcık sarstı: *Sabahleyin mezarlığa gelip sonsuza dek gittiğinden emin olacağım...*

İşte bu onu ayılttı.

Bazı günler her şarkı doğrudan size hitap ediyor gibi olur, değil mi?

Bazı günler de, bir şarkı sözü sizi can evinizden vurur.

Maya dar, sakin bir sokağa girdi. Sokağın iki yanında kalın gövdeli ağaçlar diziliydi. Telefondaki harita adresin çıkmaz sokağın sonunda olduğunu gösteriyordu. Eğer durum buysa –ki bundan kuşku duyacağı bir durum yoktu– ev gözlerden uzak bir yerdeydi. Garaj yolunun üstünde bir güvenlik kulübesi vardı. Kapı inikti. Maya görevliye yanaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Christopher Swain'le görüşmeye geldim."

Görevli yerine dönüp telefonu aldı. Bir dakika sonra telefonu kapatıp Maya'nın yanına geri geldi. "Misafir otoparkına park edin. Sağ tarafta. Birisi orada sizi karşılayacak."

Misafir otoparkı, ha?

Maya garaj yolundan ayrılırken, buranın bir konut olmadığını fark etti. Neydi peki? Ağaçlarda güvenlik kameraları vardı. Kurşuni renkli taşlardan yapılma binalar görünmeye başladı. Gözlerden uzaklığına, taşlara ve düzene bakılırsa, Franklin Biddle Akademisi'ne oldukça benzer bir havası vardı.

Misafir otoparkında muhtemelen on araba vardı. Maya arabasını park ettiğinde, bir başka güvenlik görevlisi golf arabasıyla ona yaklaştı. Burada metal dedektörü veya arama cihazı olduğundan kuşku duymayan Maya silahını çabucak çıkarıp torpido gözüne bıraktı.

Güvenlik görevlisi arabaya şöyle bir göz gezdirip Maya'yı golf arabasına davet etti. Maya bindi.

"Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?"

Maya, adama ehliyetini uzattı. Adam telefonunun kamerasıyla ehliyetin bir fotoğrafını çekip ehliyeti geri verdi. "Bay Swain, Brocklehurst Salonu'nda. Size oraya götüreceğim."

Yola koyulduklarında, Maya ya gruplar halinde oturan ya da çiftler halinde hızla yürüyen birçok insan –çoğu yirmilerinde, hepsi de beyaz olan kadınlar, erkekler– gördü. Çoğu –epey çoğu– sigara içiyordu. Çoğunun üzerinde kot pantolon, spor ayakkabı, eşofman üstü veya bol kazak vardı. Tam ortada Meryem Ana heykeli olan çeşmenin haricinde, burası üniversite ortamı gibi görünüyordu.

Maya kendi kendine sorup durduğu soruyu bu kez sesli olarak yöneltti. "Burası nedir?"

Güvenlik görevlisi Meryem Ana'yı işaret etti. "Yetmişlerin sonuna kadar burası bir manastırdı; ister inanın, ister inanmayın."

Maya inandı.

"O zamanlar rahibelerle doluydu."

Maya sesinin fazla alaycı çıkmamasına gayret ederek, "Hadi canım," dedi. Manastır başka neyle dolu olacaktı ki? "Peki, şimdi nedir?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Kimi ziyarete geldiniz?"

"Christopher Swain'i."

"Bir şey demek bana düşmez."

Maya, adamın içini sızlatan bir sesle, "Lütfen," dedi, "nerede olduğumu bilmem gerek."

Adam düşünüyormuş izlenimi vermek için içini çekti. "Burası Solemani İstirahat Merkezi."

İstirahat. Rehabilitasyon merkezinin daha usturuplu şekilde ifade edilişi. Bu, durumu açıklıyordu.

İroniye bakın; zenginler fakirlik içinde yaşamaya yemin etmiş rahibelerin yuvası olan bu gözlerden uzak, güzel yeri

almışlar. Şuraya bir daha baksanıza. Fakirlik yemini, ha? Belki de tamamen ironi değildir, başka bir şeydir.

Golf arabası öğrenci yurduna benzer bir yerin önünde durdu.

"İşte geldik. Şuradaki kapılardan girin."

Maya bir başka güvenlik görevlisi tarafından karşılandı, emin olduğu üzere, metal dedektöründen geçmek zorunda kaldı. Diğer tarafta bir kadın onu gülümseyerek karşılayıp elini sıktı.

"Merhaba, adım Melissa Lee. Solemani'de kolaylaştırıcıyım."

Kolaylaştırıcı. Bir başka her şeye uyan usturuplu ifade.

"Christopher sizi kış bahçesine götürmemi istedi. Size yolu göstereyim."

Melissa Lee'nin topuk sesleri boş koridorda yankılanıyordu. Bu yer bu topuk sesleri haricinde tam manastır sessizliğindeydi. Bunu biliyorsanız –ve her gün buraya işe geldiğinize göre de bilmeniz gerekir– bu sessizliği neden ayakkabılarınızla bozmayı seçersiniz ki? Bu üniformanın bir parçası mıydı? Kasti miydi? Neden sadece bir spor ayakkabısı veya öyle bir şey giymiyordu ki? Ve her neyse, o neden böyle alelade bir şeyi düşünüyordu?

Christopher Swain onu gergin bir flört buluşmasındaymış gibi, ayağa kalkarak selamladı. Üzerine göre dikilmiş siyah takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, siyah ince bir kravat takmıştı. Kirli sakalları gayet bakımlıydı. Orta uzunluktaki saçlarında sarı ışıltılar vardı. İyi görünüyordu fakat çok çabalamıştı. Onu buraya getiren her neyse, yüzünde çizgilerle kendini belli ediyordu. Muhtemelen bundan hoşlanmıyordu. Muhtemelen botoks veya dolgu yaptırmıştı ama Maya bunun bu farklı görünüme karakter kattığını düşündü.

Melissa Lee," Size bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Maya başını olumsuzca salladı.

Melissa ona hafifçe gülümseyip Swain'e baktı. Endişesini belli eden bir sesle, "Gitmemi istediğinden emin misin, Christopher?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Sesi kararsızdı. "Benim için önemli bir adım olduğunu düşünüyorum."

Melissa başıyla onayladı. "Bence de."

"O halde biraz mahremiyete ihtiyaç duyacağız."

"Anlıyorum. Buralarda olacağım. Seslenmen yeter."

Melissa, Maya'ya bir kez daha hafifçe gülümseyip çıktı. Kapıyı arkasından kapattı.

"Vay be," dedi Swain yalnız kaldıklarında. "Gerçekten çok güzelsin."

Maya ne diyeceğini bilemediğinden, bir şey demedi.

Adam gülümseyip onu açıkça tepeden tırnağa süzdü. "Baş döndürücüsün *ve* ulaşılamaz bir havan var. Her şeyin ötesinde gibi." Başını iki yana salladı. "Joe'nin seni gördüğü an kendinden geçtiğine bahse girerim, bildim mi?"

Şu an feminizm kartını oynamanın veya çekinmenin sırası değildi. Maya'nın onu konuşturması gerekiyordu. "Evet, epeyce."

"Dur tahmin edeyim. Joe havalı bir girizgâh yaptı; hem komik hem de belki biraz fazla mütevazı ve incinebilir bir girizgâh. Bildim, değil mi?"

"Bildin."

"Ayaklarını yerden kesti, değil mi?"

"Evet."

"Ah, adamım Joe işte. O herif istediği zaman karizmanın üç adım ilerisinden giderdi." Gülümsemesi solarken Swain

başını iki yana salladı. "Yani sahiden öldü mü? Joe'den bahsediyorum yani."

"Evet."

"Bilmiyordum. Burada haber yok. Kurallardan biri. Sosyal medya, internet, dış dünyayla bağlantı yok. E-postalarımızı günde bir kez kontrol ediyoruz. Mesajını da böyle gördüm. Gördüğümde de... şey, doktorum haberi okumamın sakıncası olmayacağını söyledi. Joe'yi duyduğumda şoke olduğumu söylemeliyim. Oturmak ister misin?"

Kış bahçesinin buraya sonradan eklendiği ve eskiye uydurulmaya çalışıldığı açıktı ama bu pek de başarılı olmamıştı. Karman çorman bir havası vardı. Çatı sahte boyalı camdan yapılma bir kubbeydi. Bitkiler vardı ama kış bahçesi dendiğinde insanın aklına gelenden daha azdı. Odanın ortasında iki deri iskemle karşılıklı duruyordu. Maya birine, Swain de diğerine geçti.

"Öldüğüne inanamıyorum."

Evet, Maya bunu şahsen gayet iyi anladığını düşünüyordu.

"Sen de oradaydın, değil mi? Vurulduğunda?"

Maya, "Evet," dedi.

"Haberde zararsız kaçtığın yazıyor."

"Evet."

"Nasıl?"

"Koştum kaçtım."

Swain buna tamamen inanmamış gibi baktı Maya'ya.

"Senin için korkunç olmalı."

Maya bir şey demedi.

"Haberde soygunun cinayete dönüştüğü yazıyordu."

"Evet."

"Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi, Maya?" Ellerini saçlarına götürdü. "Bu sadece bir soygun olayı olsa, burada olmazdın."

Hareketleri Maya'yı gıcık etmeye başlıyordu. Maya, "Şu an olan biteni birleştirmeye çalışıyorum," dedi.

Swain, "Bu inanılmaz," dedi. "Hala inanamıyorum."

Adamın yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

"Neye inanamıyorsun?"

"Joe'nin öldüğüne. Sürekli tekrarladığım için kusura bakma ama o öyle... nasıl desem, *yaşam doluydu* ki. Bu da çok sıradan, değil mi? Şöyle diyelim, Joe bir yaşam gücüydü. Biliyor musun? Öyle güçlü görünüyordu ki, tıpkı kontrolden çıkan bir yangın gibiydi. Sanki şey gibi... biliyorum kulağa aptalca geliyor ama... o ölümsüz gibiydi."

Maya yerinde kıpırdandı. "Christopher?"

Adam pencereden dışarı bakıyordu.

"Andrew o gece denize düştüğünde, sen de o yattaydın."

Adam kıpırdamadı.

"Kardeşi Andrew'e gerçekten ne oldu?"

Swain güçlükle yutkundu. Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü.

"Christopher?"

"Ben görmedim, Maya. Ben alt güvertedeydim."

Sesi titriyordu.

"Ama bildiğin bir şey var."

Bir gözyaşı daha.

Maya, "Lütfen anlat bana," dedi. "Andrew gerçekten düştü mü?"

Adamın sesi kuyuya düşen taş misali boğuktu. "Bilmiyorum ama sanmıyorum."

"Ona ne oldu?"

"Bence..." Christopher Swain derin bir nefes alıp gücünü toparladıktan sonra yeniden konuştu. "Bence Joe onu yattan aşağı itti."

Bölüm 30

Swain iskemlenin kolçaklarını iki eliyle sıkıyordu. "Her şey Theo Mora, Franklin Biddle Akademisi'ne geldiğinde başladı veya ben o zaman anlamaya başladım."

İskemleleri yaklaştırmışlardı, neredeyse diz dize oturuyorlar, gitgide daha da soğuyan bu odada bir şekilde fiziksel olarak yakınlaşma ihtiyacı duyuyorlardı.

"Büyük ihtimalle aklına seçkin kurumlarında yoksulları istemeyen zenginler hakkındaki eski klişe gelebilir. Bunu gözünde canlandırabilirsin bile, değil mi? Zengin çocuklar Theo'yu ortalarına almışlar, onunla uğraşıyorlar falan ama öyle değildi."

Maya, "Nasıldı peki?" diye sordu.

"Theo eğlenceli ve dışadönüktü. Sinme veya yaltaklanma hatasına düşmedi. Tamamen uyumluydu. Hepimiz onu sevdik. Birçok yönden o kadar farklı görünmüyordu. İnsanlar fakir ve zengin ayrımı yapmak ister, biliyorum ama çocukken –ki biz de çocuktuk veya ben öyle olduğumuzu sanıyordum– yalnızca takılmak ve ait olmak istersin."

Gözlerini sildi.

"Ayrıca, Theo'nun harika bir futbol oyuncusu olması da sorun değildi. İyi demiyorum. Harika. Etkilenmiştim. Bütün yıl boyunca kazanma şansımız olmuştu. Sadece özel okul olarak eyalette kazanmakla kalmadık, eyaletteki bütün turnuvaları da kazandık; buna bütün o büyük devlet okulları ve mahalli okullar da dahil. Theo o kadar iyiydi işte. Her yerden gol atabiliyordu ama sorun belki de buydu."

"Nasıl yani?"

"Benim için tehdit oluşturmuyordu. Ben orta saha oyuncusuydum. En yakın dostu ve oda arkadaşı Andrew için de sorun değildi. Andrew kaleciydi."

Swain durup Maya'ya baktı.

Maya, "Ama Joe de forvetti," dedi.

Swain başıyla onayladı. "Theo'ya açıkça düşman olduğunu söylemiyorum ama... Joe'yi birinci sınıftan beri tanırdım. Birlikte büyüdük. Biz her zaman futbol takımının kaptanlarıydık. Bir insanla onca zaman geçirdikten sonra, dışarıdan görünenin bazen öyle olmadığını anlıyorsun. Öfke açığa çıkıyor. Onun o ani sinir krizleri. Biz sekizinci sınıftayken, Joe bir çocuğu beysbol sopasıyla hastanelik etmişti. Şu an bunun nedenini hatırlamıyorum bile. Üç kişi birden o zavallı çocuğu onun elinden almaya çalıştığımızı hatırlıyorum sadece. Kafatası çatlamıştı. Bir yıl sonra, Joe'nin hoşlandığı kız, Marian Barford, Tom Mendiburu'yla dans edecekti. Bunun iki gün öncesinde fen laboratuvarında bir yangın çıktı ve Tom neredeyse ölümden döndü."

Maya sinirle yutkundu. "Bunu kimse bildirmedi mi?"

"Joe'nin babasını tanımadın, değil mi?"

"Hayır."

"Göz korkutucu bir adamdı. İnsanları fena benzettiğine dair dedikodular vardı. Her neyse, ödemeler yapıldı. Ailenin daha... nasıl desem, ahlaksız dostları gelip herkesin sessiz kalmasını istedi. Ayrıca Joe de işinde iyiydi. Çok fazla kanıt bırakmamıştı. Az önce çekiciliğinden bahsettik. Sahte pişmanlığını öyle bir dile getirirdi ki... özür dilerdi. Tatlı tatlı ikna ederdi. Zengin ve güçlüydü ama o zamanlarda, karanlık taraftayken, bunu gizlemesi gerektiğinde sahiden gizleyebilirdi ve yine, onu ömrüm boyunca tanıdığımı hatırlatayım ve bunu sadece birkaç kez gördüm ama gördüğümde de..."

Gözyaşları yeniden akmaya başladı.

"Neden böyle bir yerde olduğumu muhtemelen merak ediyorsundur."

Etmiyordu. Bir tür bağımlı olduğu ve yardıma ihtiyaç duyduğu için burada olduğunu düşünmüştü. Başka ne olabilirdi ki? Maya hikâyenin geri kalanını duymak istiyordu ama Christopher eğer lafı buraya çevirmeye ihtiyaç duyuyorsa, onu durdurmak muhtemelen hata olurdu.

Christopher, "Buradayım," dedi, "Joe'nin yüzünden."

Maya ifadesiz kalmaya çalıştı.

"Biliyorum, biliyorum, kendi sorumluluğumu almalıyım. Hep böyle derler ya. Ve evet, sürekli bir bağımlılığım vardı. İçki, ilaç, kola... ne dersen işte, onlar için buradayım ama bu her zaman böyle değildi. Okulda benimle hep dalga geçerlerdi çünkü bir biradan fazlasını içemezdim. Tadını sevmezdim. Son sınıftayken esrar denedim. Midemi bulandırdı."

"Christopher?"

"Evet?"

"Theo'ya ne oldu?"

"Bir eşek şakası olacaktı aslında. Joe bize böyle demişti. Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum ama... öyle zayıftım ki. Baksana bir. Hala da zayıfım. Joe liderdi. Ben takip edendim. Andrew de takip edendi ve sahiden, ne zararı olacaktı ki? Kabul sınaması gibiydi biraz. Franklin Biddle gibi okullarda hep yapılır. İşte o gece Theo'ya takıldık. Demek istediğimi anlıyor musun? Odasına girdik, ben ve Joe yani, Andrew zaten oradaydı ve onu alıp aşağı indirdik."

İki bin metrelik bakışı ve eğlenceli gülümsemesiyle kaybolmuş görünüyordu. "Fakat biliyor musun?"

"Neyi?"

"Theo da buna razı oldu. Hoşuna gitti. Meraklanıyordu. Bu da oyunun bir parçasıydı. O kadar havalı bir çocuktu ki. Gülümsediğini hatırlıyorum, sanki iyi bir şeyler dönüyormuş gibi. Sonra aşağıya, o odaya gittik ve onu iskemleye attık. Joe onu bağlamaya başladı. Biz de yardım ettik. Hepimiz gülüyorduk, Theo da yardım istiyormuş gibi falan yapıyordu. Bir düğümü gevşek bıraktığımı hatırlıyorum. Joe gelip onu sıkılaştırdı. Sonra, Theo tamamen bağlandığında, Joe bir huni çıkardı. Nasıl olduğunu bilirsin. İçki için. Onu Theo'nun ağzına yerleştirdi, işte o an Theo'nun bakışlarının değiştiğini hatırlıyorum. Sanki anlamaya başlıyor gibi. Diğer iki çocuk da oradaydı. Larry Raia ve Neil Kornfeld. Hepimiz gülüyorduk. Andrew huniye bira dökmeye başladı. Çocuklar tempo tutuyordu. 'Tepeye dik, dik!' diye. Gerisi rüya gibi. Bir kâbus. Bunun olduğuna hala da inanamıyorum. Bir noktada, Joe birayı ispirtoyla değiştirdi. Andrew'in, 'Joe, yapma, artık dur...' dediğini hatırlıyorum."

Sesi canlılığını yitirdi.

Maya, "Ne oldu?" diye sordu, oysa her şey gayet açıktı.

"Birdenbire Theo'nun bacağı debelenmeye başladı, sanki bir nöbet falan geçirir gibi."

Christopher Swain ağlamaya başladı. Maya uzanıp onun omzuna dokunmak istedi ama aynı zamanda yüzüne bir yumruk indirmek istiyordu. Öylece oturup bekledi.

"Düne kadar bu olayı hiç anlatmamıştım. Kimseye... ama e-postandan sonra... doktorum şimdi bir kısmını biliyor. Bu yüzden de seninle konuşmamın iyi geleceğini düşündü ama o gece zıvanadan çıktığım andı işte. Öyle korkmuştum ki. Eğer bir şey söylersem, Joe'nin beni öldüreceğini biliyordum. Sadece o zaman da değil. Şimdi. Şimdi bile. Hala hissediyorum..."

Maya onu konuşmaya devam ettirmeye çalıştı. "Peki ne yaptınız, cesedi bodrumda mı bıraktınız?"

"Joe bıraktı."

"Ama sen de oradaydın, değil mi?"

Swain başıyla onayladı.

"Joe'nin onu tek başına kaldırdığından şüpheliyim, öyle mi oldu?"

Swain başını iki yana salladı.

"Joe'ye kim yardım etti?"

"Andrew." Swain başını kaldırdı. "Joe, Andrew'i yardıma zorladı."

"Andrew'i bozan bu mu oldu?"

"Bilmiyorum. Belki de, Andrew zaten bir şekilde bozulacaktı. Andrew, ben... bir daha asla aynı olamadık."

Javier Mora haklıydı. Üzüntü değildi bu. Suçluluk duygusuydu.

"Ondan sonra ne oldu?"

"Ne yapabilirdim ki?"

Yapabileceği bir dolu şey vardı ama Maya oraya onu yargılamaya veya aklamaya gitmemişti. Bilgi istiyordu. Hepsi buydu.

"Sırrı saklamak zorundaydım, değil mi? Ben de içimdekileri bastırdım. Normal hayatıma devam etmeye çalıştım ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Notlarım çok düştü. Odaklanamıyordum. İşte ondan sonra içmeye başladım. Evet, sıradan bir bahane gibi geliyor ama..."

"Christopher?"

"Ne var?"

"Altı hafta sonra hepiniz o yattaydınız."

Swain gözlerini yumdu.

"Ne oldu?"

"Ne olduğunu düşünüyorsun, Maya? Hadi ama. Artık biliyorsun işte. Sen söylesene. Parçaları birleştir."

Maya öne eğildi. "Hepiniz o yatta, Bermuda'ya doğru yol alıyordunuz. Hep birlikte içmeye başladınız. Muhtemelen bilhassa da sen. Theo'nun ölümünden beri ilk kez bir araya geliyordunuz. Andrew oradaydı. Tedavi görüyordu ama bunun ona pek bir faydası olmamıştı. Suçluluk duygusu onu mahvediyordu. O da bir karar verdi. Bunun nasıl yürüdüğünü tam olarak bilemiyorum, Christopher ama belki sen anlatırsın. Andrew sizleri tehdit mi etti?"

Christopher, "Tehdit değil," dedi. "Öyle denemez. O sadece... bizi sıkboğaz ediyordu. Uyuyamıyordu. Yiyemiyordu. Tanrım, korkunç görünüyordu. Çıkıp gerçeği anlatmak zorunda olduğumuzu zira bunları daha ne kadar içinde tutabileceğini bilmediğini söyledi. O kadar sarhoştum ki, dediklerini zar zor anlıyordum."

"Peki sonra?"

"Sonra Andrew dışarı, üst güverteye çıktı. Bizden kaçmak için. Birkaç dakika sonra da Joe peşinden gitti." Swain omuzlarını silkti. "Son."

"Kimseye anlatmadın mı?"

"Asla."

"Diğer iki çocuk, Larry Raia ve Neil Kornfeld..."

"Neil, Yale'ye gidecekti. Fikrini değiştirip Stanford'a gitti. Larry da okumaya yurt dışına gitti galiba. Sanırım Paris'e. Son sınıfı sersem gibi bitirdik ve sonra da bir daha hiç görüşmedik."

"Ve bunca yıl boyunca bu sırrı sakladın."

Swain başıyla onayladı.

Maya, "Peki, neden şimdi?" diye sordu. "Neden şimdi bana gerçeği anlatmaya razı oldun?"

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır, bildiğimden emin değilim."

"Çünkü Joe öldü," dedi. "Çünkü nihayet artık kendimi güvende hissediyorum."

Bölüm 31

Misafir otoparkına yürürken, Christopher Swain'in sözleri Maya'nın kulaklarında çınlıyordu.

Çünkü Joe öldü...

Sonunda, iş yine o dadı kamerasına geliyordu, değil mi? Analitik düşünmenin zamanıydı artık. Dadı kamerasında gördüklerini açıklayabilecek üç olasılık vardı:

Birincisi ve en olası olanı, birisi bunu bir tür *Photoshop* programıyla yapmıştı. Böyle bir teknoloji vardı. Maya videoyu çok kısa bir süreliğine görmüştü. Kolayca yapılabilirdi.

İkincisi ve yine neredeyse en olası olanı, Maya'nın Joe'yi hayal ettiği veya sanrıladığı veya başka bir deyişle, zihninin ona oyun oynadığı ve Joe'yi canlı olarak gösterdiğiydi. Eileen Finn ona bu tür optik illüzyon videoları göndermekten hoşlanırdı; bu videolarda bir şey gördüğünüzü zannederdiniz ama kamera azıcık hareket edince, aslında gözünüzün belli bir görüntü için peşin yargıya vardığını kavrardınız. Buna Maya'nın TSSB'sini, aldığı ilaçları, ablasının cinayetini, bu konudaki suçluluk duygusunu, Central Park'taki o

geceyi, geri kalan her şeyi eklediğinizde, Maya'nın bu gerçek olasılığı elemesi nasıl mümkün olabilirdi?

Üçüncüsü ve en az olası olanıysa, Joe'nin hala hayatta olmasıydı.

Eğer yanıt İki'yse –her şeyin kafasında olması–, bunun için yapılacak pek az şey vardı. Yine de bunların üzerinden geçmesi gerekiyordu zira gerçek sizi özgür bırakmayacaksa da, bir şekilde dünyaya adalet getirecekti. Ama eğer yanıt Bir (*Photoshop*) veya Üç (Joe'nin hayatta olması) ise, bu hiç sorgusuz sualsiz tek bir anlama geliyordu: Birisi onunla fena halde oynuyordu.

Ve eğer yanıt Bir veya Üç ise, bir başka şey daha nerdeyse kesindi: Isabella yalan söylemişti. Joe'yi o dadı kamerasında görmüştü. Isabella'nın Joe'yi görmemiş gibi yapması, Maya'ya biber gazı sıkması, SD kartı alıp kaçıp saklanması ise tek bir nedene dayanıyordu: Bu işin içindeydi.

Maya arabasına binip motoru çalıştırdı, şarkı listesini açtı. Imagine Dragons çıktı, ona fazla yaklaşmamasını, içerinin karanlık olduğunu ve şeytanların orada gizlendiğini söylüyorlardı.

Bu kadarını tahmin bile edemezlerdi.

Hector'un arabasına yerleştirdiği GPS'i görmek için uygulamayı açtı. Öncelikle, Isabella'nın bu işin içinde olduğu düşünülürse, o kız tek başına bir şey yapabilecek bir tip değildi. O gece yatta olan annesi Rosa da o zaman bu işteydi. Ağabeyi Hector da. İkincisi –vay be, bugün epey analitik düşünüyordu– Isabella'nın uzağa bir yere gitme ihtimali elbette vardı ama Maya bundan şüphe duyuyordu. O buralardaydı. Mesele sadece onu bulmaktı.

Maya torpidodaki silahı aldı, GPS'i kontrol etti ve Hector'un kamyonetinin o an Farnwood'da, hizmetçilere ait

yerde park halinde olduğunu gördü. Maya geçmiş tuşuna bastığında, kamyonetin son birkaç günde gittiği bütün yerleri gördü. Bir bahçıvanın yaptığı işe uygun olmayan tek yer, adamın sürekli ziyaret ettiği Paterson, New Jersey'de bulunan sosyal konutlardı. Elbette orada arkadaşları veya sevgilisi olabilirdi.

Ama burada doğru hissettirmeyen bir şey vardı.

Peki, şimdi ne yapacaktı?

Isabella orada saklanıyor olsa bile, Maya öylece adrese gidip kapıyı çalamazdı. Daha proaktif olması lazımdı. Artık sona yaklaşıyordu. Yanıtların çoğuna sahipti. Geri kalan kısmı bulup bir an önce bu işe noktayı koymalıydı.

Ceptelefonu çaldı. Arayan Shane'di.

"Alo?"

"Sen ne yaptın?"

Adamın ses tonu Maya'nın kanını dondurdu.

"Neden bahsediyorsun?"

"Dedektif Kierce."

"Ne olmuş ona?"

"Biliyor, Maya."

Maya bir şey demedi. Duvarlar yine onu sıkıştırmaya başlıyordu.

"O kurşunu senin için test ettiğimi biliyor."

"Shane..."

"Aynı silah Claire ve Joe'yi öldürdü, Maya. Bu nasıl olabilir?"

"Shane, beni dinle. Bana güvenmek zorundasın, tamam mı?"

"Bunu deyip duruyorsun. *Bana güven*. Sanki bir mantra gibi."

"Bunu söylemeye ihtiyaç duymamalıyım." *Anlamsız,* diye düşündü. Şu an bunu ona anlatması mümkün değildi. "İşim var."

"Maya?"

Maya telefonu kapatıp gözlerini yumdu.

Boş versene, dedi kendi kendine.

Tenha yolda ilerlemeye başladı. Aklı Shane'nin aramasıyla, Christopher Swain'in anlattıklarıyla, duygularla ve kafasındaki tüm o düşüncelerle karman çormandı.

Sonra olanlar da bunu açıklardı belki.

Ters yönden bir tır üzerine doğru gelmeye başladı.

Ağaçlarla çevrili yol dardı, Maya tırın geçebilmesi için aracını azıcık sağa kaydırdı ama tır yaklaşınca, aniden sola yanaşıp Maya'nın önünü kesti. Maya tıra çarpmamak için frene asıldı. Öne fırlayan bedenini emniyet kemeri tuttu, beyninin kertenkele içgüdülü tarafı o an bir şey fark etti: Saldırıya uğruyordu.

Tır ilerlemek için herhangi bir hamlede bulunmadı, Maya da gitmek için arabasını geri vitese takacakken, penceresine vurulduğunu duydu. Baktığında, yüzüne silah doğrultulduğunu gördü. Periferik olarak yolcu tarafındaki pencerede de başka birinin daha olduğunu gördü.

"Sorun yok." Adamın sesi camdan zor duyuluyordu. "Sana zarar vermeye gelmedik."

Adam arabasının yanına nasıl o kadar hızlı gelebilmişti? Tırdan bile inemezdi. Öyle bir zaman yoktu. Bu dikkatle ayarlanmış bir şeydi. Birisi onun Solemani İstirahat Merkezi'nde olacağını bilmişti. Yol tenhaydı. Trafik çok azdı. Dolayısıyla belki de bu adamlar bir ağacın arkasına saklanmıştı. Tır yolunu kesti. Onlar da ortaya çıktı.

Maya hiç kıpırdamadan durup seçeneklerini düşündü.

"Lütfen arabadan in ve bizimle gel."

Birinci Seçenek: Vitese dokun ve arabanın yönünü geriye çevir.

İkinci Seçenek: Kalçandaki kılıfında duran silahına uzan.

Her iki seçeneğin de sorunu basitti. Adam silahı kafasına tutuyordu. Diğer taraftaki arkadaşı da belki aynısını yapıyordu.

Ne o Wyatt Earp'tı, ne de bu O.K. Corral'dı. Eğer adamlar onu vurmak istiyorlarsa ne silahına, ne de vitese uzanacak kadar zamanı vardı.

Bu da Üçüncü Seçenek'e yer bırakıyordu: Arabadan in. Tam o sırada, silahlı adam, "Gel hadi, Joe bekliyor," dedi.

Tırın yan kapısı kayarak açıldı. Arabasında, iki eli birden direksiyonda oturan Maya kalbinin güm güm atışını hissedebiliyordu. Tırın kapısı yarıda durdu. Maya gözlerini kıstı ama içeriyi göremiyordu. Silahlı adama döndü. "Joe mi...?" dedi.

"Evet," dedi adam, sesi birdenbire yumuşamıştı. "Gel hadi. Onu görmek istiyorsun, değil mi?"

Maya, adamın yüzüne ilk defa baktı. Sonra diğer adama baktı. Onun elinde silah yoktu.

Üçüncü Seçenek...

Maya ağlamaya başladı.

"Bayan Burkett?"

Gözyaşları içinde, "Joe..." dedi.

"Evet." Adamın sesi ısrarcıydı. "Kapının kilidini aç, Bayan Burkett."

Hala ağlayan Maya yavaşça kilidi açma düğmesine uzandı. Düğmeye basıp kapının kolunu çekti. Adam geri çekilip

kapının açılmasına izin verdi. Silahını hala Maya'ya doğru tutuyordu. Maya arabadan inerken sendeledi. Silahlı adam onun koluna uzandı, hala gözyaşları içinde olan Maya başını iki yana sallayıp, "Gerek yok," dedi.

Duruşunu dikleştirip tıra doğru yalpalayarak yürüdü. Silahlı adam gitmesine izin verdi. Bu, Maya'ya her şeyi açıklıyordu.

Tırın kapısı biraz daha kayarak açıldı.

Dört kişiler, diye hesapladı Maya. *Şoför, tırın kapısını açan, arabanın yan tarafındaki, silahlı adam.*

Tıra yaklaştıkça, bütün eğitimleri, simülatörde ve tatbikat sahalarında geçirdiği bütün o saatleri etkisini göstermeye başladı. Şu an kendini tuhaf bir şekilde sakin hissediyordu, neredeyse Zen halindeydi, fırtınanın tam ortasındayken duyulan o hissi yaşıyordu. Her şey şimdi olacaktı ve ister öyle ister böyle olsun, buradan ister ölü ister canlı çıksın, proaktif olacaktı. Kendi kaderini kontrol etmiyordu –böyle düşünmek saçmaydı– ama eğer eğitimliyseniz ve hazırlıklıysanız, rahatlatıcı bir güvenle hareket edebilirsiniz.

Hala sendeleyen Maya başını az, çok az çevirdi, zira şimdi göreceklerine göre her şeye karar verecekti. O arabadan indiğinde silahlı adam onu tutmamıştı. Maya'nın sahte gözyaşlarına boğulmasının ve yarı histerik hareketler yapmasının nedeni buydu. Onun nasıl tepki vereceğini görmek istemişti. Adam bunu yutmuştu. Gitmesine izin vermişti.

Üzerini aramamıştı.

Bunun üç anlamı vardı...

Maya arkasına baktı. Adam silahını yan tarafına indirmişti. Rahatlamıştı. Onun artık aktif bir tehdit olduğunu düşünmüyordu.

Bir, kimse adamı onun silahlı olduğu konusunda uyarmamıştı...

Maya gözyaşları içinde yürümeye başladığı andan beri sıralamayı planlıyordu. Gözyaşlarını onu kaçıran bu adamların rahatlaması, onu hafife almaları, ona zaman vermeleri, arabadan inmeden önce ne yapacağını tamamen belirlemesi için silah olarak kullanmıştı.

İki, Joe onun silahlı olacağını bilirdi...

Koşmaya başladığında eli çoktan kalçasına uzanmıştı bile. Alın size, çoğu insanın bilmediği ilginç bir gerçek: Tabancayı dikkatle ateşlemek zordur. Tabancayı hareket eden bir hedefe ateşlemek çok daha zordur. Günümüzde eğitimli polis memurlarının yüzde yetmiş altısı, seksen santimetre – iki buçuk metre arasını ıskalarlar. Siviller içinse bu oran yüzde doksandır.

Dolayısıyla hep hareket edin.

Maya tırın arkasına doğru baktı. Ardından hiç yanlış adım atmadan, hiç uyarmadan veya tereddüt etmeden yuvarlandı, kaldırıma düşerken Glock'unu kılıfından çıkardı, silahını doğrudan silahlı adama uzatarak doğruldu. Adam hareketi fark edip harekete geçmeye başlamıştı ama artık çok geçti. Maya onun göğsünün ortasına nişan aldı.

Gerçek hayatta asla yaralamak için ateş etmezsiniz. Silahınızı göğüse, en geniş hedefe doğrultursunuz, hedefinizin etkisiz hale gelmesi ve ateş etmeye devam etmeniz için en iyi ihtimal budur.

Maya da böyle yaptı.

Adam yere düştü.

Üç, sonuç: Onları Joe göndermemişti.

Bir anda bir sürü şey oldu.

Maya yuvarlanmaya, hareket etmeye devam etti; böylece sabit bir hedef olmuyordu. Yan tarafında duran diğer adamın olduğu yere döndü. Ateşlemeye hazır halde silahını doğrulttu ama adam onun arabasının arkasına eğilmişti.

Harekete devam, Maya...

Tırın kapısı hızla kapandı. Motor çalıştı. Maya diğer adamın ateş etmesi ihtimaline karşı şu an tırı kalkan olarak kullanıyordu. Orada kalamayacağı belliydi. Tır hareket etmek üzereydi, muhtemelen onu ezmek için geriye doğru gelecekti.

Maya içgüdüsel bir karar verdi.

Kaç.

Silahlı adamı indirmişti. Tırdaki adamlar panik halindeydi. Kalan son adam onun arkasında saklanıyordu.

Şüpheye düştüğünde, en basit olanı yap.

Maya tırı kalkan olarak kullanıp ağaçların arasına koştu. Tır geriledi, neredeyse ona çarpacaktı. Maya tırın yan tarafında kaldı, ardından yolcu tarafındaki adamla arası tamamen kapanınca, dönüp kalan birkaç metreyi koştu.

Durma...

Ağaçlar çok sıktı, koşarken dönüp bakamıyordu ama bir noktada bir ağacın arkasına saklanıp hızla göz atma riskine girdi. Yolcu koltuğu tarafındaki adam peşine takılmamıştı. Tır hareket halindeyken fırlayıp binmişti. Tır kaldırımda lastik izleri bırakarak üç noktalı dönüşünü tamamlamıştı ve yolun aşağısına doğru ilerliyordu.

Maya'nın vurduğu adamı yolun kenarında bırakmışlardı. Maya'nın yuvarlanmasıyla başlayan şimdiye dek olan tüm bu olaylar muhtemelen on saniyeden az sürmüştü. Şimdi ne olacaktı?

Karar vermesi hiç zaman almadı. Gerçekten başka seçeneği yoktu. Yetkilileri arasa veya beklese, tutuklanacağı kesindi. Joe vurulduğunda parkta olması, Tom Douglass'ı bulması, balistik testleri, şimdi bir de onun silahıyla başka birinin daha vurulması... Hızlı bir açıklaması yoktu.

Hızla yola koştu. Adam sırtüstü yatıyordu, bacakları yayılmış haldeydi.

Numara yapıyor olabilirdi ama Maya bundan kuşkuluydu. Yine de silahını hazır halde tuttu.

Gerek yoktu. Adam ölmüştü.

Adamı öldürmüştü.

Fazla düşünmeye gerek yoktu. Her an bir araba gelebilirdi. Çabucak adamın ceplerini karıştırıp cüzdanını aldı. Kimliğine bakacak zamanı yoktu. Telefonunu da almayı düşündü –artık kendi telefonunu kullanamazdı– ama açık nedenlerden dolayı bu çok riskli göründü. Nihayet adamın hala elinde sıkıca tuttuğu silahını almayı düşündü ama eğer işler yolunda gitmezse, nefsi müdafaa olduğuna dair gerçekten tek kanıt buydu.

Ayrıca, Glock'u da hala elindeydi.

Kafasında hesaplamaları çoktan yapmıştı. Saldırganın cesedi yolun kenarına yakındı. Onu yaklaşık yarım metre itip toprak setten aşağı yuvarlamak kolaydı.

Hızlı bir bakışla gelen araba olmadığından emin olan Maya tam olarak böyle yaptı.

Saldırgan onun düşündüğünden daha hızlı bir şekilde yuvarlandı ya da o adrenalinden dolayı daha güçlüydü. Adam dümdüz aşağı yuvarlandı, gevşek bedeni bir ağaca tosladı.

En azından, geçici olarak göz önünden kalkmıştı.

Ceset elbette bulunacaktı. Belki bir saat, belki bir gün

içinde. Ama bu arada Maya'ya yeterli zamanı vermiş olacaktı.

Hızla arabasına döndü, sürücü koltuğuna oturdu. Telefonu çıldırmış haldeydi. Shane yeniden arıyordu. Muhtemelen Kierce de neler olup bittiğini merak etmeye başlıyordu. Uzaktan bir araba ona doğru gelmeye başladı. Maya sakinliğini korudu. Arabasını çalıştırıp hafifçe gaza bastı. Solemani İstirahat Merkezi'nden ayrılan bir ziyaretçiydi sadece. Eğer oralarda bir yerlerde güvenlik kameraları varsa, hızlanan bir tırı ve ardından bir veya iki dakika sonra da normal şekilde seyreden ve orada olma nedeni belli olan bir BMW'yi gösterecekti.

Derin nefesler, Maya. Al, ver. Al ver. Sık, bırak...

Beş dakika sonra yeniden otoyola çıktı.

Maya cesetle arasına biraz mesafe soktu.

Telefonunu kapattı ama yine de izinin sürülüp sürülmeyeceğinden emin değildi, telefonu direksiyona vura vura paramparça etti. Otuz dakika sonra bir CVS otoparkında durdu. Tetikçinin cüzdanını kontrol etti. Kimliği yoktu ama nakit olarak dört yüz doları vardı. Muhteşem. Maya'nın nakdi azalmıştı ve ATM kullanmak istemiyordu.

Nakit parayla üç tane kullan-at telefon ve bir beysbol şapkası satın aldı. Mağazanın tuvaletindeki aynada yüzüne baktı. Felaketti. Elinden geldiği kadar temizlenip saçını atkuyruğu yaptı. Şapkayı takıp dışarı düzgün bir görünümle çıktı.

İnsan kaçırmak isteyenler nereye giderdi?

Muhtemelen artık tehdit oluşturmuyorlardı. Evine gidip

onu beklemeleri uzak bir ihtimaldi ve çok riskli görünüyordu. Tır muhtemelen çalıntı veya kiralıktı ya da plakası sahteydi, dolayısıyla büyük ihtimalle bugünlük paydos yapmışlardı.

Ama yine de, Maya'nın evine gitmeye niyeti yoktu.

Eddie'yi aradı. Eddie telefonu ikinci çalışta açtı. Maya ona nerede buluşacaklarını söyledi. Eddie yolda olduğunu söyledi ve neyse ki başka soru sormadı. Bu da riskliydi ama riski en az düzeydeydi. Yine de Maya kreşe yaklaştıkça etrafı ciddi bir biçimde kolaçan etti. Kreşin düzeninin neredeyse ordu üssünü andırması da yeterince ilginçti. Görünmeden yaklaşmanız sahiden mümkün değildi. Güvenlik katmanları vardı. İçeri dalmaya çalışan elbette olabilirdi ama sahiden de, girişte ve her odaya girerken düğmeye basılarak açılan kilitli kapılarla, anında yetkililerle muhatap olurdunuz – polis merkezi sadece bir blok ötedeydi.

Maya bir tur daha attı. Şüpheli bir durum yoktu.

Eddie'nin arabasının otoparka girdiğini görünce, arkasına geçti. Glock belindeki kılıfındaydı. Eddie arabasını park etti. Maya da arabasını hemen onun yanına park edip arabadan indi. Onun yanına, yolcu koltuğuna oturdu.

"Neler oluyor, Maya?"

"Lily'i alabilmen için seni de kaydettirmem gerek."

"Peki, beni aradığın o tuhaf numara da neyin nesi?"

"Sadece şu işi halledelim, olur mu?"

Eddie ona baktı. "Claire ve Joe'yi kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Evet."

Eddie bekledi. Sonra, "Ama bana söylemeyeceksin," dedi.

"Şimdilik, hayır. Olmaz."

"Çünkü?"

"Çünkü vaktim yok. Çünkü Claire seni korumak istedi."

"Belki ben korunmak istemiyorum."

"Bu iş böyle yürümüyor."

"Sanki yürüyor da. Belki yardım etmemin zamanı gelmiştir."

Maya, "Şimdilik sadece benimle içeri gelerek yardımcı olabilirsin," dedi. Kapının kolunu tutup çekti. Derin bir of çeken Eddie de aynını yaptı. O sırtını dönüp arabadan inerken, Maya onun dizüstü bilgisayarının çantasının dibine bir zarf sıkıştırdı. Sonra o da arabadan indi.

Miss Kitty düğmeye basıp onları içeri aldı ve belgeleri doldurmalarına yardım etti.

Kimlik için Eddie'nin fotoğrafı çekilirken, Maya güneşığı parlaklığındaki sarı odaya bakıp kızını buldu. Lily'i görmek kalbini aniden ferahlattı. Lily'nin üzerine bir önlük, Maya'nın eski gömleklerinden biri vardı ve elleri boyayla kaplıydı. Minik kızın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Maya orada ayakta dururken bir elin göğsüne gidip sıktığını hissetti.

Miss Kitty arkasından yaklaştı. "İçeri girip selam vermek ister misiniz?"

Maya başını iki yana salladı. "İşimiz bitti mi?"

"Bitti. Kayınbiraderiniz artık onu istediği zaman alabilir."

"Arayıp izin vermeme gerek yok, değil mi?"

"İstediğiniz buydu, değil mi?"

"Öyle."

"Biz de aynen bu şekilde yaptık."

Maya başıyla onayladı, gözleri hala Lily'deydi. Kızına bir kez daha bakıp döndü. Miss Kitty'e baktı.

"Teşekkür ederim."

"Siz iyi misiniz?"

"İyiyim." Kadının omzunun üzerinden Eddie'ye baktı. "Artık gitsek iyi olur."

Birlikte dışarı çıkıp otoparka vardıklarında Maya, Eddie'nin telefonunu ödünç istedi. Eddie itiraz etmeden telefonunu uzattı. Maya internet sayfası üzerinden GPS takip uygulamasına girdi.

Hector'un kamyoneti yine o Paterson konumundaydı.

Güzel. Proaktif kalma zamanıydı. Eddie'den telefonunun onda kalmasını istemeyi aklından geçirdi ama birisi bunu düşünüp onu da izliyor olabilirdi. Telefonu ona geri verdi.

"Teşekkür ederim."

"Neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

Arabalarına ulaştıklarında Maya, "Bir saniye beklesene," dedi. Kendi arabasının bagajını açtı, bir alet çantası çıkarıp içinden bir tornavida aldı.

Eddie, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Plakalarımızı değiştiriyorum."

Henüz Kierce'nin aracı için takip ilanı verdiğini düşünmüyordu ama fazla tedbirli olmaktan zarar gelmezdi. Maya ön çamurluktan başladı. Eddie de bir on sentlik çıkarıp onu tornavida olarak kullanarak arkada işe koyuldu. İki dakika sonra, işlerini bitirmişlerdi.

Maya arabasına yöneldi. Eddie öylece durup onu seyrediyordu.

Maya bir an için durdu. Ona anlatmak istediği milyonlarca şey vardı; Claire hakkında, Joe hakkında, her şey hakkında.

Ağzını açtı ama bunun iyi şeylere neden olmayacağını

herkesten ziyade en iyi kendi bilmeliydi. Bugün olmazdı. Şimdi olmazdı.

"Seni seviyorum, Eddie."

Eddie gözlerini batan güneşin ışıklarından korumak için ellerini siper ediyordu. "Ben de seni seviyorum, Maya."

Maya arabasına binip Paterson'a doğru yola koyuldu.

Bölüm 32

Hector'un Dodge Ram'ını Paterson'da, Fulton Sokağı'nda bulunan yüksek bir binanın otoparkında buldu.

Maya arabasını sokağa park edip kapıdan yürüyerek geçti. Kapılarından birinin kilitli olmadığını umarak Dodge Ram'ın kapılarını yokladı. Şansı yoktu. Ne yapacağını düşündü. Hector'un binanın içinde nerede olduğunu bilmesi mümkün değildi. Ayrıca, onun Isabella'yla olup olmadığını da bilmiyordu. Bunu dert etmek için artık çok geçti. Hedefi basitti.

Hector'a Isabella'nın nerede olduğunu söyletecekti. Maya yeniden arabasına dönüp bekledi. Gözlerini yüksek binanın girişinden ayırmıyor ve arada bir de, Hector kamyonetine diğer yönden gelirse diye, kamyonete bakıyordu.

Yarım saat geçti. İnternete erişimi olmasını dilerdi, Corey'nin onun beklediği gibi, EAC Eczacılık'la ilgili bazı ayrıntıları yayımlamaya başlayıp başlamadığını merak ediyor-

du ama cep telefonu paramparçaydı ve kullan-at telefonlarda sadece arama ve mesajlaşma özelliği vardı. Corey'nin bunu yaptığına bahse girerdi. Bu da kaçırma girişimini açıklardı. Corey hikâyenin bazı kısımlarını yayımlamıştı ve şimdi de birisi, muhtemelen bir Burkett, yarım kalan işi tamamlıyordu.

Hector kapıda göründü.

Maya silahını çoktan kılıfından çıkarmıştı. Hector anahtarını kaldırıp düğmeye bastı. Kamyonetin farları yanıp söndü, kapı açıldı. Hector dertli görünüyordu ama zaten o çoğunlukla rahat veya mutlu görünen bir adam değildi.

Maya'nın planı basitti. Hector'u arabasına kadar takip et. Arkasından yanaş. Silahı yüzüne doğrult. Onu Isabella'ya götürmesini iste. Bu tamamen ustaca yapılmış bir plan değildi ama zaten buna zaman da yoktu. Fakat Maya ona yöneldiğinde, kamyonetin arkasından yanaşırken, bunun gerekli olmayabileceğini fark etti. Isabella da binadan çıktı.

Tam isabet!

Maya bir arabanın arkasına eğiliverdi. Şimdi ne yapacaktı? Hamlesini yapmadan önce Hector'un gitmesini mi bekleyecekti? Hector hala oradayken, Isabella'nın kafasına silah doğrultsa, adam nasıl tepki verirdi? *Pek hoş olmaz,* diye düşündü. Hector'un ceptelefonu vardı. Yardım çağırabilir, bağırabilir veya işleri bir şekilde mahvedebilirdi.

Hayır, Maya onun gitmesini bekleyecekti.

Hector kamyonete bindi. Maya hala eğilmiş halde kalarak bir araba daha yaklaştı. Silahını saklıyordu. Kimsenin onun böyle saklandığını görmediğini umuyordu, zira böyle olursa bunun şüphe uyandıracağı kesindi. Polisi arayabileceklerinden kuşkulandı ama bu, alması gereken bir riskti.

Isabella sola yöneldi.

Hey, bekle bir saniye.

Maya onun dışarı el sallamaya veya ağabeyini uğurlarken son bir şeyler söylemeye çıktığını düşünmüştü.

Fakat durum bu değildi.

Isabella kamyonetin yolcu koltuğuna oturuyordu. Maya'nın burada iki seçeneği vardı. Bir, arabasına dönmek ve onları takip etmek. Sadece bunu yapmayı, onları takip etmeyi ciddi ciddi düşündü ama onları kaybetmekten korkuyordu ve cep telefonu olmadan izlerini daha fazla süremezdi.

İki...

Yeter.

Hızla kamyonete ilerledi, arka kapıyı açıp içeri atladı ve silahın namlusunu Hector'un kafasına dayadı.

"Ellerini direksiyona koy," dedi. Sonra silahı Isabella'ya doğrultup, "Sen de Isabella, ellerini ön panele koy," dedikten sonra silahı yine Hector'un başına dayadı.

İkisi de bir an şaşkınlıkla bakakaldılar.

"Hemen!"

Ellerini yavaşça Maya'nın dediği yere koydular. Geçen seferki tangoları esnasında Isabella'yı nasıl hafife aldığını hatırlayan Maya uzanıp kızın el çantasını aldı.

İçine baktı.

Evet, içinde biber gazı ve ceptelefonu vardı. Hector'un ceptelefonu da bardak tutucudaydı. Maya onu da alıp çantanın içine attı. Hector'un üzerinde silah olup olmadığını merak etti. Silahı hala ona doğrultarak hızla adamın belirli yerlerine vurdu. Hiçbir şey yoktu. Kamyonetin anahtarını da alıp çantaya koydu. Çantayı yere, önüne attı ve işte o sırada bir şey dikkatini çekti.

Gözüne çarpan bir renkti...

Isabella, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Sürücü koltuğunun arkasında, yerde bir yığın giysi vardı.

"Öyle silah doğrultup da..."

Maya, "Kes sesini," dedi. "Sadece nefes al, yoksa Hector'un kafasını uçururum."

Yığının en üstünde gri eşofman üstü vardı. Maya onu ayağıyla itti. Ve böylece ortaya apaçık çıkan orman yeşili gömleği görünce, Maya öfkeden tetiği çekmemek için kendini zor tuttu.

"Konuş," dedi Maya.

Isabella ona ters ters baktı.

"Son şansın."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Onun yerine Maya konuşmaya başladı. "Hector aşağı yukarı Joe'nin boyunda ve yapısında. O halde, videoda Joe'nin yerine o oynadı sanıyorum. Onu eve aldın. Sahneyi oynadı. Lily zaten Hector'u tanıyordu ve ona istekle giderdi. Joe'nin yüzünü de video kaydından aldın..." O gülümseme. Joe'nin videodaki gülümsemesi. "Tanrım, düğün videomuzdan mıydı?"

Isabella, "Sana söyleyecek bir şeyimiz yok," dedi. "Bizi öldürmeyeceksin."

Artık yetmişti. Maya silahı daha sıkı tutarak metal kabzayı hızla Hector'un burnuna indirdi. Kırılma sesi duyuldu. Hector acıyla feryat etti. Burnundan kanlar fışkırıyordu.

Maya, "Belki öldürmeyeceğim," dedi, "ama kurşun önce omzuna girer. Sonra dirseğine. Sona dizine. O yüzden, konuş."

Isabella tereddüt etti.

Maya silahını yeniden kaldırıp bu kez kulağına doğru Hector'a bir daha vurdu. Hector inleyerek yana düştü. Isabella içgüdüsel olarak ellerini ön panodan çekip ağabeyine uzandı. Maya silahını bu kez kızın yüzüne indirdi, gücünü acıtacak ama ciddi bir hasar vermeyecek kadar kullanmıştı. Yine de şu an Isabella da kan içindeydi.

Maya ardından namlunun ucunu Hector'un omzuna bastırıp tetiği çekmeye yeltendi.

Isabella, "Bekle!" diye bağırdı.

Maya hareket etmedi.

"Biz yaptık çünkü sen Joe'yi öldürdün!"

Maya namluyu olduğu yerden çekmedi. "Kim dedi bunu size?"

"Ne fark eder ki?"

"Madem kendi kocamı öldürdüğümü düşünüyorsun," dedi elindeki silaha doğru bakıp başını sallayarak, "o halde neden ağabeyini vurmayacağımı sanıyorsun ki?"

"Annemdi."

Şimdi konuşan Hector'du.

"Bize senin Joe'yi öldürdüğünü söyledi. Bunu kanıtlamaya yardım etmemizi istedi."

"Nasıl yardım?"

Hector doğruldu. "Onu sen öldürmedin mi?"

"Nasıl yardım, Hector?"

"Dediğin gibi işte. Ben Joe gibi giyindim. Dadı kamerasına çıktık. SD kartı alıp Farnwood'a götürdüm. Aile bilgisayarla yaratılmış görüntüleri *photoshop*layan birini tuttu. Bir saat sonra eve onunla geri geldim. Isabella da çerçeveye koydu."

Maya, "Dur bakalım," dedi. "Dadı kamerası aldığımı nereden biliyordun?"

Isabella pöfledi. "Cenazeden bir gün sonra aniden aile fotoğraflarıyla dolu dijital bir çerçeven oluyor, ha? Lütfen ama. Sen kızının fotoğraflarını etrafa koyan türden bir anne değilsin ki. Onun yaptığı resimleri bile asmazsın. Böylelikle çerçeveyi gördüğümde... beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Maya o videolarda Isabella'nın nasıl da güler yüzlü ve ilgili göründüğünü hatırladı. "Ne yani, sen de gidip annene mi anlattın?"

Isabella yanıt vermeye tenezzül etmedi.

"Bana biber gazı sıkman da onun fikriydi sanırım."

"Onu gördüğüne ne yapacağını bilemedim. Ben sadece SD kartı senden alacaktım. Başka kimseye gösterme diye."

Onun yalnızlaşmasını istiyorlardı.

Isabella devam etti. "Bana gösterirsen de görmemiş gibi yapacaktım."

"Neden?"

"Sence neden?"

Gayet açıktı. "Hata yapacaktım, akıl sağlığımı sorgulayacaktım..."

Maya'nın sesi hafifledi. Onların ilerisine, kamyonetin ön camının ötesine bakıyordu. Isabella ve Hector ona baktılar, sonra da dikkatini çekenin ne olduğunu görmek için döndüler.

Orada, kamyonetin önünde ayakta duran kişi Shane'di.

Maya, Isabella ve Hector'a, "Kıpırdayacak olursanız, ikinizi de vurur gebertirim," dedi.

Arka kapıyı açıp indi, uzanıp Isabella'nın çantasını yanına aldı. Shane öylece ayakta durmuş, onu bekliyordu. Gözleri kıpkırmızıydı.

Shane, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Maya, "Bana tuzak kurmuşlar," dedi.

"Ne?"

"Hector, Joe'nin kıyafetlerini giymiş. Sonra onun yüzünü bir videodan alıp *photoshop*lamışlar."

"Yani Joe...?"

"Öldü. Evet. Beni nasıl buldun, Shane?"

"GPS."

"Telefonum yanımda değil ki."

"Arabana takip cihazı yerleştirdim," dedi Shane.

"Bunu neden yaptın?"

Shane, "Çünkü mantıksızca davranıyordun," dedi. "O dadı kamerası olayından önce bile. Bunu anlamalısın."

Maya tek kelime etmedi.

"Dolayısıyla evet, Doktor Wu'yu arayan bendim. Seni terapiye geri döndürebilir diye düşündüm. Ve evet, ihtiyacın olabilir diye düşünerek arabana takip cihazı yerleştirdim. Sonra şu balistik testleri için Kierce beni arayınca ve sen de sorularıma yanıt vermeyince..."

Maya kamyonete baktı. Hareket yoktu.

Derin nefesler...

"Sana bir şey anlatmam gerek, Shane."

"Balistik testleri hakkında."

Maya başını iki yana salladı.

Sık, bırak...

"El Kaim'deki, o gün hakkında."

Shane kafası karışmış görünüyordu. "Onunla ilgili ne var ki?"

Maya ağzını açtı, sonra kapattı.

"Maya?"

"Zaten adamlarımızı kaybetmiştik. İyi adamlarımızı. Daha fazla kaybetmemize izin vermeyecektim."

Gözleri dolmaya başladı.

Shane, "Biliyorum," dedi. "Bizim görevimiz bu."

"Sonra o cipi gördük. Askerlerimizin yardım feryadı içinde olduklarını dinliyordum ve o cip de üzerlerine doğru gidiyordu. Hedefi belirledik. Yardım çağırdık. Çatışma kontrolü emrini verdirmediler."

Shane, "Doğru," dedi, "sivil olmadıklarından emin olmak istediler."

Maya başıyla onayladı.

Shane, "Bu yüzden bekledik."

"O delikanlılar hayatları için yalvarırken."

Shane'nin ağzının kenarı büzüldü. "Dinlemek zordu, biliyorum ama biz doğru olanı yaptık. Bekledik. Protokolü takip ettik. O sivillerin ölmesi bizim suçumuz değildi. Emir alınca..."

Maya başını iki yana salladı. "Hiç emir almadık ki."

Shane durup ona baktı.

"Sinyalini kapattım."

"Ne... sen ne diyors...?"

"Merkez beklemede kalmamızı söyledi."

Shane başını iki yana salladı. "Sen ne diyorsun?"

"Bize devam emri vermediler. O ciptekilerden en azından birinin sivil olduğuna ve yaşının küçük olduğuna ina-

nıyorlardı. Ciptekilerin düşman olma olasılığının yüzde elli olduğunu söylediler.

Shane'nin nefes alıp verişi düzensizleşti. "Ama ben duydum ki..."

"Hayır, duymadın, Shane. Ben sana ilettim, hatırlasana."

Shane öylece duruyordu.

"Hedefi imha ettikten sonra kutlarmış gibi konuştuğumuz için o ses kaydının bizim açımızdan can sıkıcı olacağını düşünüyorsun. Fakat benimle ilgili Corey'nin elindeki bu değildi. O cipte sivillerin olabileceğine dair ses kaydıydı."

Shane, "Ve sen her türlü vurdun," dedi.

"Evet.

"Neden peki?"

Maya, "Çünkü siviller umurumda değildi," dedi, "bizimkiler umurumdaydı."

"Tanrım, Maya."

"Bir seçim yaptım. Bizimkilerden birini daha kaybetmeyecektim. Ben varken olmazdı. Yardım edebilecekken olmazdı. Eğer siviller ölürse de, sivil zayiatı olurdu, o halde öyle olsun dedim. Artık umurumda değildi. İşin aslı bu. Ölen o siviller için suçluluk duyduğumdan o kâbusları gördüğümü düşünüyorsun ama aslında tam tersi, Shane. O kâbusları görüyorum, zira kendimi suçlu *hissetmiyorum*. O ölüler beni rahatsız etmiyor. Beni rahatsız eden, içimdeki o his, Shane, yeniden aynı koşullarda olsam, aynı şeyi yapacağımı bilmek..."

Şimdi gözleri yaşlarla dolu olan Shane'di.

"Yani anlamak için deli doktoru olmana gerek yok. Her gece olan biteni yeniden yaşamak zorundayım ama sonucu

asla değiştiremiyorum. O kâbuslar yakamı bu yüzden bırakmayacak, Shane. Her gece yine o helikopterdeyim. Her gece o askerleri kurtarmanın bir yolunu deniyorum."

Shane, "Ve her gece o sivilleri yine öldürüyorsun," dedi.

"Ah, Tanrım..."

Shane kollarını açıp ona doğru bir adım attı ama Maya geri çekildi. Bununla başa çıkmasının bir yolu yoktu. Hızla arkasını dönüp kamyonete baktı. Isabella ve Hector hala kıpırdamamışlardı.

İşe koyulmanın zamanı gelmişti.

"Kierce sana ne anlattı, Shane?"

"Joe ve Claire'nin aynı silahla öldürüldüğünü," dedi Shane. "Sen zaten biliyordun, değil mi? Kierce sana söyledi."

Maya başıyla onayladı.

"Ama bana anlatmadın, Maya."

Maya yanıt vermeye tenezzül etmedi.

"Balistik testlerinin sonucu haricinde her şeyi anlattın."

"Shane..."

"Claire'nin katilini bulmak için tek başına çalıştığını tahmin ettim. Polisler işe yaramıyordu. Bir şey bulacağını tahmin ettim."

Maya'nın gözleri kamyonetteydi. Isabella ve Hector'u kontrol etmekten ziyade, Shane'nin yüzüne bakamadığından bunu yapıyordu.

Shane, "Bana o kurşunu Joe vurulmadan *önce* verdin," dedi. "Benden Claire'yi öldüren silahla aynı silah olup olmadığına bakmamı istedin. Uyumluydu. Bunu nasıl elde ettiğini bana söylemedin ve şimdi de aynı silahın Joe'yi öldürdüğünü biliyorum. Bu nasıl olabilir?"

Maya, "Tek bir şekilde," dedi.

Shane başını iki yana salladı ama zaten biliyordu. Maya onun gözlerine baktı.

Maya, "Onu ben öldürdüm," dedi. "Joe'yi ben öldürdüm."

Bölüm 33

Maya beysbol şapkasını takıp Hector'un kamyonetini sürdü. Farnwood'a arka kapıdan girip ana binaya doğru ilerledi. Karanlık çökmüştü. Güvenlik hala etrafta geziniyordu ama gayet rahattılar. Bildik Dodge Ram'ı sorgulamaya veya durdurmaya kimse gerek görmedi.

Shane, Maya'nın eve gelişi konusunda evdekileri uyarmasınlar diye Hector ve Isabella'yı tutuyordu. Maya kullan-at telefonuyla Leather and Lace'yi arayıp Lulu'yu istedi.

Lulu, "Artık sana yardımcı olamam," dedi.

"Sanırım olabilirsin."

Maya telefonu kapattıktan sonra kamyoneti evin yan tarafına park etti. Karanlıktı. Emekleyerek arkaya geçip mutfağın kapısını denedi. Kilitli değildi. Ev boş ve sakindi. Hiç ışık yanmıyordu. Maya şömineye doğru ilerleyip durdu. Ön taraftaki koltukta yalnız başına oturup bekledi. Zaman geçti. Gözleri karanlığa alıştı.

Geçmiş bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti ama

ilk olarak silah kasasının açılması, her şeyi değiştiren şey. Uzaklardaydı ve Claire'nin ölümünden bu yana ilk defa evdeydi. Mezarlığa gitti. Onu Joe götürmüştü. Joe tuhaf davranıyordu ama Maya'yı düşündüren bu değildi. Onu, aslında birlikte ne kadar az zaman geçirdiklerini, yıldırım aşklarını, kendi görevini, onun için bir şey ifade etmese de Joe'nin işini düşünmeye başlıyordu.

Sahiden de bu adamı çok iyi tanımadığını düşünmüş müydü? Hayır. Bunu ancak şimdi düşünüyordu, sonradan sonraya.

Silah kasasının açılması her şeyi değiştirdi. Konu silahlara geldiğinde, Maya titizdi. Onları tertemiz saklardı ve işte Smith and Wesson 686'larını çıkardığı an bir şeyden kesinlikle emindi.

İçlerinden biri –gizli bölmede tuttuğu– kullanılmıştı.

O eve geldiğinde, Joe silahlardan ne kadar nefret ettiğini, onunla poligona gitmekle hiç mi hiç ilgilenmediğini ve silahları evde tutmamasını ne kadar çok istediğini tekrarlamıştı. Kısaca, çok fazla itiraz etmişti.

Şimdi düşünüldüğünde, silahlara hiç ilgi duymayan bir adamın yine de kasanın veritabanına parmak izini kaydetmek istemesi aslında ne tuhaftı.

"Bulunsun işte, "demişti Joe, "ne olur, ne olmaz."

Hayatta her şeyin değiştiği anlar vardır. Yine o optik illüzyonlar gibiydi. Bir şey görüyorsunuz ama azıcık hareket ettiğinizde, her şey değişiyor. Birinin ne yaptığını bilmeden temizlemeye çalıştığı apaçık ortada olan silahı tutarken Maya tam da böyle hissetmişti.

Midesine yumruk yemişti adeta. İhanetin en kötüsüydü bu. Düşmanla yatıyor olmak ona kendini salak gibi, hatta

daha beter hissettiriyordu. Bir şekilde felaket, korkunç bir his veriyordu.

Biliyordu.

Ne kadar inkâr yoluna gitse de bu silahın, kendi silahının, ablasını öldürdüğünü biliyordu. Poligona gidip atış yapmadan, kurşunu Shane'ye vermeden önce bile biliyordu. Claire'nin kafatasından çıkarılan .38'e karşı gizlice test edilmesini Shane'den istemeden önce bile biliyordu.

Claire'yi Joe öldürmüştü.

Yine de yanılma ihtimali vardı. Zeki bir tetikçinin kasayı açıp onun silahını kullanması ve geri koyması ihtimali vardı. Joe olmaması ihtimali vardı. İki Smith and Wesson 686'yı –Joe'nin aldığı, ülke dışından satın alınan ile ortada duran, New Jersey'de kayıtlı olanı– değiştirmesinin nedeni buydu. Diğer silahlarından hiçbirinin dolu olmadığından emindi... sadece gizli bölmedeki Smith and Wesson.

Joe'nin eşyalarını karıştırmaya ve bunu yaptığını belli edecek ipuçlarını kasten bırakmaya başladı. Maya onun peşinde olduğunu bilmesini istiyordu. Nasıl tepki vereceğini görmek için. Claire'yi neden öldürdüğünü anlatmasına yetecek kadar bilgi toplamak için.

Evet, Kierce haklıydı. O akşam Joe'yi arayan May'ydı, diğer türlü olmamıştı.

Ne yaptığını biliyorum, demişti Maya.

Sen neden bahsediyorsun?

Kanıtım var.

Central Park'taki o noktada buluşmayı Joe'ye o önermişti. Erken gidip çevreyi incelemişti. Bethesda Çeşmesi'nin oradan geçen, daha sonra isimlerinin Emilio Rodrigo ve Fred Katen olduğunu öğreneceği iki sokak serserisi gördü.

Rodrigo'nun yürüyüşünden, onun silah taşıdığını anlayabiliyordu.

Muhteşem. Kesinlikle suçlu bulunamayacak günah keçileri.

Buluştukları zaman Joe'ye her türlü şansı tanıdı.

Claire'yi neden öldürdün?

Kanıtım var, dediğini hatırlıyorum, Maya. Hiçbir şeyin yok.

Kanıt bulurum. Durmam ki. Hayatını zindana çeviririm.

İşte o zaman Joe kasanın gizli bölmesinde bulduğu dolu Smith and Wesson 686'yı çıkardı. Maya'ya gülümsüyordu ya da Maya böyle sanıyordu. Görebilmek için muhtemelen fazla karanlıktı ve gözleri silahtaydı ama şimdi, olan biteni yeniden yaşarken, Maya onun gülümsediğine yemin edebilirdi.

Joe silahı onun göğsüne doğru tutuyordu. Maya'nın daha önceden düşündükleri –bildikleri konusunda söyledikleri– daima seveceğine yemin ettiği bu adamın kendisine dolu bir silah doğrulttuğunu gördüğü an kafasından uçup gitti. Biliyordu ama inanmıyor, kabul etmiyor, bir yanlışlık olduğunu düşünüyordu ama bir şekilde, Joe'nin elini böyle tutuyor olması Maya'ya neyi kaçırdığını, nasıl yanlış anladığını gösteriyordu.

Joe, çocuğunun babası, bir katil değildi. Yatağını ve kalbini ablasına işkence edip onu öldüren katille paylaşmamıştı. Hala her şeyin açıklanabileceği başka bir yol daha olabilirdi.

Joe tetiği çekene dek.

Şimdi karanlıkta, o odada oturan Maya gözlerini yumdu.

Silah ateş almadığında Joe'nin yüzündeki o bakışı hala hatırlayabiliyordu. Tetiği tekrardan çekti. Sonra bir daha.

Ateşleme pimini çıkardım.

Ne?

Namlunun pimini çıkardım, ateş almasın diye.

Önemli değil, Maya. Onu öldürdüğümü asla kanıtlayamayacaksın.

Haklısın.

Maya işte o zaman Joe'nin Claire'yi öldürmek için kullandığı diğer Smith and Wesson'unu çıkarıp ona üç el ateş etti.

İlk iki seferde kasten ıskalamıştı. O uzman bir nişancıydı. Sokaktaki çoğu serseri hırsızsa öyle değildi. Dolayısıyla tek atışla ölüm çok belli olurdu.

Kierce: *İlk kurşun kocanızın sol omzuna isabet etti. İkincisi köprücükkemiğini teğet geçip hemen yanına isabet etti.*

Üzerinde bir trençkot vardı ve Kurtuluş Ordusu mağazasından nakit parayla satın aldığı eldivenleri takmıştı. Barut kalıntısı burada olurdu. Onları sıyırıp Beşinci Cadde'nin yakınındaki büyük bir çöp kutusuna attı. Bulanamazlardı ama hadi bulundular ve birisi barut kalıntısı için test yaptı diyelim, izini ona kadar süremezlerdi. Eğilip Joe ölürken ona sarıldı, adamın kanının üzerine iyice bulaştığından emin oldu. İki silahı da çantasına koydu. Sonra sendeleyerek Bethesda Çeşmesi'ne doğru yürüdü.

İmdat... yardım edin... n'olur... kocam...

Kimse onun üzerini aramadı. Neden arasınlar ki zaten? O bir kurbandı. İlk başta herkes onun olası yaralanmasıyla ve katilleri bulmakla ilgilendi. Kafa karışıklığı işe yaradı. İçinde silahlardan başka bir şey olmayan çantasını herhangi bir yere atmaya hazırlıklıydı ama en sonunda, buna hiç gerek kalmadı. Silahlar öylece üzerinde kaldı ve sonra onları eve götürdü.

Cinayet silahını bir nehre attı. Ruhsatlı olan Smith and Wesson'una ateşleme pimini geri takıp silahı kasaya yeniden koydu. Kierce'nin alıp test ettiği silah oydu.

Maya balistik testinin onun *masumiyetini* kanıtlayacağını ve poliste kafa karışıklığı yaratacağını biliyordu. Joe ve Claire aynı silahla öldürülmüştü. Claire'nin ölümünde Maya'nın başka yerde –yurt dışında görevde– olduğuna dair kanıtı kaya gibi sağlamdı, bu durumda ikisinden birinin katili olma ihtimali mümkün değildi. İki masumu –Emilio Rodrigo'yu ve Fred Katen'i– polisin saçmalıklarına bulaştırma fikrinden hoşlanmadı ama içlerinden biri silah taşıyordu. Kar maskeli olduklarına dair verdiği ifadeyle onların tutuklanmayacağını da biliyordu. Bu cinayetten dolayı asla hüküm giymeyeceklerdi.

Geçmişte yaptıklarıyla kıyaslanırsa, bu ikisi için olan ikincil zararlar önemsenmeye değmezdi.

Bu vaka çözülemeyen bir karmaşaydı, istediği buydu. Claire öldürülmüştü ve katili de cezasını çekmişti. Son. Bir tür adalet. Maya her şeyi bilmese de, yeterince biliyordu. O ve kızı güvende olacaklardı.

Ve sonra o dadı kamerasındaki video her şeyi bir kez daha değiştirdi.

Maya girişteki salonda oturduğu koltukta bir arabanın geldiğini duydu. Oturduğu yerden ayrılmadı. Ön kapı açıldı. Judith'in etkinliğin ne kadar sıkıcı olduğunu söylediğini duyabiliyordu. Neil ilé birlikteydi. Ve Caroline. Üçü birlikte içeri girdiler.

Işıkları açan Judith'in korkuyla nefesi kesildi.

Maya öylece oturuyordu.

Judith, "Aman Tanrım," dedi, "korkudan ölecektim. Burada ne yapıyorsun, Maya?"

Maya, "Occam'ın usturası," dedi.

"Anlamadım?"

"'Rekabet halindeki bütün hipotezler arasından, en az varsayımı olan seçilmelidir.'" Maya gülümsedi. "Kısacası, en basit yanıt genellikle en olası olandır. Joe o vurulmadan sağ çıkamadı. Benim buna inanmamı istediniz sadece."

Judith iki çocuğuna bakıp sonra yeniden Maya'ya döndü.

"Dadı kamerasında onun yerine geçilmesi işini sen ayarladın, Judith. Rosa'nın ailesine benim Joe'yi öldürdüğümü söyledin ama kanıtlaman imkansızdı. Sen de biraz ağacı sallamak istedin."

Judith inkâr yoluna gitmedi. "Bunu yaptıysam ne olmuş?" Sesi buz gibiydi. "Bir katili yakalamaya çalışmaya karşı bir yasa yok, değil mi?"

Maya, "Bildiğim kadarıyla yok," dedi. "Başından beri bir fikrim vardı, elbette. Manipülatifsin. Kariyerini zihin oyunları yaparak geçirdin."

"Onlar psikolojik deneylerdi."

"Kelime oyunları. Fakat ben Joe'nin öldüğünü gördüm. Hayatta olamayacağını biliyordum."

Judith, "Ah ama karanlıktı," dedi. "Yanılabilirdin. Joe'yi bir şekilde kandırdın. Parktaki o noktaya gitmesini sağladın. O da seni kandırabilirdi. Mermileri kuru sıkılarla değiştirebilirdi. Öyle bir şeyler."

"Ama yapmadı."

Neil boğazını temizledi. "Ne istiyorsun, Maya?"

Maya onu duymazdan geldi, gözleri Judith'in üzerindeydi. "Hayatta olduğunu yutmasaydım bile, baskı altında çözülüp itiraf etseydim bile, tepki göstereceğimi biliyordun."

"Evet."

"Birinin benimle uğraştığını fark edecektim. Araştırmaya başlayacaktım. Belki yanlış bir adım atacaktım ve siz de beni cinayetten haklayacaktınız. Bir şekilde tongaya düşecektim. Ayrıca neler bildiğimi hep birlikte öğrenmeniz gerekiyordu ve anneciğinizin ufak psikolojik deneyinde hepiniz kendi rolünüzü oynadınız. Caroline beni ağabeylerinin yaşadığına ve Kierce'nin aileden para aldığına dair yalanlarıyla doldurdu. Tamamen uydurma. Ortaya çıkan bir sürü şey vardı. Dadı kamerası, kayıp kıyafetler, telefon aramaları. İnsan akıl sağlığını sorgulamaya başlar. Ben de öyle yaptım. Aklımı kaybediyor olduğum fikrini vermek için deli gibi hareket etmem gerekti."

Judith ona gülümsedi. "Neden buradasın, Maya?"

"Sana bir sorum var, Judith."

Judith bekledi.

"Joe'yi öldürdüğümü nereden anladın?"

"Kabul ediyorsun yani."

"Elbette. Ama nereden bildin?" Maya önce Neil'e, sonra Caroline'ye baktı. "Sana söyledi mi, Caroline?"

Judith, "Biliyordum işte," dedi. "Bir anne anlar."

"Hayır, Judith. Onu öldürdüğümü biliyordun çünkü bir *sebebim olduğunu* biliyordun."

Caroline, "Neden bahsediyor?" diye sordu.

"Joe benim ablamı öldürdü."

Caroline asabi bir çocuk edasıyla," Bu doğru değil," dedi.

Maya, "Joe, Claire'yi öldürdü," dedi. "Ve anneniz bunu biliyordu."

"Anne?"

Judith'in gözleri öfkeyle parladı. "Claire bizden para çalıyordu," dedi.

Caroline, "Anne..." dedi.

"Bundan da ötesi, Claire hepimizi –bütün Burkett ismini ve servetini– yok etmeye çalışıyordu. Joe'nin tüm yaptığı onu durdurmaya çalışmaktı. Onu ikna etmeye çalıştı."

Maya, "Ona işkence yaptı," dedi.

"Panikledi. Bunu kabul ediyorum. Claire ne yaptığını ona söylemiyordu. Ona bilgi vermiyordu. Oğlumun davranışını tasvip etmiyorum ama ablan başlattı. Bu aileyi mahvetmeye çalıştı. Bunu anlamalısın, Maya. O bir düşmandı ve düşmanı tüm gücünle püskürtürsün. Elinde ne varsa onunla saldırırsın. Asla merhamet göstermezsin."

Maya öfke hissediyordu ama bunun onu tüketmesine izin vermeyecekti. "Seni aptal, seni şeytan."

"Hey." Konuşan Neil'dı, annesinin savunmasına koşuyordu. "Yeter ama."

"Anlamıyorsun, değil mi, Neil? Joe'nin ailenin servetini mi koruduğunu sanıyorsun? Bunun EAC Eczacılık'ın olaylarıyla ilgili olduğunu?"

Neil dönüp annesine bakarak bir şekilde Maya'yı haklı çıkarmış oldu. Maya neredeyse kahkaha atacaktı. Judith'e döndü.

"Joe sana böyle anlattı, değil mi? Claire ilaç işinde çevirdiğiniz dolapların delillerini ele geçirdi ve her şey üzerinize yıkılırken Neil, sen de beni kaçırsınlar diye üzerime o adamları yolladın. Ne bildiğimi görmek istedin. Akli dengem hakkında onlara bir şeyler dedin. Eğer Joe'nin beni beklediğini söylerlerse, dağılacağımı mı söyledin onlara, ha?"

Neil'in kini gözlerinden fışkırıyordu. "En azından zayıf düşerdin."

Judith gözlerini yumdu. "Aptal," diye mırıldandı.

"'Joe bekliyor,' dedi adam. İşte senin hatan da buydu, Neil. Anlıyor musun? Eğer Joe bu işin içinde olsaydı, peşime o adamları taksaydı, silahlı olduğumu bilmelerini sağlardı. Oysa bilmiyorlardı."

"Maya?"

Konuşan Judith'ti.

"Oğlumu sen öldürdün."

"O, ablamı öldürdü."

"O öldü. Yargılanamaz ama burada üç tanık olarak senin itirafını duyduk. Dava açacağız."

Maya, "Anlamıyorsunuz," dedi. "Joe sadece ablamı öldürmedi. Theo Mora'yı öldürdü..."

"O sonu yanlış şekilde biten bir kabul sınamasıydı."

"Tom Douglass'ı öldürdü."

"Buna dair kanıtın yok."

"Ve öz kardeşini öldürdü"

O an herkes durdu. Birkaç saniye boyunca ölüm sessizliği yaşandı, sessizlik öyle ağırdı ki, mobilyalar bile nefesini tutuyordu adeta.

"Anne?" Konuşan Caroline'di. "Bu doğru değil, değil mi?"

Judith, "Elbette değil," dedi.

Maya, "Doğru," dedi. "Joe, Andrew'i öldürdü."

Caroline, Judith'e döndü. "Anne?"

"Onu dinlemeyin. Bu bir yalan."

Fakat Judith'in sesi artık titriyordu.

"Bugün Christopher Swain'i ziyaret ettim, Judith. Bana Andrew'in sinirsel çöküntü yaşadığını, o yatta Joe'yi hep birlikte Theo'ya yaptıkları şeyi anlatmaları için sıkıştırdığını söyledi. Sonra Andrew tek başına üst güverteye çıkmış. Joe de peşinden gitmiş."

Sessizlik.

Caroline ağlamaya başladı. Neil, annesine yardım dilenircesine bakıyordu.

Judith, "Bu, onu Joe'nin öldürdüğü anlamına gelmez," dedi. "Sen hastalıklı kafandaki korkunç bir fanteziyle böyle olduğunu zannedebilirsin ama ne olduğunu bana kendin söyledin. Bana gerçeği söyleyen sendin."

Maya başını salladı. "Andrew atladı. İntihar etti."

"Evet."

"Ve Joe de bunu gördü. Bana söylediği bu."

"Evet, elbette."

"Ama olan bu değil. Joe ve Andrew üst güverteye gece saat birde çıktılar."

"Bu doğru."

"Ama Andrew'in kayıp olduğunu ertesi sabaha kadar bildiren olmadı."

Maya başını yana eğdi. "Eğer Joe, kardeşinin atladığını görseydi, hemen o anda ve orada alarm vermez miydi?"

Judith'in gözleri karnına bir yumruk yemiş gibi kocaman açıldı. Maya şimdi anlıyordu. Judith de inkâr etmişti. Biliyor ama bilmiyordu. İnsanın kendisini böylesine açık gerçeklere kör etmesi nasıl da şaşırtıcıydı.

Judith dizlerinin üzerine yığıldı.

Neil, "Anne?" diye seslendi.

Judith yaralı bir hayvan misali ağlamaya başladı. "Bu doğru olamaz."

Maya ayağa kalkarken, "Bu doğru," dedi. "Joe, Theo Mora'yı öldürdü. Andrew'i öldürdü. Claire'yi öldürdü. Tom Douglass'ı öldürdü. Sekizinci sınıftayken beysbol sopasıyla bir çocuğun kafasını patlattı. Bir kız meselesi yüzünden li-

sedeyken bir çocuğu diri diri yakmaya çalıştı. Büyük Joseph bunu anladı. Şirketin kontrolünü Neil'e vermesinin sebebi de buydu."

Judith sadece başını iki yana sallıyordu.

"Sen bir katili yetiştirdin, korudun ve besledin."

"Sen de onunla evlendin."

Maya başıyla onayladı. "Evlendim."

"Seni kandırabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Düşünmüyorum. Biliyorum."

Hala dizleri üzerinde duran Judith gözlerini kaldırıp Maya'ya baktı. "Onu infaz ettin."

Maya bir şey demedi.

"Bu bir nefsi müdafaa değildi. Onu içeri attırabilirdin."

"Evet."

"Ama bunun yerine onu öldürmeyi seçtin."

"Onu yine korumaya çalışırdın, Judith. Bu riske giremezdim." Maya ön kapıya doğru bir adım attı. Neil ve Caroline geriledi. "Ama artık hepsi ortaya çıkacak."

Judith, "Eğer çıkarsa," dedi, "ömrünü hapiste geçirirsin."

"Evet, belki. Fakat EAC Eczacılık ile ilgili olanlar da ortaya çıkacak. Artık bitti. Geride hiçbir şey kalmayacak."

Judith, "Bekle," dedi. Ayağa kalktı.

Maya durdu.

"Belki bir anlaşma yapabiliriz."

Neil, "Anne, sen neden bahsediyorsun?" dedi.

"Şşş." Judith, Maya'ya baktı. "Ablan için adalet istedin. Aldın. Şimdi hepimiz birlikteyiz."

"Anne?"

"Sadece beni dinle." Ellerini Maya'nın omzuna koydu.

"EAC Eczacılık skandalını Joe'nin üzerine yıkarız. Ci-

nayetine neden olanın belki de bu olabileceğini söyleriz. Anlıyor musun? Gerçeği kimse bilmek zorunda değil. Adalet sağlandı. Ve belki... belki de haklıydın, Maya. Ben... Havva'yım. Kabil'i, Habil'i öldürmesi için büyüttüm. Bunu bilmeliydim. Kendimle yaşayabilir miyim veya kendimi değiştirebilir miyim, bilmiyorum ama hepimiz kendimize hâkim olmalıyız. Hala diğer iki çocuğumu koruyabilirim. Ve seni de koruyabilirim, Maya."

Maya, "Anlaşma için artık çok geç, Judith," dedi.

"O haklı, anne."

Konuşan Neil'dı. Maya döndüğünde Neil'in ona doğru bir silah doğrulttuğunu gördü. Maya'ya "Ama benim daha iyi bir fikrim var," dedi.

"Hector'un kamyonetini çaldın. Evimize girdin. Eminim ki, silahlısın. Joe'yi öldürdüğünü kabul ettin ve şimdi de bizleri öldüreceksin ama ben tam vaktinde seni vurup bizi kurtarıyorum. EAC skandalı için hala Joe'yi suçlayabiliriz ama artık sürekli arkamızı kollayarak yaşamak zorunda kalmayız."

Neil, annesine baktı. Judith gülümsedi. Caroline de başıyla onayladı. Tüm aile birleşti.

Neil silahını üç kez ateşledi.

Ne kadar şairane, diye düşündü Maya. O da Joe'yi üç kez vurmuştu.

Maya yere düştü, kolları ve bacakları iki yana açıldı. Sırtüstü yatıyordu. Hareket edemiyordu. Üşüyeceğini sanıyordu ama öyle olmadı. Kulaklarına sesler çalındı:

"Kimse bilmeyecek..."

"Ceplerini kontrol edin..."

"Silahı yokmuş..."

Maya gülümseyerek şömineye doğru baktı.

"Neye gülümsüyor ki...?"

"Şöminenin üzerindeki o şey ne? Şeye benziyor..."

"Ah, olamaz!"

Maya gözlerini kırpıştırdı ve ardından yumdu. Seslerin –helikopter, silah, çığlıklar– hücumunu bekledi ama gelmediler. Bu sefer değil. Artık değil.

Karanlık, sessizlik ve ardından nihayet huzur çöktü.

Bölüm 34

Yirmi Beş Yıl Sonra

Asansörün kapıları tam kapanacakken, bir kadının ismimle seslendiğini duydum.

"Shane?"

Asansörü tutabilmek için elimi kapıya uzattım. "Merhaba, Eileen."

Eileen aceleyle asansöre binip gülümseyerek beni yanağımdan öptü. "Uzun zaman oldu."

"Çok uzun hem de."

"İyi görünüyorsun, Shane."

"Sen de öyle, Eileen."

"Diz replasmanı yaptırdığını duydum. Şimdi iyi misin?"

Elimi havada sallayarak endişesini giderdim. İkimiz de gülümsedik.

Güzel bir gün.

"Çocukların nasıl?" diye sordum.

"Harika. Missy'nin Vassar'da ders verdiğini söylemiş miydim sana?"

"O her zaman zeki bir kızdı. Annesi gibi."

Eileen koluma koyduğu elini çekmedi. Vaktiyle güzel zamanlar yaşasak da ikimiz de hala bekârız.

Yeterince konuştuk. Yolun kalan kısmında sessizdik.

Maya'nın Farnwood'daki şöminenin üzerine koyduğu dadı kamerasının çektiği videoyu hepiniz görmüşsünüzdür. O kadar seyredildi ki, *viral olduğu* söylendi. Ben de size bildiklerimi anlatayım.

O akşam Maya beni Hector ve Isabella'yla ilgilenmeye ikna ettikten sonra, Islıkçı Corey'le çalışan birini aradı. O kişinin ismini asla öğrenemedim. Kimse öğrenemedi. Dadı kamerasını kullanarak canlı yayın yaptılar. Kısacası, o gece Burkettlerin evinde yaşanan her şeyi tüm dünya seyredebildi.

Canlı olarak seyrettiler. Islıkçı Corey zaten bununla epey ünlüydü ama o zamanlar bu tür şeffaflık durumlarının başlangıç dönemleriydi fakat o gecenin ardından onun sitesi internetin en büyüklerinden biri oldu. Harekâtımızı yayımladığı için ona karşı açık bir öfkem vardı. Ama sonunda, Corey Rudzinski, Maya'nın ona sağladığı reklamı birçok iyilik için kullandı. Gerçeği söylemeye korkan sinmiş, yaralı, güçsüz insanlar bir anda öne çıkma cesaretini buldular. Yozlaşmış hükümetler ve iş kuruluşları mağlup oldu.

Dolayısıyla en sonunda, Maya'nın kafasındaki fikir buydu: Gerçeği canlı olarak tüm dünyaya ifşa etmek. Yalnızca hiç kimse böyle bir son beklemiyordu.

Gözlerinizin önünde bir cinayet.

Asansörün kapıları açıldı.

"Önden buyur," dedim Eileen'e.

"Teşekkür ederim, Shane."

Onu koridorda yeni dizim seğirerek takip ederken, kalbimin göğsümde genişlediğini hissedebiliyorum. Yaş aldıkça daha duygusal olduğumu kabul ediyorum. Hayatın iyi anlarına ağlamaya daha meyilliyim.

Köşeyi dönüp hastane odasına girdiğimde, ilk gördüğüm kişi Daniel Walker oluyor. Şu an otuz dokuz yaşında ve 1,95 cm boyunda. Üç katlı bu yerde radyoloji uzmanı olarak çalışıyor. Hemen yanındaysa, kız kardeşi Alexa duruyor. O da otuz yedi yaşında ve yanında ufaklığı var. Ne olduğunu tam anlamasam da Alexa da dijital tasarım işi yapıyor.

İkisi de beni sarılıp öperek selamlıyorlar.

Eddie de karısı Selina'yla birlikte burada. Eddie yeniden evlenmeden önce neredeyse on yıl dul kaldı. Selina harika bir kadın, Eddie'nin Claire'den sonra mutluluğu bulduğuna mutluyum. Eddie'yle el sıkışıp erkeklere özgü şekilde yarım sarılıyoruz.

Sonra Lily'nin yeni doğan kızını kucağında tutarak oturduğu yatağa bakıyorum.

Dikşın!

Kalbim göğsümden fırlıyor.

Maya o gece Burkettler'in evine öleceğini bilerek mi gitti, bilemiyorum. Silahını arabada bıraktı. Bazıları Burkettler'in nefsi müdafaa iddiasında bulunmamaları adına böyle yaptığını düşünüyor. Belki de. Maya bana ölümünden önceki gece yazdığı bir mektup bıraktı. Bir tane de Eddie'ye bıraktı. Ona bir şey olursa, Lily'i Eddie'nin büyütmesini istedi. Eddie bunu olağanüstü bir şekilde yaptı.

Daniel ve Alexa'nın kızına iyi bir ağabey ve abla olacağını umduğunu yazdı. Fazlasıyla da oldular. Ben Lily'nin manevi babası olacaktım. Eileen de manevi annesi olacaktı. Maya, kızının hayatında kalmamızı istedi. Eileen ve ben bunu yaptık ama Eddie, Daniel, Alexa ve sonra da Selina varken, Lily'nin bize ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum.

Kaldım ve kalacağım da, zira Lily'i insanın ancak öz çocuğunu seveceği şiddetle seviyorum. Ve belki, bir şeyden daha dolayı kalıyorum: Lily tıpkı annesi gibi. Annesine benziyor. Annesi gibi hareket ediyor. Onun etrafında olmak, onun için bir şeyler yapmak –benimle kalın– Maya'yı benimle tutabilmenin tek yolu. Bu bencilce olabilir, bilemiyorum ama Maya'yı özlüyorum. Bazen Lily'i bir beysbol maçından veya sinemadan sonra bıraktığımda, bir yere yetişecekmişim de Maya'ya günün nasıl geçtiğini, Lily'nin iyi olduğunu anlatacakmışım gibi hissediyorum.

Aptalca, değil mi?

Lily yatağından bana bakıp gülümsüyor. Bu tıpkı annesinin gülümsemesi, her ne kadar bu denli ışıl ışıl olduğunu nadiren gördüysem de.

"Baksana, Shane!"

Lily, annesini hatırlamıyor. Bu beni öldürüyor.

"Aferin sana, evlat," diyorum.

İnsanlar elbette Maya'nın suçlarından bahsediyor. O, sivilleri öldürdü. Açıklaması ne olursa olsun, bir adamı infaz etti. Eğer yaşasaydı, hapse girecekti. Buna şüphe yok. Bu yüzden belki de ömrünü hapiste geçirmek yerine ölmeyi seçti. Belki de hücrede çürürken bu riski almak yerine, Burkettler'in mahvolduğundan ve çocuğunun hayatında olamayacaklarından emin olmayı seçti. Artık bilemiyorum.

Fakat Maya bana yurt dışında yaptığı o şeyden dolayı kesinlikle suçluluk hissetmediğini söyledi. Bunu da artık bilemiyorum. O korkunç geçmişe dönüşler her gece onu mahvediyordu. Pişmanlık yaşayan insanlar yaptıklarını kâbuslarında görürler, değil mi?

O iyi bir insandı. Başkalarının ne dediği umurumda değil.

Eddie bir defasında bana ölümün Maya'nın bir parçasıymış gibi hissettiğini, ölümün Maya'yı takip ettiğini söyledi. Tuhaf bir düşünce biçimi ama sanırım anlıyorum. Irak'ta olan o şeyin ardından, Maya sesleri susturamadı. Ölüm onunla birlikte kaldı. Maya onu savuşturmak istese de, Ölüm hep omuzundaydı. Gitmedi. Sanırım belki de Maya bunu anladı. Sanırım o her şeyden ziyade, ölümün Lily'i takip etmemesinden emin olmak istedi.

Maya belirli bir yaşta açması için Lily'e bir mektup bırakmadı veya bu tarz bir şey yapmadı. Eddie'ye onu nasıl büyütmesini veya neden onu seçtiğini anlatmadı. Sadece biliyordu işte. Sadece onun doğru seçim olacağını biliyordu ve öyleydi de. Yıllar önce, Eddie bana Lily'e biyolojik ebeveynleri hakkında ne anlatmamız ve ne zaman anlatmamız gerektiği konusunda fikir sordu. İkimizin de bu konuda hiçbir fikri yoktu. Maya çocukların kullanma kılavuzuyla gelmediklerini söylerdi sık sık. Bunu da bize bırakmıştı. Zamanı gelince Lily için elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza güvenmişti.

Sonunda, Lily anlayabilecek yaşa geldiğinde, ona anlattık.

Süslü bir yalandan ziyade, çirkin gerçeğin daha iyi olacağına karar kıldık.

Lily'nin kocası Dean Vanech keyifle odaya girip karısını öptü.

"Selam, Shane."

"Tebrikler, Dean."

"Teşekkürler."

Dean de ordudan. Eminim ki, Maya buna bayılırdı. Mutlu çift yatağa oturup çiçeği burnunda ebeveynlerin yapacağı şekilde, bebeklerine hayranlıkla bakıyorlar. Yeniden Eddie'ye bakıyorum. Gözlerinde yaşlar var. Başımı sallıyorum. "Büyükbaba," diyorum ona.

Eddie yanıt veremiyor. Bu anı hak ediyor. Lily'e iyi bir çocukluk yaşattı ve buna müteşekkirim. Eddie'nin her zaman yanında olacağım. Daniel ve Alexa'nın her zaman yanında olacağım. Lily'nin her zaman yanında olacağım.

Maya bunu elbette biliyordu.

"Shane?"

"Efendim, Lily?"

"Onu kucağına almak ister misin?"

"Bilmem. Biraz sakarımdır da."

Lily bunu yutmaz ki. "Halledersin."

Bana patronluk taslıyor. Annesi gibi.

Yatağa yanaşıyorum, ufacık başının dirseğimin içine gelmesine dikkat ederek bebeği kucağıma veriyor. Başımı eğip ona baktığımda şaşkınlıkla karışık bir hayranlık hissine kapılıyorum.

Lily, "İsmini Maya koyduk," diyor.

Artık başımı sallıyorum zira konuşamıyorum.

Maya –benim Mayam, büyük Maya– ile beraber birçok insanın öldüğünü gördük.

Ölülerin nasıl öldüğünden bahsederdik hep. Bu kadar işte, derdi Maya. Ölüyorsun. Bitiyor. Ama şu an emin değilim. Şu

an aşağı bakıyorum ve belki de Maya'yla yanıldığımızı düşünüyorum.

O burada. Biliyorum.

Teşekkürler

Yazar (yani bu ben oluyorum) aşağıda ismi geçen kişilere teşekkür etmek ister:

Rick Friedman, Linda Fairstein, Kevin Marcy, Pete Miscia, Hava Kuvvetleri Yarbayı T. Mark McCurley, Diane Discepolo, Rick Kronberg, Ben Sevier, Christine Ball, Jamie Knapp, Carrie Swetonic, Stephanie Kelly, Selina Walker, Lisa Erbach Vance, Eliane Benisti, ve Françoise Triffaux. Hataları olduğuna eminim ama üstlerine gitmeyelim.

Yazar (yani hala ben) ayrıca, Marian Barford'a, Tom Douglass'a, Eileen Finn'e, Heather Howell'e, Fred Katen'e, Roger Kierce'ye, Neil Kornfeld'e, Melissa Lee'ye, Mary McLeod'a, Julian Rubinstein'e, Corey Rudzinski'ye, Kitty Shum'a ve Dr. Christopher Swain'e de teşekkürlerini sunar. Bu kişiler (veya sevdikleri) isimlerinin kitabımda yer alması karşılığında tarafımca seçilen vakıflara cömert katkılarda bulundular. Gelecekte siz de buna dahil olmak isterseniz, ayrıntılar için *HarlanCoben.com* sitesini ziyaret edebilir veya *giving@harlancoben.com* adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Son olarak, Birleşik Hizmetler Kuruluşu'nun gazilerini

ziyaret etmekten dolayı saçma bir gurur içindeyim. Burada görev yapan birçok mütevazı asker burada isimlerini yazmamam koşuluyla ve on yılı aşkın süredir savaşta olan orduya gönüllü olarak katılan ve hala bunun psikolojik yaralarından dolayı acı çeken birçok cesur gaziye (ve ailelerine) teşekkür etmem ricasıyla açıkça konuştular.

Yazar hakkında

Harlan Coben aralarında Myron Bolitar serisinin ve yakın zamanlarda daha ziyade genç yetişkinlere yönelik Myron'un yeğeni Mickey Bolitar'ı konu alan serisinin yanı sıra, aralarında *Yabancı*, *Özlüyorum Seni*, *Altı Yıl*, *Geçmişle Dans*, *Yüksek Gerilim*, *Kapan*, *Kayıp* ve *Asla Vazgeçme* gibi New York Times Çok Satanlarının bulunduğu yirmiden fazla romanın uluslararası çoksatan yazarıdır. Edgar, Shamus ve Anthony Ödüllü yazar New Jersey'de yaşamaktadır.